COLECȚIA

Iubiri de poveste

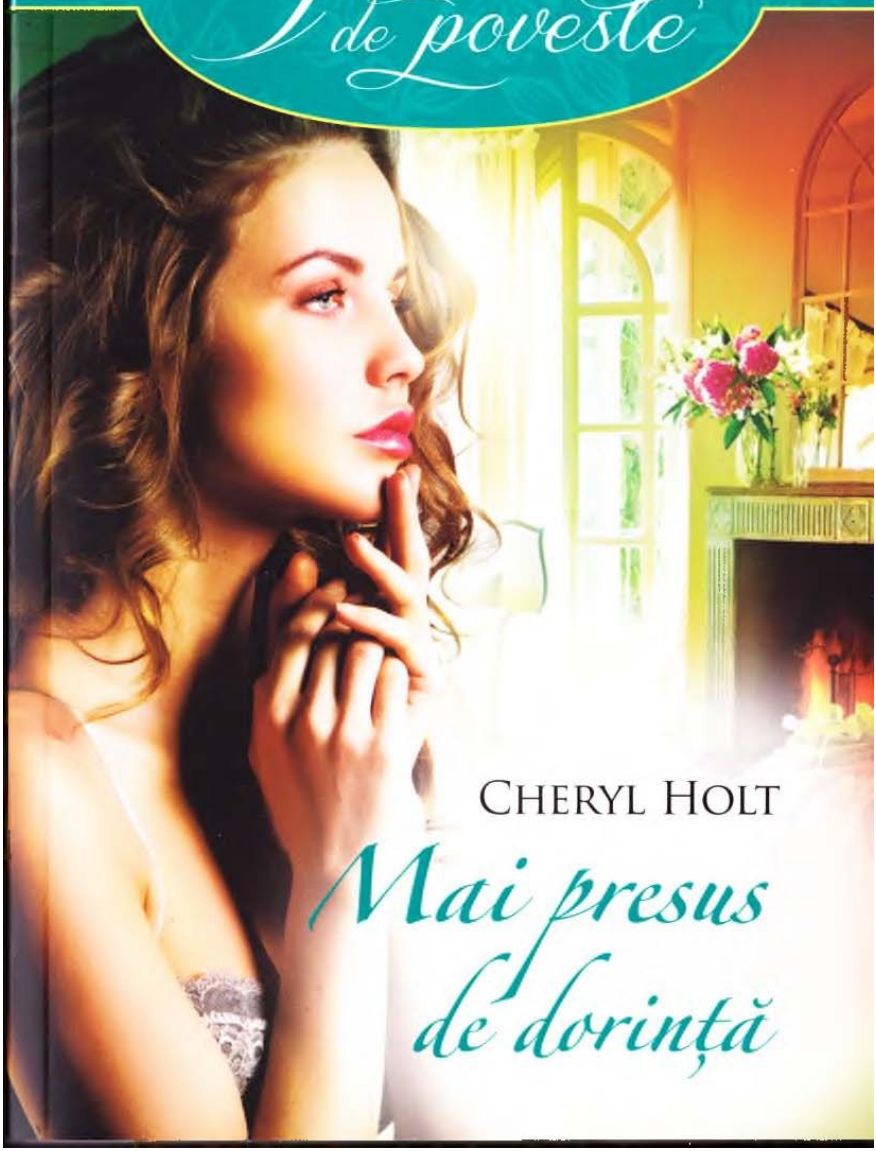

CHERYL HOLT

Mai presus de dorință

CHERYL HOLT
MAI PRESUS DE DORINŢĂ

***Deeper Than Desire by* Cheryl Holt**

Copyright © 2004 Cheryl Hoit
Ediţie publicată prin înţelegere cu St. Martin’s Press, LLC.
Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Marin Popa
Traducere din limba engleză Alina Rogojan

Capitolul 1

Salisbury, Anglia, 1813

Lady Olivia Hopkins se întinse până la raftul de bibliotecă de deasupra capului ei şi trase de cartea grea pe care era hotărâtă să o citească. Aceasta de desprinse cu un şuierat, ca şi cum nu ar mai fi fost mişcată de la locul ei de mulţi ani. Volumul masiv căzu spre ea şi de-abia reuşi să îl prindă înainte să se izbească de podea cu un bubuit asurzitor.

Strângând cartea la piept, o cără până la o masă din apropiere şi o puse jos. Coperta era de un roşu aprins, iar titlul – *Un deliciu pentru simţuri* – era imprimat cu litere aurii, sofisticate, ce sugerau ceva antic. O deschise cu grijă, legăturile ei pârâind de veche ce era, şi un miros de praf şi mucegai îi asaltă nasul.

Se aşeză în scaunul confortabil şi dădu prima pagină, dar o şocă ceea ce văzu. Păli şi ridică din sprâncene.

— Vai de mine, murmură ea în încăperea goală.

Aruncă o privire circumspectă în jur, aşteptându-se să dea cu ochii de unul dintre servitorii lordului Salisbury sau de mama ei vitregă, Margaret, sărind din spatele draperiilor de catifea şi mustrând-o pentru curiozitatea ei nocturnă.

Îşi petrecuse ultima oră studiind operele maeştrilor italieni şi se aşteptase să găsească tot aşa ceva, dar aici nu mai avea de-a face cu referinţe educative sau cu un volum plictisitor, dar de valoare savantă, pe care să îl poată căra în dormitorul ei ca remediu pentru insomnie.

Înaintea ochilor ei, zeci de sirene împânzeau peisajul oceanic, lenevind pe ţărmul stâncos. În mod tulburător, sirenele semănau cu ea – erau zvelte, cu ochi albaştri şi păr blond. Erau senine, radiind de mulţumire, cu pletele de culoarea inului revărsându-se într-o mare de azur, cu

picioarele solzoase, terminate cu înotătoare, atârnând în apa înspumată.

Mai văzuse şi altădată picturi cu sirene, dar ilustraţiile fuseseră discrete, iar trupurile poziţionate astfel încât să ascundă acele părţi pe care privitorul nu ar fi trebuit să le vadă.

Prin contrast, acestea erau… erau… Nu putea descrie cum anume erau.

Creaturile mitice erau expuse astfel încât să şocheze. Posturile lor erau provocatoare, partea de sus a torsurilor era expusă, rotunjimile lor anatomice, desenate cu precizie. Artistul anonim fusese fascinat în special de sânii femeilor, căci fiecare pereche fusese trasată cu drag şi meticulozitate, pentru a obţine un efect maxim. Artistul fusese intrigat, captivat de imaginea îndrăzneaţă şi dornic să transmită şi celorlalţi propria lui încântare. Ceea ce reuşise. Cu mare succes.

Erau sâni mari şi sâni mici, rotunjiţi, ridicaţi, plaţi, ascuţiţi şi voluptuoşi. Imaginea reda toate mărimile, formele şi contururile posibile. Vârfurile erau pictate în diverse nuanţe de trandafiriu şi culoarea piersicii, cu câte un sfârc rigid ieşind în evidenţă din mijlocul fiecăruia.

În cei douăzeci şi trei de ani de viaţă ai ei, Olivia nu mai văzuse niciodată sânii unei femei şi, deşi se strădui să îşi amintească, nu era sigură dacă îşi văzuse vreodată propriii sâni, ceea ce cu siguranţă ar fi trebuit să se întâmple. Era şi ea o artistă desăvârşită, dar, cu toată sinceritatea, ştia prea puţine despre formele corpului omenesc. Explorările de natură estetică ar fi trebuit să o motiveze să deprindă şi aspectele intime, dar nu se pusese problema ca ea – fiica modestă şi cuminte a unui răposat conte – să poată angaja un model care să îi pozeze în pielea goală, şi nici ea nu era defel genul care să poată sta în faţa oglinzii şi să se studieze din cap până în picioare; prin urmare nu îşi dăduse seama până atunci că sânul putea fi

atât de fascinant, atât de tentant.

Nu îşi putea dezlipi ochii de la ei.

Deşi şi-ar fi dorit să fie dezgustată sau consternată, nu era şi, cu toate că îşi propuse, cu toată sinceritatea, să înceteze să mai studieze îndrăzneţul ansamblu de portrete, era prea vrăjită.

Îşi porunci cu severitate să închidă cartea, dar nu reuşi să îndeplinească porunca.

Urmări cu un deget fantasticele umflături de carne, iar gestul avu un efect bizar şi dramatic asupra propriului ei corp. Sânii i se măriră şi îi deveniră dureroşi, iar sfârcurile i se ţuguiară, împingându-se în materialul cămăşii de noapte şi făcând-o să conştientizeze existenţa lor într-o manieră cu totul nouă.

Distrasă, îşi prinse în palmă una dintre moviliţele de carne, cântărindu-i masa generoasă şi mărimea. Din întâmplare, degetul mare îi trecu pentru o clipă peste vârful rigid, iar gestul stârni un şir de senzaţii exotice, aproape dureroase. Simţindu-se ca arsă, îşi lăsă mâna să cadă de pe sân şi îşi abătu privirea. Obrajii i se încinseră de ruşine.

Cum putea un obiect atât de inofensiv precum o carte să fie înzestrat cu o asemenea forţă stimulatoare? De unde atâta putere în ceva atât de simplu precum o pictură? De ce îşi permisese să aibă acea reacţie?

Tânjind după un răgaz care să îi redea liniştea, dădu pagina.

Următoarea imagine era şi mai rea – sau mai bună, în funcţie de perspectiva privitorului şi cu mult mai tulburătoare decât prima. O singură sirenă stătea întinsă pe o piatră mare, înconjurată de apele furtunoase ale mării, cu picioarele terminate în înotătoare suspendate în apă. Şi ea era expusă în toată splendoarea, arătându-şi sânii plini şi frumos rotunjiţi.

Lângă ea se afla un bărbat. Un bărbat foarte chipeş şi foarte muritor, cu părul şi ochii de culoare închisă. Părea să

fie un marinar, cu cămaşa şi pantalonii largi fluturându-i. Pantalonii erau rupţi în dreptul genunchilor, ca şi cum ar fi trecut printr-un naufragiu şi ar fi fost luat de ape. Era întins în spatele sirenei, iar ea stătea în braţele lui, cu fundul cuibărit între coapsele lui musculoase.

Mâinile lui erau încleştate pe sânii ei, degetele lui strângându-i sfârcurile. Cu o expresie de fericire făţişă, avea privirea îndreptată spre cerul ce promitea furtună.

Spectacolul trezi în Olivia un fior neobişnuit şi primitiv. Nu ştiuse că un bărbat putea să îi facă aşa ceva unei femei, iar femeii să îi placă. Înţelese instinctiv că era genul de îmbrăţişare de care s-ar fi bucurat un cuplu în patul conjugal, unde se petrecea ceva atât de obscur şi de confuz, încât o fecioară – aşa cum era ea – nici măcar nu îndrăznea să aducă în discuţie în faţa altora, nu îndrăznea să exploreze în gând, nici să pomenească în gura mare.

Informaţia o înspăimântă şi o derută atât de mult, încât nu se simţi în stare să o analizeze, aşa că dădu grăbită paginile mai departe, privind doar în treacăt picturile.

Cartea cuprindea ilustraţii cu sute de animale legendare şi cele mai multe dintre ele erau femei. Nimfe ce se zbenguiau într-o cascadă, elfi ce dansau în faţa unui foc, zâne ce presărau pulberea lor magică. Toate erau răpitoare, ispititoare, făcându-te să îţi doreşti să zăboveşti cu privirea asupra lor pentru a le examina, a visa şi a-ţi hrăni fanteziile. Bărbatul cel misterios apărea frecvent în mijlocul banchetului, iar femeile fictive îl adorau, pe el şi masculinitatea făţişă pe care o aducea în aventurile lor feminine.

Femeile îl atingeau cu mâinile şi cu gura, dar gesturile în sine erau ascunse, natura purtării lor fiind prea năucitoare pentru a fi dezvăluită.

Dacă se căsătorea cu Edward Paxton, conte de Salisbury, acesta era tipul de activitate pe care o să şi-o

dorească el? În cazul în care devenea, în cele din urmă, mireasa lui, ce altceva mai avea de învăţat? Ce alte purtări bizare şi intime ar fi putut el să solicite?

Astfel de lucruri se petreceau între femei şi bărbaţi? Aşa ceva făcea contele? Dacă decidea să o ia de soţie, o să-i ceară asemenea acte desfrânate? Nu va reuşi niciodată să se relaxeze suficient în prezenţa lui cât să se poată dezbrăca de toate hainele, pentru a zburda goală. Dar dacă se dovedea obligatoriu? Dacă îi solicita cu regularitate astfel de purtări depravate?

Putea să meargă până la capăt cu decizia de a se căsători cu el? Cum ar fi putut să nu o facă?

Din senin, o umbră alunecă peste pagină, iar ea se încruntă, nereuşind să înţeleagă, confuză cum era, ce însemna acea umbră.

— Ce alegere interesantă pentru o lectură nocturnă, rosti o voce masculină chiar de lângă ea. Una dintre favoritele mele, de altfel.

Olivia încremeni.

Un bărbat se strecurase înăuntru fără ca ea să îl audă! Iar ea era cu părul despletit şi periat pe spate, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte diafană şi cu un halat pe deasupra. Picioarele îi erau goale, nu avea nici măcar papuci care să i le acopere.

Toată lumea se culcase. Dacă ar fi crezut altceva, nu ar fi coborât în bibliotecă.

Cine i se alăturase? Dacă era contele, o să moară de ruşine! Dacă nu era contele, nu putea fi decât o persoană apropiată lui. Nimeni altcineva nu ar fi rătăcit pe holuri la o oră atât de târzie.

Cum ar fi putut să-i explice exact ce căuta acolo, stând singură şi studiind fascinată desene obscene?

Vai! Dar dacă îşi compromisese şansele în faţa contelui chiar înainte de debutul vizitei? Margaret ar fi fost în stare să facă moarte de om.

Înspăimântată de ce reuşise să facă, îşi ridică privirea şi tresări de şoc şi de surpriză.

Preţ de o clipă nebunească, revigorantă, nutri convingerea că îl avea în faţa ochilor pe ticălosul din carte, materializat în carne şi oase dintre paginile ei.

Dar nu. Era doar imaginaţia ei agitată până în pragul frenezieiei. Avea multe trăsături comparabile, dar nu era acelaşi bărbat.

Era frumos, dacă un bărbat putea fi descris ca *frumos,* cu părul negru şi ochi albaştri ce scânteiau în lumina difuză. Părul îi era tuns cu grijă în faţă, dar în spate îl avea lung şi prins într-o coadă. Avea pometi înalţi şi o gură străjuită de gropiţe, ca şi cum ar fi fost senin şi mereu dispus să zâmbească, şi emana un miros profund masculin, o combinaţie de aer proaspăt, cu tabac şi cai.

Cu doar câţiva ani mai mare decât ea, era înalt, cu umeri laţi, o talie îngustă şi picioare lungi şi zvelte. Aşa cum stătea ea aşezată, bărbatul era aplecat deasupra ei, dar nu simţea nici ameninţare, nici intimidare. Un derbedeu rău famat ar fi putut profita de situaţia ei, dar ea nu detectă nicio primejdie. Deşi părea a fi genul capabil de ticăloşenii, nu dădea impresia că-şi va da arama pe faţă în prezenţa ei; era convinsă de acest lucru.

Încercă să îşi dea seama cine ar fi putut fi, dar era dificil de ghicit. Era îmbrăcat ca un lucrător, cu o cămaşă bej şi pantaloni maro, dar hainele fin croite şi făcute dintr-un material scump arătau că nu era servitor. Şi nici nu se purta ca un oaspete, iar contele nu avea nicio rudă în vizită.

Dacă nu era nici angajat, nici oaspete, nici rudă, atunci cine era? Şi cum va reuşi să-l convingă să promită că n-o să spună absolut nimănui ce o văzuse făcând?

O să-i fie greu ca naiba să iasă din situaţia aceea dezastruoasă, aşa că decise să adopte o atitudine ofensivă.

— Poftim? spuse ea. Cu mine vorbeai?

Închise cartea cu un gest indiferent, prefăcându-se că

nu fusese surprinsă făcând ceva necuviincios. Mimând curajul, îl privi încruntată ca şi cum ar fi fost obişnuită să înfrunte bărbaţi necunoscuţi în toiul nopţii, doar pe jumătate îmbrăcată, în timp ce răsfoia un volum de artă indecentă.

— Uitasem de existenţa acestei cărţi, răspunse el. Nu am mai pus mâna pe ea de când eram un băietan de-abia ieşit din pantalonii scurţi. După cum poţi bănui, mi-a deschis considerabil orizontul.

Chicoti când îşi aminti, iar hohotitul acela grav şi seducător reverberă în ea, zdruncinând-o.

— Nu găsesc a fi genul de informaţie pe care aş împărtăşi-o altora, replică ea, ca şi când nu s-ar fi înjosit ea însăşi analizând lacomă desenele.

— Îţi place arta erotică?

„Arta erotică…”

Olivia clipi o dată, şi apoi încă o dată. Nu mai auzise această expresie niciodată, expresie care sfârâia prin încăpere, ca o aromă nouă pe care nu o mai gustase până atunci, şi îi aprecie sonoritatea. Sugera poveşti de dragoste, intrigi, mistere – imoralitate extremă! — şi evoca farmecul unei vieţi boeme pline de veselie şi de plăcere.

Ce fel de ticălos s-ar fi prezentat ţanţoş în faţa unei femei cu care nu făcuse vreodată cunoştinţă şi ar fi rostit un cuvânt atât de scandalos şi de delicios?

— Habar n-am la ce te referi, declară ea.

— La arta erotică, repetă el. Se apropie până ajunse în spatele scaunului ei, blocându-i orice mişcare şi împiedicându-i o eventuală şansă de a sări în picioare şi a o lua la fugă. Eu prefer stilul franţuzesc, dar nici cel italian nu e rău.

Se aplecă în faţă, punându-şi palmele pe masă de o parte şi de cealaltă a ei, prinzând-o ca într-o capcană. Olivia nu se mai aflase niciodată atât de aproape de un bărbat necunoscut. Lumea ei era una sterilă, în care contactul fizic

era interzis şi de evitat, fiind atât de întâmplător şi de sporadic, încât uneori avea impresia că trăia sub un clopot de sticlă.

Nu ştia ce să facă. Deşi îşi dădea seama că ar fi trebuit să sară în picioare, să îl împingă deoparte şi să iasă furtunos din încăpere, nu voia să îi dea impresia că era speriată sau nesofisticată, deşi chiar aşa era. Şi nu putea pleca până nu rezolva elegant acea întâlnire jenantă.

Trebuia *neapărat* să devină soţia contelui de Salisbury. Nu exista alternativă. Familia ei se afla într-o situaţie financiară teribil de proastă şi nu mai aveau opţiuni, cu toate că ea nu-şi dorise niciodată să se căsătorească. Iubitorul ei tată o răsfăţase şi îi permisese să se perfecţioneze în arta de a refuza toate cererile în căsătorie pe care le primise, o greşeală pe care Margaret nu înceta deloc să i-o reproşeze.

Dacă tatăl Oliviei i-ar fi găsit un logodnic – după cum îi plăcea lui Margaret să afirme tăios –, aşa cum ar fi făcut orice părinte normal şi întreg la cap, Olivia ar fi fost în acel moment soţia unui aristocrat înstărit, care i-ar fi putut întreţine familia.

În mod absurd, a fost cuprinsă de un fior de iritare la gândul că atât tatăl ei, cât şi fratele ei avuseseră îndrăzneala de a muri, lăsând astfel în voia sorţii o casă plină de femei, care constataseră înspăimântate că se aflau în pragul ruinei financiare.

Olivia era nevoită să înfăptuiască fulgerător un miracol, punând mâna rapid pe un soţ, deşi nu mai avea deloc zestre. Soluţia pe care reuşiseră să o găsească le era oferită de lordul Salisbury, rămas văduv.

Margaret pusese totul la cale. Olivia urma să îl farmece pe conte, acesta să se îndrăgostească şi să îi ceară mâna, iar ea va accepta. Apoi, Margaret o să îl informeze despre zestrea compromisă a Oliviei, convinsă că acesta va fi prea gentleman pentru a da înapoi, odată înaintată

cererea în căsătorie.

Această strategie o deranja pe Olivia, şi, în mod normal, ar fi respins ferm o astfel de şicană, dar era la fel de înnebunită ca Margaret. Nu pentru ea însăşi, ci pentru nepoata ei, Helen. Helen avea trei ani şi era singurul copil – deşi născut din flori – pe care fratele ei apucase să îl facă înainte de a muri. Mama fetei, o servitoare de la bucătărie, murise la naştere, deci Helen nu avea pe nimeni în afară de Olivia care să aibă grijă de ea, şi cu siguranţă avea nevoie de multă grijă.

Deşi era de o frumuseţe angelică, Helen nu vorbea şi nu interacţiona aşa cum ar fi făcut-o un copilaş sănătos. Margaret o considera lunatică, declarând că nebunia era un simptom al naşterii ei ilicite, ţinând-o aşadar ascunsă în camera copiilor, astfel încât doar câteva persoane ştiau despre existenţa ei.

Helen era singura rudă de sânge a Oliviei, singura ei legătură cu ceea ce fusese cândva o genealogie britanică puternică şi renumită, singurul lucru ce îi mai amintea de tatăl şi de fratele pe care îi iubise.

Ţinută la adăpost acasă, în Londra, Helen era un alt secret ce trebuia dezvăluit odată ce demarau planurile de nuntă. În fond, dacă Olivia se prezenta ca aspirantă la statutul de mireasă cu o descendenţă ireproşabilă, era de neconceput să îl informeze pe pretendentul ei că nebunia reprezenta o problemă ereditară în familia ei!

Olivia avea de gând să o protejeze pe Helen cu orice preţ, chiar dacă acest lucru însemna să devină soţia unui străin matur şi rezervat, şi nu putea risca să-i permită derbedeului impertinent cu care era închisă în acel moment să răspândească poveşti despre hoinărelile ei nocturne.

Bărbatul întinse mâna spre carte, o deschise la întâmplare şi nimeri la o ilustraţie cu un şeic arab înconjurat de haremul său. Una dintre amante era căţărată în poala lui, cu pieptul împins către el, iar şeicul îi sugea

sânul ca un prunc alăptat de mama sa.

Olivia roşi de la rădăcina firelor de păr până în vârful degetelor de la picioare.

— Chiar aşa, domnule… bolborosi ea, nereuşind să găsească un vocabular suficient de expresiv pentru a-şi descrie ofensa. Eşti mult prea îndrăzneţ.

— Bărbatul arată exact ca mine, nu crezi?

Stătea aplecat lângă ea, cu obrazul aproape lipit de al ei. Îi simţea mirosul săpunului cu care se spălase, a scrobelii cu care fusese apretată cămaşa lui, îi vedea crestătura pe care şi-o făcuse când se bărbierise.

— Nu seamănă deloc cu dumneata, remarcă ea. El e chipeş.

Insulta era o minciună. Bărbatul de lângă ea era cel mai elegant şi mai atrăgător bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, iar apropierea lui fizică o făcea să se fâstâcească pe deplin.

Înfumuratul crai râse.

— Ah, *cherie,* cred că mă placi.

— Nu te flata singur.

Îşi aţinti privirea drept înainte, refuzând să se întoarcă fie şi un milimetru, altfel s-ar fi pierdut în fascinanţii lui ochi albaştri.

— Îţi plac femeile din desene? Sau bărbaţii? Care te stârnesc mai tare?

Întrebarea lui directă o năuci. Nu găsi nicio replică usturătoare pe care să i-o arunce şi ezită, paralizată şi amuţită, în timp ce el atinse pagina şi mângâie sânul amantei, rotindu-şi degetul în jurul sfârcului. Gestul lui produse asupra ei un efect bizar, ca şi cum ar fi dezmierdat *chiar* sânul Oliviei, făcându-i sfârcurile să se strângă.

Oare atât de sensibili erau sânii unei femei? Avea douăzeci şi trei de ani. Cum era posibil să nu fi ştiut ceva ce, dintr-odată, i se părea vital? Bărbaţii obişnuiau să se joace cu diversele părţi ale corpului unei femei? Era o

purtare tipică?

Întrebările febrile îi goneau prin minte, cufundând-o într-un spaţiu ireal, ca şi cum ar fi fost aruncată într-o ţară străină în care nu înţelegea nici limba, nici regulile după care ar fi trebuit să se poarte.

Mişcările lui pe sfârcul curtezanei deveniră mai seducătoare, mai ispititoare, iar jena Oliviei crescu fulgerător. Îl lovi peste mână, îndepărtându-i-o, îşi împinse scaunul în spate şi se ridică. După cum anticipase, bărbatul se dovedi un gentleman şi se dădu înapoi, lăsându-i spaţiu să îşi vină în fire, deşi cu greu găsea în ea resurse să-şi recapete stăpânirea de sine.

Din clipa în care intrase el în încăpere, întâlnirea scăpase de sub controlul ei. Probabil că el o vedea ca pe o femeie uşoară, sau mai rău – deşi era prea lipsită de experienţă pentru a şti dacă *exista* ceva mai rău decât o femeie uşoară. În minte i se succedară numeroase scenarii oribile, cel mai prost fiind acela că, a doua zi, când se va afla în compania contelui, o putea paşte dezastrul de a da întâmplător nas în nas cu el.

Era fără îndoială o catastrofă în devenire, gata-gata să se producă.

Trebuia să îi ofere o explicaţie viabilă în ceea ce privea prezenţa ei acolo, după care să părăsească încăperea afişând măcar un oarecare aplomb.

— Mi-ai înţeles greşit intenţia, declară ea. Am ales această carte fiindcă mă aşteptam să conţină reproduceri ale picturilor lui Rembrandt. Am fost năucită de conţinutul ei făţiş. Năucită, îţi dau cuvântul meu!

El râni.

— Da, am văzut cât de *năucită* erai după *ce* ai studiat-o vreo zece sau cincisprezece minute.

— Ba nu am făcut asta! Nici jupuită de vie nu şi-ar fi recunoscut fapta. Am fost îngrozită – pur şi simplu îngrozită! Şi tocmai mă pregăteam să o las din mână când

ai dat dumneata buzna înăuntru.

Bărbatul o studie cu o expresie vicleană, recunoscând subterfugiul ei. După o pauză îndelungată, îi răspunse galant:

— Fie cum doreşti, milady. Dar în caz că eşti curioasă, Edward are o colecţie variată de cărţi erotice. Aş fi mai mult decât bucuros să ţi-o prezint.

— Contele are mai multe astfel de cărţi?

I se puse un nod în gât şi o năpădiră zeci de gânduri tulburătoare. Primul a fost acela că Edward nu putea fi decât contele de Salisbury, potenţialul ei logodnic, ceea ce însemna că acest derbedeu îl cunoştea pe nobil suficient de bine încât să îi spună pe numele mic.

Cel de-al doilea era că bărbatul cu care îi va fi dat, poate, să se căsătorească, colecţiona lucrări deocheate. De ce ar fi făcut aşa ceva? Ce presupunea acest lucru?

Implicaţiile o înspăimântau, iar când aruncă o privire către rafturile întinse ale bibliotecii contelui, stomacul i se contractă. La lumina pâlpâitoare a lumânării, estimă că erau sute de cărţi, poate chiar câteva mii, aranjate frumos în rânduri, de la podea până în tavan.

Ce secrete zăceau ascunse în acele volume prăfuite? Câte dintre ele tratau subiecte indecente? Ce fel de persoană colecţiona astfel de albume strigătoare la cer? Ce spunea acest lucru despre morala şi preferinţele lui?

Diversele titluri păreau de-a dreptul inocente, benigne, însă la fel fusese şi titlul volumului pe care îl luase ea. Cineva îl strecurase în mod amăgitor printre celelalte, iar ea se aşteptase să aibă un conţinut similar: o serie plictisitoare şi neinspirată de reproduceri care ar fi ajutat-o să aţipească rapid.

Ei bine, acum sigur nu o să mai poată adormi. Nu după această descoperire!

— Nu sunt câtuşi de puţin *curioasă,* minţi ea. Nu e cazul să îmi arăţi şi altele. De fapt, nici nu am nevoie de

material de citit. Mă duc să mă culc. Dacă binevoieşti să mă scuzi…

Porni spre uşă, dar, din nefericire, drumul către libertate presupunea să treacă de mizerabilul care stătea cu picioarele înfipte în podea, între masă şi perete. Nu putea trece pe lângă el fără să-l atingă; dilema ei îl amuză şi îl făcu să rămână neclintit.

Parcă pentru a o sfida, încercă – prin simpla forţă a atenţiei lui – să o forţeze să îi arunce o privire, dar ea refuză.

Posomorâtă, pomi înainte, hotărâtă să îşi croiască drum spre ieşire, dar exact în clipa în care ar fi reuşit să se strecoare pe lângă el, o prinse de încheietură. Gestul nu era unul ameninţător, ci neaşteptat, intim. Se opri.

O parte a trupului lor era lipită de a celuilalt. Braţe, şolduri, coapse, picioare, toate erau sudate laolaltă şi se potriveau perfect. Degetele lui, încleştate pe încheietura ei, erau calde, electrizante. Atingerea o mistuia până în măduva oaselor.

— N-am să-i spun că ai fost aici, promise el în şoaptă, cu buzele lângă urechea ei, lăsându-şi răsuflarea dulce să îi răscolească părul.

— Jură! îl imploră ea.

Se întoarse brusc spre el. Era atât de aproape, iar ochii lui – luminoşi, enigmatici – o studiau cu o intensitate ameţitoare. S-ar fi putut pierde în acei ochi, s-ar fi putut lăsa înghiţită de ei, de senzualitatea plăcută pe care i-o transmitea privirea aceea aţintită asupra ei.

— Jur, spuse el.

— Mulţumesc.

El răspunse politeţii ei ridicând nepăsător din umeri,

— Eşti mai frumoasă decât celelalte pe care le-a invitat aici.

Afirmaţia lui îi stârni un nou torent de reflecţii confuze. Ştia toată lumea că, în cursul căutării unei noi

soţii, contele intervievase mai multe candidate, deci nu o surprindea că fuseseră şi altele în vizită. *Era* însă surprinsă să afle că bărbatul de lângă ea le cunoştea pe acestea suficient de bine încât să considere că putea comenta pe această temă.

Iar el credea că ea era frumoasă. *Mai frumoasă* decât celelalte.

Complimentul îi ajunse în adâncul sufletului, iar inima ei neghioabă tresări. Deşi ştia că era atrăgătoare, niciun alt bărbat nu îi mai spusese acest lucru. În orice caz, nu un bărbat care să arate ca el, ca un prinţ sau ca un înger căzut din rai.

— Cine eşti? îl întrebă ea.

— Contează?

— Da. Aşteptă, dar, spre frustrarea ei, el nu îi răspunse. Trebuie să plec.

Îşi smulse încheietura din strânsoarea mâinii lui, iar el i-o eliberă. Aproape luând-o la fugă, porni în grabă spre uşă. Când era aproape să iasă pe hol, el vorbi:

— Voi fi aici mâine-seară. Te voi aştepta. La miezul nopţii.

Ea nici măcar nu se întoarse.

— Nu voi face asta niciodată.

— Nu pot să te văd peste zi. Doar aici.

— Nu… nu…

Se năpusti afară, întrebându-se de ce fusese atât de încântată de sugestie, de ce îşi simţea sufletul înălţându-se în zbor şi emoţiile îmbătând-o. Urcă în fugă scările, bucuroasă că scăpase, dar chicotul lui o urmări, făcând să răsune pe coridor ecoul certitudinii lui că ea nu o să-i poată rezista.

Capitolul 2

Phillip Paxton sorbi din paharul de brandy şi îşi lăsă toată greutatea pe spătarul scaunului, ţinându-şi echilibrul doar pe picioarele din spate ale acestuia.

Era aproape ora unu, iar ochii îi erau aţintiţi asupra uşii bibliotecii. Ca şi cum ar fi putut, prin simpla forţă a voinţei lui, să o facă să apară pe micuţa frumuseţe blondă, stătea cu privirea fixată pe coridorul întunecat, dar în scurt timp urma să fie nevoit să admită că tânăra nu îşi va mai face apariţia.

Fusese atât de sigur că va veni totuşi! Pe de altă parte, nu era prima dată când se înşela în privinţa unei femei, şi nu avea să fie nici ultima.

Era aşezat în spatele mesei la care dăduse peste ea cu o noapte înainte. Cartea cu imagini obraznice stătea deschisă la ilustraţia lui favorită, reprezentând o zână ce zbura prin iarbă, cu aripile diafane fluturându-i în spate. Era înveşmântată într-o rochie dintr-un material ca de borangic, atât de fină, încât îi dezvăluia formele feminine, lăsând să se ghicească detaliile şi făcându-l să-şi dorească să descopere mai mult.

La fel ca restul ilustraţiilor, cartea era gândită să tachineze şi să stârnească, ceea ce şi reuşea, fără îndoială, deşi el nu era la fel de încântat de stimularea artificială cum ar fi fost, poate, alţi bărbaţi. El prefera o femeie adevărată în locul portretelor nud. Însă era de înţeles că băieţilor le plăcea să privească.

Biata Lady Olivia! Văzuse destule. Fusese îngrozită, dar şi fascinată, şi îl încânta curajul ei, îi făcuse plăcere să o tachineze. Deşi inocentă, nu părea genul de fetişcană care să leşine. Se arătase făţiş interesată, iar curiozitatea ei fusese atât de vizibilă, încât îl amuzase să o urmărească în timp ce încerca, cu totul neconvingător, să nege totul.

Neputând nici el să doarmă, se strecurase în conac cu intenţia de a lua un volum despre reproducerea cailor, pe

care Edward îl achiziţionase în cursul ultimei excursii făcute la Londra, în căutarea unei soţii. Mânat de un scop onest, se furişase în casă, însă vizita lui nevinovată se transformase dramatic din momentul în care începuse să o spioneze pe ea.

Fusese plăcut surprins să o găsească trează şi rătăcind prin casă şi îl intrigase volumul pe care şi-l alesese spre lecturare. Zăbovise în umbră, privind-o, şi se amuzase teribil numărând de câte ori ridicase din sprâncene – de douăzeci şi opt de ori! — în timp ce trecuse de la o pagină cu imagini desfrânate la alta.

Îşi dăduse seama imediat cine era – Olivia Hopkins, oaspete de onoare şi una dintre candidatele la titlul de mireasă a solemnului conte de Salisbury la fel cum îşi dăduse seama că nu avea ce să caute pe o rază de o sută de metri în jurul casei, cât timp se afla şi ea acolo. De fapt, Edward l-ar fi făcut să plătească scump dacă ar fi aflat despre întâlnirea întâmplătoare dintre el şi atrăgătoarea tânără de origine nobilă, şi nici măcar nu îşi putea imagina ce ar fi făcut Edward dacă ar fi aflat că Phillip îi solicitase o a doua întâlnire.

Dar atunci când venea vorba de Lady Olivia, nu putea sta cuminte.

Era vina lui Edward, de fapt, că Phillip aştepta acum în biblioteca lui, sorbind din băutura lui scumpă şi sperând că potenţiala lui logodnică o să sosească. Edward îi ceruse lui Phillip să se facă nevăzut pe perioada în care le găzduia pe cele patru femei din familia Hopkins, ceea ce, desigur, îl făcuse să îşi dorească să fie cât mai vizibil cu putinţă.

Naiba să îi ia pe toţi! De parcă membrii înaltei societăţi nu mai auziseră niciodată de copii nelegitimi!

Phillip se obişnuise să fie micul secret murdar al lui Edward. În tinereţe, Edward se încurcase cu mama lui Phillip, o cameristă atrăgătoare. Cu genul de nepăsare de care doar un aristocrat bogat şi răsfăţat ar fi fost în stare,

Edward o lăsase să aducă pe lume doi copii – Phillip şi sora lui, Anne –, dar când se căsătorise cu o femeie de rangul lui, cei doi copii fuseseră scoşi pe ascuns de pe moşie pentru a nu păta onoarea noii sale soţii.

Mama lui Phillip acceptase mutarea acestora, deşi refuzase să primească o rentă anuală din cuferele familiei Paxton. Ea şi copiii se stabiliseră la o mică fermă aflată de cealaltă parte a localităţii Bath, unde mama lui lucrase ca îngrijitoare şi doamnă de companie pentru o văduvă în vârstă. Nu muriseră de foame, dar nici nu avuseseră o viaţă prea uşoară.

Deşi el o mai întrebase uneori, ea refuzase mereu să îi vorbească despre tatăl lui, iar Phillip bănuia că sărmana îl iubise pe Edward şi suferise cumplit când se trezise alungată de lângă el.

Ce simţise tatăl lui Phillip pentru mama lui? Când fuseseră alungaţi de pe moşie, oare Edward se simţise uşurat? Întristat? Supărat? Încercase să se opună surghiunirii dictate de bunicul lui Phillip?

Phillip nu ştia şi nici nu avea de gând să întrebe. Relaţia dintre el şi Edward era tensionată şi nu se preta la confesiuni.

Sora lui Phillip, Anne, nu se mai întorsese de atunci la Salisbury şi nu îl mai văzuse pe Edward vreodată, însă Phillip, da. La cererea lui, când împlinise paisprezece ani, mama lui îşi călcase pe inimă şi îi scrisese lui Edward pentru a-l întreba dacă îi putea da de lucru lui Phillip. Cu un entuziasm surprinzător, Edward răspunsese afirmativ, iar Phillip fusese luat să muncească la grajduri sub supravegherea bătrânului grăjdar-şef.

Fiind unicul fiu al lordului, ocupase o poziţie ciudată. Toată lumea ştia cine era şi se purta cu el deosebit de respectuos, dar nimeni nu pomenea despre tatăl lui. Se trezise frecvent cu privirea aţintită asupra conacului, reflectând la soţia crudă şi pizmaşă a lui Edward, care

detestase să îl ştie atât de aproape şi câştigându-şi cinstit existenţa. Se bucurase că mama lui îi născuse lui Edward doi copii, în vreme ce soţia lui patriciană, de rang înalt, nu adusese niciunul pe lume.

Totul părea atât de lipsit de sens acum. Soţia lui Edward murise, iar tatăl lui rămăsese un văduv singuratic. După decesul ei, Edward se străduise să repare într-o oarecare măsură răul pe care îl făcuse ea. Căuta în permanenţă activităţi pe care le-ar fi putut face împreună, cum ar fi să meargă la vânătoare sau la pescuit, pentru a repara legătura dintre ei, însă era un efort prea mare pentru Phillip să lase trecutul în urmă.

Cu toate acestea, Phillip era fascinat de Edward şi continua să accepte încercările acestuia de a se apropia tot mai mult de el. Ba chiar acceptase oferta lui Edward de a-i plăti un post în armată, tatăl lui fiind convins că viaţa militară era exact ceea ce i se potrivea lui Phillip. Ca un băieţandru dornic să le facă pe plac părinţilor săi, Phillip plecase la război, în condiţiile în care tot ce îşi dorise fusese să rămână la Salisbury şi să se ocupe de cai.

Din cauză că urmase sfatul lui Edward – sfat pe care Phillip îl considerase nebunesc –, sfârşise prin a trăi coşmarul Războiului peninsular şi ororile Bătăliei de la Salamanca. Fusese rănit în luptă, dar, din fericire, reuşise să se întoarcă acasă. Edward îi fusese atât de al naibii de îndatorat şi atât de încântat de vitejia lui Phillip, încât acestuia din urmă îi venise greu să îi poarte ranchiună.

Phillip îşi reluase locul pe moşie, ocupând poziţia de grăjdar-şef, şi cu toate că tatăl său îi sugerase să se mute în clădirea principală, el preferase să locuiască într-o căsuţă aflată în spatele unuia dintre hambare.

Avansaseră şovăielnic în tentativa de a deveni prieteni, până când Edward scăpase jenanta afirmaţie că Phillip ar fi trebuit să stea departe de ochii celor patru femei din familia Hopkins. Edward se purta ca şi cum

contesa Margaret, alături de fiica ei, Penelope, fiica ei vitregă, Olivia, şi verişoara Winnie Stewart ar fi leşinat în grup dacă ar fi aflat despre existenţa lui Phillip.

Comentariile jignitoare ale lui Edward reaprinseseră animozitatea lui Phillip. Se simţise rănit şi îi purtase pică, dar era conştient de situaţia tatălui său şi de regulile morale ipocrite care domneau în înalta societate. În cele din urmă, acceptase şi intenţionase să o evite pe Olivia Hopkins.

Într-o manieră ciudată, îşi iubea tatăl şi voia să îl ştie fericit. Dacă era atât de important să îşi găsească o nouă soţie, Phillip nu voia să distrugă şansele lui Edward, însă după ce dăduse întâmplător peste Lady Olivia, bunele lui intenţii se duseseră pe apa sâmbetei.

Oricât de imatur ar fi părut, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să facă o poznă, sabotând planurile tatălui său. Phillip era un bărbat mândru, iar Edward îi rănise orgoliul.

Deşi era necuviincios din partea lui să se joace cu Lady Olivia sau să se dedea unui scurt flirt cu ea, nu se putea abţine. I se spusese adesea că era un bastard, epitetul neavând nicio legătură cu naşterea lui, dar descriind concludent caracterul lui.

Putea fi enervant, dominator, intolerabil, semănând, de fapt, foarte mult cu Edward, şi era capabil să distrugă perspectivele matrimoniale ale tatălui său fără nici cea mai mică tresărire a conştiinţei lui.

Aruncă o privire la ceas când bătu de ora unu. În momentul în care îi lansase Oliviei invitaţia de a se întâlni cu el, nu ar fi avut de unde să ştie dacă ea va îndrăzni sau nu să o onoreze, aşa că îi lăsase timp suficient să îşi facă puţin curaj. Însă ea nu îşi făcuse apariţia, aşa că avea să fie nevoit să o provoace, stabilind o nouă întâlnire.

Ce bărbat întreg la minte ar fi fost în stare să rateze ocazia de a se bucura de una sau două întâlniri tainice? Cu siguranţă nu el. Nu fusese niciodată un gentleman şi nu

avea de gând să-şi schimbe pornirile la vârsta înaintată de douăzeci şi şapte de ani, însă planurile lui cu doamna respectivă trebuiau să mai aştepte o zi. În dimineaţa următoare îl aşteptau o grămadă de sarcini de îndeplinit şi trebuia să se odihnească.

Terminându-şi băutura, puse cartea înapoi pe raft, suflă în lumânare şi porni spre uşă, când auzi pe coridor ecoul unor paşi ce se apropiau pe furiş. Se opri.

Paşii se auzeau din ce în ce mai clar, iar el zâmbi. Lady Olivia tocmai se strecura înăuntru, sperând, evident, că nu se afla şi el acolo. În fond, trecuse mai bine de o oră după miezul nopţii şi cel mai probabil credea că deja plecase sau că nu vorbise serios şi nici măcar nu venise.

Rânji satisfăcut. Indiferent cum decurgea acel episod, oricare ar fi fost impulsul care o adusese la el, acea întâlnire secretă avea să fie o escapadă grozavă. Ducându-se în grabă lângă una din ferestre, se furişă în spatele draperiei, ascunzându-se vederii.

Ea se opri în pragul uşii, cercetă din privire încăperea, ridicând lumânarea ca să poată vedea mai bine şi pentru a se asigura că era goală. Apoi intră tiptil, trecând în drumul ei pe lângă locul unde stătea el ascuns după draperii.

Spre uriaşa lui dezamăgire, era îmbrăcată cu mai multe haine decât în noaptea precedentă, dar se vedea că şi le aruncase neglijent pe ea, iar această relaxare a ei i se păru lui Phillip fermecătoare. Simţise nevoia să se îmbrace înainte de a coborî, dar nu se aflase în situaţia de a putea cere ajutorul cameristei; prin urmare, se descurcase singură cât de bine putuse. Rochia îi era parţial închisă cu nasturi la spate, părul, împletit în grabă într-o coadă lungă şi groasă.

Cum nu avea jupon pe dedesubt, rochia îi ajungea până în pământ şi era nevoită să o ridice uşor când păşea, ceea ce îi permise să descopere că era desculţă.

Constată absolut încântat că nu reuşise să se îmbrace

singură cu corsetul. Sânii îi erau complet liberi şi se mişcau seducător. Pulsul îi bătea accelerat după coborârea periculoasă pe scări, şi, în plus, temperatura scăzută din bibliotecă îi făcuse sfârcurile să se ridice. Phillip îi zărea mugurii ispititori pe sub rochie.

Ce bucăţică atrăgătoare! Cum se făcea că încă nu pusese niciun bărbat mâna pe ea? Cum de era încă necăsătorită la douăzeci şi trei de ani şi se ţinea după rigidul şi plicticosul Edward?

Olivia avea în mână o mapă de piele pe care o puse pe masă, alături de lumânarea ei, apoi porni hotărâtă spre raftul de cărţi unde se afla volumul acela erotic, îl înşfăcă şi îl deschise la pagina care ilustra toate acele sirene alunecoase şi ispititoare. O examină preţ de câteva minute, apoi desfăcu mapa, scoase din ea nişte hârtii albe şi un creion şi… şi… începu să deseneze?

Nu îi venea să creadă ce vedea în faţa ochilor! Se uită mai atent, dorindu-şi să se asigure că nu îl înşelau ochii, însă impresia lui iniţială fusese corectă. Chiar analiza diversele nuduri, apoi le schiţa în propria ei versiune!

Exersa?

Ce ciudat! Ce fermecător!

Rămase ascuns, privind-o pe furiş timp îndelungat, până când masa se umplu de numeroasele desene răsfirate pe suprafaţa ei. Apoi ieşi agale din spatele draperiei.

— Bună seara, Lady Olivia. Porni spre ea, blocând-o în locul unde se afla, astfel încât să nu poată evada decât dacă avea el chef să-i dea voie. Ce plăcere să te revăd!

La auzul vocii lui, ea sări în picioare, şocată de brusca lui apariţie. La fel ca în cazul întâlnirii lor precedente, fusese atât de cufundată în ceea ce făcea, încât nu îi observase prezenţa.

Reacţionând oarecum ca un mânz sălbatic, se arătă speriată şi agitată, înspăimântată de prezenţa lui, apoi se îndreptă de spate, părând să se muştruluiască în sinea ei.

Ridicându-şi nasul obraznic, îl înfruntă:

— Dumneata!

— Ai întârziat, comentă el. Renunţasem să te mai aştept.

— Ai de gând să mă tot urmăreşti?

Clocotea de furie.

— Deja mi-am format un obicei, mă tem.

— Nu ţi-a spus nimeni vreodată că e o chestiune legată de bunele maniere să îţi anunţi prezenţa?

— Nu prea m-a interesat vreodată politeţea şi eticheta. Chicoti. Am auzit zvonuri cum că aş fi un ţopârlan fără scrupule.

— N-o să mă vezi contrazicând astfel de zvonuri.

Olivia era mai îndrăzneaţă decât orice altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Deşi era înconjurată de zeci de ilustraţii neruşinate pe care le crease cu propria mână, începuse să le strângă şi să le bage în mapa ei, hotărâtă să îl împiedice să priceapă ceea ce era limpede ca lumina zilei.

De parcă ar fi putut să nu observe toate acele coli acoperite cu sâni! Ce fel de femeie se furişa din pat în toiul nopţii pentru a desena schiţe de nuduri?

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă ea, ascunzând şi ultima coală în mapă.

— Toată lumea ştie cine eşti.

— Şi de ce mă aflu aici?

— Da.

— Dumneata cine eşti? se răsti ea. M-ai acostat aici de două ori, aşa încât încep să mă satur.

— Te-am acostat?

— Fără îndoială!

— Phillip, replică el, nerăbdător, din motive necunoscute, să îşi dezvăluie numele. Mă cheamă Phillip.

Însă nu adăugă faptul că numele de familie era Paxton, iar ea, din fericire, nu îl întrebă.

— Cu ce te ocupi aici, pe moşie?

Îl interoga cu genul de înfumurare pe care doar fiica răsfăţată a unui aristocrat ar fi putut să o afişeze. Începuse să creadă că li se înrădăcinase tuturor acestor nobili acel ton arogant, încă de la naştere.

— Lucrez la grajduri.

Denaturase profund o situaţie în care el făcea legea, dicta peste toţi băieţii şi se bucura de libertate deplină în tot ce ţinea de administrarea grajdurilor şi reproducerea animalelor.

— Nu te cred, declară ea.

El se încruntă.

— De ce nu?

— Un grăjdar nu ar fi atât de îndrăzneţ încât să se furişeze prin conac, aşa cum ai făcut dumneata.

— Poate sunt mai curajos decât cei pe care i-ai cunoscut.

— Sau poate mai inconştient.

— Poate, recunoscu el rânjind. Văd că ţi-ai luat cartea preferată. Tachinând-o, îşi trecu uşor degetele peste ea, mângâind desenul plin de culoare. Ai vrea să o răsfoim împreună?

— Nu!

— Atunci de ce ai venit din nou? Ai făcut-o doar ca să fii cu mine?

Ea pufni.

— Dar ştiu că eşti înfumurat ca un păun!

Phillip se apropie şi mai mult, iar ea rămase nemişcată. Era prudentă, încercând să îi ghicească intenţiile, dar refuza să se lase intimidată, şi nici nu încercă să fugă, aşa cum ar fi făcut orice femeie cu scaun la cap, iar el nu putea decât să îi admire înflăcărarea.

Consecinţele, în cazul în care ar fi fost descoperiţi, erau atât de periculoase şi atât de urâte, încât nu îşi putea imagina de ce mai zăbovea acolo, riscându-şi şi mai mult reputaţia. Dacă ar fi fost prinşi, el nu avea nimic de pierdut,

însă pentru ea era în joc totul. Miza o reprezenta însăşi viitorul ei, felul în care urma să se desfăşoare mai departe cursul vieţii ei, deci o considera fie foarte curajoasă, fie foarte imprudentă, şi pentru că o considera inteligentă, nu se putea hotărî ce să înţeleagă din atitudinea ei.

El nu merita ca ea să înfrunte o asemenea primejdie.

Foarte discret, îşi strecură vârfurile ghetelor pe sub rochia ei, lăsând materialul învolburat al fustei ei să se încurce în jurul picioarelor lui. Aerul dintre ei se trezi la viaţă, apropierea fizică generând o energie sfârâitoare şi plină de scântei.

Phillip avea o experienţă bogată cu femeile. Aspectul lui atrăgător, alături de statutul de fiu bastard al unui conte erau o combinaţie în faţa căreia majoritatea femeilor nu reuşeau să reziste, astfel încât prin patul lui trecuseră multe frumuseţi elegante.

Euforia pe care i-o stârnea Lady Olivia era un semn că între ei exista o dorinţă naturală de a fi împreună, genul care nu apărea decât în foarte puţine cupluri norocoase. Dacă erau suficient de nesocotiţi să devină amanţi, urma să se creeze între ei o legătură la care alţii nu ajungeau niciodată.

Ideea îl înspăimânta. Nu voia să se simtă atras de ea. Nu îşi dorea decât să o tachineze şi să o hărţuiască până renunţa la căsătoria cu Edward. Nu avea niciun alt plan mai măreţ sau mai josnic în ceea ce o privea.

Îndepărtându-se de ea, aşteptă ca atmosfera agitată să se liniştească. Era hotărât să păstreze interacţiunea lor la un nivel de frivolitate, să se dedea unui schimb de replici cu tentă de flirt, dar nimic mai mult.

Afişă un aer bosumflat cât se poate de credibil.

— Eşti sigură că nu ai tânjit după prezenţa mea?

— Eşti cea mai vanitoasă creatură pe care am întâlnit-o vreodată.

— Vanitatea e una dintre cele mai mari calităţi ale

mele.

— Ai dreptate în privinţa asta.

Vai, şi cât era de obraznică! Ispititoare şi adorabilă, şi, în urma conversaţiei lor aprinse, o plăcea mult mai mult decât ar fi trebuit.

Olivia se întinse după mapă, pregătită să o ia sub braţ şi să iasă maiestuoasă din încăpere, însă el i-o suflă de sub nas înainte să apuce să reacţioneze. Panicată, făcu un pas în faţă în încercarea de-a o recupera, însă Phillip o ţinea departe de ea.

— Dă-mi-o!

Când ea încercă să şi-o recupereze cu forţa, se ajunse la o scurtă îmbrânceală în care ea îl lovi neputincioasă şi îl zgârie. Până să reuşească el să o ţină sub control, Olivia îi şi dăduse un picior în gambă şi un pumn în coaste, suficient de tare cât să îl facă să se crispeze. Folosindu-şi superioritatea fizică, el o împinse cu spatele în perete, lipindu-şi complet trupul de al ei.

Îi simţi sânii, suprafaţa plată a abdomenului, rotunjimea coapselor, iar reacţia corpului lui a fost una previzibilă. Mădularul i se umflă şi deveni tare ca piatra. Ea era prea neştiutoare pentru a înţelege această volatilitate fizică, iar el, ca un adevărat mitocan, se împinse mai tare în ea, savurând acel contact interzis.

Răsuflarea lor era gâfâită, nervii, întinşi la maximum, ea privindu-l furioasă, ochii ei ca safirul acuzându-l, reproşându-i, denunţându-l, iar el reuşind să deducă toate emoţiile ei ascunse, până în profunzimea lor. Furie. Teamă. Spaimă. Neîncredere. Dar şi o admiraţie din ce în ce mai pronunţată faţă de el ca bărbat, şi faţă de ea însăşi ca femeie. O conştientizare a intimităţii născute din poziţia trupurilor lor, a fiorului indus de apropierea lor fizică.

Fruntea ei se încreţi într-o expresie confuză, trădându-i nedumerirea. Simţea plăcerea fizică şi tumultul exact la fel ca el, dar dacă *el* ştia că acest lucru semnaliza

compatibilitatea dintre trupurile lor, ea nu avea cunoştinţe care să o ajute să interpreteze stimularea sau care să o pregătească să îi răspundă.

Buzele ei voluptuoase, roşii ca rubinul, erau uşor întredeschise, umede şi la doar câţiva centimetri distanţă, iar Phillip fu extrem de tentat să se apropie şi mai mult de ea şi să îşi apese buzele peste ale ei. Deveni brusc înnebunit de dorinţa de a afla cum ar fi să o sărute, iar puterea acelei pofte se dovedi atât de intensă, încât îl înspăimântă. Simţea furişându-se în el o bestie antică, primitivă, care tânjea să o aibă cu orice preţ.

Cu o forţă incredibilă, se smulse din pragul poftelor lui turbulente, forţându-se să se concentreze pe ceea ce se afla în jurul lor, să îşi amintească cine era el şi cine era *ea,* şi se chinui să reinstaureze nota de frivolitate pe care dorea să o dea întâlnirii lor secrete.

Trăgând-o lângă el, îi ţintui braţele astfel încât să nu îl poată lovi. Apoi îi aşeză mapa pe masă şi, scotocind prin ea, scoase schiţele realizate mai devreme.

— Nu, te rog, îl imploră ea, dar el era prea mizerabil pentru a-i asculta rugămintea.

Le întinse pe masă, evaluându-le cu un ochi critic. Când îşi dădu seama că el nu o să cedeze, Olivia îşi pierdu toată vlaga, părând să se prăbuşească în braţele lui ca şi cum i s-ar fi topit toate oasele şi nu s-ar fi sprijinit decât pe el, lipită într-un echilibru precar de şoldul lui.

— Eşti foarte talentată, spuse el după ce le studie îndelung.

— Mulţumesc, murmură ea.

— Îţi place să desenezi, nu-i aşa?

— Nu prea.

Minţea. Talentul ei de a reda detaliile fine era clar şi inconfundabil, şi el nu înţelegea de ce îşi nega îndemânarea. Repetă încăpăţânat:

— Îţi place să desenezi, nu-i aşa?

— Presupun că da.

Ruşinată, ridică din umeri pentru a se scutura de el, iar Phillip îi dădu drumul şi aduse în discuţie subiectul care îl consternase încă de când intrase ea în încăpere.

— De ce eşti atât de fascinată de nuduri?

— Nu ştiu aproape nimic despre corpul uman. Şi mi-e imposibil să cer cuiva să îmi pozeze gol.

— Într-adevăr, nu poţi.

— Când am dat întâmplător peste cartea asta, m-am gândit că ar putea fi o metodă simplă să… să…

Nu se simţi în stare să termine propoziţia.

— Să ce?

— Să exersez. Nu mi se dă voie să desenez, înţelegi, deci oportunităţile mele sunt limitate.

Era cea mai ciudată afirmaţie pe care o auzise vreodată.

— Cine a zis că nu ai voie să desenezi?

— Mama mea vitregă, Margaret.

Phillip se crispă, amintindu-şi de femeia mai în vârstă, pretenţioasă şi pompoasă, pe care o văzuse din celălalt capăt al curţii. Olivia se grăbi să continue:

— E o poveste lungă, susţinu ea, dar nu crede că Edward – adică lordul Salisbury – ar aproba interesul meu, şi e teribil de important ca el să mă placă.

Ultimele cuvinte au fost rostite atât de încet, încât aproape nu se auziră. Phillip se aplecă în faţă, chinuindu-se să audă ce spunea, exact în clipa în care ea îşi înălţă capul şi îl sfredeli cu privirea ei hotărâtă.

— Jură-mi că n-o să-i spui.

De parcă l-ar fi lăsat inima să o facă văzând-o cum îl implora, de parcă soarta întregului univers ar fi depins de discreţia lui.

— Nu, nu aş face-o niciodată.

— Cum pot să te cred?

— Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Ea îl cântări, sfredelindu-l cu privirea şi descosându-i cămăruţele secrete ale inimii lui întunecate, unde clocoteau josnicia şi resentimentele, iar el se strădui să îşi ascundă adevărata faţă de privirea ei iscoditoare. Deşi, de obicei, nu îl interesau părerile celorlalţi, îşi dorea ca ea să îl considere un bărbat mai bun, mai generos şi mai nobil decât era în realitate.

Înfruntându-i privirea, încercă să o lase să vadă doar ceea ce era bun şi nimic din ceea ce era rău. Tânjea să o facă să îl perceapă ca pe un bărbat remarcabil şi eroic, loial şi de încredere, cineva care putea fi considerat un adevărat prieten.

Strângându-i colile de hârtie, i le băgă în mapă, o închise temeinic, apoi i-o întinse şi zise:

— Poftim, spuse el. O să mă prefac că nu le-am văzut.

Mâhnită şi deznădăjduită, Olivia strânse hârtiile la piept.

Era disperată să îl facă pe Edward să o placă, ceea ce arăta că se afla în oarecare dificultate şi că avea o nevoie imperioasă de protecţia pe care i-ar fi asigurat-o acea căsătorie.

El nu putea îndura gândul că ea era nefericită, că fusese lovită de greutăţi, şi se trezi simţindu-se, în mod stupid, gata să o ajute cu tot ce putea. Cu excepţia cazurilor când era vorba despre mama şi sora lui, nu fusese niciodată impresionat de femeile la ananghie, dar dacă totul s-ar fi petrecut cu cinci sute de ani în urmă, îşi imagina că ar fi îmbrăcat pentru ea armura scânteietoare a unui cavaler.

Olivia privi temătoare spre uşă, nerăbdătoare să iasă cât mai repede şi să dispară, însă el nu ar fi vrut să plece. Voia să povestească şi să flecărească, să o întrebe de ce venise la Salisbury, ce gânduri o frământau, şi se văzu nevoit să îndure o viziune caraghioasă cu el lăsat într-un genunchi, implorând-o să rămână.

Fără cel mai mic efort, Olivia îi răpea toată bărbăţia!

Olivia trase adânc aer în piept, luând decizia dificilă că era, totuşi, demn de încredere. Cât de mult spera că nu o va dezamăgi!

— Îmi dai voie să îţi pun o întrebare?

— Orice.

— De cât timp îl cunoşti pe lordul Salisbury?

— De-o viaţă, recunoscu el sincer.

— Consideri că vă cunoaşteţi îndeaproape?

— Ei bine… da.

O explicaţie completă ar fi necesitat mult prea mult timp, şi nu era convins că ar fi putut să-i ofere răspunsul corect nici dacă ar fi avut la dispoziţie o săptămână să îl conceapă.

— Ai spus că are o colecţie de astfel de… astfel de… cărţi erotice.

— Aşa e, dar nu e toată a lui. Bărbaţii din familia Paxton le îndrăgesc şi au cumpărat diverse volume rare de-a lungul a multe secole.

— Nu sunt prea familiarizată cu astfel de lucruri şi mă întrebam… adică… dacă tu… ei bine…

Phillip era încântat de reticenţa ei şi profită de lipsa de formalitate a momentului pentru a i se adresa pe numele mic:

— Poţi s-o spui, Olivia. Haide! E-n regulă.

Încurajată de cuvintele lui blânde, spuse pe nerăsuflate:

— De ce ar vrea un bărbat să aibă o astfel de carte?

Un răspuns în glumă ar fi fost potrivit stilului lui, însă ea era atât de serioasă şi de solemnă, încât nu putea lua în râs întrebarea ei înfocată. Era prea sinceră. Însă în acelaşi timp nu voia nici să o şocheze sau să o sperie.

Îi explică prudent:

— Bărbaţilor le place să se uite la femei goale. Îi stârneşte, într-o manieră bărbătească.

— În ce scop?

Phillip efectiv roşi. În ultimii câţiva ani petrecuse atât de mult timp înconjurat de soldaţi şi de târfe, încât uitase că mai existau pe lume şi suflete naive.

— Pentru genul de comportamente care aduc desfătare cuplurilor în patul conjugal.

— Se dezbracă?

— Da.

— Soţul *doreşte* ca soţia lui să fie dezbrăcată?

— Da.

— Deci sânii ei şi…

Amândoi rămaseră năuciţi când ea rosti cuvântul „sâni” în prezenţa lui. Acest fapt produse o schimbare imediată şi monumentală în relaţia lor.

— Mai presus de orice, bărbaţilor le face plăcere să privească şi să atingă o femeie goală. Bestia pe care o avem în noi e un blestem bărbătesc.

— Dacă mă căsătoresc cu lordul Salisbury, el se va aştepta ca eu să… Obrajii i se îmbujorară, şi tocmai când Phillip era pe punctul de a răspunde, ea ridică o mână, oprindu-l. Lasă. Chiar nu vreau să ştiu.

Dărâmată, îl ocoli, simţind nevoia să se îndepărteze.

— Livvie… îi prescurtă numele, savurând noua sonoritate şi constatând că i se potrivea mult mai bine decât Olivia. Mai zăboveşte cu mine. Discutăm despre asta şi…

— Nu. Trebuie să plec.

Era deja evident că nu îi putea refuza nimic. Nici măcar o simplă rugăminte de a i se da voie să plece netulburată. Cum reuşea acest lucru? De ce îi permitea? Ce fenomen îl atrăgea pe orbita ei şi de ce nu simţea dorinţa de a i se împotrivi?

— Atunci vino mâine noapte.

— Nu pot! spuse ea.

— Fă-o pentru mine.

Ea clătină din cap şi fugi, iar el rămase încremenit mult timp după ce sunetul paşilor ei se stinsese, holbându-se la locul unde stătuse ea. Avea de gând să o aştepte noaptea următoare, iar dacă nu apărea, era imposibil de prevăzut ce ar fi fost în stare să facă. Dar *avea de gând* să o vadă din nou. Măcar de atât era sigur.

Capitolul 3

Olivia stătea în camera ei la o masă lângă fereastră, cu privirea aţintită în depărtare spre grădinile din spate ale conacului. Soarele de iulie strălucea, cerul era albastru, iar iarba, verde. Ar fi trebuit să se afle afară, savurând aerul plăcut, străduindu-se să socializeze şi să îl impresioneze pe lordul Salisbury, dar nu putea face efortul să coboare.

Tot ce reuşise să facă era să îi scrie o scrisoare nepoatei ei, Helen. Gândurile îi erau atât de împrăştiate, încât nu se putea concentra la nimic mai complicat de atât.

Cu mapa de schiţe în faţă, se încrunta la ceea ce ieşise, fără să vrea, din propria ei mână. Femei goale! Zeci şi zeci de femei goale. Văzute din faţă, din profil, din spate şi din lateral. De câte ori punea creionul pe pagină, începea să deseneze ceva inocent, apoi eforturile ei legitime căpătau o notă obscenă.

Gândurile ei se fixaseră obsesiv asupra ilustraţiilor erotice din bibliotecă. Niciun alt subiect nu reuşea să îşi facă loc în mintea ei. Reflecţiile ei erau pline de teme desfrânate, scenele din carte, clare şi precise, tulburând-o într-o manieră inexplicabilă şi încântătoare.

Femeile pe care le desenase aveau sânii expuşi cât

mai vizibil, iar în ultimele patruzeci şi opt de ore schiţase atâtea perechi de sâni, încât devenea o veritabilă maestră în a le reda forma şi mărimea. Când văzu cât de multe erau, gemu şi împinse desenele deoparte. Ce se întâmpla cu ea?

În fiecare ilustraţie aşezase un bărbat în mijloc şi îl înconjurase cu femei care îl venerau şi îl priveau cu admiraţie. Spre ruşinea ei, constată că bărbatul semăna cu nelegiuitul acela de Phillip, care era mai chipeş decât orice alt bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, mai chipeş decât i s-ar fi fost permis oricui să fie. Nu se putea abţine să nu lucreze atent la detaliile care îl făceau atât de atrăgător.

Spre consternarea ei, şi femeilor le dedicase timp şi efort, încercând să reproducă acele expresii de adorare de pe chipurile lor, dar, în acel moment, îşi dăduse seama că toate nimfele şi zânele semănau cu ea însăşi.

Coborându-şi privirea, nu putu nega ceea ce nu ar fi vrut să recunoască. Se desenase la nesfârşit dezgolită, vulnerabilă, obraznică şi străduindu-se făţiş să câştige aprobarea masculină a lui Phillip.

Ce însemna acest lucru?

Se înfioră, însă nu de la frig. Dacă o să devină soţia lui Edward, el o să se aştepte ca ea să se dezbrace şi să umble goală prin faţa lui.

Nu se putea purta atât de desfrânat în faţa aristocratului mai vârstnic. Judecând după interacţiunile petrecute între ei până în acel moment, l-ar fi descris ca fiind rezervat, politicos şi mult prea stoic pentru a se lăsa răpit de o pasiune care să îi facă să se dezbrace şi să se hârjonească. În cazul în care i-ar fi cerut să se dezgolească pentru el, ea ar fi murit de ruşine.

„Dar aş putea să o fac cu Phillip…”

Gândul îndrăzneţ apăru de nicăieri şi era atât de sucit şi de neconvenţional, încât nu reuşi să priceapă ce anume l-ar fi putut stârni. Exista în temperamentul ei o latură

neruşinată despre care nu ştia? Tânjise în secret să cunoască intimitatea fizică?

Phillip voia să o întâlnească din nou chiar în noaptea aceea, şi deşi fusese ţinută departe de tentaţiile vieţii, înţelegea că o invitase cu intenţii necurate. Nu era nimic pur sau inofensiv în invitaţia lui. El era bărbat, ea era femeie, iar el îşi dorea să se dedea vreunei năzbâtii neruşinate precum cele descrise în cartea erotică.

Ceea ce o înspăimânta de moarte era faptul că nu s-ar fi opus unei aventuri ilicite. Mai trecuse o dată prin experienţa unui sărut, direct pe buze, în timpul primului ei sezon. Fusese o dezamăgire totală, un gest umed şi scârbos pe care nu îşi dorise să îl repete. Ajunsese să se întrebe de ce erau femeile atât de obsedate de un gest atât de neplăcut, dar ceva în atitudinea lui Phillip îi sugera că un sărut din partea *lui* ar fi fost o experienţă complet nouă şi extraordinară.

De ce să nu se bucure de o aventură, de puţină distracţie şi să-şi satisfacă mici capricii? Mai ales dacă urma să devină logodnica seriosului şi inofensivului Edward? Se simţea atrasă de Phillip ca un fluture de lampă. O făcea să devină nesocotită, gata să renunţe la orice urmă de prudenţă, să se dedea oricărei fapte îndrăzneţe fără a ţine cont de consecinţe.

El o strigase „Livvie”, acel nume îndrăgit pe care doar răposatul ei tată îl folosise. Sentimentul era înduioşător, încântător, iar dacă ar fi fost suficient de curajoasă, poate că ar fi reuşit să…

O bătaie fermă în uşă o readuse brutal la realitate, făcând-o să se împiedice în propriile reflecţii, pe care se străduia să şi le îngroape în colţurile îndepărtate ale minţii.

— Olivia! şuieră Margaret de pe coridor. Eşti înăuntru?

Sări în picioare. Nu o putea lăsa pe Margaret să vadă că desenase, şi, mai ales, ce desenase! Ca o femeie nebună, îşi îndesă materialele în mapă şi o împinse sub pat.

— O clipă, Margaret!

Se forţă să adopte un ton calm. Observă că mai avea resturi de cărbune pe vârfurile degetelor şi se grăbi spre lavoar pentru a-şi spăla urmele.

Mama Oliviei murise când ea era încă micuţă, iar tatăl ei se căsătorise cu Margaret când Olivia avea zece ani, deci Margaret era singura mamă pe care o avusese Olivia vreodată, însă nu reuşiseră deloc să se înţeleagă. Margaret putea fi dificilă, pretenţioasă şi arţăgoasă, cicălitoare pe orice temă. Era prea autoritară, prea tiranică, iar temperamentul flegmatic al Oliviei se ciocnea de atitudinea ei mai acerbă. Cu poticneli, rămăseseră totuşi împreună de-a lungul anilor, o realizare deloc neglijabilă ţinând cont că în aceeaşi casă locuise şi Penelope.

Penelope avea şaisprezece ani şi era sora vitregă a Oliviei, singurul copil al lui Margaret din prima ei căsătorie. Margaret o credea pe Penny incapabilă să greşească, consecinţa fiind că Penny crescuse cu prea puţină disciplină şi fusese oribil de răsfăţată, în asemenea măsură încât dezbătuseră serios dacă să o ia sau nu pe Penny cu ele la Salisbury. Deşi acesteia îi plăcea la nebunie să creeze probleme, Margaret insistase să vină şi ea.

Cele două femei erau o sursă constantă de stres, însă făceau parte din familie, singura pe care o avusese Olivia vreodată.

Se duse la uşă, iar în clipa în care apăsă pe clanţă, Margaret se năpusti înăuntru, închizând uşa în urma ei. Prinzând ferm încheietura Oliviei, o trase până în celălalt capăt al încăperii, ca nu cumva să poată fi auzite în caz că vreun servitor trăgea cu urechea de pe coridor.

— Unde ai fost? lătră Margaret, însă vorbind încet, ca să nu fie auzită de alţii. Contele te aşteaptă de mai bine de o oră.

— Îmi pare rău, Margaret.

Din obişnuinţă, primul ei reflex a fost să o liniştească

pe Margaret. Era ritmul fundamental al unei relaţii care fusese bătută în cuie încă de când Olivia era doar o copilă. Margaret era în permanenţă nehotărâtă, neştiind sigur dacă avea de-a face cu vreo scăpare sau cu o greşeală, în timp ce Olivia încerca să menţină un echilibru în toate.

— Nici nu am simţit cum a trecut timpul.

— Eşti nebună? Cum poţi să te porţi atât de iresponsabil, când miza e atât de mare?

La cincizeci şi doi de ani, Margaret rămăsese văduvă de două ori şi era o contesă trufaşă care nu îmbătrânise frumos. Părul ei, prins întotdeauna într-un coc sever, era cărunt şi lipsit de strălucire, silueta înaltă şi subţire, atât de scofâlcită, încât părea să fi fost lovită de vreo boală grea. Ridurile de pe faţa ei arătau că rareori avea chef să zâmbească, iar ochii ei albaştri erau îngheţaţi de dispreţ şi aroganţă.

— Îmi cer scuze din nou, spuse Olivia, ştiind că era mai bine să evite o ceartă.

— Aşa şi trebuie, spumegă Margaret. L-a tot ţinut Winnie ocupat, dar are şi ea o limită.

— O, vai de mine!

Slavă Domnului că fusese disponibilă Winnie să îl întreţină! Winnie era verişoara de treizeci şi cinci de ani a lui Margaret, o fată bătrână care locuia cu ele de ani buni. Era prietenoasă şi fermecătoare, dar, după cum sugera Margaret cu răutate, era o femeie de rând şi, prin urmare, nu era înzestrată cu niciuna dintre calităţile pe care le căuta Edward la o mireasă.

Acesta deţinea unul dintre cele mai vechi titluri nobiliare din ţară, avea o avere uriaşă, şi, conform surselor de bârfe ale lui Margaret, o genealogie impecabilă conta pentru el mai mult decât orice altceva.

— Ţi-a remarcat absenţa, o acuză Margaret, şi probabil bănuieşte că eşti încă în pat! Asta e impresia pe care vrei să i-o dai?

— Nu, nu, se agită Olivia.

— Vieţile noastre depind de tine, îi aminti Margaret. Dacă nu-ţi pasă de Penny şi de mine, ai măcar decenţa să te gândeşti la Helen. Ce se va întâmpla cu ea dacă suntem aruncate în stradă? Cum vei avea grijă de ea?

Olivia îşi plecă fruntea, ruşinată că pierduse vremea în camera ei, mâzgălind şi visând, leşinată, la enigmaticul Phillip, savurând fantezii despre posibilităţi care nu s-ar fi îndeplinit niciodată.

Cum de fusese atât de egoistă?

Judecând după întâlnirile ei cu lordul Salisbury, era evident că nu era îndrăgostit de ea, că nu îl impresionase prea tare persoana ei şi că urma să-i fie greu să îi câştige admiraţia. Acum, cel mai probabil o considera o leneşă sau o răsfăţată, trăsături care nu i se potriveau câtuşi de puţin.

— O să cobor imediat, spuse ea.

Şi ieşi în grabă înainte ca Margaret să apuce să-i mai arunce vreo observaţie.

*

Winnie Stewart se sprijini de balustrada terasei şi îşi lăsă privirea să alunece peste imensele pajişti ale moşiei. Privi caii ce păşteau pe păşune, un mânz dând din copite şi alergând după mama lui, şi zâmbi în faţa priveliştii. Atmosfera era bucolică şi plină de calm, ca într-un basm.

Cât de mult îi plăcea la ţară! Cât de tare detesta gândul că avea să fie nevoită să se întoarcă în oraş peste doar câteva săptămâni. Şi-ar fi dorit să poată rămâne pentru totdeauna în acel loc fermecător. Londra nu avea nimic să îi ofere şi, dată fiind situaţia lor financiară dezastruoasă, perspectiva era cu atât mai precară.

Margaret le explicase de mult prea mult ori dezastrul care le păştea şi necesitatea de a merge la Salisbury pentru ca Olivia să-şi încerce şansele de a se căsători.

Dar dacă nu se alegea nimic din acea partidă?

După privirile furioase pe care i le arunca ocazional Margaret, Winnie se întreba dacă nu ar fi trebuit să-şi caute un loc de muncă, deşi, la vârsta de treizeci şi cinci de ani, habar nu avea ce ar fi putut să facă pentru a câştiga un salariu. Nu muncise o zi în toată viaţa ei şi nu ştia ce trebuia să faci ca să îţi găseşti de lucru. Plus că nu avea nicio calificare, nici vreun talent.

Măcar de-ar fi reuşit să rămână acolo! Poate îl convingea pe lordul Salisbury că era indispensabilă, într-un fel sau altul. Poate reuşea să găsească printre mătuşile lui decrepite vreuna care să aibă nevoie de companie!

Zâmbi melancolic. În ce stare jalnică ajunsese! În copilărie crezuse că o să urmeze exemplul celorlalte femei, că o să se căsătorească şi o să-şi întemeieze un cămin al ei, cu un cârd de copii care să o ţină ocupată. Ce trist că nu se petrecuse nimic din toate acestea. Cu fiecare an care trecea devenea tot mai evident că îi era sortit să supravieţuiască prin bunăvoinţa altora, o fată bătrână agreabilă, fără nimeni şi nimic al ei.

Nu mai ţinea minte când ieşise ultima dată din Londra şi nu era sigură de ce Margaret îi permisese să le însoţească de data aceasta. În perioada când familia Hopkins fusese solvabilă financiar, când contele fusese activ şi sănătos, călătoriseră adesea la moşia lor de demult, însă Winnie nu îi însoţise decât rareori. Deşi Margaret nu îi spusese niciodată acest lucru în faţă, o făcuse pe Winnie să simtă că ar fi însemnat să se întindă mai mult decât îi era plapuma, dacă ar fi mers cu ei.

„Nu am făcut destule pentru tine?” părea să exprime privirea lui Margaret. „Chiar trebuie să ne deranjezi şi mai mult?”

Era teribil de umilitor să fii ruda săracă, aşa că se străduia să nu devină o povară, să nu deranjeze, să nu arate niciodată că şi-ar fi dorit mai mult sau că spera ca

soarta ei să se îmbunătăţească. Când fusese poftită să se mute cu înstărita familie Hopkins, considerase oportunitatea un dar de la Dumnezeu, o ocazie deosebită pe care ştiuse să o aprecieze, şi nici vorbele, nici faptele ei nu dăduseră vreodată impresia că lucrurile stăteau altfel.

Cu vreo treisprezece ani în urmă, se aflase într-o situaţie catastrofală, iar Margaret – împinsă puternic de la spate de tatăl Oliviei – o ajutase să iasă la liman, apoi contele insistase ca ea să rămână cu ei. Orfană de ambii părinţi şi fără nicio altă rudă apropiată, în afară de Margaret, fata nu prea avusese de ales. Acceptase oferta lui şi nu mai plecase niciodată.

O invadă un val de melancolie şi se strădui să şi-l tempereze. Din ce în ce mai des se simţea mâhnită şi deznădăjduită, sperând să se poată ridica din fundătura în care o aruncaseră soarta şi circumstanţele.

Cum să făcea că ea – care fusese întotdeauna o fiinţă plină de vitalitate, energică şi neşovăitoare – se prăbuşise într-o asemenea situaţie dezamăgitoare? Cum de ajunsese la treizeci şi cinci de ani să fie atât de singură? De ce sfârşise prin a se mulţumi cu atât de puţin?

Pentru o clipă dădu frâu liber amintirilor şi îl evocă pe Gerald, fiul lordului, care o luase pe sus ca un uragan, care o ispitise, lăsând-o să guste puţin din eleganţă şi pasiune, dar care apoi îi frânsese inima, îi făcuse ţăndări lumea întreagă şi le părăsise, pe ea şi pe fetiţa pe care o adusese pe lume şi pe care Margaret o oferise spre adopţie.

„Rebecca…”

Numele interzis îi răsună şoptit în minte, dar îl zăvorî, refuzând să se cufunde în mocirla de mâhnire în care o arunca durerea. Nu avea de gând să stea posomorâtă într-o dimineaţă atât de frumoasă!

Auzi în spatele ei o uşă deschizându-se şi presupuse că o servitoare aducea noi platouri pentru bufetul care fusese amenajat pe terasă. Îi aştepta un adevărat banchet

– în cazul în care o să apară cineva şi o să mănânce. Sau poate că era Margaret, care încetase să o mai caute pe Olivia.

Fără îndoială, avea de gând să i se plângă de Olivia, deşi Winnie spera că nu era cazul. Nu avea chef de acreala sau de criticile lui Margaret. Margaret găsea cusururi oricui, dar în special Oliviei, în timp ce Winnie o considera pe Olivia foarte bună. Winnie îşi detesta rolul imposibil de confidentă, mai ales că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să o zgâlţâie scurt pe Margaret şi să îi spună să tacă.

Aruncă o privire peste umăr şi, spre marea ei surpriză, îl văzu pe contele Edward Paxton. Când sosiseră iniţial, îi fusese prezentată, dar de atunci adoptase purtarea ei obişnuită de a fi flexibilă şi invizibilă în acelaşi timp şi se ţinuse deoparte, preferând chiar să mănânce singură în camera ei, astfel că nu îl revăzuse de atunci.

După agitaţia prezentărilor, rămăsese cu o amintire vagă despre un gentleman agreabil, cu părul închis la culoare, şi cam atât. Astfel, remarcă uluită că nu băgase de seamă la prima întâlnire cât de chipeş era.

Măsurând un metru optzeci, avea umerii laţi, talia îngustă şi picioare lungi şi zvelte. Era într-o condiţie fizică de invidiat, probabil practicând scrima sau alte activităţi, şi cu toate că în păr i se iviseră câteva fire cărunte, nu părea să aibă nicidecum aproape patruzeci şi cinci de ani.

Era un bărbat răpitor, genul care devenea tot mai distins pe măsură ce îmbătrânea, care făcea capetele să se întoarcă atunci când intra într-o încăpere. Crescut în lux şi privilegii, intrase în mod firesc în rolul pe care i-l asiguraseră genealogia şi titlul. Era satisfăcut, mulţumit de cine şi ce era.

Contele o studia din celălalt capăt al terasei, evaluând-o ca şi cum nu şi-ar mai fi amintit cu cine avea de-a face sau de ce se afla pe domeniul lui. Privirea îi era inteligentă, pătrunzătoare, şi Winnie se întrebă cu jale ce

vedea când se uita la ea.

Deşi şi-ar fi dorit să fie percepută ca o femeie plină de vitalitate, interesantă şi atrăgătoare, era sigură că el o vedea aşa cum era în realitate: o femeie îndesată, scundă, cam plinuţă, care trecuse de floarea vârstei şi în al cărei păr, cândva brunet, apăruseră deja şuviţe cenuşii.

Venea spre ea, iar ea îi urmări pasul lung. Mişcările lui afişau o graţie firească, amintindu-i de uriaşele feline africane pe care le văzuse odată în Londra.

Când se apropie, Winnie a fost copleşită de o senzaţie bizară, având impresia că i se arătase destinul, că viitorul ei începea, în sfârşit, să se desfăşoare, şi simţi că e străbătută de un fior de bucurie. Pulsul îi bubuia, urechile îi ţiuiau şi se strădui să se scuture de acea trăire stranie.

Pe măsură ce avansa în vârstă, se întâmpla tot mai adesea ca sentimentele să îi scape de sub control. Se grăbea să tragă concluzii extraordinare, plângea la cele mai mărunte probleme, se înfuria la cele mai mici nedreptăţi. Acum, avea fantezii ce aproape o împingeau în pragul halucinaţiilor!

Viaţa de fată bătrână o scotea din minţi!

Se aplecă şi făcu o reverenţă.

— Lord Salisbury.

Precum un rege binevoitor, el o luă de mână şi o ridică.

— Aici, la ţară, nu ne formalizăm.

Vocea lui gravă, fermecătoare şi galantă se revărsă asupra ei, stârnindu-i o furtună de fluturi în stomac.

— Mulţumesc.

Îşi îndreptă atenţia asupra pieptului lui, neîndrăznind să îl privească direct în ochi. Era atât de emoţionată, încât era convinsă că el o să îi ghicească dorinţa şi confuzia.

El o studia, iar Winnie îi simţi privirea admirativă. După o pauză prelungită, recunoscu:

— Cu toată ruşinea, îţi spun că ni s-a făcut cunoştinţă

acum câteva zile, dar nici picat cu ceară nu-mi amintesc numele tău.

— Winifred Stewart, spuse ea. Prietenii mă strigă „Winnie”.

— Winnie… Lăsă cuvântul să i se rostogolească pe limbă. Un nume neobişnuit. Ţi se potriveşte.

Complimentul îi dădu curaj să îi susţină privirea, dar a fost complet luată prin surprindere de cât de ameţitor de chipeş era de aproape.

Contele îi zâmbea, ochii lui căprui scânteind de curiozitate masculină.

Inima ei efectiv se opri o clipă.

— Aş fi onorată dacă mi-aţi spune „Winnie”.

— Doar dacă şi *tu* îmi vei spune „Edward”.

— Aşa voi face.

Încă nu îi eliberase mâna, şi se treziră căscând gura unul la celălalt, ca doi îndrăgostiţi nătângi. Winnie simţi o legătură puternică formându-se între ei, trupurile lor părând să se încline unul spre celălalt, iar Winnie a fost cuprinsă brusc de un puternic impuls de a se apleca spre el şi de a se cuibări la pieptul lui, dându-şi seama că s-ar fi potrivit perfect acolo.

Simţi şi el legătura puternică dintre ei şi se încruntă, încercând să ghicească motivul. Îndepărtându-se, dădu drumul mâinii lui Winnie, rupând brusc conexiunea dintre ei ca şi cum ar fi devenit dintr-odată prea fierbinte şi nu i-ar mai fi făcut faţă.

Derutat, se chinui să restabilească expresia urbană şi rece care dispăruse temporar de pe chipul lui. Îşi drese vocea şi îşi îndreptă lavaliera, atât de deconcertat, încât lui Winnie i-ar fi fost milă de el dacă nu ar fi fost îngrozită şi înspăimântată de propria ei reacţie.

— Doreşti să îmi ţii companie la masă? o întrebă, depăşind cu abilitate momentul penibil.

Winnie îşi spuse că nimic nu ar fi putut fi mai

periculos, sau mai tentant, decât să stea la masă cu el şi să poarte o conversaţie relaxată. Tocmai se străduia să găsească o scuză care să-i permită să-l refuze politicos, când pe uşile franceze intră valvârtej Olivia.

Îmbrăcată în eleganta rochie de zi de culoare albastră care îi accentua trăsăturile răpitoare, era frumoasă şi proaspătă, amintindu-i pregnant şi dureros lui Winnie despre diferenţele dintre ele, despre faptul că Edward îşi dorea să ia de soţie o fată dulce, inocentă şi ascultătoare. O fiică de nobil. Tot ceea ce Winnie nu era şi nu o să fie vreodată.

Oare ce făcea acolo, zăbovind într-un loc unde putea fi văzută de toată lumea şi tânjind după el ca o gâsculiţă îndrăgostită? Profund mâhnită, făcu un efort să se stăpânească, ascunzându-şi reacţiile, un talent pe care şi-l formase prin ani întregi de exerciţiu.

— Chiar nu pot, Lord Salisbury. Recalcitrantă, i se adresă folosindu-i titlul, iar el se încruntă, constatând cât de repede hotărâse să *nu* îi spună Edward. Dar vă mulţumesc pentru invitaţie.

Înainte ca el să apuce să răspundă, Winnie porni împleticindu-se către Olivia, făcu o serie de remarci prosteşti, fără conţinut – pe care mai târziu nu avea să şi le mai amintească –, apoi se grăbi să se întoarcă în casă, alergând până găsi un salon gol.

Cufundată într-o suferinţă abjectă, se sprijini de perete, având nevoie de susţinere pentru a rămâne în picioare.

Se simţea atrasă sexual de lordul Salisbury! Potenţialul soţ al Oliviei!

Cât stătuse pe terasă, fusese prea înspăimântată pentru a identifica ceea ce simţea.

Dar era dorinţă sexuală, făţişă şi îmbătătoare. Nu era vreo domnişoară sclifosită, nici vreo copilă naivă, prin urmare, era perfect conştientă de ceea ce clocotise între ei.

Spre consternarea ei, savurase fiecare clipă din acea întâlnire, iar dacă în acel moment s-ar fi bucurat de intimitate, ar fi acceptat senină să ducă întâlnirea la următorul nivel.

Existau multe nume pentru femeile de genul ei, iar ea le cunoştea pe toate: târfă, desfrânată, destrăbălată. Crezuse că reuşise să treacă de acea fază, că moralitatea ei compromisă fusese o greşeală, un delir al tinereţii şi imaturităţii, dar aparent nu era aşa.

Winnie înţelegea mai bine decât oricine cât era de uşor şi de periculos să te abandonezi plăcerilor carnale. Rezultatele ar fi putut fi mortale. Ani de-a rândul făcuse eforturi să îşi stăpânească firea mizerabilă, să îşi înăbuşe impulsurile insistente şi să ducă o viaţă castă şi liniştită, ca şi cum s-ar fi legat cu jurământ să se călugărească.

Însă Edward Paxton nu făcuse decât să îi zâmbească, şi deja era gata să arunce pe fereastră toate principiile şi virtutea ei. Avea impresia că cineva smulsese capacul unei cutii a Pandorei în care îşi ascunsese toate trăsăturile sordide, şi o înspăimânta gândul că nu va reuşi, probabil, să îl mai pună la loc.

În trecut îşi dovedise că nu putea avea încredere în ea însăşi, că la cea mai mică provocare ar fi fost în stare să comită un act de desfrâu. Nu-şi învăţase lecţiile din trecut?

Cu un geamăt deznădăjduit, aruncă o privire pe hol. Nevăzând niciun servitor prin preajmă, se strecură afară din salon şi porni spre scări, spre adăpostul oferit de camera ei.

Fiindcă se simţise tristă şi închisă în casă, se lăsase ispitită afară de vremea superbă, dar acest lucru nu avea să se mai întâmple. Trebuia să evite să se mai intersecteze cu lordul Salisbury, să evite să spună sau să facă orice gest care l-ar fi putut încuraja. Nu putea permite ca spiritul ei stricat şi lipsa de moralitate să întineze şansele Oliviei.

Avea această datorie faţă de familie şi faţă de ea însăşi, şi nu o să cedeze ispitei.

Capitolul 4

Margaret îşi sorbi ciocolata cu lapte de dimineaţă, organizând în minte activităţile din ziua respectivă. Se trezise în zori şi se îmbrăcase, îşi aranjase părul, dar nu ieşise din camera ei, căci nu voia să ştie ceilalţi cât de devreme se sculase. Era împotriva codului etic din înalta societate, şi nu dorea ca purtarea ei să fie considerată ciudată, cu atât mai mult cu cât ţinea enorm la etichetă şi la afişarea unui comportament exemplar.

În calitate de fiică a unui baron, care se căsătorise şi îngropase doi baroni, avea o imagine ce trebuia apărată.

Nu mai reuşea să adoarmă prea uşor. Era chinuită de prea multe griji, şi, ca de obicei, cea mai recentă încurcătură căzuse tot pe umerii ei. Ei îi revenea sarcina de a salva întreaga familie, iar acea povară nedorită o înfuria. Măcar de data aceasta, nu ar fi putut ceilalţi să-i preia această povară? Avusese doi soţi de rang înalt, însă niciunul din ei nu valorase nici măcar cât costumul în care fusese îngropat, şi cu ce se alesese din toată povestea?

Nu avea niciun sfanţ!

Fuseseră amândoi nişte derbedei, înclinaţi să exagereze cu băuturile tari, cu jocurile de noroc şi cu femeile de moravuri uşoare. Ea le tolerase măgăriile, şi la ce ajunsese apoi? La un cufăr gol şi la un munte de datorii pe care nu putea spera să le plătească nici în zece vieţi! La asta!

Dacă se alegea praful din încercarea Oliviei de a pune mâna pe lordul Salisbury, Margaret nu avea habar ce ar fi putut face. Nu avea de gând să permită ca sărăcia să o înjosească, aşa cum se întâmplase cu Winnie, însă Olivia avea mai puţină ambiţie decât orice altă persoană pe care

o cunoscuse vreodată, fiind complet lipsită de talentul de a flirta sau de a face ochi dulci.

De ce nu era în stare să se pună pe treabă şi să facă ce avea de făcut?

Ei bine, dacă Olivia nu se dumirea cum să îl seducă pe Edward, poate că Penelope ar fi reuşit, deşi şansele erau mici. La şaisprezece ani, Penny era prea tânără pentru a-şi asuma responsabilităţile rolului de soţie sau pentru a-şi îndeplini obligaţiile de contesă. În plus, Margaret nu intenţiona să se mulţumească doar cu un conte drept ginere.

Avea aspiraţii mult mai măreţe pentru fiica ei.

Având în vedere genealogia şi frumuseţea lui Penny, completate cu suficientă intrigă şi aranjamente, ar fi putut ajunge ducesă sau prinţesă.

Cine ştie unde ar fi putut să le ducă acel drum? Regină, poate?

O partidă avantajoasă avea beneficii nenumărate, iar Margaret era dispusă să facă orice ar fi fost necesar pentru a o împinge pe Penny spre cea mai înaltă poziţie posibilă, însă problemele trebuiau rezolvate pe rând. Ceea ce însemna că, mai întâi, trebuia să stabilizeze situaţia lor financiară, să îşi asigure viitorul imediat, ca apoi să îşi poată concentra eforturile pe ceea ce le aştepta mai departe.

Cu orice preţ, şi înainte ca vizita să se încheie, Olivia trebuia să fie logodită cu lordul Salisbury. Niciun alt deznodământ nu ar fi fost acceptabil.

Olivia habar nu avea cât de mult ar fi putut să decadă, în situaţia lor, şi, prin urmare, nici nu bănuia deciziile drastice care trebuiau luate adesea pentru a-ţi garanta securitatea, atât pentru tine, cât şi pentru familia ta.

Margaret era capabilă să ia astfel de decizii fără să clipească. O făcuse cu acel copil îngrozitor adus pe lume de

Winnie cu atâţia ani în urmă, şi tocmai o făcuse din nou cu Helen. Dacă situaţia din Londra se desfăşurase conform planului, Helen dispăruse fără urmă.

La nunta Oliviei cu lordul Salisbury nu avea să apară nicio nepoată nebună care să umbrească sărbătoarea, nici nu o să fie descoperită mai târziu, făcându-l, poate, pe conte să se simtă înşelat în privinţa purităţii sângelui familiei Hopkins.

Ce fel de zvonuri ar fi început să circule dacă se afla despre existenţa lui Helen? Dacă Penny se alegea cu un logodnic de sânge regal, şi apoi ieşea la iveală vestea că în casa ei trăia ascunsă o rudă cu minţile rătăcite? Deşi Penny şi Helen nu erau rude de sânge, nimeni nu ar fi stat să întrebe ce grad de rudenie aveau, iar logodna ar fi fost ruptă; Margaret nu avea de gând să îşi asume riscul ca ţicneala lui Helen să afecteze negativ imaginea lui Penny.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Penelope intră cu pas vioi înainte ca Margaret să o poftească înăuntru. Penelope ştia cât de mult o irita pe Margaret când se purta atât de urât, iar lui Margaret îi stătea pe vârful limbii să-şi muştruluiască fiica, însă renunţă.

Penelope trecea prin cea mai dificilă perioadă a adolescenţei. O încânta să facă rele, iar dacă primea o poruncă sau o mustrare, o ignora în totalitate. Dacă cineva îi sugera cum să se poarte, ea proceda exact invers decât i se spusese.

Cel mai probabil dăduse buzna în cameră doar pentru a o provoca pe mama ei.

Margaret ştia ce încerca Penny să facă şi nu avea de gând să intre în jocul ei. Nu acum, când avea lucruri mai importante pe cap.

Cea mai mare temere a lui Margaret era ca nu cumva Penny să aibă o purtare necuviincioasă la conac, atrăgând atenţia asupra ei într-o manieră care ar fi afectat-o negativ pe Olivia. Deşi, de regulă, lui Margaret nu-i păsa câtuşi de

puţin de Olivia, în situaţia de faţă, cel mai important lucru era să afişeze o ţinută morală impecabilă.

Penny avea o personalitate puternică şi era plină de viaţă, iar ceilalţi nu înţelegeau întotdeauna cum să îi interpreteze purtarea.

Margaret avea impresia că era nevoită să meargă ca pe frânghie cu ea, ceea ce nu făcea decât să îi intensifice îngrijorarea privind soarta care le aştepta pe toate. Îi explicase lui Penny dificultatea în care se aflau şi cât de importantă era această vizită a lor la Salisbury, însă nu îndrăznise să îi spună mai mult de atât. Cel mai mic comentariu ar fi făcut-o pe Penny să ţâşnească în direcţia opusă.

Penny fusese dintotdeauna încăpăţânată, însă în acel moment îi făcea o plăcere deosebită să procedeze exact pe dos, iar acel sejur era atât de important, încât Margaret nu putea să îi permită să-şi facă de cap, ca de obicei. Până în acel moment, Penny nu făcuse decât să se plângă de cât de plictisitor era la moşie şi cât era de disperată să aibă parte de ceva palpitant. Se tot rugase de ea să se întoarcă la Londra în cea mai mare grabă.

— Bună dimineaţa, Margaret, spuse Penny intrând în pas vioi.

— Penelope…

În faţa acelei adresări lipsite de respect, Margaret dădu din cap şi scrâşni în tăcere din dinţi. Salutul nepoliticos o învenina, aşa că Penny îl folosea cu regularitate, în locul stângaciului „mamă”.

— De ce te ascunzi aici? E zece şi jumătate.

— Tocmai voiam să cobor.

Margaret se simţi iritată de atitudinea răutăcioasă a lui Penny. Dacă ar fi fost fiica oricui altcuiva, Margaret ar fi pus nuiaua pe ea.

— Nu ai de ce să te grăbeşti. Contele a mâncat şi a plecat.

— Ai luat micul dejun cu lordul Salisbury?

Temându-se ca nu cumva Penny să îl jignească sau să îl supere cu ceva, Margaret nu voia ca cei doi să poarte vreo conversaţie.

— Da.

— A fost şi Olivia cu voi?

— Nu. Pe ea nu am văzut-o.

Sângele lui Margaret începu să clocotească. Olivia primise instrucţiuni clare să se instaleze în salonul de servit masa înainte de ora opt, în fiecare dimineaţă, pentru a-l putea întâmpina pe conte oricând ar fi dorit acesta să se arate.

Dat fiind comportamentul lui Penny şi cel al Oliviei, şi atitudinile lor necorespunzătoare, Margaret se întrebă dacă o să supravieţuiască următoarelor câteva săptămâni. Fără îndoială că va sfârşi prin a-şi smulge tot părul din cap.

Se ridică şi porni cu pas hotărât spre uşă, apoi îşi dădu seama că Penny era îmbrăcată în haine de călărie.

— Unde crezi că mergi? o întrebă ea, deşi ştia deja răspunsul.

— Să călăresc, răspunse Penny sfidător.

— Ba nu.

— Contele a zis că pot.

— Nu ar fi trebuit să îl pui într-o astfel de situaţie, fiindcă ştii că nu voi permite asta.

Ochii de un căprui-deschis ai lui Penny scânteiară de furie. Clătină din cap, iar pletele ei bogate, castanii-roşcate, îi şfichiuiră spatele. Avea genul de păr pe care preoţii dintr-un alt secol l-ar fi denunţat drept coamă de vrăjitoare, iar Margaret se întreba adesea dacă nu cumva era adevărat ceea ce susţineau preoţii din vechime, cum că părul roşcat ar fi indicat o natură nestăpânită.

În semn de răzvrătire juvenilă, Penny prefera să şi-l poarte despletit, dar Margaret îi interzisese să iasă din cameră cu părul nelegat.

Pletele ei erau de o culoare aprinsă, captivantă, şi, odată ce corpul ei căpătase rotunjimi femeieşti, Penny recunoscuse puterea pe care i-o dădea un astfel de păr. Bărbaţii se zgâiau la ea, o urmăreau şi se înghesuiau să îi fie prezentaţi, iar ea savura controlul pe care îl deţinea asupra lor.

Deşi Margaret o avertizase în privinţa primejdiilor cochetăriei, Penny refuza să o asculte, iar Margaret nu reuşea să o facă să înţeleagă ce dezastre putea provoca făcând astfel paradă de frumuseţea ei. Din nefericire, moştenise predispoziţia tatălui ei pentru distracţii vulgare, precum şi nevoia lui de satisfacţie imediată. Indiferent ce şi-ar fi dorit, îşi dorea imediat, iar uneori o aducea pe Margaret la disperare.

Începuseră să-i placă băieţii de rând, genul de indivizi grosolani şi necioplţi care mânau căruţe cu mărfuri sau consumau bere prin taverne, iar Margaret era nevoită să o păzească în permanenţă, pentru a o împiedica să facă ceva nesăbuit.

Spre consternarea ei, îi plăceau în mod deosebit grăjdarii, iar într-o după-amiază năucitoare, Margaret o prinsese sărutându-se cu un angajat. Pusese ca acesta să fie biciuit, apoi concediat, şi o închisese pe Penny în camera ei timp de o săptămână, hrănind-o doar cu pâine şi apă.

După ce o eliberase, Margaret îi interzisese să mai dea târcoale în preajma cailor.

— Nu poţi să-mi spui ce să fac, declară Penny.

— Ba uite că pot. Margaret îi aruncă o privire duşmănoasă. Du-te direct în camera ta şi sună după o servitoare să-ţi prindă părul. Nu cobori până ce nu ţi l-ai coafat într-un stil potrivit.

— Vrăjitoare… murmură Penny.

Margaret îi dădu o palmă cu toată forţa. Deşi obrazul lui Penny se întoarse brusc într-o parte, copila recalcitrantă nu dădu niciun alt semn că ar fi fost afectată de lovitură.

Zâmbi viclean, stârnind neliniştea lui Margaret şi făcând-o să se întrebe dacă nu cumva Penny provocase intenţionat conflictul, dacă nu cumva o stârnise pe Margaret să îşi exprime emoţiile intense.

Nu îşi înţelegea propria fiică, şi nu reuşise niciodată să o facă. Dacă nu ar fi văzut-o pe Penny ieşind la lumină din propriul corp, nu ar fi recunoscut-o ca fiind fiica ei. Poate că era totuşi ceva adevărat în superstiţiile despre copiii schimbaţi la naştere!

— Dispari din ochii mei, şuieră Margaret furioasă.

Penny ieşi cu paşi mari, râzând şi pornind veselă pe coridor.

*

Penny străbătu agale coridorul, aruncând câte o privire din pragul uşii fiecărei camere, pentru a vedea cine se afla încă acolo şi cine nu. Îi plăcea să ştie pe unde umblau oamenii. De-a lungul timpului, dăduse întâmplător peste numeroase fleacuri interesante prin camerele altora, aşa că era deosebit de atentă când se plimba.

În faţa camerei Oliviei se opri, surprinsă să o vadă acolo. Oliviei îi plăcea să se trezească în zori, fiindcă avea atâtea proiecte stupide la care muncea pe tot parcursul zilei.

Deşi Olivia putea fi rezervată şi severă, Penny o plăcea destul de mult. Nu trăncănea niciodată, indiferent ce ar fi făcut Penny. Când erau mai mici, Olivia refuza să o dea de gol chiar şi atunci când Penny făcea ceva scandalos, iar Olivia era pedepsită în locul ei.

Penny o admira pentru acest lucru; în acelaşi timp o considera teribil de proastă. Cine ar fi fost dispus să încaseze pedepse în locul altuia? Mai ales că Margaret putea fi atât de rea când le administra!

— Bună, Penny, o întâmpină Olivia, verificându-şi

pentru ultima dată aspectul în oglindă.

— Cam târziu te porneşti.

— Nu am dormit prea bine. Cred că sunt emoţionată. Roşi şi schimbă subiectul. Arăţi foarte şic. Ieşi să călăreşti?

Nu ştia nimeni despre incidentul din grajdul familiei Hopkins, nici despre edictul lui Margaret prin care îi interzicea lui Penny să se apropie de orice clădire care aducea cât de puţin a grajd. Margaret fusese prea oripilată pentru a discuta despre aventura amoroasă a lui Penny – chiar şi cu sfânta ei verişoară Winnie.

— S-ar putea.

— A trecut ceva timp, remarcă Olivia. Eşti sigură că eşti în stare?

— Nu prea mă interesează dacă ajung sau nu să călăresc, dar unul dintre bărbaţii care lucrează la grajduri – bănuiesc că e grăjdarul-şef – e cel mai chipeş tip din lume. Are nişte ochi albaştri pentru care ar merita să mori, şi caut un pretext să pot vorbi cu el. Ridică din sprâncene, apoi se apropie şi se trânti pe pat. Să sperăm că va accepta să mă însoţească într-un tur al moşiei.

Olivia rămase cu gura căscată la ea, apoi se duse la măsuţa ei de toaletă şi se prefăcu a căuta un obiect prin sertare.

— E bine să stai în preajmă şi să vorbeşti cu astfel de persoane?

Penny râse. Femeile din viaţa ei erau atât de rigide şi de plicticoase!

— Doamne, Olivia, doar nu-i cer să facă dragoste cu mine, pasional, nebunește.

— Penny! o mustră Olivia, răsucindu-se pe călcâie.

Olivia era atât de pudică; i se părea amuzant să o şocheze.

— Cum e cu lordul Salisbury? Te-a sărutat până acum?

— Penny! repetă ea. Nu-l cunosc aproape deloc. Şi e

un gentleman. De ce-ai crede c-ar face aşa ceva?

— Nu eşti câtuşi de puţin curioasă? Se ridică într-un cot. Dacă eu aş fi cea forţată să se căsătorească, aş vrea să aflu dacă sărută bine. Dacă amâni până după ceremonie şi descoperi că e teribil de prost la asta?

— Oare de unde îţi vin ideile astea? Îşi dădu ochii peste cap. În plus, nu sunt *forţată* să mă căsătoresc cu nimeni.

— Mie aşa mi se pare. Făcu o pauză, apoi întrebă cu viclenie: *Ai fost* vreodată sărutată?

Olivia se grăbi să răspundă cuminte:

— Nu o să răspund la o astfel de…

— Eu da, o întrerupse Penny.

— Nu te cred. Întrerupând conversaţia pe care Penny era nerăbdătoare să o poarte, Olivia se întoarse la dulap şi îşi luă pălăria de plimbare şi şalul, apoi închise uşile dulapului cu un pocnet furios. Pe viitor, dacă îmi împărtăşeşti astfel de poveşti nemaipomenite, o s-o informez pe Margaret despre ceea ce pretinzi că faci în timpul liber.

O ameninţare deşartă.

— Nu e nevoie să fii atât de pudică. Nu în preajma mea, declară ea. Vrei să ştii ce se va întâmpla în noaptea nunţii tale? O servitoare de la bucătărie mi-a povestit totul în detaliu.

— Minţi din nou şi aş vrea să încetezi. Porni cu paşi mari spre uşă şi o deschise. Haide să coborâm, bine? Aş vrea să văd dacă a mai rămas ceva de mâncare de la micul dejun.

— Nu, mulţumesc. Am mâncat în compania contelui cu mult timp în urmă. Penny ieşi cu ea în hol. Te-a aşteptat mai bine de o oră.

— O, nu! gemu Olivia, panicată de veste.

— Când a plecat, era foarte tulburat.

Ceea ce nu putea fi mai departe de adevăr. Contele

fusese agreabil şi cordial, mâncase în grabă micul dejun, apoi ţâşnise afară, explicându-i că pleca la obişnuita lui plimbare călare din fiecare dimineaţă. Nu pomenise deloc de Olivia, dar lui Penny i se părea amuzant să o vadă făcându-şi griji. Era genul care o să se frământe toată ziua din cauza asta.

— Mama ta o să mă spânzure!

Şi plecă, bombănind în barbă.

Penny zăbovi până o văzu dispărând după colţ, mai stătu un minut cât să se asigure că nu uitase nimic, apoi se întoarse în camera Oliviei şi învârti cheia în broască.

Îi făcea plăcere să scotocească printre lucrurile Oliviei. Sora ei vitregă avea bijuterii şi haine atât de frumoase. Din când în când, Penny îi mai şterpelea câte ceva, iar Olivia nu simţea niciodată lipsa obiectelor pe care le fura Penny, sau dacă o simţea, dădea vina pe Helen cea nebună şi, astfel, nu se supăra pentru dispariţie.

Lui Penny îi plăcea să o urmărească pe Olivia, să fie la curent cu ceea ce o ţinea ocupată şi cu ceea ce gândea. Îi citea jurnalul şi corespondenţa şi, desigur, era întotdeauna amuzant să arunce o privire furişă asupra schiţelor ei. Olivia se credea atât de vicleană, ascunzând desenele pe care nu avea voie să le creeze, furişându-se sus în pod să picteze de fiecare dată când Margaret nu era acasă.

Până în acel moment, Penny încă nu se gândise să îi împărtăşească lui Margaret că Olivia desena – în ciuda faptului că Margaret îi poruncise să nu o mai facă dar nici nu respinsese complet ideea. Poate o să apară un moment când o astfel de dezvăluire s-ar fi dovedit benefică, însă acel moment nu sosise încă.

Scotoci prin măsuţa de toaletă a Oliviei, examinându-i lenjeria, apoi cutia de bijuterii, deşi toate piesele cu adevărat valoroase fuseseră vândute şi înlocuite cu imitaţii.

După o inspecţie amănunţită, se întinse pe pat, aţintindu-şi privirea asupra baldachinului, şi aşteptă, auzind

un servitor încercând clanţa, apoi trecând mai departe. Îi plăcea să se afle de cealaltă parte a uşii, ştiind că era înăuntru când nu ar fi trebuit să fie.

Întorcându-se pe burtă, se apăsă cu tot corpul pe saltea, iar sânii i se frecară pe cuvertură. Se împinse cu şoldurile, imitând mişcarea de penetrare pe care i-o arătaseră băieţii de la grajduri cât încă mai putuse să se furişeze acolo.

Într-o după-amiază deosebit de desfrânată, îi dăduse voie celui mai arătos dintre băieţi, lui Jeremy, să îi îndepărteze corsajul rochiei şi să îi privească sânii. Erau plini şi rotunzi, cu sfârcurile ieşite în afară. Jeremy fusese încântat, fermecat, iar ei îi plăcuse senzaţia de a-l vedea atât de năucit de plăcere. Nu îi dăduse voie să o atingă, însă îi promisese că îl va lăsa la vizita următoare, însă nu mai existase o vizită *următoare.*

Se rostogoli pe spate pentru a putea să-şi maseze sânii. Băieţii făcuseră la fel, prin materialul rochiei ei, iar ea fusese încântată de atingerile şi frământările lor. Dar acum că era în permanenţă păzită de Margaret, nu se mai putea furişa, şi regreta că nu îl lăsase pe Jeremy să facă mai mult în timpul acelei ultime întâlniri toride.

El îşi dorise să îi sărute şi să îi sugă, dar ea refuzase şi, vai, cât de mult regreta acum acest lucru. Închise ochii şi îşi imagină că degetele care o atingeau erau cele ale lui Jeremy, aspre şi muncite, iar stimularea o făcu să se ude şi să simtă un fior acolo jos.

Puternic excitată, se întoarse pe burtă şi îşi îngropă faţa în perne. Când întinse braţele, se lovi de un obiect solid şi îi recunoscu forma. Portofoliul Oliviei! Îl scoase şi îl deschise, surprinsă de numărul de desene.

Când le scoase şi le aranjă într-un teanc ordonat, se arătă uluită. Se aşteptase la seria obişnuită de schiţe plictisitoare – cu Helen, cu Winnie, cu reşedinţa din oraş, cu vreun vânzător ambulant –, dar aici era ceva cu totul diferit,

atât de neaşteptat şi de senzaţional, încât aproape nu ştia ce să mai creadă.

— Nuduri! murmură ea. O, ce grozav!

Olivia se desenase pe ea însăşi la nesfârşit, cu bustul dezgolit, cu sânii goi şi priviţi din toate unghiurile. Alături de ea, în mijlocul fiecărei pagini, se afla grăjdarul-şef al lordului Salisbury!

În săptămâna pe care o petrecuseră la moşie, Penny îl zărise de mai multe ori. O dată nu purta cămaşă şi îi văzuse pieptul păros şi umerii musculoşi de pe aleea secundară, de unde îl privise pe furiş. Era cea mai superbă creatură pe care o văzuse vreodată. Evident, Olivia era de aceeaşi părere.

În fiecare scenă, bărbatul rânjea prosteşte către pieptul ei expus, iar în ultima schiţă din teanc Olivia stătea în poala lui, iar el o mângâia cu mâinile lui mari. Ea era în extaz, dezmierdările lui electrizând-o şi însufleţind-o.

Penny studie desenele îndelung, pradă unei asemenea emoţii, încât aproape nu mai putea respira.

De ce făcuse Olivia aşa ceva? Ce însemna acest lucru? Avea o aventură cu grăjdarul-şef? Era mult prea rigidă pentru a comite o faptă atât de obraznică. Cum îi apăruse oportunitatea sau tentaţia de a o face?

— O, Doamne!

Ţipă de râs, legănându-se şi strângând desenele la piept, chicotind încântată.

Era prea delicios pentru a fi adevărat!

Olivia şi grăjdarul-şef!

Ce secret fabulos! Cum putea folosi această informaţie în cel mai bun mod posibil?

Cu multă grijă, puse ilustraţiile înapoi în portofoliu, apoi le îngropă sub perne, aranjând aşternuturile astfel încât să nu dea de bănuit că fuseseră deranjate. Aruncând o scurtă privire în jur, se asigură că nimic nu trăda scotocelile ei.

Apoi se furişă afară pe hol. Constatând că era gol, ieşi în vârful picioarelor şi închise uşa.

*

Jane stătea în biroul matroanei, atmosfera vibrând de tăcerea de moarte a orfelinatului. Copiii lucrau, prin urmare nu era permisă flecăreala, iar orice izbucnire de veselie era înăbuşită imediat, făptaşul fiind apoi plesnit pentru nesupunere.

Fetiţa mărunţică de lângă ea provenise în mod evident dintr-o familie bogată. Fusese deja dezbrăcată, părul îi fusese tăiat cu grosolănie şi i se dăduse un şorţuleţ gri standard, însă celelalte haine ale ei se aflau pe un scaun din apropiere. Rochia ei roz, pantalonaşii bufanţi asortaţi ce se vedeau de dedesubt, totul era cusut perfect. Jacheta ei era făcută din cea mai fină lână.

Hainele urmau să fie vândute, şi era mare păcat că fetiţa o să piardă pentru totdeauna acele obiecte dragi.

Nu avea decât trei sau patru ani, dar era cel mai frumos copil pe care Jane îl văzuse vreodată. Cu părul de un blond aproape alb, cu ochii albaştri şi mari, obrajii şi buzele trandafirii, arăta ca o păpuşă scumpă.

Ce tragedie o lovise? Cum era posibil ca un copil atât de imaculat să sfârşească în aceeaşi situaţie ca Jane?

Orologiul bătu de trei, iar Jane se crispă, rugându-se ca doamna Graves să termine hârtiile de internare, ca Jane să o poată instala pe fată şi să scape de ea. Toată după-amiaza fusese întreruptă cu diverse sarcini şi rămăsese cu o oră în urmă la norma de cusut. Nu îndrăznea să mai întârzie mult.

Dacă până atunci cazarea şi mâncarea ei fuseseră plătite de un binefăcător anonim, susţinerea încetase brusc, iar doamna Graves nu uita niciodată să îi amintească tăios că de acum înainte trebuia fie să îşi câştige existenţa, fie să

plece. Povara era intensă, ameninţarea, reală, şi exista posibilitatea înspăimântătoare de a fi dată afară, sfârşind în mahalalele Londrei.

Jane nu aflase prea multe despre cine era sau de unde venea, dar ştia cu certitudine că avea doisprezece ani. Ideea de a se descurca pe cont propriu era prea teribilă pentru a fi luată în considerare. Ocazional, la orfelinat mai ajungeau şi copii aduşi de pe stradă, deci auzise poveşti despre cum era viaţa dincolo de acele ziduri şi era dispusă să facă orice ar fi fost necesar pentru a evita să fie alungată.

Mai exista şi pericolul ca doamna Graves să o ducă la acea „casă” specială de care pomenise. După ce fondurile lui Jane fuseseră suspendate, doamna Graves indicase această posibilitate drept o opţiune, afirmând că multe fete o alegeau ca alternativă la o viaţă în stradă. Deşi ea pretindea că era o locuinţă plăcută şi confortabilă, unde veneau în vizită diverşi gentlemeni bogaţi care le aduceau daruri locatarelor, unul dintre băieţii mai mari îi spusese ulterior lui Jane să nu accepte niciodată, căci era un loc rău, prin urmare ea refuzase oferta.

Jane nu avea încredere în doamna Graves, şi orice sugestie pe care ar fi făcut-o severa femeie vârstnică nu era în avantajul lui Jane, ci gândită să îi aducă profit doamnei Graves.

— Ce nume să-i punem?

Doamna Graves sparse tăcerea şi aruncă hârtiile deoparte.

— De ce nu o întrebăm pur şi simplu cum o cheamă? propuse Jane.

— E nebună cu acte în regulă. Nu vorbeşte. Doamna Graves veni cu o sugestie. Ce zici de Martha?

Când încă mai trăia doamna Pendleton, aceasta o învăţase pe Jane să citească, astfel că, deşi documentele erau cu capul în jos, desluşi că numele fetei era Helen

Hopkins. Sub conducerea doamnei Pendleton, copiii îşi păstraseră numele sau fuseseră botezaţi, dacă erau sugari, însă doamna Graves nu îi considera persoane de sine stătătoare şi nu îi deosebea unul de celălalt.

Erau toţi fie Mary, fie Martha, chiar dacă erau suficient de mari să îşi amintească exact identităţile lor reale. Numele de *Helen* nu ar fi fost rostit niciodată în acel loc oribil.

— Martha să fie atunci, ciripi doamna Graves, ca şi cum ar fi discutat subiectul, iar Jane ar fi fost de acord cu ea. Du-o sus, arată-i patul, apoi vezi ce fel de muncă poţi să-i dai să facă.

— Nu are pe nimeni să o susţină, deci?

— Nu.

Doamna Graves nu îi mai oferi alte detalii, iar Jane se stăpâni cu greu să nu dea glas zecilor de întrebări care o frământau.

Cum era posibil ca o fată ca aceasta să fie abandonată, fără nicio sursă de întreţinere? Nu era nimeni care să-şi facă griji unde dispăruse?

Poate că rudele ei bogate erau ruşinate de anormalitatea ei şi îşi doriseră să o ascundă de ochii lumii. Însă nu înţelegeau ce însemna orfelinatul? Nu verificaseră?

Ce o să se aleagă de ea?

Faptul că putuse fi trimisă aici – abandonată, de fapt, doar cu hainele scumpe cu care fusese îmbrăcată – era cea mai tristă poveste pe care o auzise Jane vreodată, iar când îşi coborî privirea asupra copilei impasibile şi senine se simţi invadată de un puternic sentiment protector.

Jane rareori se apropia sufleteşte de oricare dintre orfani, căci era prea deprimant când aceştia plecau sau mureau. Însă, dintr-un motiv de neînţeles, Helen era diferită. Nu avea să i se întâmple nimic rău, câtă vreme Jane rămânea în preajma ei.

Jane întinse mâna, iar doamna Graves nu observă

când Helen se întinse şi ea şi i-o prinse.

— Nebună, chiar aşa! bombăni Jane indignată, în timp ce ieşiră.

Poate că fata era mută, dar mintea îi mergea brici. Oricine o etichetase de proastă se înşelase amarnic.

Când trecură pe lângă uşa de la intrare, dădură cu ochii de domnul Sawyer, care tocmai îşi începea tura de noapte. Acesta era noul îngrijitor pe care îl angajase doamna Graves. Jane îl evită şi începu să urce scările.

Când ajunseră pe palier se opri, aruncându-i pe furiş o privire şi urmărindu-l în timp ce îşi scotea jacheta şi pălăria. Se întoarse spre Helen, ca micuţa să îl poată vedea limpede.

— Să nu vorbeşti niciodată cu bărbatul acela, îi şopti ea. Şi să nu mergi *niciodată* singură cu el, nicăieri.

Helen nu spuse nimic, însă îl studie pe Sawyer, iar Jane îşi dădu seama că avertismentul ei îşi atinsese ţinta. Ca şi cum între ele ar fi existat o legătură magică, avea impresia că putea descifra gândurile copilei.

— Mă înţelegi, nu-i aşa? reflectă Jane, ca şi cum Helen i s-ar fi adresat cu voce tare. Ei bine, nu-mi pasă de ceilalţi. Eu întotdeauna o să-ţi spun Helen.

Helen îi oferi un zâmbet radios ce ilumină întregul coridor. Jane nu spuse nimic şi continuă să urce.

Capitolul 5

Olivia se furişă în vârful picioarelor pe coridor, convinsă că îşi pierduse minţile.

Îşi petrecuse toată ziua făcând ceea ce i se ceruse şi având grijă să fie în permanenţă ocupată.

Din clipa în care se trezise – ţâfnoasă şi extenuată după încă o noapte de somn agitat – îşi spusese că nu o să

se gândească la Phillip, că nu o să reflecteze la discuţia indiscretă pe care o purtaseră, nici la invitaţia lui de a i se alătura în bibliotecă.

Având putere de concentrare, reuşise timp de mai multe ore să uite de el, până când Penny o convinsese să iasă la o plimbare de după-amiază. Tocmai se aşezaseră pe o bancă, ascunse de ochii celor din conac printr-un gard viu bogat, când observase că de acolo se vedea partea din spate a grajdurilor.

Iar acolo îl văzu pe Phillip, acoperit de praf şi sudoare. Sub privirile ei furişe, el îşi scoase cămaşa. Era prima dată când zărea pieptul unui bărbat, astfel că nu avea exemple cu care să-l compare, dar era convinsă că arăta excelent.

Avea umeri laţi, braţe musculoase şi puternice, talie îngustă. Bronzat şi viguros, strălucea în lumina intensă a soarelui, iar priveliştea o zdruncină până în măruntaie, făcând-o să tânjească şi să poftească la lucruri pe care nu le înţelegea.

Observă în partea de sus un covor subţire de păr care se îngusta spre locul unde îi dispărea în pantaloni, şi îşi simţi palmele cuprinse de mâncărimi şi de furnicături când se întrebă cum ar fi să îşi treacă degetele prin acel păr.

Oare era aspru? Sau moale şi catifelat?

Nu ştia că bărbaţii aveau păr pe piept. Ea, care se considera o artistă competentă! Îl analiză cu aviditate, scrutând toate detaliile pe care reuşi să le desluşească în scurtul interval în care putu să-l privească.

Phillip se opri lângă un jgheab cu apă şi îşi înmuie cămaşa murdară, folosind-o ca pe un prosop răcoros pentru a-şi masa pielea încinsă. Apoi îşi băgă şi capul, după care se îndreptă de spate şi îşi scuturâ părul, lăsând apa să îi şiroiască pe partea din faţă a corpului.

În faţa acelei privelişti, inima ei începu să bată atât de tare, încât se gândi cu teamă că Penny, care stătea lângă ea, putea să o audă. Din fericire, Penny nu observase nimic

în neregulă, nu îl văzuse pe Phillip defilând aproape gol prin curte. Însă, ca şi cum ar fi detectat tulburarea ei, nu îşi luase o clipă ochii de la Olivia.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă ea. Pari agitată.

Olivia sări în picioare şi se grăbi să se întoarcă în casă alături de sora ei vitregă, conducând-o în salonul de muzică unde interpretară câteva duete şovăitoare la pian, până când Olivia se calmă suficient pentru a urca în camera ei să se îmbrace pentru cină.

Se forţă să îndure toate ritualurile acelei seri, zăbovi la ospăţul interminabil, îl întreţinu politicos pe conte – deşi devenea din ce în ce mai vizibil că nu aveau nimic în comun –, împărţi cărţi la masa de joc şi făcu conversaţie până târziu, astfel încât putu să invoce oboseala şi să se retragă la culcare.

Însă odată închisă în camera ei, nu se mai simţi în stare să se concentreze la nimic în afară de Phillip.

Deşi era riscant şi greşit, deşi însemna să îşi încalce toate principiile şi toată educaţia primită, deşi putea distruge şi firavele şanse pe care le avea de a salva situaţia financiară a familiei ei, trebuia să fie din nou cu el.

Asemenea unui hoţ, se furişă în bibliotecă, frenetică şi înnebunită, rugându-se să îl găsească acolo, aşteptând-o.

Se opri în faţa uşii, inspiră adânc de câteva ori, încercând să îşi calmeze emoţiile, apoi aruncă o privire pe după colţ.

Era acolo!

Uşurarea ei a fost atât de mare, încât îi făcu genunchii să tremure, iar când trecu pragul uşii, o izbi o impresie foarte ciudată: era ca şi cum ar fi lăsat în urmă vechea ei viaţă. Dacă mergea mai departe, persoana care fusese timp de douăzeci şi trei de ani o să înceteze să mai existe. Cuprinsă de o certitudine zguduitoare, simţi că el era alesul ei, că nu făcuse decât să aştepte ca drumurile să li se intersecteze şi că, după aceea întâlnire secretă, ea nu o să

mai fie niciodată la fel.

Sentimentele ei erau atât de puternice şi de intense, încât nu le putea ignora. Îi stârniră un val de bucurie şi euforie, şi, indiferent de ce se va întâmpla, acum sau mai târziu, nu o să regrete niciodată ceea ce era pe punctul să facă.

Phillip stătea tolănit pe o canapea, având o singură lumânare ce pâlpâia pe masa de lângă el. Umbrele jucau pe faţa lui, dându-i un aer periculos. În mână ţinea un pahar de băutură pe care îl ridică şi sorbi din el, bând până la fund, fără a-şi desprinde nicio clipă ochii de la ea.

Preţ de o eternitate, se uitară unul la celălalt, apoi el făcu un gest cu paharul.

— Închide uşa, Livvie. Şi încuie-o.

Ideea de a zăvori uşa, de a rămâne închisă cu el era atât de obraznică şi atât de palpitantă, în acelaşi timp, încât Olivia se înfioră, deşi nu îi era frig.

Ezită, iar el o privi iscoditor, speculând ce urma ea să facă, dacă o să găsească în ea curajul de a merge mai departe. Când o văzu şovăind, rânji, convins că nu o să-l asculte, că era slabă sau laşă, iar ea detestă gândul că o credea atât de nehotărâtă.

Nefiind timidă din fire, nu avea de gând să lase ca vreo urmă de ambivalenţă să strice minunata lor întâlnire. Găsi cheia şi făcu ce îi ceruse el.

— Vino încoace, îi porunci el.

Vocea îi era gravă şi joasă. Se schimbase, faţă de cum fusese înainte. Atunci răsese şi glumise, arătându-se vesel, dar acum avea o stare de spirit diferită. Probabil se întâmplase ceva tulburător.

Deşi părea relaxat, nu părea să fie în largul lui. Era agitat, nerăbdător, ca un prădător pregătindu-se să se năpustească asupra prăzii.

O femeie mai înţeleaptă poate că ar fi refuzat să se apropie de el în astfel de condiţii, ceea ce o făcu pe Olivia

să se îndoiască de propria ei sănătate mintală; însă el o trăgea ca pe un peşte prins în cârlig, şi nu reuşi să i se împotrivească.

Părea furios, muşcător, gata să atace lumea întreagă, şi cum ea se afla singură acolo cu el, îşi făcu griji că furia lui o să se descarce asupra ei. Însă alungă acest gând. El nu i-ar fi făcut rău niciodată. Ştia acest lucru la fel de limpede cum ştia că soarele o să răsară în zori.

Continuă să avanseze spre el până ajunse la picioarele lui. El nu se ridică, aşa cum ar fi impus regulile de politeţe şi de bună creştere. Fiind atât de aproape, Olivia simţi mirosul de alcool ce plutea în jur. Băuse prea mult, iar constatarea o irită.

Ani la rândul, Margaret le tocase nervii cu relele provocate de bărbaţi şi de băutură, însă Olivia se confruntase prea puţin cu asemenea situaţii. Tatăl şi fratele ei reprezentau singurii bărbaţi cu care era familiarizată şi nu ţinea minte să-l fi văzut pe vreunul din ei consumând alcool în exces.

Ce efect ar fi avut o cantitate exagerată de băutură asupra temperamentului lui Phillip? Va deveni mai agresiv? Mai ostil? Mai poruncitor? Mai afectuos? Sau nu o să existe niciun efect?

El o studia cu insolenţă, lăsându-şi privirea toridă să zăbovească asupra buzelor, a pieptului, a picioarelor ei, iar intensitatea acelei inspecţii împinse până la extrem îi dădu Oliviei impresia că vedea direct prin hainele ei, până la pielea goală de sub ţesătură.

Era tentată să se foiască şi să se crispeze, să se înfioare ca o fecioară ruşinată şi să îşi încrucişeze braţele la piept, însă nu o făcu. Cu toate că roşi, obrajii devenindu-i stacojii, nu trădă nicio altă reacţie. Fără a înţelege de ce, era evident că Phillip încerca să o intimideze sau să o pună pe fugă. Însă acest lucru o deruta. Dacă voia să o vadă plecată, de ce o mai invitase acolo?

Nu era nicidecum o mimoză, nu fusese niciodată, şi nu avea de gând să dea înapoi. Surprinzându-l, se apropie mai mult, tocmai când el se gândea că o jignise atât de tare, încât o să o vadă plecând cu un pas apăsat şi furios.

— Dacă încerci să mă înspăimânţi, spuse ea, n-o să-ţi meargă.

El ridică o sprânceană, dar nici nu negă, nici nu recunoscu că se străduise să o sperie.

— Ai vrea să faci câteva desene erotice?

Cartea legată în piele, *Un deliciu pentru simţuri, se* afla pe masă, plină de spiriduşi jucăuşi, zâne şi un şeic arab care semăna leit cu el.

— Nu în seara asta.

— Atunci de ce ai venit?

O femeie mai sofisticată ar fi ştiut, poate, să evite cu cochetărie răspunsul, l-ar fi tachinat sau ar fi improvizat ceva, dar ei nu îi stătuse niciodată în fire să se ascundă după degete.

— Ca să te văd. Nu am putut să mă abţin.

— Dacă vei fi surprinsă în compania mea, nu vei mai putea niciodată să te căsătoreşti cu preţiosul tău Edward.

— Brusc e un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

— De ce?

Ar fi crezut-o nebună dacă îi mărturisea la ce reflectase toată ziua? Sau dacă îi sugera măcar impresiile care o năpădiseră când intrase în bibliotecă? Nu le înţelegea nici ea, deci nu ar fi putut să i le explice nici lui.

— Trebuia să vin.

Era cel mai bun răspuns pe care i-l putea oferi, singura justificare pe care i-o putea da, fără a părea complet ţicnită.

— Stai jos lângă mine.

Îi întinse mâna, iar ea i-o luă, împletindu-şi degetele cu ale lui, însă el nu aplică presiune pentru a o trage spre el. Dacă era să i se alăture, trebuia să o facă din proprie

iniţiativă.

Ca şi cum ar fi existat cu adevărat, Olivia îşi imagină o linie trasată între ei. Era graniţa dintre bine şi rău, dintre moralitate şi viciu, dintre virtute şi desfrânare. Dacă se aşeza pe perne lângă el, urma să păşească peste acea graniţă, trecând de partea nedreptăţii, de unde nu o să se mai poată întoarce vreodată.

Spre groaza ei, constată că nu îi păsa. Nici de Edward, nici de Margaret, nici de Helen, nici de familie, nici de promisiunea pe care o făcuse de a-i salva pe toţi. Doar Phillip conta.

În pofida a toate, *trebuia* să fie cu el. Nu avea de ales şi era dispusă să comită orice faptă imprudentă, atâta timp cât puteau fi împreună.

Îi trecu prin minte că acesta era motivul pentru care fetele nu erau lăsate nicăieri neînsoţite, erau protejate şi ţinute la adăpost. Alţii înţelegeau ceea ce ea nu înţelesese, că pentru fiecare femeie exista un bărbat precum Phillip, capabil să o stârnească dincolo de orice limite de discreţie.

În lumina aspră a dimineţii, o să găsească numeroase motive să se mustre singură, să regrete şi să plângă, dar nu acum. Nu când erau doar ei doi, iar el o privea ca şi cum ar fi putut să-i dea foc, atât de pătrunzătoare îi era privirea. Nu se simţise niciodată atât de bine.

— Eşti supărat, observă ea.

— Ce te face să crezi asta?

— Îmi dau seama.

El ridică din umeri.

— M-am certat cu tatăl meu. Nu a fost nimic important. Mărturisirea sinceră îl deconcertă vizibil, iar în mintea ei răsăriră brusc mii de întrebări: Cine era el? Cine era familia lui? Locuise dintotdeauna pe moşie? Ce funcţie ocupa la grajduri? Cum ajunsese acolo?

Era nerăbdătoare să afle care era culoarea şi mâncarea lui preferată. Îi plăcea să citească? Putea zăngăni

la lăută sau cânta cât de cât la pian? Îi plăcea să danseze? Să cânte? Ce îi provoca bucurie şi plăcere?

Faptul de a o cunoaşte pe ea, poate?

— Pe ce temă v-aţi certat? îl iscodi ea îndrăzneaţă.

Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, nu ar fi îndrăznit niciodată să întrebe.

— Viaţa mea; femeile lui.

Femeile tatălui său? Era un răspuns atât de tăios şi de ciudat, încât nu ştia ce să întrebe mai departe.

— Tatăl tău locuieşte la Salisbury?

El chicoti.

— Da.

— Şi… mama ta?

— A murit cu mult timp în urmă.

— Îmi pare rău.

El ridică iarăşi din umeri, apoi modifică poziţia mâinilor lor astfel încât să o poată mângâia cu degetul mare în palmă.

— Nu vreau să vorbesc despre părinţii mei.

— Despre ce ai vrea să vorbeşti?

Sătul să aştepte ca ea să ia o decizie, o trase fin de încheietură, iar uşoara tensiune o încurajă să facă gestul pe care nu îndrăznise să îl facă singură. Se urcă pe canapea, doar cu genunchii, fusta rămânându-i în spate şi atârnând peste margine.

El o prinse de talie şi o trase spre el, făcând-o să cadă în braţele lui. Contactul intim se dovedi prea rapid, prea curând, iar ea se sprijini în braţe, pentru a-l bloca.

— Ai mai avut vreodată o aventură cu un bărbat?

— Nu.

— Sunt atâtea lucruri pe care vreau să le fac cu tine, o anunţă el. Vreau să te ating şi să te sărut. O să-mi dai voie?

În mintea ei apăru brusc o imagine vie din cartea erotică – cea a marinarului naufragiat cu sirena cuibărită

între picioarele lui, lăsându-l să îi frământe sânii.

Aşa ceva îi propunea şi el? Îşi dorea astfel de lucruri scandaloase? Voia să o vadă goală? Eventual să o mângâie pe părţile intime ale corpului?

Ideea depăşea în asemenea măsură capacitatea ei de înţelegere şi îi fusese aruncată atât de brusc şi fără prea multă introducere, încât Olivia încremeni. Deveni incapabilă să se mişte sau să vorbească, însă, aparent, el nici nu aştepta un răspuns.

Se aplecă spre ea, iar ea scoase un strigăt uşor de uluire, crezând că urma să o sărute, însă el nu o făcu. În schimb, îşi înclină capul şi o dezmierdă pe ceafă.

Olivia îi simţi bărbia zgâriind-o uşor, iar stomacul i se strânse când îşi dădu seama că era aspru de la barba pe care ar fi trebuit să şi-o radă. Faţa unui bărbat putea fi aspră? Ce detaliu fascinant, demn de reflecţie!

Încercă să se calmeze, să se concentreze la ce făcea. În mod bizar, Phillip o degusta, ca şi cum ar fi încercat să-i soarbă esenţa.

O muşcă! Dinţii lui se prinseră de cea mai sensibilă parte a umărului ei şi o muşcară mărunt. Olivia se smuci şi, privindu-l încruntată, îşi frecţionă locul. Deşi umărul îi pulsa, nu o durea.

— De ce-ai făcut asta? se răsti ea.

— Îmi place cum miroşi, afirmă el, ceea ce nu era cu adevărat o explicaţie.

Phillip o studie, părând că vrea să îi facă o confidenţă, să îi divulge un secret, însă nu spuse nimic.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea, în cele din urmă, când nu mai putu îndura tăcerea.

În replică, el o aşeză de-a curmezişul în poala lui. Şoldul ei se apăsa între picioarele lui, fundul i se cufunda între coapsele lui.

Sânii îi erau strâns lipiţi de pieptul lui, sfârcurile devenindu-i tari şi rigide şi împungându-l ca două cioburi de

sticlă. De fiecare dată când Phillip se foia câtuşi de puţin, sfârcurile ei se frecau de el într-o manieră palpitantă şi sublimă.

— N-ar trebui să fii aici. Îi apăsă sânii şi mai strâns de pieptul lui. În ceea ce te priveşte, nu am absolut nicio intenţie onorabilă.

— Nu-mi pasă.

— Ar trebui.

Se întinse după cartea erotică şi prinse în palmă cotorul acesteia. Cartea se deschise la una dintre scenele desfrânate, dar ea nu-şi coborî privirea, înspăimântată de ce ar fi putut să vadă acolo, de ce ar fi putut el să spună.

— Uită-te! îi porunci el. Uită-te aici!

Ea îşi abătu privirea într-o parte, apoi făcu ochii mari. Era o ilustraţie pe care nu şi-o amintea de la lectura precedentă. Un satir – jumătate bărbat, jumătate animal – răpise o nimfă a pădurii, O ţinea strâns în faţa lui, cu spatele spre el, imobilizând-o cu forţa.

Femeia era înnebunită, înspăimântată, în timp ce satirul era arogant, neclintit, satisfăcut de fapta sa.

— Ai habar ce îi face el?

— Nu, nu…

— Se împerechează cu ea; se împreunează cu ea pe la spate.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— O violează. Cu un gest scurt din încheietură, închise cartea şi o aruncă pe podea. Asta vreau să-ţi fac şi eu ţie. Te doresc – chiar dacă tu nu consimţi. Vreau să te ţintuiesc şi să te jefuiesc de tot ce nu voi putea avea vreodată. Ce s-ar întâmpla dacă aş face asta, copilă nesocotită?

— Ţi-am spus, nu mi-e teamă de tine. Nu mi-ai face rău niciodată.

El îşi intensifică strânsoarea, arătându-i clar că nu ar fi putut să fugă decât dacă îi dădea el voie.

— Dar dacă te înşeli? Dacă merg mai departe? Aici.

Acum. În ce fel ai putea să mă opreşti?

— N-aş vrea să te opreşti.

— Ei bine, nici eu, neghioabă mică. Deci ce ne facem?

Preţ de încă o clipă chinuitoare se ţintuiră reciproc cu privirea, amanţi prinşi într-o ceartă aprigă, când ea nici măcar nu era sigură de ce se certau. Apoi, el reduse distanţa dintre ei, gura lui capturând-o pe a ei într-un sărut torid.

Pentru o clipă scurtă, stupidă, ea i se opuse, dar îşi reveni rapid şi i se supuse. Venise în bibliotecă rugându-se să se petreacă ceva de o asemenea amploare, iar acum că se întâmpla, nu voia ca el să creadă că nu ar fi fost receptivă.

Buzele lui erau calde, respiraţia, dulce, şi se simţea gustul brandy-ului pe care îl băuse. Deşi era tensionat şi părea nervos, o ţinea în braţe cu blândeţe, cu prudenţă, ca şi cum ar fi fost făcută dintr-un porţelan fin şi trebuia manevrată cu grijă.

Mâinile ei se ridicară pentru a se strecura în jurul gâtului lui, degetele ei alunecând spre coada în care îi era legat părul, pentru a-i putea explora pletele bogate şi întunecate. Lucioase şi luxuriante, îi coborau dincolo de umeri, iar ea savură plăcerea palpabilă de a-şi trece degetele printre şuviţe. Acel simplu gest îi părea decadent, excitant.

Nici mâinile lui nu se opreau vreo clipă. Ajungeau peste tot – pe umerii ei, pe braţe, spate, coapse –, alunecând în sus şi în jos, dezmierdând-o în cercuri languroase.

Precum o elevă silitoare, ea îi urmă exemplul, dorindu-şi şi simţind nevoia să îl mângâie aşa cum o mângâia el. Ezitantă, apoi din ce în ce mai îndrăzneaţă, îl exploră, lăsându-şi palmele să hoinărească peste muşchii şi oasele lui.

Buzele li se desprinseră, iar el presără săruturi pe

obrazul ei, pe frunte.

— Tânjesc să fac asta încă din prima clipă în care te-am văzut, spuse el.

— Nu aveai cum.

— E ceva la tine, ceva ce eu… Nu reuşi să termine propoziţia. Nu voia să îi spună ce era? Nu ştia? Era incapabil să îşi descrie sentimentele?

Spera că sentimentele lui erau pe măsura alor ei, că şi lui i se părea ireal ceea ce se întâmpla, ca şi cum ar fi sărit printr-o fereastră magică şi ar fi ajuns într-un loc unde nu mai fusese nimeni până atunci, ca şi cum ar fi găsit oportunitatea perfectă de a se scălda în fericire şi extaz.

Voia ca şi el să fie tulburat şi derutat, aşa cum era ea.

— Te-am văzut azi, spuse ea pe negândite. Din grădină. Erai în spatele grajdurilor, spălându-te în jgheab.

— Vulpoaico! M-ai privit pe furiş prin gardul viu!

— Da, recunoscu ea.

— Ai fost şocată?

— Nu mai văzusem niciodată un bărbat la bustul gol, mărturisi ea. Dar nu am fost şocată!

El chicoti şi îşi căută stângaci nasturii de la cămaşă, deschizându-i până la betelia pantalonilor, apoi dezvelindu-şi bustul. Covorul de păr ondulat o ispiti şi o ului.

— Atinge-mă, o învăţă el. Atinge-mă peste tot.

Emoţionată şi nedumerită, Olivia rămase nemişcată, până când el îi luă mâinile şi i le sprijini – cu palmele către el – în mijlocul pieptului lui, călăuzind-o până când ea îl urmă, după care o lăsă să se descurce singură.

Cu o plăcere deosebită, ea îi descoperi formele şi constituţia, în tot acest timp, el o privea, din ce în ce mai tulburat.

Inspirând adânc, ea se delectă cu mirosul lui, cu fierbinţeala lui, apăsându-şi urechea pe locul unde bubuia inima lui galopantă. Era un sunet extraordinar, cel mai hipnotizant pe care îl auzise vreodată, şi ar fi putut rămâne

acolo toată noaptea, ascultându-i bătaia uniformă.

El reîncepuse să o sărute, pe frunte, pe obraz, pe nas, coborând spre gura ei. Ardoarea se reaprinse mai intensă ca niciodată când el îşi lăsă limba să deseneze conturul buzei ei de jos.

— Deschide-te pentru mine, o îndemnă el.

Poruncind. Poruncind din nou.

Ea i se supuse nerăbdătoare, iar senzaţiile se dovediră atât de antrenante, atât de hipnotizante, încât nu a fost în stare decât să le îndure neputincioasă, ca atunci când cineva îşi încleştează mâinile de o plută în toiul unei furtuni violente.

Se lăsă luată pe sus de emoţie, de intensitatea stimulării. Nu fusese conştientă că anatomia umană putea cunoaşte un asemenea tumult, că mintea putea fi atât de copleşită. Chiar dacă în clipa aceea în cameră ar fi năvălit o armată invadatoare, ea tot nu ar fi observat, tot nu ar fi avut puterea să se oprească.

Fără ca ea să-şi dea seama, îşi schimbaseră poziţiile. Ea era întinsă pe canapea, iar el era deasupra ei, apăsând-o în jos cu trunchiul lui, zdrobind-o cu greutatea lui, însă fără a-i da impresia că era greu. Apropierea lui i se părea minunată.

Şoldurile lui se împingeau în ale ei într-un ritm magnetic, unul pe care ea îl recunoscu intuitiv, simţind nevoia să îl reproducă. Fără voia ei, picioarele i se îndepărtară, iar materialul fustei ei se strânse în partea de sus, asigurându-i lui Phillip o zonă moale în care se putea împinge. Detectă o întăritură neobişnuită în pantalonii lui; nu ştia ce era sau de ce se afla acolo, dar îi acceptă prezenţa şi se strădui să se apropie de ea.

Din nou şi din nou, el se înfipse în ea, devenind tot mai intens, tot mai autoritar. Începu să îi mângâie sânii prin materialul rochiei. Deoarece nu purta decât o cămăşuţă subţire pe sub rochie, avu impresia că o atingea pe pielea

goală.

Modelând şi sculptând cele două moviliţe de carne, le tachină şi se joacă cu ele. Gesturile lui îi excitară sfârcurile, care se ridicară în muguri ascuţiţi şi tari. Ciupindu-i, îi strânse într-un fel care o făcu să se zvârcolească şi să geamă, ridicând-o pe valul unei dorinţe nefamiliare, în căutarea unui ţel aflat la limita capacităţii ei de înţelegere. Disperată să îl atingă, se chinui să ajungă la el.

Phillip reuşise cumva să îi descheie nasturii rochiei, iar aerul răcoros se revărsă peste sfârcurile ei. Undeva într-un colţ îndepărtat al minţii, conştientiza că nu ar fi trebuit să-i permită o asemenea îndrăzneală, că ar fi trebuit să pună mâna pe corsaj şi să se acopere, dar braţele îi erau inerte. Nu îl putea împiedica, şi nici nu voia.

El îi abandonă gura şi coborî cu săruturile pe gâtul ei, pe piept şi, până să apuce ea să se dezmeticească, îşi închise buzele peste sfârcul ei şi începu să i-l sugă.

Gestul îi stârni o asemenea tulburare, încât miezul fiinţei ei începu să plângă. Avea impresia că era pe moarte, că inima ei ar fi putut în orice clipă să îşi înceteze bătăile.

Nu putea fi sănătos să înduri o asemenea tortură!

El îi muşcă mărunt vârful tare de carne, lingându-l, udându-l şi torturându-l până deveni inflamat şi roşu. Tocmai când simţea că nu mai putea suporta, el trecu la celălalt, oferindu-i. La fel de multă atenţie toridă.

Cu fiecare atingere simţea că mai murea puţin. Ar fi vrut să-i poruncească să se oprească; ar fi vrut să continue la nesfârşit.

El se îndepărtă uşor pentru a-i putea studia sânii dezgoliţi, iar întreruperea contactului îi lăsă şi ei răgaz să se străduiască să-şi recapete echilibrul, să recâştige o umbră de control.

Nu-şi imaginase vreodată că ar fi fost capabilă de o asemenea purtare desfrânată. Acea întâlnire era imorală şi periculoasă. Cât timp fusese prinsă în ghearele pasiunii, nici

nu observase, nici nu îi păsase de acea dezintegrare morală, dar acel răgaz se dovedi teribil de chinuitor, căci îi oferi ocazia să reflecteze.

— Eşti atât de frumoasă, Livvie, murmură el, şi eşti doar a mea. Nu pot lăsa pe nimeni altcineva să te aibă. Nu după episodul ăsta.

Râse, iar ea detectă în spatele cuvintelor lui un înţeles ascuns care nu îi plăcu şi pe care nu reuşi să îl descifreze. Devenise arogant şi posesiv într-o manieră pe care n-o mai văzuse la el până atunci.

Prinzându-i mâinile, i le ţintui deasupra capului, iar ea se chinui să şi le elibereze, să îşi acopere pieptul, însă el o refuză. Începu să se lupte cu el, ridicându-şi şoldurile şi zvârcolindu-se, însă el savură agitaţia ei.

Săriseră la un nivel mai înalt, iar ea aterizase într-o situaţie primejdioasă. Indiferent în ce direcţie intenţiona el să o ducă, era exact punctul în care nu ar fi trebuit ea să ajungă.

Zeci de ani de discursuri moralizatoare despre bărbaţi şi scopurile lor malefice se revărsau acum în mintea ei. Trebuia să îl împiedice să meargă mai departe, trebuia să îl încetinească, însă actele fizice pe care le comitea împotriva persoanei ei erau atât de năucitoare, încât nu putea gândi limpede.

Începuse deja să îi ridice treptat fusta, împingându-i tivul până deasupra genunchilor. Era pe punctul de a se trezi expunându-şi goliciunea, însă totul se petrecea prea repede şi nu putea protes ta convingător.

Se zvârcoli din toate puterile, izbindu-l în umeri şi dând din picioare, încercând să îşi smulgă fusta din locul unde se prinsese sub el.

— Phillip, te rog. Vocea îi era şoptită, subţire, departe de tonul ei obişnuit, încrezător. Phillip! repetă ea mai ferm.

Încruntându-se, Phillip ezită. Nedumerit, ameţit, îşi coborî privirea spre ea ca şi cum nu ar fi înţeles exact cine

era sau de ce erau închişi amândoi într-o cameră izolată.

— Ce e? întrebă el. Ce s-a întâmplat?

— Am… am nevoie de un răgaz. Spre ruşinea ei, ochii i-au fost imediat inundaţi de lacrimi. Era consternată şi îngrijorată că se afla pe punctul de a ceda nervos, transformându-se într-un ghem de nefericire şi lacrimi. Înghiţi în sec. Mă înspăimânţi.

Phillip o privi mânios, scrutându-i chipul, apoi se ridică de pe ea, lăsându-i loc să fugă. Ea se strecură de sub el şi se dădu câţiva paşi în spate.

Întorcându-i spatele, se chinui să îşi aranjeze hainele pentru a-şi salva pudoarea. Înapoia ei, îl simţi privind-o, intens şi fierbinte, fără să se apropie însă, iar ea se simţi uşurată.

— Credeam că pot să fac asta, îi explică ea, cu ochii aţintiţi în peretele opus, dar m-am înşelat.

— La ce te aşteptai? replică el amar. La flori şi bomboane? La versuri proaste şi complimente goale?

— Nu ştiu, răspunse ea cu sinceritate. Nu am mai făcut asta niciodată.

— E evident.

Din tonul lui răzbătu clar că nu era deloc înzestrată pentru jocuri amoroase, şi se simţi umilită de comentariul lui despre lipsa ei de talent.

— Nu ar fi trebuit să vin, spuse ea, mai mult pentru sine.

— Ce fată neghioabă!

— Îmi pare rău.

— Întoarce-te în camera ta, *Lady* Olivia.

Felul în care îi rosti titlul o răni ca o lamă ascuţită, făcând-o să se crispeze. Îl auzi ridicându-se în picioare şi se întoarse cu faţa spre el.

În timp ce ea îşi aranjase hainele, la fel făcuse şi el. Cămaşa îi era încheiată şi băgată la locul ei, pantalonii îndreptaţi. Arăta calm şi detaşat, fără a trăda nimic din

ceea ce tocmai făcuseră, şi se studiară reciproc, despărţiţi de un spaţiu întins ca un ocean.

Phillip era un străin, iar indiferenţa lui o făcu să se fâstâcească şi să îl implore prosteşte:

— Nu o să spui nimănui, aşa-i?

— Vai, pentru numele lui Dumnezeu, îi aruncă el tăios. Pleacă odată. Şi nu te mai întoarce. Nu o să mă mai găseşti aici aşteptându-te. Porni spre partea din spate a salonului, aruncându-i o ultimă privire dispreţuitoare peste umăr. Nu am nevoie de complicaţiile pe care le-ai aduce în viaţa mea. Am destule şi fără tine.

Spunând acestea, se strecură afară pe o fereastră mare şi dispăru într-o clipă, evaporându-se atât de rapid, încât ea avu impresia că nu fusese acolo deloc. Olivia clipi de mai multe ori, încercând să-l vadă, însă plecase cu adevărat, iar singura urmă a prezenţei lui era funda pe care i-o scosese din păr.

Aceasta atârna pe perna de pe canapea, iar ea o luă şi şi-o petrecu peste degete.

În tăcerea deplină care se lăsase, ei îi trecu prin minte că, poate, scurta lor aventură o să fie singurul lucru palpitant şi exotic ce avea să i se întâmple vreodată. Ideea era atât de deprimantă, încât nu era în stare să reflecteze la ea, simţindu-se mai singură şi mai descurajată ca niciodată.

Se răsuci pe călcâie şi se întoarse pe furiş în camera ei.

Capitolul 6

Edward Paxton trecu prin grajd şi ieşi pe uşa din spate. Lumina soarelui i se păru intensă, orbitoare după scurta plimbare prin clădirea întunecoasă, şi clipi pentru a-

şi limpezi vederea.

Phillip se afla în celălalt capăt al curţii, sprijinit de un gard şi râzând alături de câţiva dintre bărbaţii care îl ajutau să aibă grijă de cai. Edward se opri, aşa cum făcea întotdeauna, şi îl privi, încântat şi fermecat, dar şi tulburat.

Nu o să se poată obişnui niciodată cu ideea că Phillip era fiul lui. Puteau trece ore întregi, chiar zile, fără să îşi amintească acest lucru, prin urmare era mereu luat prin surprindere când se trezeau brusc faţă în faţă. Chiar şi acum, când venise anume să îl caute pe Phillip, realitatea era deconcertantă.

Phillip era neîncrezător şi ostil, iar Edward era confuz şi ruşinat, astfel că nu reuşeau să găsească un punct comun în relaţia lor.

Erau prieteni? Nu prea credea acest lucru, deşi şi-ar fi dorit să fie aşa. Nu ar fi vrut în ruptul capului să-şi petreacă restul vieţii incapabil să treacă peste raportul tensionat dintre un angajator şi un angajat. Era groaznic să se gândească la câte lucruri se întâmplaseră – sau nu se întâmplaseră – de-a lungul anilor şi că nu o să reuşească vreodată să treacă peste hopul în care se împotmoliseră.

Acum că reflecta la trecut dintr-o perspectivă mai înţeleaptă, se ruşina să îşi amintească acea perioadă, rămasă cu treizeci de ani în urmă, când fusese atât de amorezat de mama lui Phillip. Fusese o fată frumoasă, vioaie şi atrăgătoare, în timp ce el fusese un bărbat răsfăţat, egoist, având la dispoziţie prea mult timp liber şi insuficiente modalităţi de a şi-l ocupa.

Imatur şi naiv, nu văzuse nimic rău în aventura lor. Se lăsase dominat de impulsurile carnale, şi nici morala, nici integritatea nu reuşiseră să îl abată de la acele fapte.

Când tatăl lui aflase despre legătura secretă, se înfuriase şi îl mustrase aspru, avertizându-l că îl păştea o nenorocire şi că purtarea iresponsabilă a lui Edward avea să abată necazuri catastrofale asupra tuturor celor

implicaţi. Însă el fusese obsedat de acea femeie şi nu îl lăsase inima să renunţe la ea.

În imaturitatea lui, Edward nu înţelesese cât de grave puteau fi consecinţele. Abia trecuse şi el de vârsta copilăriei, iar ea fusese prima lui iubire, aşa că se desfătase cu amorul lor fierbinte.

Deşi ştiuse că ceea ce făceau ei se putea solda cu apariţia unor copii, fusese doar o idee vagă. După ce se născuseră Phillip şi sora lui, Anne, dorinţa fizică a lui Edward faţă de mama lor pălise şi, spre ruşinea lui, nu se simţise niciodată prea legat nici de copii, nu îi privise niciodată ca pe o parte din el, ca pe nişte fiinţe cărora le datora loialitate şi implicare.

Deşi era umilitor să recunoască acest lucru, când venise vremea să se logodească, iar tatăl lui sugerase să îi îndepărteze pe copii de pe moşie, cu tot cu mama lor, Edward fusese uşurat să se descotorosească de ei.

Însă în ultima vreme se simţea împovărat de tragedia acelor vremuri. Poate că, odată cu înaintarea în vârstă devenise sentimental, dar nu se putea abţine să nu reflecteze la greşelile pe care le făcuse, la căile pe care ar fi putut să le aleagă.

În multe dimineţi posomorâte se privise în oglindă încercând să găsească rămăşiţele acelui flăcău crud. Chiar fusese atât de nemilos? Atât de superficial? Atât de rău? Cum de îşi imaginase că propriii copii ar fi fost o povară? Cum de se convinsese singur că ei nu aveau nevoie de tatăl lor?

Fuseseră încă mici când plecaseră, având de-abia doi, respectiv trei ani împliniţi, iar Edward îşi amintea cu multă claritate acea după-amiază. Ca un adevărat laş, se ascunsese în camera lui, urmărind pe furiş de la fereastra camerei lui întreaga scenă, până când trăsura dispăruse pe drum. Îmbrăcaţi frumos, copiii fuseseră foarte cuminţi, iar mama lor urcase cu stoicism şi curaj în trăsura ce îi ducea

spre un viitor incert.

Încă mai era năpădit de remuşcări când îşi amintea cuvintele dure ale tatălui său atunci când îl anunţase că mama lui Phillip refuzase renta oferită de familia Paxton. Ea afirmase atunci că o să muncească, şi încă din greu, pentru a-şi câştiga existenţa. Că se puteau *descurca* foarte bine şi fără generozitatea îndoielnică a lui Edward. Şi, aparent, chiar aşa se întâmplase.

Nu mai luase niciodată legătura cu Anne, deşi ştia că rămăsese necăsătorită şi locuia într-o casă din zona rurală de lângă Bath.

Cu Phillip, i se oferise ocazia de a repara o parte din relele pe care le făcuse, deşi trecuse prea mult timp de atunci şi nu se bucurase de prea mare succes. Când fiul său îşi făcuse apariţia la moşie, un flăcău de paisprezece ani clocotind de energie şi pus de pozne, Edward se arătase uluit. Pe lângă faptul că era chipeş, Phillip se dovedise inteligent şi viclean, un băiat de care orice tată ar fi fost mândru.

Din nefericire, deşi Edward fusese încântat de sosirea lui Phillip, soţia lui nu reacţionase la fel. Ştiuse despre existenţa copiilor bastarzi ai lui Edward, căci încă de la începutul căsniciei lor avuseseră o discuţie pe tema zvonurilor care circulau. Când el o informase despre dorinţa lui Phillip de a locui cu el, ea îl implorase să nu îi dea voie.

Până în acel moment, căsnicia lor traversase o perioadă lipsită de evenimente, în care renunţaseră la orice speranţă de a avea propriii copii, astfel că soţia lui se simţise ameninţată de simpla existenţă a lui Phillip. Îşi descărcase animozităţile, arătându-se frecvent răutăcioasă cu el în public, purtare pe care Edward nu intervenise să o oprească. Nu ştiuse cum să o facă.

Cum putea un bărbat să îşi oblige soţia să se poarte civilizat cu fiul lui nelegitim?

Mâhnirea pe care i-o provocase purtarea ei faţă de

Phillip nu pălise nicio clipă şi o percepea ca fiind, pur şi simplu, încă un capitol la care dăduse greş în faţa unicului său fiu.

Phillip îşi ridică privirea şi îl observă, iar Edward rămase încremenit, ca sub efectul unei vrăji, ţintuit de ochii albaştri strălucitori ai lui Phillip, care erau o copie fidelă a ochilor mamei lui, făcându-l pe Edward să fie năpădit de melancolie de fiecare dată când îi vedea.

Acele zile palpitante, pline de ardoare îi rămăseseră atât de vii în amintire. Fiecare aspect păruse vital şi esenţial. Nicio emoţie nu fusese trăită cu jumătate de măsură. Fusese beat de fericire, animat şi copleşit de bucurie. În comparaţie cu nebunaticul de altădată, acum părea un om plictisitor, un nobil rigid, un zgârie-brânză. Se purta ca şi cum s-ar fi apropiat de vârsta de optzeci şi cinci de ani, nu de patruzeci şi cinci.

Când devenise atât de prăfuit şi de anost?

În trecut îşi trăise viaţa la maxim, făcuse fiecare clipă să conteze, în timp ce acum se complăcea în rutină şi o serie de automatisme. Evita cu orice preţ situaţiile palpitante şi schimbarea, şi se întreba cu tristeţe dacă nu cumva ar fi fost cazul să le poruncească servitorilor lui să-i facă rost de un scaun cu rotile. Ar fi putut să-l instaleze undeva într-un colţ, cu o pătură în poală, precum un bunic bolnav!

Phillip făcu o observaţie sarcastică – pe care Edward nu o auzi –, dar, judecând după reacţia celorlalţi, nu fusese un compliment. Ridicând din sprâncene, bărbaţii hohotiră şi se îndepărtară.

Adoptând o postură defensivă, Phillip îl aşteptă cu picioarele încordate şi mâinile în şold, ca şi cum ar fi fost pregătit pentru o bătaie.

Edward oftă. Cum de se prăbuşiseră în halul acela încât să ajungă într-o asemenea situaţie regretabilă? O să reuşească vreodată să repare relaţia dintre ei? O să vină

vreodată clipa în care Phillip să se uite la el şi să *se bucure?* Nu putea decât să spere.

— Ce mai e acum? îl întrebă Phillip când se apropie.

Edward era derutat de iritarea şi animozitatea lui Phillip.

— Ce vrei să spui?

— Tu nu vii niciodată aici decât dacă te-am supărat cu ceva.

Aşa percepea Phillip discuţiile lor? I se părea oribil.

— Ştii bine că nu e aşa.

— A, nu? Phillip îl studie fără a trăda vreo urmă de afecţiune cât de vagă. Ei bine, să te auzim.

— De fapt, voiam să discutăm despre cai, minţi Edward.

Dată fiind ostilitatea lui Phillip, decise să amâne motivul vizitei sale, preferând să se intereseze despre o iapă şi când urma să fete, despre un cal de trăsură care şchiopăta şi despre un mânz care nu creştea aşa cum ar fi trebuit.

Phillip iubea animalele şi nu ar fi plecat deloc de la grajduri dacă nu ar fi fost nevoit să mănânce şi să doarmă, prin urmare era un subiect cu care îl putea scoate uşor din carapace. Deşi Phillip fusese suspicios la început, discuţia îl entuziasmă şi răspunse la toate întrebările, până când Edward nu mai găsi niciuna şi rămase fără pretexte de a mai amâna motivul venirii sale acolo.

— Apropo…

Se strădui să pară relaxat, dar ceva din tonul lui distruse orice urmă din camaraderia pe care tocmai reuşise să o creeze.

— Da? îi aruncă Phillip răstit.

— Sunt nevoit să te rog să fii mai circumspect. Te-ai spălat în jgheab într-o după-amiază, acum câteva zile. Mă gândesc că te-ai dezbrăcat de cămaşă şi…

Phillip se tensionă. Un aer de ameninţare şi mânie

începu să emane dinspre el în valuri.

— Ce-i cu asta?

— Una dintre doamnele invitate te-a văzut şi a fost uşor tulburată.

— Care *doamnă?* întrebă el acid. Preţioasa ta Olivia?

— Nu, nu, interveni Edward. Fata mai tânără, cu părul roşcat. Lady Penelope. E o copilă ignorantă şi naivă…

Phillip pufni în râs.

— Eu n-aş crede asta.

Pe Edward îl derută afirmaţia lui. Phillip avea adesea acces la informaţii pe care Edward nu ar fi avut cum să le afle. Sugera cumva că Lady Penelope nu era virtuoasă? De unde ar fi putut să obţină o bârfă atât de scandaloasă? Şi cum ar fi putut să îl iscodească diplomatic? Edward habar nu avea.

— Dar chiar de-ar fi aşa, încercă el stângaci, trebuie să fim atenţi cum ne purtăm când e şi ea prin preajmă.

— Dă-mi voie să îţi vând un mic pont în privinţa lui *Lady* Penelope. Phillip se întoarse, ca pentru a-i împărtăşi un secret teribil, pe care Edward nu îl voia divulgat. Mă îndoiesc că pieptul *meu* a fost primul pe care l-a văzut întâmplător. Nu o să reuşeşti să mă convingi vreodată că a fost un şoc prea mare pentru ea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— S-a întâmplat deja de mai multe ori să fiu nevoit să o alung de la grajduri. A dezvoltat o adevărată *afecţiune* pentru unii dintre băieţi – dacă înţelegi unde bat.

— Lady Penelope?

— Are un talent înnăscut să stârnească probleme, iar moralitatea ei e demnă de o pisică a străzii. Deci *tu* ar trebui să fii atent, altfel te vei trezi cu un inel pe deget şi însurat cu fata nepotrivită. Se îndepărtă furios şi bombăni: Să fiu al naibii dacă nu ţi-ai merita-o cu vârf şi îndesat.

— Phillip!

Phillip se răsuci pe călcâie, pradă unei mânii şi furii

care, dat fiind tonul nevinovat al conversaţiei lor, nu se justificau deloc.

— Nu ţi-e jenă să te imaginezi cu o mireasă care e suficient de tânără ca să-ţi fie nepoată? Sau eşti pur şi simplu pasionat de adolescente?

— Ce comentariu scandalos şi necuviincios…

Înainte să apuce să-şi exprime ofensa, Phillip se îndepărtă furios, şi, cu toate că Edward strigă după el, nu-şi încetini pasul. Îşi continuă drumul până dădu colţul pe după hambar, iar Edward rămase singur, incapabil să mai facă vreo mişcare.

Nimeni nu îi vorbea lui Edward aşa cum o făcea uneori Phillip, şi nu putea decide cum să reacţioneze. Aruncă pe furiş o privire în jur pentru a se asigura că niciunul dintre servitori nu fusese martor la oribila scenă.

Phillip nu era un băietan care să poată fi bătut la fund şi, în plus, era un îngrijitor de cai prea valoros ca să fie concediat. Mare păcat că biciuirea nu era o opţiune!

Chinuit, mâhnit, se îndepărtă şi se retrase în grădină, rătăcind pe o alee singuratică. Istovit, se lăsă să cadă pe o bancă retrasă, sprijinindu-şi capul în mâini şi reflectând la soarta lui mizerabilă.

Era văduv, nu avea niciun moştenitor, niciun copil legitim, iar singura lui familie o constituiau cei doi copii de care se lepădase ca de nişte gunoaie, când ei erau încă în scutece. Unul din ei era o fiică frumoasă şi harnică pe care nu o mai văzuse de când avea trei ani, iar celălalt, un fiu fermecător, extraordinar, care îl dispreţuia.

Ce individ nevrednic devenise, în cele din urmă! Phillip avea dreptate. Cât de jalnic era dacă ajunsese să umble după fete în căutarea unei potenţiale soţii.

Oare toţi cei de pe moşia lui se amuzau pe tema investigaţiilor lui nupţiale? Devenise bătaia de joc şi ţinta bârfelor pentru propriii servitori?

Da, îşi dorea cu disperare un moştenitor, şi da, era

obligat şi hotărât să ia de soţie o femeie cu o genealogie impecabilă, dar Olivia şi Penelope – precum şi celelalte fecioare cu care discutase – erau atât de imature. Şi atât de obositoare. Nu avea nimic în comun cu niciuna din ele. Ele nu ştiau nimic despre greutăţile vieţii, despre bucuriile sau suferinţele ei.

Când se căsătorise prima dată, el şi soţia lui avuseseră aceeaşi vârstă şi îmbătrâniseră împreună. Fuseseră compatibili, avuseseră îndeletniciri similare, le plăcuseră şi displăcuseră aceleaşi lucruri, şi începea să bănuiască, din ce în ce mai tare, că nu avea cum să ajungă la un numitor comun cu aceste femei, când diferenţa de vârstă era atât de mare. Anii constituiau o barieră insurmontabilă.

Ce impas!

Ce bine ar fi fost dacă verişoara lui Margaret, Winnie Stewart, ar fi fost de origine nobilă. Ce uşor ar fi făcu alegerea!

Îşi aminti ziua când ea se relaxa pe terasă admirând moşia. Cu părul ei brunet scânteind în soare, cu rochia cuminte scoţându-i în evidenţă silueta superbă, i se păruse cea mai fabuloasă creatură pe care o zărise vreodată. Îl stârnise într-o manieră primitivă şi se trezise dorindu-şi să poată da curs acelor impulsuri, însă ea nu zăbovise suficient pentru ca el să apuce să exploreze acea intensitate a dorinţei. Precum o gâsculiţă speriată, fugise, iar el nu o mai văzuse de atunci, deşi, spre consternarea lui, o căuta peste tot.

Din pură frustrare, adusese vorba despre ea în faţa lui Margaret o dată, afectând o curiozitate politicoasă, iar când Margaret afirmase că lui Winnie nu îi plăcea să socializeze, nu îndrăznise să mai deschidă subiectul, ca nu cumva interesul lui să fie înţeles greşit.

După felul oribil în care se purtase cu mama lui Phillip, îşi jurase lui însuşi că o să-şi controleze impulsurile josnice,

prin urmare nu îşi făcea de lucru cu femei de rang inferior. Nu se tăvălea cu slujnicele, nici nu se zbenguia cu văduvele din zonă. Nici nu dădea curs privirilor ispititoare pe care i le aruncau fetişcanele cu moravuri uşoare din înalta societate atunci când mergea la Londra. Nu apela niciodată la târfe, nici nu hoinărea prin bordeluri, aşa cum făceau adesea mulţi alţi bărbaţi.

Era atât de singur!

Însă nu putea să sară direct la o relaţie sexuală. Nu neapărat din loialitate faţă de răposata lui soţie, ci fiindcă îşi dorea mai mult decât o împreunare clandestină şi pe fugă, pentru care ar fi fost nevoit să se strecoare pe uşi din dos, să îşi ascundă calul şi să îşi păstreze pantalonii la îndemână în caz că trebuia să dispară în grabă.

Nu ducea niciodată lipsă de amante disponibile, însă nu avea încredere în motivul care le îndemna să fie cu el. Deşi acestea îi puneau la dispoziţie adesea trupurile lor apetisante, toate îşi doreau, în schimb, anumite beneficii din partea lui. Titlul lui. Banii lui. Protecţia lui.

Viaţa de conte era un adevărat iad, şi îl invidia pe Phillip, care se putea întâlni cu o fată drăguţă şi să îşi facă de cap, fără a fi nevoit să-şi pună problema că o să cadă cerul peste el, dacă o făcea.

Auzi paşi răsunând pe alee. Indiferent cine era persoana care se apropia, nu putea să-l vadă decât după ce lua curba pe după gardul viu, aşa că îşi ridică privirea, rugându-se în gând să nu fie Olivia, sau Penelope, sau, şi mai rău, Margaret. Persoană mai acră şi mai dezagreabilă decât ea nu întâlnise niciodată.

Spre marea şi deplina lui încântare, se dovedi a fi Winnie, care se plimba singură în pas vioi. Era cufundată în gânduri, cu faţa ei frumoasă adăpostită sub o umbrelă de soare sprijinită pe umăr.

În aceeaşi clipă, privirile li se întâlniră, iar ea tresări uluită. În mod evident, era ultima persoană pe care se

aşteptase să o întâlnească. Nu părea încântată să dea peste el. De fapt, părea de-a dreptul înspăimântată.

Deşi acceptase explicaţiile insistente ale lui Margaret că Winnie prefera să stea retrasă, tot rămăsese cu impresia că îl evita. De ce? Spusese sau făcuse ceva stângaci fără a-şi da seama?

— Nu ştiam că e cineva aici, afirmă ea. Scuză-mă că te-am deranjat.

Se răsuci pe călcâie şi dădu să se îndepărteze în grabă.

— Winnie!

Ea se opri şi îşi coborî privirea în pământ, având umerii rigizi de tensiune.

— Nu-mi cere să zăbovesc.

— Vreau să o faci. Doar puţin.

— Edward…

— Te rog!

Ea şovăi o veşnicie, iar el o privi, dându-şi seama că în sufletul ei se purta o luptă cruntă. În cele din urmă, se întoarse spre el, cu o expresie de angoasă palpabilă.

— Ce e, Winnie? Te-am supărat cu ceva?

— *Tu?* Să mă superi *pe mine?* Cum ţi-ai putut închipui aşa ceva?

El îi întinse mâna, folosindu-se de autoritatea dată de titlu pentru a o convinge să i-o ia, iar ea nu se simţi în stare să-l refuze. Ezită, apoi îi întinse la rândul ei mâna, ca şi cum ar fi fost cea mai dificilă sarcină pe care fusese nevoită vreodată să o îndeplinească.

Împletindu-şi degetele cu ale ei ca doi tineri îndrăgostiţi, o pofti să se aşeze lângă el. Îl năpădi fierbinţeala ei, parfumul ei. Pielea ei avea o aromă interesantă, ca un amestec de flori şi tartă cu mere. Îi gâdila şi îi stârnea sensibilităţile masculine, făcându-l să-şi dorească să se aplece spre ea, să o adulmece şi să o guste.

În general, era un gentleman desăvârşit, un individ

rezervat şi politicos care se purta ireproşabil în prezenţa unei doamne, însă cu Winnie Stewart nu era nimic blând în sentimentele lui. Fusese lovit de o atracţie primitivă, aproape sălbatică, faţă de ea, de o emoţie ce îl scotea din minţi, de dorinţa de a se deda la orice purtare desfrânată pe care ea i-ar fi permis-o, şi chiar la unele pe care nu i le-ar fi permis.

Deşi fusese îndrăgostit de multe femei, nu mai trăise niciodată o legătură care să semene cât de puţin cu aceasta. Îşi dorea de la ea lucruri pe care nici nu ştia să le articuleze, în capul listei aflându-se oportunitatea de a o duce în patul lui, de a o vedea goală, cu pielea ei cremoasă şi fină peste a lui.

Acea idee erotică era atât de surprinzătoare pentru firea lui, încât se văzu nevoit să reflecteze dacă nu cumva îl vrăjise. Sau, mai probabil, celibatul pe care şi-l impusese de la moartea soţiei sale îl făcuse să îşi piardă minţile!

Stătea aşezat lângă ea mult mai aproape decât ar fi permis regulile bunei-cuviinţe, atingând-o complet până jos, cu picioarele încurcate în fusta ei. Contactul îl încânta, făcându-l să vibreze de vitalitate şi de vigoare.

Spre uluirea lui, descoperi că pantalonii îl strângeau! Începea să se excite din cauza simplei ei proximităţi, în vreme ce ea era prea tulburată chiar şi pentru a-l privi. Ca o copilă sfioasă, îşi ţinea privirea abătută într-o parte, astfel că el se mută pentru a o face să-l privească. Ochii ei erau căprui, încadraţi de sprâncene negre, şi obrajii îi deveniseră trandafirii de la plimbarea prin aerul proaspăt de la ţară.

Era atât de atrăgătoare, atât de tentantă, şi chiar fără a face absolut nimic, îl ispitea nemăsurat de mult.

Avu un moment de déjà-vu, ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna, aşa că o întrebă:

— Ne-am întâlnit cumva şi înainte să vii la Salisbury?

— Nu.

Gura ei se curbă într-o jumătate de zâmbet.

— Eşti sigură? Poate în Londra sau…

— Sunt convinsă. Mi-aş fi amintit.

— Da, la fel şi eu.

— Eşti bine? îl întrebă ea pe neaşteptate. Pari tulburat.

Deci… simţea şi ea aceea legătură bizară dintre ei. Îl întristase cearta cu Phillip şi nu era surprins că îi observase mâhnirea.

Drept răspuns o întrebă:

— Îţi doreşti vreodată să poţi schimba trecutul?

— Da, tot timpul.

— Mi-ar plăcea să inventez o maşinărie care să-mi permită să mă întorc în timp şi să îmi şterg toate greşelile.

— Ar fi fabulos, nu-i aşa?

Winnie dădu din cap, iar Edward percepu în ea un aer de tristeţe, o suferinţă adânc întipărită şi o solemnitate ce sugerau o tragedie din trecut, o mare nenorocire şi nefericire ce fusese răscolită acum, şi se întrebă ce i se întâmplase. Prin ce necaz trecuse? Ce eveniment oribil îşi lăsase asupra ei amprenta subtilă?

Fără a se opri să reflecteze, se apropie şi mai mult de ea şi o sărută. Gestul a fost atât de direct şi de îndrăzneţ, încât o şocă până în adâncul fiinţei ei – şi la fel şi pe el.

Preţ de o clipă efemeră, rămaseră agăţaţi unul de celălalt, cu atâta ardoare ca şi cum ar fi fost ultimii doi oameni de pe Pământ. Apoi, la fel de brusc cum începuse, îmbrăţişarea lor se sfârşi. Winnie se smulse din braţele lui şi sări în picioare, cu obrajii în flăcări şi cu degetele apăsate pe buze.

Prima lui reacţie a fost să îşi ceară scuze, însă nu îi părea rău. În schimb, o întrebă:

— Vrei să te plimbi cu mine într-o noapte? La lumina lunii? Mi-ar plăcea să o văd strălucind în părul tău.

— Nu, nu aş putea face asta niciodată.

— De ce? o întrebă el prosteşte.

De parcă avea nevoie să audă de la ea cât de idioată era rugămintea lui!

Profund îndurerată, ea îi explică şovăitoare:

— S-ar putea să te căsătoreşti cu Olivia – sau nu. Dar dacă decizi să *nu* o faci, nu pot fi eu motivul. Familia Hopkins m-a primit în sânul ei când nu aveam unde altundeva să mă refugiez. Au fost foarte buni cu mine.

— Înţeleg.

— Nu trebuie să mă rogi să mai stau lângă tine vreodată. Sau să mai zăbovesc în preajma ta. Se îndepărtă tot mai mult. O să îmi doresc să spun „da”, dar nu e o idee bună. Pentru nimeni.

— Ai dreptate, desigur.

Winnie plecă, dispărând în spate tufişurilor, iar el ascultă lipăitul încălţărilor ei până se stinse cu totul.

Afinitatea dintre ei nu putea duce decât la dezastru şi la regrete, căci ar fi fost o culme a nesimţirii şi cruzimii să aibă o aventură cu Winnie, când el o curta pe Olivia pentru un eventual mariaj. Însă nu se putea abţine să nu viseze la cât de minunat ar fi fost să o aibă doar pentru el, să nu tânjească să transforme visul în realitate.

Cu inima grea, se ridică şi se îndreptă către casă. Singur.

Capitolul 7

Olivia era aşezată în grădină, pe banca pe care i-o arătase Penny, de unde putea privi pe furiş printre gardurile vii, pentru a-l spiona pe Phillip.

Margaret era în vizită la unul dintre vecinii lui Edward, aşa că Olivia ieşise din casă cu portofoliul ei, prefăcându-se că desena curtea. Dacă s-ar fi întâmplat să treacă cineva pe acolo, avea la îndemână diverse ilustraţii mediocre care

ar fi dovedit că interesul ei faţă de artă era doar o ocupaţie perfect cuviincioasă pentru o doamnă, nu ceva în care investea vreo urmă de entuziasm.

În realitate, desena din memorie schiţe cu Phillip, aşteptând, în acelaşi timp, nerăbdătoare să îl zărească.

Trecuseră trei zile de când nu îl mai văzuse. Sau, mai exact, trei nopţi. După cearta lor teribilă din bibliotecă se furişase frecvent până acolo, sperând ca el să o aştepte, astfel încât să îşi poată cere iertare sau să discute despre ce se petrecuse, însă el, aşa cum promisese, nu binevoise să mai apară.

Îşi dorea cu disperare să afle ce gândea despre întâlnirea lor secretă. În ceea ce o privea, era confuză, perplexă şi agitată. Felul în care o atinsese îi stârnise trupul într-un mod pe care nu îl înţelegea. Nu putea mânca, nu putea dormi şi nu se simţea deloc în largul ei.

Sfârcurile ei căpătaseră o viaţă a lor. Erau în permanenţă rigide şi se frecau de cămăşuţa ei. Respira accelerat, ceea ce îi făcea corsetul de netolerat, căci nu putea inspira adânc. Părţile ei intime erau fierbinţi şi tânjeau după atingeri pe care nu le înţelegea, ceea ce o făcea să se foiască în permanenţă pe scaune, încercând să-şi uşureze acel chin.

Oare suferea şi el de o tortură cât de cât asemănătoare cu a ei?

O, cum de fusese în stare să renunţe la ea atât de uşor? Simţise că între ei se crease o legătură puternică, ceea ce o făcuse să se îngrijoreze în privinţa obligaţiilor ei faţă de lordul Salisbury. Era o femeie de moravuri uşoare? Nestatornică? Cum putea fi atât de amorezată de Phillip, când încerca să îl convingă pe Edward să o ia de soţie? Ce spunea purtarea ei despre caracterul şi morala ei?

Îi plăcuse ceea ce îi făcuse Phillip, îi plăcuse atât de mult, încât era înnebunită de dorinţa de a o face din nou şi din nou, de îndată ce reuşeau să aranjeze o întâlnire. Cel

mai mare regret al ei era că se speriase şi că îl implorase să înceteze.

Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi putut să continue. Phillip i-ar fi dezvăluit misterele relaţiei dintre un bărbat şi o femeie. În mod cert i-ar fi astâmpărat acea foame carnală care o scotea din minţi.

Fără îndoială, ar fi existat un punct final al îmbrăţişării lor, un ţel sau o destinaţie la care încercau să ajungă, iar dacă ar fi continuat atunci, nu s-ar mai fi aflat acum în situaţia de a tânji cu atâta patimă.

De dincolo de tufe întrezări mişcare, ceea ce îi captă atenţia, şi se lăsă să alunece în jos pe bancă, pentru a vedea mai bine. Phillip! În sfârşit! Înconjurat de mai mulţi bărbaţi de la grajduri. Stătea sprijinit de gardul ţarcului, cu un braţ petrecut pe deasupra scândurilor. Îşi ţinea capul dat pe spate, faţa expusă la soare, şi era atât de chipeş, încât de-abia îl putea privi.

Mâna ei rămăsese încleştată pe un creion de cărbune, căci intenţionase să îl deseneze, însă încremenise, incapabilă să facă altceva în afară de a se zgâi la el şi a-l admira. Avusese acel crai fabulos doar pentru ea, îl explorase, îl mângâiase şi frământase, îl sărutase cu o pasiune nestăpânită, şi era gata să o facă din nou, dacă reuşea să îi stoarcă încă o întâlnire.

Dar cum? Cum să-l convingă să petreacă timp cu ea? Nu putea pur şi simplu să meargă la el şi să-l invite la o discuţie. Statutul lor diferit făcea imposibilă găsirea unei explicaţii pentru modul în care se cunoscuseră. El îi declarase că nu o să mai vină în biblio tecă, deci ce putea să facă?

Ursuză şi întristată, îl observă când se tensionă. Bărbaţii cu care stătuse la glume se risipiră, iar în faţa ochilor ei apăru un alt bărbat.

Era contele! Discutând cu Phillip.

Văzuţi împreună, cei doi semănau leit. Aceeaşi

înălţime, aceiaşi umeri laţi şi trăsături remarcabile. Singurele contraste reale erau vârstele lor şi faptul că ochii lui Phillip erau albaştri, în vreme ce cei ai lui Edward erau căprui.

Phillip era fiul nelegitim al lui Edward! Nu încăpea îndoială. Nimeni altcineva nu ar fi putut fi tatăl lui. Cum de nu observase până atunci?

Era furioasă. El nu îi mărturisise acest lucru, ceea ce i se păru a fi un gest de trădare din partea lui.

Crezuse că erau prieteni! Că între ei se crease o legătură ce depăşea graniţele rangului şi ale clasei sociale. Nu ar fi putut să aibă încredere în ea? Îi era teamă că ar fi leşinat? Credea că fusese atât de strict crescută, încât nu auzise niciodată de copii bastarzi?

Bărbaţii făcură un schimb de replici aspre – Phillip era vizibil iritat apoi el se îndepărtă furios. Edward părea pierdut şi năucit, şi mai rămase o vreme unde se afla, apoi plecă şi el.

Minute în şir, Olivia rămase cu o privire mânioasă aţintită asupra locului unde se aflaseră cei doi, apoi îşi trânti hârtiile în mapă, legă sfoara şi, pufnind, porni cu pas hotărât către casă.

Cum de îndrăznea să o ignore! Cum de îndrăznea să se poarte ca şi cum ar fi fost invizibilă! Cum îşi permitea să-şi vadă mai departe de viaţă, neafectat de ceea ce se petrecuse între ei?

Urcă scările în grabă până în camera ei şi chemă o cameristă, care o ajută să-şi îmbrace costumul de călărie.

Dacă Phillip refuza să vină la ea, o să meargă ea la el.

În mod normal, nu s-ar fi ocupat prea mult de coafura sau de ţinuta ei, dar era hotărâtă să fie cât mai atrăgătoare posibil în cursul confruntării ce se anunţa, astfel că defilă şi se învârti prin faţa oglinzii până aduse la perfecţie fiecare detaliu. Apoi coborî şi ieşi cu pas uşor, dar cu inima bătându-i frenetic.

O să fie în stare să o facă?

Se năpusti în grajd, unde o întâmpină un băiat, vizibil uluit.

— Doresc să vorbesc cu grăjdarul-şef, anunţă ea pe un ton arogant.

Băiatul se îndepărtă în grabă şi se întoarse cu Phillip. Când o văzu, Phillip îşi ascunse orice reacţie.

Care va să zică, *lucra* la grajduri! Ticălos mincinos! Era atât de furioasă, încât ar fi fost în stare să îşi roadă unghiile până în came.

— *Tu* eşti grăjdarul-şef?

— Da. Prins cu minciuna, se fâstâci. Vă pot ajuta, milady?

— Doresc să călăresc. Nu am mai făcut-o de mult timp, deci voi avea nevoie să mă asişti.

Atitudinea ei arogantă îl făcu să se răzvrătească, însă îi răspunse politicos:

— Am un jocheu cu foarte multă experienţă, care vă va ajuta bucuros să…

— Nu. O vei face tu.

— Sunt foarte ocupat.

— Chiar aşa? întrebă ea. Prea ocupat să mă însoţeşti *pe mine?* Sunt invitata *specială* a contelui şi îţi cer să mă asişti personal. Refuzi să o faci?

Un muşchi îi tresări pe obraz. Avea în minte mii de replici usturătoare pe care ardea să i le arunce, sute de modalităţi în care i-ar fi plăcut să-i dea peste nas, însă băiatul de la grajduri aştepta lângă el, deci nu îşi putea descătuşa furia.

Se înclină, recunoscându-şi înfrângerea.

— Vă stau la dispoziţie, milady.

Băiatul o conduse până la suportul de încălecat, unde Olivia aşteptă. În scurt timp, apăru şi Phillip, ducând de căpăstru doi cai. Distant şi eficient, o ajută să încalece, însă în clipa în care o văzu în şa, se îndepărtă.

Fără a-l privi, Olivia dădu pinteni calului, ştiind că Phillip o va urma. Nu putea s-o lase să hoinărească neînsoţită. În scurt timp, auzi în spatele ei o a doua pereche de copite. Mânia stârnită de atitudinea ei arogantă se revărsa dinspre el în valuri, şi, nu putea să nu recunoască, era puţin şocată şi ea. Nu făcea niciodată paradă în faţa celorlalţi de poziţia ei sau de rangul ei social, şi singura explicaţie pe care o putea găsi pentru snobismul de care dăduse dovadă era faptul că Phillip conta pentru ea, iar ea era hotărâtă să fie cu el.

Detesta să îl ştie privind-o. În timp ce el era expert în arta călăriei, *ea* era novice. Trecuseră ani buni de când nu mai călărise şi spera că nu uitase cum se făcea, că nu o să se facă de râs pierzându-şi echilibrul şi căzând în fund. Ce bine s-ar mai fi amuzat pe seama ei!

Iapa mergea cuminte, aşa că se adaptă şi se strădui să pară îndemânatică. Nu trecu mult şi ajunseră departe de curte, singuri, pe o potecă izolată şi umbrită de copaci. Olivia îi aruncă o privire mânioasă peste umăr şi îl acuză:

— Nu ai mai venit în bibliotecă.

— Ţi-am zis că nu voi mai veni.

— Nu te-am crezut.

El ridică din umeri, ca şi cum i-ar fi păsat prea puţin. Având în vedere cât de încântată fusese ea să îl cunoască, şi faptul că întâlnirile lor secrete îi absorbiseră neîncetat gândurile, detaşarea lui o înfuria.

— Eşti fiul lui, nu-i aşa? îi aruncă ea, dorindu-şi să-i smulgă un răspuns fără să-i lase timp de gândire.

— Al cui? întrebă el nepăsător.

— Al lordului Salisbury.

El ridică din nou din umeri.

— Cel puţin ai bunul-simţ să recunoşti! îi strigă ea.

— Da, sunt fiul lordului Salisbury. Phillip Paxton. Asta mureai de curiozitate să afli?

Olivia smuci frâiele şi întoarse calul spre el,

apropiindu-se până ajunseră unul lângă celălalt, cu animalele îndreptate în direcţii opuse, cu genunchii şi picioarele lipite strâns de ale lui.

Phillip o studie; era agitat şi deconcertat, ca şi cum – având în vedere dispoziţia ei – nu putea să prezică ce era ea în stare să facă.

Foarte bine! N-avea decât să fiarbă în suc propriu!

— De ce nu ai putut să-mi încredinţezi acest secret? vru ea să ştie. Nu am fost decât un flecuşteţ pe care te-ai amuzat să îl tachinezi şi să…

Phillip umplu spaţiul care îi despărţea şi îşi puse mâna peste a ei, gestul punând capăt brusc tiradei ei bosumflate.

— El a insistat să nu afli. Să mă ascund.

Replica lui a fost ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat, ceea ce îi tăie puternic din avântul furiei.

— De ce?

— Fiindcă nu voia ca prezenţa ta nobilă să fie întinată de a mea.

— Dar asta e… asta e…

Voia să spună „crud”, şi „stupid”, şi „nejustificat”, însă purtarea lui Edward era nu doar normală, ci chiar dezirabilă din partea unui nobil care primea vizita unei candidate la statutul de mireasă a sa. Nu ar fi vrut ca prima impresie pe care şi-ar fi făcut-o potenţiala lui soţie în privinţa integrităţii lui să se bazeze pe vestea că avusese copii nelegitimi cu femei de rang inferior.

— O idioţenie? o completă el.

— Da.

— Mai degrabă tipic, pufni el. Întotdeauna m-a ţinut ascuns de cei de rangul tău. Sunt obişnuit.

Făcu acea afirmaţie în glumă, însă ea simţi că era o rană veche, ce încă supura ca şi cum tocmai ar fi fost provocată.

— Cine a fost mama ta?

— O servitoare din casă, cine să fie?

— A iubit-o?

— Să o *iubească?* Glumeşti. Avea optsprezece ani, era fiul lordului şi putea face orice dorea – cu oricine dorea. Ea era tânără şi naivă, şi credea că promisiunile lui contau cât de cât.

— Înţeleg, reflectă ea.

— Ba nu. Tu nu *înţelegi* nimic. Îşi încleştă mai strâns degetele pe frâie. Nu am răbdare pentru prostiile tale. Să ne întoarcem.

Răceala şi nonşalanţa lui o derutau şi tânjea să străpungă acel zid de indiferenţă pe care şi-l construise el, însă nu era sigură cum anume.

— Nu vreau să plec. Vreau să vorbesc cu tine.

— Ei bine, doamna mea, *eu* nu vreau să vorbesc cu tine. Nu mă căuta. Am o slujbă şi aş vrea să mi-o păstrez.

Era înverşunat, grosolan, iar atitudinea lui nu amintea cu nimic de bărbatul impertinent şi interesant cu care flirtase, ceea ce îi stârni o bănuială teribilă.

— De ce te-ai jucat cu mine în bibliotecă? Ai făcut-o doar ca să te răzbuni pe tatăl tău, fiindcă te avertizase să stai departe de mine?

— Fireşte, răspunse el. De ce altceva aş fi făcut-o?

— Fireşte, repetă ea sumbru.

Cât de jalnică era! Cât de prostuţă şi de îngustă la minte! Era atât de naivă şi de lipsită de experienţă, încât se lăsase prinsă în jocul lui de-a seducţia, văzând în el o afecţiune care nu exista.

În viaţa ei nu se simţise mai umilită şi îşi dori cu disperare să se întoarcă în grabă la conac, pentru a se încuia în camera ei până îşi spăla ruşinea. Deşi, având în vedere cât de jenată se simţea, era posibil să rămână închisă o veşnicie!

— Îmi cer scuze că v-am abordat, domnule Paxton. Nu se va mai repeta.

Intenţionase să dea pinteni calului şi să plece ţinându-

şi capul sus şi păstrându-şi mândria intactă, însă suferinţa îi provocă un val de lacrimi ce o împiedica să vadă drumul, astfel că se rugă ca animalul să se descurce singur să ajungă acasă.

El îi observă durerea şi, înainte ca ea să apuce să dea pinteni iepei, murmură o comandă ce făcu animalul să se oprească brusc.

— Nu am fost sincer mai devreme, îi spuse el.

— Ba da.

— Îmi pare rău.

— Lasă-mă să plec.

— În noaptea când ne-am întâlnit, am dat peste tine întâmplător.

— Fie-ţi milă, domnule Paxton! Nu am nevoie de nicio explicaţie.

— Eram furios pe tatăl meu, şi m-am gândit că ar fi amuzant să te chinui pe tine. Dar după aceea – a doua oară şi a treia oară – am venit de dragul tău. Nu mai exista nicio legătură cu tatăl meu.

Olivia era sfâşiată de durere, dorindu-şi cu ardoare să îl creadă, dar nefiind sigură dacă putea. Atunci când venea vorba despre Phillip, nu se simţea deloc în elementul ei şi se grăbea atât de tare să creadă că afecţiunea lui era reală, încât cel mai probabil ar fi luat de bună orice remarcă pe care ar fi ales el să o facă.

Phillip o trase din şa şi o mută pe propriul lui cal. Ea stătea acum în poala lui, între braţele lui.

— Te doresc, Livvie, îi declară el, aşa cum un soţ îşi doreşte soţia. De fiecare dată când respir, tânjesc să fii a mea. Dar la ce bun?

— Nu ştiu, scânci ea.

— Unde ne poate duce asta?

— Nu ştiu să-ţi răspund.

— Ai habar ce catastrofă se va produce dacă suntem prinşi?

— Da.

— Dar eu nu aş putea niciodată să te iau de soţie, aşa cum ar impune circumstanţele. Nu am nicio proprietate, de-abia am un salariu. Doar hainele de pe mine sunt ale mele. Nu am nimic. Nu ţi-aş putea oferi nimic. Înţelegi?

Situaţia era atât de disperată! Era o nebunie din partea lor să continue, însă în clipa aceea, gura lui se contopise cu a ei şi o săruta cu un abandon sălbatic, ce o făcu să ignore catastrofa teribilă care îi ameninţa familia, căsătoria cu Edward, binele lui Helen.

Când o atingea Phillip, ea se transforma în altcineva, într-o femeie pe care nu o recunoştea, care era pregătită să uite de tot ce însemna bună-cuviinţă, virtute şi respectabilitate. S-ar fi dedat bucuroasă oricărei purtări nechibzuite, dacă el i-ar fi cerut.

Ce i se întâmplase? De ce nu putea controla acea spirală bizară?

Mâinile lui îi cuprinseră mijlocul, apoi îi mângâiară sânii prin ţesătură. Cu o lăcomie incorigibilă, brutală, el avea nevoie de acea atingere neruşinată, şi gemu de încântare.

— Doamne, cât eşti de pasională, spuse el. De nerăbdătoare.

— Pentru tine, Phillip, promise ea. Doar pentru tine.

Se sărutară o eternitate, acolo pe poteca singuratică, sub soarele ce scânteia prin frunzişul copacilor, în ciripitul păsărelelor de pe ramuri. Ardoarea se potoli treptat, iar buzele lor se îndepărtară.

Phillip o privi fix, studiindu-i trăsăturile.

— Deci… vom continua?

— Nu prea avem de ales, nu-i aşa?

— Nu, mă gândesc că nu, răspunse el resemnat. Vino la mine în seara asta.

— În bibliotecă?

— Nu. În căsuţa mea, în spatele unuia dintre grajduri.

O să-ţi arăt unde e când ne apropiem de conac. Poţi veni?

— O să găsesc o cale.

Phillip o eliberă, aşezând-o din nou în propria ei şa. În timpul îmbrăţişării fierbinţi i se deranjaseră şi părul, şi rochia, iar el i le aranjă până le readuse într-o stare satisfăcătoare.

Trebuiau să se întoarcă în curte părând doi străini, aşa cum îi credeau ceilalţi, iar ea detesta gândul de a afişa o asemenea răceală sau indiferentă.

Îşi trecu un deget peste obrazul lui, peste buzele lui, întipărindu-şi-le în memorie.

— Să nu mă mai eviţi sau alungi, îl imploră ea. Nu pot îndura.

— Nu o s-o fac, îi promise, dar chiar în timp ce auzea acele cuvinte ea ştiu că nu o să-şi poată respecta promisiunea.

Ce le rezerva viitorul? Cum ar fi putut acea încurcătură să se rezolve favorabil? Oare chiar nu-i mai rămăsese nici urmă de raţiune?

Aparent nu, căci era dispusă să îşi asume orice risc, doar pentru a fi cu el.

Descurajată, înspăimântată, istovită, dădu pinteni calului şi porni către casă. Păstrând o distanţă cuviincioasă, conform regulilor societăţii, el veni în urma ei ca un însoţitor perfect politicos.

Îşi continuară drumul – femeia nobilă, fiică de conte, şi bărbatul muncitor, cu rol de angajat – separaţi de imensitatea unui univers întreg.

*

Penelope îşi plimbă privirea de la un capăt la celălalt al somptuoasei mese pregătite pentru cină, studiindu-i pe oaspeţii lordului Salisbury. Invitase prea multă lume: mica nobilime din zonă, vicarul şi soţia acestuia, baronul local.

Grupul voluminos fusese menit să impresioneze, însă Penny îi găsea plictisitori şi mohorâţi.

O serată provincială previzibilă, începuse cu o anostă servire de băuturi tari în salon, urmată de cina monotonă organizată în salonul imens pentru servirea mesei, apoi conversaţie şi socializare.

Nu era un eveniment la fel de formal şi de rigid ca petrecerile găzduite de Margaret la Londra, dar chiar şi aşa, Penny se plictisea de moarte. Nici măcar gândul că era posibil să se danseze mai târziu nu reuşea să o învioreze.

Ca de obicei, Margaret o urmărea cu ochi de vultur, pregătită să sară asupra ei la cea mai mică indiscreţie. Nu putea nici să se plimbe prin grădină fără a se simţi ca o infractoare. Încercase să cocheteze cu unii dintre băieţii de la grajduri, însă grăjdarul-şef pusese scurt capăt oricăror încercări de împrietenire.

Singura ei diversiune erau excursiile regulate pe care le făcea în camera Oliviei, unde studia pe furiş desenele din portofoliul ei. Ce scandalos de palpitant se dovedise a fi acel ritual!

Olivia investea excesiv de multă energie în a-şi desena amantul în diverse grade de dezbrăcare.

Cum iniţiase Olivia acea aventură îndrăzneaţă? Era o întrebare care o consterna pe Penny. Sora ei vitregă era prea cuminte şi demnă pentru a se dezbrăca şi a se tăvăli cu un bărbat, iar Penny nu avea nicio îndoială că exact aşa ceva se petrecea.

Olivia nu ar fi putut să născocească acele scene desfrânate. Erau mult prea verosimile.

Unde se vedeau pentru întâlnirile lor secrete?

Se străduise să îi prindă împreună, însă nu reuşise. Singura dată când o convinsese pe Olivia să iasă în curte, pentru a-i putea studia reacţia la vederea tipului bine făcut, pe jumătate despuiat, aceasta aproape că nu schiţase niciun gest de recunoaştere, iar Penny fusese teribil de

dezamăgită.

Ce n-ar fi dat să îi poată privi pe ascuns în timp ce se abandonau pasiunii!

Din celălalt capăt al mesei, unul dintre vecinii contelui, care îi fusese prezentat sub numele de Freddy Blaine, o cântărea pe furiş. Era fiul unui baronet mărunt, şi Penny o auzise întâmplător pe mama ei bombănind că era un derbedeu şi un mizerabil, ceea ce trezise curiozitatea lui Penny.

Dacă exista cineva care să-i displacă lui Margaret, Penny avea tendinţa să îl placă foarte mult; în plus, s-ar fi amuzat să o stârnească pe Margaret să îşi iasă din fire.

Deşi se străduia să fie discret, bărbatul o cerceta cu intenţii făţişe şi clar lipsite de onorabilitate. De fiecare dată când avea ocazia, privirea îi aluneca asupra decolteului ei şi zăbovea acolo, iar ea, simţind acest lucru, îşi ridica pieptul şi îl scotea în afară.

Ha! N-avea decât, bătrânul ticălos, să vadă ce pierdea!

Bănuia că vârsta acestuia era mai apropiată de cea a contelui, iar cu părul lui castaniu ondulat şi cu acei ochi căprui era frumos într-o manieră oarecum necizelată. Era înalt şi slab, nu gras şi chinuit de gută, aşa cum deveneau mulţi dintre bărbaţii mai în vârstă, iar scânteierea din privirea lui era palpitantă.

După ce văzuse desenele Oliviei cu grăjdarul-şef, era curioasă să ştie cum ar fi să aibă o aventură cu un bărbat în toată firea. Deşi băieţii o atrăgeau, pipăielile lor stângace prin colţuri întunecate lăsaseră mult de dorit, şi încerca să îşi imagineze cum s-ar fi comportat un tip mai matur. Ar fi fost mai distractiv?

Aruncă o privire în jur. Nu era nimeni atent la ea, nici măcar mama ei, care o adormise pe soţia vicarului cu tiradele ei; prin urmare, îşi fixă privirea asupra domnului Blaine. Preţ de o clipă, se formă între ei o legătură şi, într-o

străfulgerare de moment, îşi comunicară un univers întreg. El ridică o sprânceană şi înclină uşor capul, acceptând îndrăzneala ei ca pe o propunere.

Interminabilul banchet se încheie, în cele din urmă, iar Penelope se văzu nevoită să îndure câteva ore de socializare idioată. Deşi se organizară partide de cărţi, nimeni nu avu suficientă iniţiativă cât să rearanjeze canapelele pentru a se putea dansa. Singurul beneficiu al oribilei seri a fost faptul că, profitând de lipsa de atenţie a lui Margaret, prinsă într-o conversaţie, Penny putu bea pe furiş din carafa de brandy fără a fi observată de ceilalţi.

Deşi Margaret îi permitea să bea la masă vin îndoit cu apă, Penny prefera băuturile mai tari, pe care Margaret i le interzisese cu stricteţe să le guste. Îi plăcea felul în care tăriile îi stârneau furnicături şi gâdilituri, cum o făceau să se simtă puternică şi invincibilă; astfel că, până începură oaspeţii să plece, deja se ameţise, deşi îşi ascundea exuberanţa.

Freddy Blaine încercase să se apropie de ea toată noaptea, însă fuseseră întotdeauna al naibii de mulţi oameni mişunând de ici-colo şi nu avuseseră nicio clipă în care să discute între patru ochi. Când se duse să-şi ia rămas-bun de la conte, trecu în pas vioi pe lângă locul unde stătea Penny, lângă bufet.

— Ne întâlnim în pavilion, îi şopti el. În cincisprezece minute.

Cu inima bubuindu-i în piept, Penny aşteptă până mai plecă un cuplu, apoi se prefăcu şi ea obosită şi obţinu permisiunea lui Margaret de a se retrage. Ajunsă în camera ei, zăbovi doar cât să-şi ia o pelerină, apoi coborî în vârful picioarelor pe scara servitorilor. Cât ai clipi, se furişa pe gazonul din spate.

Pavilionul se înălţa alb şi sinistru în lumina lunii, iar aerul era atât de încremenit, încât se întrebă dacă se afla cu adevărat afară. Apoi auzi un cal pufăind din spatele

clădirii decorative şi, aruncând o privire peste umăr, urcă treptele.

El stătea ascuns în umbră, aşezat pe o băncuţă cu perne, cu picioarele întinse şi încrucişate.

— Ei, ei, o dojeni el, e chiar mezina contelui. Devenind brusc nesigură, Penny ezită, iar el se plesni uşor peste picior. Vino încoace, fetiţă obraznică.

— Nu pot să stau. Eu…

— Acum! şuieră el, intimidând-o cu porunca aspră, iar ea, fără a i se opune, făcu ceea ce îi ceruse.

Prinzând-o de încheietură, o smuci în jos, aşezând o cu fundul pe coapsa lui şi cu sânii zdrobiţi de pieptul lui.

Tentativele ei anterioare de flirt fuseseră orientate către băieţandri, deci nu avea experienţă în a-i face faţă unui bărbat adult. Acesta ştia ce voia, iar ea îşi dădu brusc seama că poate fusese puţin mai aventuroasă decât ar fi fost înţelept. Se propti în umărul lui, încercând să se desprindă de el, însă el refuză să-i dea drumul.

În locul unde şoldul ei se înfipsese între coapsele lui îi simţi mădularul bărbătesc erect, iar el nu se strădui să-l ascundă. Penny ştia ce însemna dacă el era atât de excitat – servitoarele din casă erau teribil de indiscrete în pălăvrăgeala lor –, şi îşi simţi stomacul invadat de fluturi.

— Ce vrei de la mine, fetiţo?

— Nimic.

— Minţi, o mustră el. Tu ai pus asta la cale, şi am venit la cererea ta.

— Ei bine, m-am răzgândit, spuse ea, bosumflându-se. Nu-mi placi. Eşti mult prea arogant.

El chicoti.

— La cină ai făcut paradă din belşug cu *poftele* tale. Nu-i cazul să te apuce timiditatea când deja s-a ajuns atât de departe.

— Te flatezi singur dacă îţi închipui că sunt interesată de tine.

Cu o îndrăzneală nemaivăzută, el îi prinse în palmă unul din sâni.

— Eşti fantastic de mândră de ăştia doi, o tachină el. Sunt adevăraţi? Sau foloseşti întărituri, ca să ascunzi faptul că eşti doar o copilă?

— Nu sunt o copilă! pufni ea furioasă.

Cine era el să-şi bată joc de ea? Să o hărţuiască şi să o insulte? Ce tupeu! Dădu să i se opună, dorindu-şi să se întoarcă la conac, însă în clipa aceea, el îşi strecură mâna sub corsajul rochiei şi trase ţesătura în jos, expunându-i sânii şi făcându-i sfârcurile să se întărească.

— Da, de *adevăraţi,* sunt adevăraţi, râse el. Deşi nu-i mare lucru de capul lor.

— Ticălosule! rosti ea, clocotind de furie.

Încercă să îl plesnească, însă nu avea unde să-şi ia avânt pentru o lovitură eficientă.

El îi contracară imediat lovitura, aproape fără efort, ţintuindu-i braţele la spate. Manevra îi dezgoli şi mai mult sânii, permiţându-i să vadă şi mai bine ceea ce ea nu-şi mai dorea să îi arate. O prinse de unul dintre sfârcuri şi îl strânse până o duru.

— Dă-mi drumul!

Îl izbi cu picioarele şi se zbătu din şolduri, însă nu îşi dorea cu adevărat să scape. O stimula felul în care o ţinea prizonieră, faptul că nu putea să scape.

— Îţi place să joc dur, nu-i aşa? Începu să îi ridice fusta. Ei bine, şi mie.

Cu brutalitate, se aplecă şi îi supse sfârcul, în timp ce degetele lui se strecurară în teaca ei de carne feminină. Era udă, pregătită, iar locul în care se afla mâna lui era atât de impudic şi cu desăvârşire interzis, încât avu impresia că o ardea.

Însă el se retrase brusc şi o întrebă făţiş:

— Să fie oare o scorbură strâmtă, de fecioară?

Penny era hotărâtă să îl pună la punct, să îl facă să

creadă că era mai în vârstă decât în realitate.

— Nicidecum, se lăudă ea. Am avut zeci de amanţi.

— Sunt sigur că da, târfă mică.

Nimeni nu mai fusese vreodată atât de grosolan cu ea.

— Nu mă insulta.

— Dacă asta eşti…

Se ridică şi începu să se descheie la pantaloni.

— Ce faci? întrebă ea speriată.

— Intenţionez să aflu dacă gura aia a ta e bună şi la altceva în afară de a scuipa obrăznicii. Îşi descheie şi ultimul nasture, lăsându-şi bărbăţia să pulseze în spatele prohabului lărgit. Pune-te în genunchi.

Penny înţelegea ce îşi dorea – băieţii din cercul ei de admiratori glumiseră adesea pe această temă – şi încremenise între teamă şi entuziasm. El o prinse de umăr, aducându-i gura în faţa şliţului.

— Suge-mi-o, îi porunci el. Vreau o felaţie.

— Nu!

El însă îşi scoase mădularul din pantaloni. Era prima ei ocazie de a vedea aşa ceva, şi încă de la doar câţiva centimetri distanţă. Blestemăţia era fascinantă, hidoasă, complet roşie şi acoperită cu vinişoare groase care pulsau. Era hipnotizată, înspăimântată.

El o dezmierdă cu bulbul peste buze.

— Deschide gura, frumoasa mea curvă.

Ea refuză, strângând din buze, iar el o prinse de gât, chinuindu-se să o forţeze să i-o primească în gură. Se luptară, însă el se sătură şi o împinse deoparte. Izbindu-se de podea cu o bubuitură puternică, se ridică greoi în genunchi, apoi în picioare, aranjându-şi rochia şi ferindu-şi sânii de privirea lui arzătoare.

Dezgustat, el se ridică deasupra ei.

Ce porc îngâmfat! Cum îndrăznea să o desconsidere!

— Nu eşti decât o aţâţătoare jalnică, rânji el

batjocoritor, îndesându-şi părţile intime în pantaloni. Defilezi cu fundul ăla peste tot şi îţi fâlfâi ţâţele în faţa bărbaţilor de fiecare dată când se întorc puţin spre tine. Norocul tău că refuz să mă împerechez cu un copil.

— Nu sunt copil! repetă ea furioasă.

— Câţi ani ai? Doisprezece? Treisprezece?

— Dar câţi ani ai *tu?* îi aruncă ea.

— Patruzeci şi trei. Sunt bărbat în toată firea şi ştiu să mă port corespunzător.

— Eu am douăzeci şi doi, minţi ea, dorindu-şi cu disperare să pară mai sofisticată decât era.

— Vezi să nu! pufni el. Ei bine, nu veni să-mi mai dai târcoale decât dacă eşti dispusă să mergi până la capăt. Data viitoare nu voi mai fi la fel de tolerant faţă de isteriile tale virginale.

— Ah, eşti… eşti…

Nu reuşi să găsească un termen ofensator care să îl descrie.

— Dispari, murmură el. Sunt sătul de purtarea ta juvenilă.

O împinse spre scări, iar ea, precum o gâsculiţă speriată, dispăru în noapte.

Capitolul 8

Phillip aştepta lângă uşa căsuţei lui, căutând orice urmă de mişcare pe întinderea de pajişte care separa conacul de umila lui locuinţă. Undeva în depărtare tunetele anunţau apropierea unei furtuni de vară, iar aerul avea un miros crud şi umed.

Olivia venea la el. Din clipă în clipă o va vedea ţâşnind dintre gardurile vii, alergând înnebunită spre căsuţa lui, dar ce intenţiona el să facă după ce sosea?

Urma să întreţină raporturi sexuale cu ea? Era hotărât să o compromită? Putea să-i pună coarne tatălui său într-un

asemenea hal?

Răspunsul evident era că nu, nu putea. La început se gândise la o aventură, dar adevărul era că, în adâncul sufletului, îl iubea pe Edward şi nu îl putea răni. Deci dacă nu intenţiona să aibă o relaţie ilicită cu ea, care era ţelul lui? De ce o îndemnase să îl viziteze?

Era o întrebare care îl consterna. Deşi reflectase când furios, când calm, asupra răspunsului, nu găsise nicio explicaţie pentru purtarea lui. *Trebuia* să o vadă din nou, *trebuia* să profite de această oportunitate rară de a fi cu ea, şi nu putea să prevadă un viitor dincolo de acel obiectiv limitat şi egoist, deşi ştia că nu proceda corect.

Ridicându-şi privirea, o văzu în capătul îndepărtat al pajiştii. Deşi gluga pelerinei pe care o purta îi acoperea părul auriu, o recunoscu după pasul ei lin. Orice trecător ar fi bănuit că era vreo servitoare, furişându-se la o întâlnire.

Auzi un bubuit în urechi şi nu reuşi să-şi dea seama dacă era tunetul ce prevestea o furtună sau bătaia frenetică a inimii lui.

Întinderea de iarbă părea imposibil de lungă, lăsându-i impresia că ea se apropia cu o stranie încetineală în mişcări, ceea ce îl făcu să se întrebe de ce îi sugerase să îşi asume un asemenea risc. La fiecare pas era pândită de primejdii.

Şi biblioteca fusese un loc periculos şi şi-o căutaseră cu lumânarea de fiecare dată când se întâlniseră acolo.

Se gândise că locuinţa lui o să fie o alternativă mai bună, şi trebuia să admită că era suficient de vanitos încât să şi-o dorească în casa lui, în patul lui, să şi-o poată imagina acolo după ce ea pleca. Sau poate era mai complicat de atât. Poate că nu suporta gândul de a-i face curte sub acoperişul tatălui lui.

Într-un sfârşit, ea parcurse distanţa dintre ei, şi, înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, el o luă în braţe şi o trecu pragul, închizând şi zăvorând apoi uşa.

Preţ de câteva momente, ea rămase nemişcată – tăcută şi încremenită –, privind pe sub gluga pelerinei. Ochii ei albaştri erau rotunzi, luminoşi, şi din întreaga ei fiinţă emanau valuri de tensiune. El ridică mâna şi îi dădu jos gluga.

— Mă bucur că ai venit, spuse el, rupând tăcerea.

— Şi eu.

Vocea îi era tremurătoare, anxietatea, palpabilă, iar el o îmbrăţişă, dezmierdând-o cu degetele pe spate.

— Nu-ţi fie teamă, îi şopti el.

— Nu mi-e.

Dezlegându-şi pelerina, şi-o luă de pe umeri şi o agăţă într-un cuier lângă uşă, o piesă vestimentară ce arăta atât de ciudat printre diversele lui jachete şi pălării de lucru.

Phillip îi luă mâinile într-ale lui, trecându-şi degetele mari peste mijlocul palmelor ei. Ca un prostănac îndrăgostit, ar fi putut sta acolo toată noaptea, holbându-se la ea.

— A fost o idee proastă, îndrăzni ea să spună.

— Ştiu.

— Suntem nebuni.

— Fără îndoială.

În semn de recunoaştere tacită a nebuniei lor comune, îşi zâmbiră, însă niciunul nu era dispus să pună capăt întâlnirii sau să dea înapoi. Lui Phillip i se părea că fuseseră legaţi cu o frânghie care îi ţâra spre un destin nevăzut. Nu puteau împiedica, nici schimba cursul acelei alunecări forţate către ceva inevitabil; nu puteau decât să se străduiască să reziste.

El o sărută, trecându-şi blând buzele peste ale ei. Contactul a fost scurt, cuminte, genul de sărut pe care un băiat i l-ar fi oferit, poate, unei iubite. Când buzele li se separară şi ea îşi ridică privirea spre el, dezvăluindu-şi limpede candoarea şi inocenţa, pe el îl cuprinseră mustrările de conştiinţă.

Era atât de frumoasă, încât i se părea a fi mai presus de tot ce-şi imaginase el vreodată că ar putea avea, şi cu toate că îşi dădea seama că nu o merita, nu putea să nu meargă mai departe. *Trebuia* să o aibă, şi la naiba cu ce avea să fie după.

— Haide.

O conduse în dormitorul aflat în partea din spate a căsuţei. Din mers, ea aruncă o privire în jur, studiindu-i lucrurile, iar el nu se putu abţine să nu se întrebe ce impresie îşi făcea.

Cum o să îl perceapă ca persoană, judecând după lucrurile care -1 înconjurau?

Locuinţa lui era una tipică pentru un bărbat celibatar, mobilată modest, cu draperii şi covoare simple, cu lambriuri de mahon sobre pe pereţii albi. Nu se vedea nici urmă de influenţă feminină, nicio cuvertură împletită sau vreo pernă croşetată, nicio broderie sau figurină colorată pe poliţa căminului. Era curat, graţie eforturilor unei cameriste pe care Edward i-o trimitea cu regularitate.

O bibliotecă ce se întindea de-a lungul peretelui era ticsită de cărţi – titluri despre înmulţirea animalelor, şi o mână de romane împrăştiate printre ele ~, o tablă de şah pe o masă, un birou încărcat cu registre contabile în care nota, pentru tatăl lui, cheltuielile legate de grajduri.

Erau posesiuni modeste care indicau o existenţă lipsită de complicaţii şi de pretenţii şi care, dacă în trecut îi păruseră suficiente, acum simţea că subliniau diferenţa dintre ei şi statutul lui mărunt şi lipsit de importanţă, în comparaţie cu al ei.

O să îl dispreţuiască din cauza lipsei de avuţie?

Când intrară în camera lui, ea îi văzu patul şi ezită, apoi îl urmă, ceea ce lui i se păru a fi un gest de mare curaj. Probabil era prima dată pentru ea când se afla în dormitorul unui bărbat. Se duse direct lângă pat şi se întinse, trăgând-o şi pe ea după el, pentru ca momentul dificil să se încheie

înainte ca ea să apuce să reflecteze prea mult.

Se întinse şi ea, lăsându-şi fusta să îi cadă încurcată peste picioarele lui, însă, nereuşind să scape de anxietate, se propti într-un braţ şi rămase nemişcată. Părul îi era despletit, prins doar cu o panglică verde, legată lejer. El i-o smulse, iar buclele i se revărsară peste umeri într-un val blond luxuriant. Arăta jucăuşă şi seducătoare, stârnindu-i instinctele şi înălţându-i simţurile pe noi culmi.

Deşi nu se putea hotărî ce voia de la ea, era încins, capacitatea lui de a se stăpâni atârnând doar de un fir de aţă. Trebuia să o ia mai încet, să îşi stăpânească impetuozitatea, ca nu cumva să o înspăimânte cu ardoarea lui violentă.

Se aşeză într-o rână şi o întoarse şi pe ea astfel încât să stea faţă în faţă, privirea lui căutând-o pe a ei.

— Ai de gând să te căsătoreşti cu tatăl meu, Livvie?

— Credeam că aş fi în stare, dar…

Răspunsul se stinse neterminat, trădându-i de acest fel mâhnirea şi nedumerirea.

— De ce ai face-o? Formaţi o pereche ciudată. Văzu că întrebarea lui o tulburase şi o linişti: Poţi avea încredere în mine. Nu vei păţi nimic.

După o şovăială febrilă, ea spuse:

— Trebuie să-mi juri că nu vei povesti nimănui ceea ce-ţi voi spune.

— Îţi promit.

— Tatăl meu a murit anul trecut.

— Ştiu asta.

— De atunci am aflat că eram ruinate din punct de vedere financiar.

— Deci trebuie să te căsătoreşti cu el.

— Da.

— L-ai informat pe Edward despre dificultăţile tale financiare?

— Nu – se agăţă de braţul lui –, iar tu ai promis să nu

îi spui. Nu mi-a mai rămas nimic din zestre, iar dacă ar afla adevărul…

Oare chiar credea că era un secret uşor de ascuns? Că Edward nu o să-şi pună avocaţii să verifice?

— Când intenţionezi să-i dai vestea?

— Mama mea vitregă e convinsă că, odată ce apucă să-mi ceară mâna, va fi prea gentleman să mai dea înapoi, la descoperirea catastrofei în care ne aflăm. Tu îl cunoşti bine. Speranţele noastre sunt deşarte?

— Edward poate fi foarte generos, recunoscu el. Dată fiind averea lui imensă şi natura sa binevoitoare, era genul care le-ar fi putut ajuta. Chiar atât de gravă e situaţia?

— Sunt cinci femei în familia mea. Nu avem venituri sau resurse, iar nepoata mea, Helen, e…

Se opri.

— Ce e cu ea? o încurajă el.

— E bolnavă, spuse ea. Soarta tuturor depinde de mine, iar presiunea e enormă. Ce se întâmplă dacă nu reuşesc să intru în graţiile lui Edward? Dacă nu reuşesc să le salvez?

Întristat de mărturisirile ei, Phillip o cuibări la pieptul lui. Ce nebunie provocase făcându-i curte? Deşi înţelesese că orice asociere între ei era irealizabilă, nu conştientizase întreaga amploare a circumstanţelor care o motivau pe ea. Nu ar fi putut niciodată să se mărite cu el şi, deşi înţelegea acest lucru, îi era greu să îl accepte.

Ca un idiot, şi-ar fi dorit să aibă *el* capacitatea de a o ajuta, să poată fi el însuşi, în loc de tatăl său, suficient de bogat încât să o poată salva. Pentru prima dată îşi dorea cu disperare să poată juca rolul cavalerului salvator.

Nu puteau aspira la o relaţie intimă. Ea trebuia să se elibereze de umbra lui, pentru a se putea apropia de Edward fără a fi împovărată de el, fără a fi tentată sau sedusă să facă ceva ce nu ar fi trebuit.

Avea să o protejeze de ea însăşi. Ca adult şi ca om

familiarizat cu riscurile dorinţei, ştia – spre deosebire de ea – că o putea împinge pe căi greşite. Ea avea nevoie să se concentreze asupra lui Edward şi să nu se lase distrasă de flirtul dintre ei, care ar fi putut s-o facă să creadă că Phillip era o alegere mai bună.

Însă chiar şi aşa, chiar în timp ce se mustra şi îşi făcea singur reproşuri, nu era în stare să o lase să plece. Putea, cel puţin, să o iniţieze în ritualurile pasiunii, astfel încât – în noaptea nunţii ei – să aibă cât de cât habar ce o să se petreacă. Fără a se aventura prea departe, îi putea oferi experienţa care îi lipsea, îi putea linişti temerile feciorelnice.

Trăgând-o peste el, îi prinse fesele în mâini, împingându-i bazinul peste al lui, şi o sărută, explorând-o relaxat, metodic.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

În sinea lui, adăugă: „Doar de data aceasta. Apoi, gata”.

— Nu sunt sigură ce înseamnă asta.

— Vom începe aşa cum am făcut-o în bibliotecă. Începu să îi descheie nasturii rochiei. Doar că vom continua.

— Până unde?

— O să-ţi arăt.

— Există o destinaţie?

— O, da. În mod cert există o destinaţie.

— Mă bucur atât de mult să aud asta!

El chicoti, încântat că şi ea era excitată şi tulburată. În starea ei exaltată, ceea ce avea să-i facă o să se dovedească mult mai satisfăcător.

Corsajul rochiei ei se lărgise şi îi alunecă de pe corp. Sânii ei goi, ca două moviliţe delicioase, se dezvăluiau privirii lui, iar vârfurile dulci şi alungite atârnau deasupra gurii lui nerăbdătoare.

— Îmi place când nu porţi corset.

Se împinse mai jos, sub ea, pentru a avea o perspectivă mai bună asupra sânilor ei şi pentru a se juca cu ei, muşcând-o mărunt şi sugându-i sfârcurile.

— Oooh, murmură ea. Muream de nerăbdare să faci asta.

— A, da?

— Da, ticăloşiile. M-ai lăsat în ultimul hal. Te-am blestemat toată săptămâna.

El o ciupi de sfârcuri şi i le strânse.

— Biata de tine!

— Am fost atât de nefericită! Aveam impresia că eram gata să explodez.

— Nu putem permite aşa ceva, nu?

Îi supse sfârcul, luându-l adânc în gură, torturându-l şi muşcându-l până deveni roşu şi rigid, apoi trecu la celălalt, revărsând asupra lui aceeaşi atenţie toridă. Fără voia ei, şoldurile începură să i se ridice, iar el se strădui să se adapteze ritmului ei languros, însă era prea excitat. Poftele lui carnale creşteau şi se chinuia să se stăpânească. Trebuia să îşi ţină în frâu lăcomia, să facă experienţa să dureze cât mai mult posibil.

Întinzând-o uşor pe spate, îi ridică fusta peste picioare, intensificându-şi chinul. Ea se arcui şi toarse de plăcere, acceptând ca el să o mângâie pe pulpe şi pe genunchi, însă când îi ajunse la coapse, ea se tensionă.

— Relaxează-te, o îndemnă cu blândeţe, aşa cum ar fi făcut cu un mânz sperios.

— Nu mi se pare… nu ar trebui…

— Când suntem împreună în felul acesta, orice lucru e permis.

— E prea personal, prea… prea…

El se ridică până ajunse să o mângâie pe burtă.

— Prea ce?

— Phillip! ţipă ea.

— Orice lucru e permis, repetă el.

Pentru a-i înăbuşi protestele şi a-i distrage atenţia, îi abandonă pieptul, urcând cu săruturi arzătoare până ajunse din nou la gura ei. Când ea se abandonă sărutului, el îşi lipi podul palmei de osul ei pubian. Părul mătăsos al părţilor ei intime îi gâdilă plăcut pielea.

— Ce îmi faci? gâfâi ea. Şi de ce?

— Aici poţi găsi plăcere. Dă-mi voie să ţi-o ofer.

— Plăcere? Cum? Unde?

— O să te ating aşa cum nu a mai făcut-o nimeni până acum. Fără alte avertizări, îşi strecură două degete în ea. Era udă toată, inundată de sucurile ei femeieşti. Teaca ei de carne era strâmtă, virginală, iar muşchii ei interiori se încleştară în jurul degetelor lui.

— O, Doamne, şopti ea. Ce mi se întâmplă?

— Aşa e când un bărbat mângâie o femeie, când un soţ îşi mângâie soţia.

— Nu se poate!

— Aşa e, Livvie. Crede-mă.

Începând cu mişcări lente, îşi plimbă degetele în ea, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, lăsând-o să se obişnuiască încet cu senzaţia de alunecare a mâinii lui, cu acea invazie ilicită. La început, ea rămase rigidă, tensionată, şocată de acea încălcare bizară şi neaşteptată a limitelor ei, însă, treptat, se relaxă şi acceptă tratamentul lui.

El îşi intensifică masajul, intrând tot mai adânc, ducând penetrarea cât de departe putea, apoi retrăgându-se, reproducând mişcările unui mădular bărbătesc, oferindu-i stimularea după care tânjea.

Se înălţa ca într-o spirală, natura ei senzuală căpătând aripi, instinctele ei erotice purtând-o pe culmi pe care nu le mai atinsese vreodată. Era evident, din agitaţia ei, că nu se mai aventurase niciodată pe acea cale a plăcerilor carnale, aşa că o împinse din ce în ce mai rapid.

Ea se zvârcoli, frenetică, cu şoldurile zbătându-i-se

furios. Deşi mintea ei nu ştia exact ce voia şi cum ar fi trebuit să se poarte, trupul ei înţelegea de ce avea nevoie. Se afla pe buza prăpastiei şi era gata să sară în gol.

— Te rog, îl imploră ea. Nu-mi place. Nu mai pot îndura.

— Aproape am terminat.

— Phillip! scânci ea.

— Acum, iubito. Fă-o pentru mine.

Se aplecă asupra sânului ei şi începu să i-l sugă, în timp ce cu degetul mare o mângâia, dezmierdându-i centrul sexual. Cu încântare nespusă, ea se înălţă în văzduh şi ţipă, delectându-l cu felul deplin în care se sparse în bucăţi.

Sărutând-o profund, el îi înghiţi bucuria, savurând momentul, extaziat că îi oferise primul ei orgasm.

Când tulburarea se mai atenuă, iar agitaţia ei păli, se linişti şi ea. Sărutul lui deveni mai blând, gustând-o şi savurând esenţa ei. Gândindu-se că s-ar putea simţi jenată de modul zgomotos în care se manifestase, îşi retrase mâna şi îi coborî fusta.

În cele din urmă, ea expiră prelung.

— Ce-a fost asta?

— Francezii îi spun *la petite mort.*

— Mica moarte, traduse ea. Înţeleg de ce.

— Te ucide puţin câte puţin, de fiecare dată.

— Se poate întâmpla de mai multe ori?

Întrebarea ei inocentă îl fermecă.

— De numărate ori.

— O să mor în braţele tale.

El râse.

— Mă îndoiesc.

Olivia se încruntă, încreţindu-şi fruntea frumoasă.

— Cum se poate să am douăzeci şi trei de ani şi să nu ştiu nimic despre aşa ceva?

— E un secret al patului conjugal.

— Aha, reflectă ea, cântărind informaţia, apoi se opri.

Stai aşa. Tu ai fost vreodată căsătorit?

— Nu.

— Atunci, *tu* de unde ştii?

Phillip roşi. Deşi nu era un desfrânat notoriu precum unii dintre fiii de aristocraţi alături de care servise în armată, nici nu fusese vreodată un sfânt.

— Ei bine, eu… eu… se bâlbâi el.

Nu îi putea explica de unde obţinuse informaţia.

— A, înţeleg, îl dojeni ea. Eşti un derbedeu şi un mare crai, genul în privinţa căruia m-a avertizat întotdeauna mama mea vitregă.

Văzând-o întinsă pe patul lui, cu sânii dezgoliţi şi cu rochia şifonată, nu putea nega.

— Poate, recunoscu el.

— Nici nu-i de mirare că fecioarele sunt sfătuite să stea departe de ticăloşii ca tine. Dacă am cunoaşte toate aceste detalii desfrânate, nu am mai fi dispuse să aşteptăm până în noaptea nunţii.

— Asta e o problemă majoră.

Olivia chicoti şi îşi întinse braţele deasupra capului. Sânii îi erau în continuare goi, dar, în prezenţa lui, se simţea în largul ei, nefiind deloc grăbită să se acopere, acum că ardoarea pălise, însă el luă o mină serioasă. Apetitul lui nu fusese satisfăcut şi îi era dificil să se prefacă a avea chef de conversaţie. Ceea ce îşi dorea cu adevărat era să se năpustească asupra ei, dar făcuse apel la întreaga lui stăpânire de sine, pentru a se ţine în frâu.

— Tu de ce nu te-ai căsătorit? îl întrebă din senin.

— Nu am cunoscut pe nimeni pe gustul meu.

— Dar ai vrea? Se întoarse pe o parte, cântărindu-l din priviri. Dacă ai cunoaşte fata potrivită, adică.

— Fireşte.

— Te-ai căsători *cu mine* dacă ai putea?

Phillip zâmbi. Era atât de spirituală, atât de ciufulită şi de şifonată! Care bărbat nu ar fi pus mâna pe ea dacă ar fi

avut ocazia?

— Fără să clipesc, Lady O.

Ea îi zâmbi la rândul ei, apoi îşi cuibări capul în scobitura gâtului lui şi îi mărturisi:

— Mi-aş dori să o poţi face.

— La fel şi eu.

Mărturisirea îl surprinse şi pe el. Ideea de a se căsători cu ea era atât de extravagantă, încât nu-i venea să creadă că discutau despre ea.

Ce aveau de câştigat din astfel de visuri iraţionale? Ea era o fecioară fără experienţă, iar el trebuia să fie atent în ceea ce o privea. Pasiunea putea să orbească şi să copleşească. Tocmai avusese parte de un orgasm şi deja confunda plăcerile carnale cu afecţiunea. Trebuia să se asigure că emoţiile ei imprudente nu o duceau acolo unde nu ar fi putut niciodată să meargă.

Tăceau amândoi, bucurându-se de compania mută, când ea se dădu înapoi, pentru a-l privi.

— Povesteşte-mi mai multe.

— Despre ce anume?

— Despre noaptea nunţii şi ce se petrece atunci. Brusc, îmi dau seama că sunt ignorantă în privinţa a numeroase lucruri care ar putea ajunge în curând să conteze mult în viaţa mea.

— Nu eu sunt persoana care ar trebui să te înveţe.

— De ce nu?

— Ei bine, *acesta* e privilegiul şi obligaţia soţului tău, declară el.

Ea îşi coborî privirea şi se uită la pieptul ei dezgolit.

— E puţin cam târziu să ne facem griji pentru asta, nu crezi?

Chicotind, îi întoarse spatele, râzând îndelung şi cu poftă, ceea ce îl înveseli şi pe el.

Situaţia lor era ridicolă. Ei îi era sortit să se mărite cu tatăl lui sau cu un alt nobil. Phillip nu avea ce să caute

lângă ea nici acum, nici pe viitor. Ea avea îndatoriri şi obligaţii care o împovărau şi pe care el nu ar fi putut niciodată să şi le asume în locul ei.

Nu era treaba lui să o instruiască în arta amorului sau în orice altceva, dar tocmai se aflase cu gura pe sânul ei şi cu mâna în interiorul tunelului ei de carne feminină. Depăşiseră de mult graniţa conversaţiilor politicoase şi a etichetei de salon.

Ce purtare se impunea de aici înainte?

— Explică-mi pe de-a-ntregul, îl imploră ea. Îmi doresc să mă ajuţi să nu mai fiu atât de neştiutoare.

Şi poate că o scăpa şi de virginitate, dacă nu erau prudenţi, înainte să sosească în casa lui, se întrebase dacă intenţiona să meargă până la deflorare, iar acum îşi spunea că nu o să încerce vreodată ceva atât de îndrăzneţ. Nu putea să o compromită, ruinându-i şansele la partida benefică pe care şi-o dorea cu atâta disperare. O plăcea prea mult pentru a-i submina viitorul şi nu avea de gând să păşească peste acel prag decisiv.

Însă fără a produce nicio stricăciune ireversibilă, putea să o educe verbal cu privire la ceea ce o aştepta.

— Mai ţii minte în bibliotecă, începu el, când m-ai întrebat despre desenele erotice?

— Da.

— Ai vrut să ştii dacă soţul tău îţi va cere să te dezbraci.

— Iar tu mi-ai spus că da.

— Îţi va cere mult mai mult decât doar să îţi scoţi hainele.

— Ce altceva mai poate fi?

Devenise solemnă, iar pofta de a face glume, de mai devreme, îi dispăruse.

— Bărbatul şi femeia îşi fac reciproc diverse lucruri pentru a-şi oferi plăcere fizică.

— Iar actele lor presupun nuditate?

— De obicei, da.

— E plăcut?

— Foarte.

— Eram sceptică până acum – îi aruncă un rânjet obraznic –, dar isprava ta de mai devreme mă face să-ţi dau dreptate. Nu am crezut niciodată că faptul de a mă dezbrăca poate fi atât… de… atât de excitant.

— Reacţia ta va deveni din ce în ce mai intensă pe măsură ce te vei familiariza tot mai mult cu partenerul tău.

— Cum ar putea, oare, să devină şi mai intensă?

— Prin repetare. Familiarizare. Acestea îţi slăbesc stăpânirea de sine şi îţi fac ferfeniţă controlul.

— Hmm… Reflectă puţin. Îmi place cum sună asta. Cât despre bărbat… lui ce îi oferă femeia?

În timp ce vorbeau, ea se juca distrată cu nasturii cămăşii lui, descheindu-i unul câte unul, până când îi dezgoli complet pieptul, permiţându-i să îl mângâie. Seducătorul masaj, adăugându-se dorinţei lui nesatisfăcute, îl făcu să-i fie foarte greu să se concentreze asupra vorbelor sale.

— Bărbatul e construit diferit faţă de femeie.

— În ce fel?

— La părţile intime. Îi conduse mâna între picioarele lui, lăsând-o să investigheze umflătura din pantalonii lui. Un bărbat are un fel de băţ sau bară între picioare, în timp ce femeia nu are.

— Cum se numeşte această bară?

— Are multe nume: mădular, bărbăţie, penis.

— La ce se foloseşte?

— La reproducere. Şi pentru plăcere.

Ea începuse să exploreze, manipulând ţesătura în încercarea de a estima mărimea şi forma.

— Cum se petrece reproducerea? Am fost dintotdeauna curioasă.

— Bărbatul îşi înfige mădularul înăuntrul trupului

femeii…

— Înăuntru? Glumeşti. Unde?

— Aici. Îi prinse locul cu mâna. Apoi îşi flexează şoldurile într-un ritm vioi, iar mişcarea produce frecare, ce duce la apariţia unei creme albe care ţâşneşte din vârf. Acea cremă e sămânţa lui, iar când se revarsă în pântecele femeii, apare un prunc.

Ea îl privi cu gura căscată.

— Asta e cea mai ciudată poveste pe care am auzit-o vreodată.

— Pare greu de crezut – până o trăieşti pe propria piele.

— Dar un bărbat poate fi *satisfăcut* şi fără a se ajunge efectiv la reproducere?

— O, da.

Întrebările ei deveneau din ce în ce mai îndrăzneţe.

— Cum aşa?

— Ei bine, femeia poate freca mădularul bărbatului folosindu-şi mâinile, sau îl poate lua în gură. În timp ce el îi explica, ea îşi trecea uşor degetul mare peste capul bărbăţiei lui, iar disciplina lui aproape cedă.

— În gură! Îi inspectă pantalonii. Foarte interesant.

Cu fiecare detaliu pe care i-l divulga, ea devenea din ce în ce mai curioasă şi se ridică în genunchi, aşezându-se călare peste coapsele lui, pentru a ajunge mai bine la zona lui inghinală.

— Cum poţi umbla cu umflătura asta în faţă?

— În mod normal, chicoti el, e moale.

— Acum nu e moale.

— Nu, acum nu. Sunt excitat.

— Eşti?

— Cât se poate de excitat.

— Mă doreşti?

Era uluită. Încântată.

— Da.

— Când o femeie se joacă, la rândul ei, cu mădularul unui bărbat, simte şi el ce am simţit eu acum câteva minute?

— E foarte asemănător.

— Vrei să-mi arăţi cum să fac asta pentru tine?

Phillip simţi broboane de sudoare adunându-i-se pe frunte. Olivia începuse să-i desfacă pantalonii! Nu fusese niciodată un mare gentleman, dar în situaţia de faţă intenţionase să se străduiască, şi era hotărât să o oprească – sincer şi cu adevărat hotărât însă undeva între creierul şi limba lui porunca de a înceta se pierdu pe drum. Rămase năucit şi incapabil să facă altceva în afară de a studia alunecarea subtilă a degetelor ei subţiri şi îndemânatice.

— Livvie, scrâşni el, n-ar trebui să faci aşa ceva.

— De ce? Tu mi-ai făcut mie. A fost superb.

— Dar tu nu înţelegi la ce duce asta. Ea îşi strecură degetele dincolo de material, iar pielea ei goală luă contact cu pielea lui goală. Mâna i se strânse în cerc în jurul penisului lui. O, Doamne…

Ea se opri.

— Vreau să te privesc. Îmi dai voie?

„Nu, nu, nu”, ţipă creierul lui, însă el se mulţumi să o privească încruntat. Era extenuat, împins dincolo de limite. Dacă Olivia mai făcea un singur pas pe calea pe care o luase, nu îşi mai putea asuma răspunderea pentru ce ar fi fost în stare să facă.

— Livvie, lătră el, se poate întâmpla ca bărbatul să devină prea nerăbdător şi să nu-şi mai poată controla comportamentul. Te joci cu focul.

— Dar tu nu mi-ai face niciodată rău.

— Nu intenţionat.

Ea zâmbi, refuzând să creadă în mustrarea lui, şi, cu un gest scurt din încheietură, îl dezgoli în aerul răcoros al serii. Fascinată şi fermecată, îl studie centimetru cu centimetru. Sub privirea ei toridă, mădularul se trezi la

viaţă. Era sălbatic, pulsa, dilatându-se şi mai mult şi întinzându-se spre ea.

— E uriaş, remarcă ea netulburată. Toate sunt atât de mari?

— Sunt eu mare. Mai mare decât majoritatea.

Se cufundară amândoi în tăcere, privindu-se doar, iar el nu ştia dacă în felul acesta o provoca să meargă mai departe sau să se oprească. Dacă îl atingea din nou, avea să explodeze. Şi în caz contrar, rezultatul ar fi fost acelaşi.

Fără avertizare, ea se aplecă, îi prinse în mână bărbăţia şi... i-o luă în gură! Gestul a fost atât de neaşteptat, atât de şocant şi de scandalos, încât el se goli aproape instantaneu.

Înnebunit, se întinse după ea şi o împinse deoparte, apoi sări din pat ca şi când s-ar fi ferit de şerpi. Gâfâind şi cu pulsul încă accelerat, traversă grăbit încăperea mică şi, stând cu spatele la ea, se sprijini cu o mână de perete.

Genunchii îi tremurau şi constată că se alesese praful de calmul lui. Cum de ajunsese într-o situaţie atât de bizară, în care ea, practic, implora să fie compromisă, iar el se chinuia să îi salveze castitatea. În viaţa lui nu mai trecuse printr-un asemenea moment ridicol, absurd.

— Phillip, îl strigă ea din pat, ce e? Ce-am făcut rău?

— Of, Livvie, gemu el, calmându-se şi trăgându-şi pantalonii pe el. N-ai făcut nimic *rău.*

— Dar ai zis că femeile îţi ating cu gura mădularul. Nu ar fi trebuit să o fac şi eu? Se dădu jos din pat şi porni spre el, apoi îşi sprijini o mână pe umărul lui. Nu voiam decât să te fac fericit.

El îşi încolăci un braţ în jurul ei, cuibărind-o la pieptul lui, şi o ţinu acolo până îşi veni în fire. Când se simţi în stare să vorbească fără a părea un idiot, o sărută pe creştet.

— Trebuie să te întorci la conac.

— Nu fi furios.

— Nu sunt. Doar că am nevoie de puţin timp să

reflectez.

— La ce anume?

— La noi – arătă cu mâna între ei, indicând ceea ce nu putea exprima în cuvinte – şi la unde duce această atracţie. Te doresc mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva, dar nu pot să-ţi fac asta. Nici tatălui meu.

— Dar am decis că nu pot să mă căsătoresc cu el. Nu după ce am fost aici cu tine.

— Nu spune asta. Îşi apăsă un deget pe buzele ei, reducând-o la tăcere. Mai ales nu acum, când pasiunea noastră abia s-a consumat. Şi tu ai nevoie de timp să reflectezi.

— Ba nu am, insistă ea. După ce m-am culcat cu tine, nu aş putea niciodată să fac acelaşi lucru cu el.

— Dar, Livvie, chiar dacă ai renunţa la Edward, *noi* nu am putea să ne căsătorim vreodată. Sunt prea multe persoane care depind de tine. Nu poţi să îi abandonezi de dragul cuiva de teapa mea.

— Dar dacă aş face-o? sugeră ea brusc, pe negândite. Dacă, pentru prima dată în viaţa mea, m-aş gândi la mine şi la ceea ce îmi doresc şi am nevoie *eu?*

Deşi îşi dădea seama că vorbea prostii, inima lui idioată tresări în faţa acestei posibilităţi minunate, dar se strădui să îşi tempereze exuberanţa neghioabă.

— Tu nu eşti aşa. Nu ai putea niciodată să îi abandonezi pe oamenii pe care îi iubeşti.

Nu discutaseră până atunci despre acest aspect al personalităţii ei, însă ştia acest lucru cu o convingere de neclintit. Chiar dacă o supăra povara ce îi fusese aruncată în cârcă, în cele din urmă, avea să-şi facă datoria.

— Hai să ne asigurăm că ajungi înapoi în casă.

O conduse în camera din faţă. Ea îl urmă şi aşteptă până ce el îi luă pelerina din cuier, i-o aranjă pe umeri şi îi puse gluga pe cap. Depuse un sărut uşor pe buzele ei, iar ea îl strânse într-o îmbrăţişare fierbinte.

— Voi veni la tine şi mâine noapte.

„Spune-i nu!”, ţipă mintea lui, dar tot ce reuşi să scoată a fost:

— În regulă. O să te aştept.

Phillip aruncă o privire afară pentru a verifica împrejurimile, apoi, fără a-şi lua la revedere, Olivia ieşi din casă, lăsându-se înghiţită de întuneric. Zăbovind în prag, el îi ascultă paşii şi o urmări până când o văzu furişându-se pe uşa servitorilor, după care se prăbuşi lângă tocul uşii.

Ce făcea? Ce spera să obţină? Cum ar fi putut toate acestea să aibă un deznodământ fericit?

Tulburat, îndurerat şi mai frustrat sexual decât fusese vreodată, intră în casă şi închise uşa.

Capitolul 9

Winnie stătea în mijlocul grădinii întunecoase, cu părul despletit fluturându-i în vânt, cu halatul şi cămaşa de noapte lipite de corp. Cerul negru era sfâşiat de un fulger, iar bubuitura tunetului care urmă răsună prea aproape, făcând-o să se cutremure.

Precum o zeiţă păgână din vechime, îşi înfipse vârful picioarelor în iarbă şi îşi ridică braţele spre cer, implorându-l să-i ofere o mângâiere pe care nu ştia să o numească.

Aerul era cald şi înăbuşitor, anunţând o ploaie iminentă, iar furtuna ce se apropia clocotea în ea, făcând-o lacomă şi nechibzuită. Neliniştea o forţase să iasă din spaţiul sufocant al camerei ei, însă îi era imposibil să fugă de nemulţumirea care o mistuia încetul cu încetul.

Nu putea să fugă suficient de departe, nici suficient de tare.

Călătoria la Salisbury, faptul de a-l fi cunoscut pe conte stârniseră în sufletul ei sentimente pe care le crezuse

îngropate, şi, din motive de neînţeles, întâlnirea cu Edward Paxton o readusese la viaţă.

Timp de aproape douăzeci de ani se convinsese singură că era mulţumită, că existenţa ei senină şi anostă în casa familiei Hopkins era tot ce îi trebuia, tot ce merita.

Păcătuise mult – în special împotriva fiicei pe care o abandonase în speranţa unei adopţii – şi se convinsese singură că nu merita mai mult decât cărţile pe care i le împărţise soarta.

Copilă fiind, fusese frumoasă, vanitoasă, încrezătoare în ceea ce făcea. Avusese atâta poftă de viaţă şi trăise din plin fiecare clipă, dar entuziasmul ei arogant şi sufletul romantic o împinseseră spre fapte nesăbuite şi interzise.

Plătise pentru acele greşeli, înăbuşindu-şi acea parte a personalităţii ei care se dedase unor purtări hedoniste. Când se mutase în casa familiei Hopkins, îi jurase lui Margaret că nu o să păteze niciodată reputaţia familiei, că nu o să comită vreun gest care să ridice semne de întrebare sau să dea apă la moară bârfitorilor.

Dusese un trai marginalizat. În permanenţă agreabilă, în permanenţă binedispusă, niciodată certăreaţă sau îmbufnată, îşi petrecea tot timpul având grijă să nu fie o povară, să nu supere, să nu enerveze şi să nu deranjeze pe cineva.

Zâmbitoare, înţelegătoare şi docilă, nu voia să dea impresia că nu era recunoscătoare, fiindcă era. Recunoscătoare, şi conştientă, şi îndatorată, şi la cheremul altora pentru fiecare centimetru de material din hainele pe care le purta, pentru fiecare înghiţitură de mâncare pe care o băga în gură.

Trecuseră atâţia ani în care nu îşi dăduse niciodată cu părerea, nu participase la nicio discuţie importantă, nu se plânsese când fusese tratată urât sau nedrept de oamenii de care depindea însăşi supravieţuirea ei. Îşi ascunsese emoţiile atâta timp, încât nici nu mai ştia cum *să simtă.*

Devenise invizibilă, îşi mascase bine firea pasională şi veselă, transformându-se într-o creatură fadă, fără formă, vagă, neclară, complet lipsită de substanţă.

Tunetul bubui din nou şi ploaia începu să cadă cu picături uriaşe. Acestea o loviră ca un potop de pietricele, iar ea începu să se învârtă, cu faţa ridicată spre cer, lăsându-şi pielea încinsă să i se răcorească. Ploaia îi trecu prin halat, apoi prin cămaşa de noapte, făcând ţesătura să i se lipească de corp, scoţându-i în evidenţă sfârcurile întărite, curbele feselor şi ale coapselor.

Şi-ar fi dorit să fie suficient de îndrăzneaţă încât să se dezbrace complet, să defileze goală, biciuită de furtună. Ţesătura îi limita prea mult mişcările şi nu o putea suporta. Se simţea prinsă în capcană, împovărată, simţind că nu îi ajungeau plămânii să strângă tot aerul de care avea nevoie.

Poate era din cauza turbulenţei din atmosferă, căci se simţea nebună şi impulsivă, imprudentă şi înclinată să se dedea oricărei fapte nesăbuite care ar fi putut calma demonii ce o sfâşiau pe dinăuntru.

Furtuna o izbea din toate părţile şi începu să tremure. I se făcu pielea de găină când un alt fulger căzu în apropiere şi o luă la fugă spre casă, năpustindu-se pe terasă şi strecurându-se pe uşa din spate.

Ignorând apa care picura în urma ei, urcă scările în vârful picioarelor. Fulgerele proiectau umbre sinistre pe pereţi. Ajunse la palierul unde ar fi trebuit s-o ia pe coridor spre camera ei, însă ceva – o forţă, o dorinţă nestăpânită – o făcu să se oprească şi să arunce o privire în jur.

La capătul coridorului, Edward stătea în pragul uşii ce dădea spre apartamentul lui. Îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni, cu pieptul şi picioarele goale, aştepta cu o atitudine poruncitoare în cadrul uşii. Privirea îi era aprigă, pătrunzătoare, studiind fiecare detaliu al corpului ei scos în evidenţă de hainele subţiri şi ude.

Fără un cuvânt, întinse mâna spre ea. O invitaţie. O poruncă.

„Fă-o!”, o îndemnă o voce din mintea ei. „îţi doreşti asta. Îl doreşti pe el. Du-te!”

În ciuda pretenţiilor ei, nu era decât o femeie uşoară. Înainte să apuce să se stăpânească, se trezi alergând pe coridor ca şi cum ar fi fost în flăcări. O provocare primejdioasă; îi luă o veşnicie să ajungă la el, şi, cu fiecare pas, se simţea copleşită de impresia supranaturală că alerga către destinul ei.

El o trase în cameră, închise uşa şi o zăvori, apoi se năpusti asupra ei ca un animal înfometat. Ea răspunse sărutului lui sălbatic încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui şi picioarele în jurul taliei.

Înfigându-şi limba în gura ei şi prinzându-i sânii în menghina degetelor lui, nu se dovedi deloc politicos, nu arătă nici urmă de respect faţă de statutul ei de femeie. Brutale, dureroase, gesturile lui erau faptele unui bărbat disperat, care fusese împins dincolo de limite.

Acea purtare grosolană şi aspră era exact ceea ce îi trebuia, exact experienţa după care tânjise trupul ei neîngrijit şi neglijat.

Plecându-şi capul, el o muşcă mărunt de sfârcul întărit, iar ea se zvârcoli şi gemu.

— Da, da, îl imploră ea, atinge-mă peste tot.

Prinzând-o de fese, el o răsuci pe călcâie, rapiditatea mişcării ameţind-o. O duse pe sus până la patul masiv şi o întinse pe saltea, cu ochii lui căprui şi sălbatici concentraţi asupra ei, dar tot nu spuse nimic. Îngenunchind în faţa ei, o masă în sus şi în jos pe o traiectorie atent aleasă, atingând-o uşor pe bust, pe burtă, pe zona inghinală, apoi urcând, pentru a repeta tortura.

Îi smulse halatul, apoi se luptă cu cămaşa ei de noapte, care era prea udă şi se lipise de pielea ei. Frustrat, incapabil să mai rabde fie şi cea mai mică întârziere, îşi

încleştă degetele pe corsajul ei şi i-l sfâşie pe mijloc, până la picioare. Cele două bucăţi căzură cu un fâlfâit, iar ea rămase goală.

Tremurând de emoţie, arăta ca un soldat cuceritor, gata să o posede sălbatic împotriva voinţei ei. Nimic nu ar fi putut să îl împiedice, iar ferocitatea lacomă a dorinţei lui era excitantă. Ea ardea de nerăbdare să i se ofere în orice fel, oricât de decadent ar fi fost.

Trei dintre degetele lui necruţătoare se strecurară în ea. Trecuseră secole de când nu mai fusese atinsă acolo de un bărbat, iar invazia se dovedi dureroasă, însă nu îi păsă. Explodând de plăcere, îşi arcui şoldurile, dar el i le apăsă în jos, refuzând s-o lase să se îndoaie, să se mai elibereze puţin de tensiune.

— Să nu mă mai refuzi niciodată, îi porunci el şi se aplecă, nu asupra sânilor ei, aşa cum se aşteptase ea, ci asupra moviliţei de carne dintre picioare. Depărtându-i buzele cu limba, o penetră cu un gest precis, apoi începu să îi sugă clitorisul. Degetele lui rămaseră în teaca ei de carne, dezmierdând… dezmierdând… într-un ritm brutal.

Atingerile lui îi declanşară orgasmul, tensiunea dintre picioarele ei explodând şi copleşind-o cu un val de fericire exaltată. Era atât de încântată, încât nu îşi putea ascunde reacţia, dar nici nu îi păsa dacă o considera desfrânată sau stricată.

Satisfacţia a fost supremă, departe de tot ce mai trăise până atunci, şi se ridică în infinitul universului, zburând până în cel mai înalt punct, apoi revenind pe pământ, iar când îşi veni în fire şi deveni conştientă de ce se petrecea în jurul ei, văzu că el începuse să-şi descheie nasturii pantalonilor.

După ce îi desfăcu, şi-i trase jos până pe coapse, dezgolindu-şi mădularul, tufişul de păr masculin şi cei doi saci ce atârnau dedesubt. Era uriaş, impunător, cu vârful umed şi mustind de sucul lui erotic. Ea îşi depărtă coapsele,

iar el chicoti în faţa nerăbdării ei.

— Mica mea diavoliţă, spuse el, dă-mi voie să-ţi ofer mai mult din ceea ce e atât de evident că îţi doreşti.

Îşi trecu vârful rotunjit al mădularului peste carnea ei, apoi o prinse de şolduri şi se înfipse în ea. Nu ezitase să încerce să-şi dea seama dacă era fecioară, nu se oprise să se întrebe – slavă Domnului, nu o întrebase nici pe ea! —, ci mersese direct mai departe, iar ea se bucură. Dacă ar mai fi zăbovit chiar şi o secundă, poate că ar fi explodat.

În clipa în care intră în ea, trupul i-a fost invadat de un nou orgasm, care o zgâlţâi şi mai puternic decât primul. El se împinse în ea cu forţă, cu brutalitate, oferindu-i-se cu toată lungimea şi grosimea lui, în timp ce ea se lăsa răpită de dorinţă.

Nu putu rămâne tăcută în tot acel tumult şi ţipă, ceea ce îl făcu să o reducă la tăcere cu un sărut, invadându-i gura cu limba lui în acelaşi ritm cu legănarea şoldurilor lui.

Ea îi simţi pe buze gustul sexului ei, iar acea aromă picantă şi uşor sărată se dovedi un afrodiziac ce o încinse şi o împinse pe noi culmi ale extazului.

În timp ce ea coborî în spirală, el rămase sprijinit pe braţe deasupra ei, iluminat de o aureolă sălbatică, primitivă.

— Bun venit în patul meu, domnişoară Stewart. Afectă o mină regală. S-ar părea că ai ajuns în sfârşit unde ţi-e locul.

— Da, milord, consimţi ea, aşa se pare.

— Dată fiind înclinaţia ta făţişă către desfrâu, s-ar putea să nu te mai las să pleci vreodată.

— Voi fi, deci, sclava ta sexuală?

— O idee minunată, reflectă el. O să mă gândesc la asta.

Îşi înteţi ritmul, cu fiecare penetrare făcând-o să se izbească de tăblia patului, iar ea se văzu nevoită să îşi încleşteze degetele pe aşternuturi, pentru a se stabiliza.

Îşi mai venise puţin în fire şi redevenise raţională. Nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva, că se afla acolo, goală şi cu picioarele încolăcite ferm în jurul lui. Şi totuşi nu îi părea rău, nici nu era mâhnită.

Acea escapadă îi dădea o stare de bine, ca şi cum ar fi găsit, în sfârşit, drumul spre casă, după ce rătăcise ani la rândul.

Luptându-se să ajungă la punctul culminant, cu inima bubuindu-i sub coaste, cu sudoarea strângându-se în broboane mari pe frunte, Edward ajunse la doar câteva clipe distanţă de a se revărsa în pântecul ei. Ea nu îi putea da voie să comită un act atât de imprudent – era prea periculos pentru amândoi –, însă dorea să îi ofere un climax care să fie la fel de superb cum fusese al ei.

Preluând controlul, se rostogoli împreună cu el până când ajunse cocoţată deasupra lui. Bărbăţia lui rămase o prezenţă constantă şi neîmblânzită între picioarele ei, izbindu-se necruţătoare în ea.

— Dumnezeule mare, Winnie, se întrebă el, ce se întâmplă cu noi?

— Nu ştiu, Edward.

— De-ar fi să mor în clipa asta, aş şti că a meritat să trăiesc până acum.

— Ei bine, lasă deoparte gândurile morbide, râse ea. Nu am de gând să te las să-ţi dai duhul. Cel puţin, nu până nu mă joc puţin cu mădularul ăla delicios al tău.

Lăsându-l fără replică în urma răspunsului ei carnal, alunecă de pe el şi coborî cu săruturi arzătoare pe pieptul lui, pe buric, până la părul ţepos din partea de jos a abdomenului.

Îngropându-şi nasul în el, începu să îl lingă şi să îl scormonească, iar el se foi agitat, nerăbdător să guste din ceea ce îi promitea.

Trecuse foarte, foarte mult timp de când nu mai avusese parte de o tăvăleală atât de indecentă. Întreaga lui

fiinţă striga de bucurie, văzând că descătuşase caracterul ei scandalos. Ea se aplecă şi îl linse, apoi îl linse din nou.

— Winnie, o avertiză el, sunt foarte excitat. Dacă mă iei în gură, nu cred că o să mă pot stăpâni.

— Nu vreau să te stăpâneşti, insistă ea. Privirea ei rugătoare se aţinti în ochii lui. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Nu mai aşteptă răspunsul lui, ştiind că în clipa în care mergea mai departe, el nu o să mai fie în stare să se plângă. Se jucă uşor cu buzele peste capul mădularului, apoi deschise larg gura şi îl lăsă să se împingă în ea. Avea un gust sublim, fierbinte, sărat şi masculin, şi detecta o aromă moscată ce părea să fi fost creată exclusiv pentru ea.

— O, Doamne, gemu el, şi reluă penetrarea cu şi mai multă energie, apoi încremeni, cu trunchiul împietrit.

Se împinse în faţă. O dată. De două ori. De trei ori. După aceea, se revărsă în gâtul ei. Ea acceptă tot ceea ce avea el de oferit, şi chiar mai mult, savurând fiecare aspect îndrăzneţ şi vulgar al gestului de desfrâu.

Îl ţinu acolo, adânc îngropat, până expiră. Dorinţa urgentă se disipă, căzu cu toată greutatea pe saltea, iar erecţia începu să i se retragă. De-abia atunci urcă încet cu sărutări pe abdomenul lui, apoi pe piept, simţind nevoia de a se cuibări în braţele lui.

Fără îndoială, prin mintea lui goneau mii de întrebări. Ce fel de fată bătrână era? De ce nu era fecioară? Care era cauza imoralităţii ei ruşinoase? Cum de fusese în stare să pice direct în patul lui, fără niciun schimb de replici menit să o atragă acolo?

Spera că Edward era prea gentleman pentru a-i pune acele întrebări. Avea prea puţine răspunsuri şi îşi imagina că, odată cu ivirea zorilor, o să fie lovită de ruşine şi de regrete, însă, în acel moment, era fericită, poate chiar puţin încântată de ea însăşi pentru starea dramatică în care

reuşise să îl aducă.

Deşi încercase să nege acea parte din ea, eforturile ei fuseseră în van. Câtă vreme se afla acolo cu el, nu avea să renege ceea ce tocmai trăiseră împreună, nu avea să încerce să găsească explicaţii logice. Îşi dorise acea împerechere zgomotoasă şi îşi dorise, de asemenea, ce ar fi urmat după ceea ce se întâmplase. Acea companie calmă, glumele sugestive, mulţumirea senină reprezentau mare lucru pentru ea.

Cum nu era pregătită să audă orice ar fi avut el de spus, iniţie un sărut pentru a-l împiedica să vorbească. El îi răspunse, lăsându-şi limba să se joace cu a ei. Când buzele li se separară, el declară:

— Ador să simt gustul sexului meu în gura ta.

Roşind, Winnie nu ştiu ce să răspundă, iar el o salvă ridicându-se din pat, mergând la o măsuţă de lângă fereastră şi luând paharul de vin din care băuse. 1-1 aduse, se întinse într-o rână pe saltea şi i-l ţinu în timp ce ea sorbi de mai multe ori, cu sete.

— Am fost trezit de furtună, îi mărturisi el, şi te-am văzut afară. Îi ciufuli părul. Era umed şi în dezordine. Ţi-e frig?

— Nu.

Clătină din cap, dar el o acoperi oricum cu o pătură, apoi se ridică şi îşi scoase pantalonii, în timp ce ea îl studie în detaliu.

Zvelt şi înalt, chipeş şi în formă, era un exemplar foarte reuşit. Mădularul lui era uşor sculat, ca şi cum tăvăleala lor înnebunită de mai devreme nu i-ar fi astâmpărat dorinţa, însă el nu se sfia să defileze gol prin faţa ei.

Dădu la o parte pătura şi se băgă sub ea, cuibărindu-se lângă Winnie şi încolăcindu-se apoi unul în celălalt. Ea se înfioră de plăcere când simţi alunecarea tensionată a muşchilor lui, frecarea produsă de părul lui aspru pe pielea

ei fină, şi îl trase mai aproape, cu mâna pe fesele lui, ghidând bazinele lor spre un contact mai intim.

— Dacă o ţii tot aşa, spuse el rânjind cu subînţeles, nu prea vom apuca să mai şi discutăm.

— Cine a zis că vreau *să discutăm?*

— Vulpoaico. Timp îndelungat, Edward o studie, analizându-i trăsăturile ca şi cum ar fi încercat să ghicească ce anume o făcea să vibreze, apoi spuse fără urmă de delicateţe: Nu erai virgină.

— Nu, nu eram.

— Norocul tău! Chicoti, făcând mai uşor de îndurat penibilul afirmaţiei lui. Scoţi la iveală bestia din mine, domnişoară Stewart. Dacă ai fi fost înzestrată cu un minim de castitate, cel mai probabil te-aş fi sfâşiat în două.

— Nu ai fi putut, milord. Plesnesc de sănătate.

— Edward, o dojeni el. Ai uitat?

— Nu, nu am uitat.

Deşi nu voia să îi folosească numele mic, nu dorea să existe vreo piedică în calea dezvoltării acelei intimităţi emoţionale care deja înflorea între ei cu o viteză alarmantă.

Cuibărindu-se în perne, el îşi petrecu un braţ pe după umerii ei.

— Cum îţi explici atracţia dintre noi? Sunt teribil de excitat, ca un adolescent.

Ea se întinse şi îl mângâie pe mădular, făcându-l să se întărească brusc.

— Nu prea există nimic de băieţandru în tine. Dacă m-ar întreba cineva, aş fi nevoită să te descriu ca pe un individ viguros şi foarte viril.

— Încetează, vulpoaico. O plesni vesel peste mână. Trebuie să-mi trag sufletul. Am patruzeci şi cinci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Nu te poţi aştepta să o ţin tot într-o hârjoană, ca un iepure.

Ea râse şi îşi mută degetele obraznice pe fundul lui, care era un loc excelent de odihnă.

— Dată fiind starea ta jalnică, o să-ţi acord o pauză, dar nu ţi se va permite să te odihneşti prea mult.

— Da, Maiestate. Îi răpi un sărut scurt, apoi deveni serios. Povesteşte-mi despre cel căruia i-a dăruit virginitatea ta. Mai face parte din viaţa ta?

Era evident că nu putea suporta gândul de a o şti cu un alt bărbat şi era hotărât să îi smulgă mărturisirea că nu avea niciun iubit.

Ce idee caraghioasă! Ea, anosta şi plicticoasa Winnie Stewart, să aibă o aventură clandestină! Singura modalitate prin care existenţa ei ar fi putut deveni mai ştearsă ar fi fost dacă ar fi murit!

— Nu. Roşi din nou. S-a întâmplat cu mulţi, mulţi ani în urmă.

— L-ai iubit?

— Da, l-am iubit. Nebuneşte şi cu pasiune. Eram foarte tânără şi naivă.

— Dar el nu te-a luat de soţie?

— Nu putea.

Aluzia la vechea ei iubire – fiul lordului, Gerald, pentru care renunţase la toate – o tulbură şi se lăsă năpădită de lacrimi înainte de a reuşi să şi le ascundă.

Ce ruşinos să îl ştie martor la durerea ei!

— Nu vreau să vorbesc despre perioada aceea.

— Nu ar fi trebuit să fiu atât de brutal, spuse el. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. E o rană veche, dar are puterea să mă rănească mai mult decât ar trebui.

— Îmi dau seama.

Câteva dintre lacrimile ei se revărsaseră, iar el folosi cearşaful pentru a i le şterge, apoi îi prinse faţa în palme şi o sărută pe fiecare dintre pleoape.

Gestul a fost atât de afectuos şi de neaşteptat, încât făcu apel la întreaga ei stăpânire de sine pentru a nu izbucni într-o repriză de plâns prelungită.

Trebuia să dea o notă de frivolitate întregii situaţii, să schimbe subiectul cu unul mai puţin traumatizant. Redevenind calmă, zâmbi.

— Dar tu? Ai fost vreodată îndrăgostit?

El reflectă la întrebarea ei.

— Am crezut că da, la un moment dat, când eram tânăr, dar nu. Nu am fost niciodată.

— Nici măcar de soţia ta?

— Am fost prieteni foarte buni.

Era o mărturisire tristă. Bărbaţii din clasa lui socială se căsătoreau din numeroase motive, printre care nu se număra niciodată afecţiunea, dar cât de trist era că nu trăise deloc satisfacţia pe care o putea oferi iubirea!

— Dacă te căsătoreşti cu Olivia, deschise ea subiectul, crezi că vei ajunge să nutreşti sentimente profunde faţă de ea?

El pufni.

— Nu văd cum aş putea. Ea şi cu mine nu avem nimic în comun.

— Ce trist pentru amândoi!

Deşi relaţia ei cu Gerald o lăsase cu inima frântă şi îi distrusese viaţa, nu ar fi schimbat cu nimic acea perioadă din viaţa ei. Cunoscuse extazul şi fericirea într-o măsură de care prea puţini se bucurau vreodată. Fusese singura perioadă când se simţise cu adevărat vie.

— Regreţi că nu ai avut copii?

— Foarte mult. Eram nerăbdător să văd câţiva ştrengari veseli alergând prin conacul ăsta bătut de vânturi. Se întinse pe spate şi o lipi cu obrazul de pieptul lui. Îmi dai voie să îţi mărturisesc un secret? Dar trebuie să îmi juri că nu i-l vei împărtăşi Oliviei sau lui Margaret.

— Desigur, Edward.

— Am doi copii.

— Chiar aşa?

Năucită de veste, se ridică într-un cot pentru a putea

să-l privească.

— Te-am şocat.

— Nu, minţi ea. Doar că nu am auzit niciodată zvonuri.

Şi îi era greu să creadă că Margaret nu descoperise acest lucru. Femeii îi plăcea să vorbească la nesfârşit despre cum descoperise fiecare aspect important de ştiut.

— S-a întâmplat înainte să mă căsătoresc. Ei sunt adulţi acum.

— Cine a fost mama lor?

— O fată care lucra ca slujnică în casă. Era atât de plină de viaţă şi eram nebuni unul după celălalt. Se încruntă, ca şi când acel moment din trecut i se părea acum ireal. E moartă de mulţi ani.

— Ei sunt aici, pe moşie?

— Fiul meu, da. E grăjdarul meu şef. Numele lui e Phillip.

— O să mi-l prezinţi?

Edward păru surprins să o vadă interesată.

— Mi-ar plăcea.

— Şi celălalt copil e o fiică?

— Da. Anne.

— Ea unde e?

— Trăieşte lângă Bath. E o femeie modernă şi independentă, cel puţin aşa mi s-a spus.

— Nu eşti sigur?

— Nu am mai văzut-o de când avea trei ani. Era rândul lui să roşească. M-am purtat foarte urât cu ei. Au plecat de pe moşie exact înainte să mă căsătoresc şi s-au descurcat singuri, fără ajutorul meu. Nu mă aştept ca Anne să mă placă prea mult – asta dacă se gândeşte vreodată la mine. Nu am încercat niciodată să o găsesc.

Winnie nu îşi putea imagina cum era să ai o fiică, fără să păstrezi niciun fel de legătură cu ea. Decizia ei de a renunţa la Rebecca era un spin ce o înţepa neîncetat şi,

dacă ar fi ştiut unde se afla fata, şi-ar fi asumat orice risc, ar fi depăşit orice obstacol, pentru a fi cu ea.

— Ce te împiedică?

— Sunt un laş. Nu am nicio altă scuză.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş urca în şa chiar mâine şi nu m-aş mai opri până nu aş ajunge la ea, căzând în genunchi şi cerându-mi iertare pentru tot răul pe care i l-am pricinuit.

— Tu aşa ai face, nu? Rânji. Mi-aş dori să am curajul tău.

— *Eu* mi-aş dori să am copiii tăi.

Conversaţia lor o făcea să sufere, căci îi trezea instinctele materne şi feminine de a călăuzi şi sfătui, de a linişti şi învăţa, făcând-o să tânjească să fie soţia lui.

Dorinţa era atât de intensă, încât aproape se materializă ca un obiect tangibil între ei. O făcu să îşi dorească să îi pice cu tronc. În ciuda bogăţiei şi a rangului lui, a faimei şi notorietăţii, era singur, la fel ca ea, şi, dată fiind camaraderia lor excepţională şi afinitatea lor fizică dogoritoare, erau extrem de compatibili.

Ar fi putut să îl iubească atât de uşor, încât ideea o înspăimânta. Se simţi năpădită de cel mai ridicol vis; se văzu cu el în viitor, fermecaţi şi senini, la bătrâneţe. Viziunea era atât de vie şi atât de limpede, încât o sperie. Îşi dori de îndată să afle dacă putea transforma în realitate un astfel de viitor luminos, ceea ce o făcea să fie cel mai jalnic exemplar de gâsculiţă sentimentală pe care îl întâlnise vreodată.

I se mai întâmplase cândva să trăiască o aventură frivolă, amăgindu-se singură că s-ar fi putut produce imposibilul. Încă de la bun început înţelesese că Gerald nu ar fi putut niciodată să o ia de soţie, însă continuase chiar şi aşa, lăsând entuziasmul şi fanteziile să îi anuleze prudenţa.

Ambiţiile ei iraţionale distruseseră mai multe vieţi, şi crezuse că deprinsese o fărâmă de înţelepciune de pe urma

idioţeniei ei, însă, aparent, nu o făcuse, căci stătea în braţele lui Edward şi îşi închipuia tot felul de scenarii scandaloase şi nepractice.

Nu o să înveţe niciodată din greşeli?

Nu doar că se culcase cu Edward, ci îi şi dezvăluise firea ei desfrânată, nelăsându-i loc de îndoială în privinţa caracterului ei. O înşelase pe Olivia, poate chiar îi pusese în pericol şansele de a reuşi să încheie acea partidă. În fond, de ce s-ar fi căsătorit Edward cu cineva dintr-o familie în care unul dintre membri era o femeie atât de uşoară?

Iar dacă totuşi o alegea pe Olivia, unde ar fi putut Winnie să meargă? Ce ar fi făcut?

Nu putea rămâne la Salisbury, aşa cum sperase. Nu ar fi fost în stare să o privească în ochi pe Olivia sau pe Margaret. S-ar fi simţit prea ruşinată să stea lângă ele la masa de seară sau la festivităţile de sărbătoare. Întotdeauna, întotdeauna, întotdeauna amintirea acelui episod o să umbrească interacţiunile lor.

O să trăiască veşnic sub imperiul impulsurilor ei carnale? Acum nu mai putea da vina, pentru acele înclinaţii, nici pe tinereţea ei, nici pe naivitate, deci ce pretext ar fi putut folosi pentru a-şi justifica faptele?

Oftă. Îi era atât de greu să se mustre singură, când se bucura de fiecare clipă petrecută alături de Edward.

„Mâine-dimineaţă la prima oră”, se dojeni ea. Reproşurile personale puteau începe în zori. Deocamdată avea de gând să cocheteze şi să se joace, să se cuibărească lângă el şi să îşi imagineze că bărbatul acela îi aparţinea. Dimineaţa o să vină oricum prea repede.

— Te-ai odihnit suficient, depravat bătrân ce eşti?

El lăsă să-i scape un hohot de râs.

— Da, uşuratică neruşinată ce eşti! Privirea îi scânteia de veselie. O să-ţi arăt de ce suntem în stare noi, libertinii în vârstă, atunci când ne propunem ceva.

Urcându-se peste ea, îi desfăcu larg coapsele pentru

ca bărbăţia lui proaspăt trezită la viaţă să îşi poată croi din nou drum printre ele, şi, aproape fără efort, se strecură în ea. Ea ridică picioarele şi le încolăci în jurul lui.

Punându-şi mâinile de o parte şi de cealaltă a capului ei, îşi împleti degetele cu ale ei, apoi începu să se mişte. Era năucitor, blând, minunat, cea mai tandră întâlnire de suflet posibilă între doi oameni.

Ardoarea lor crescu în acelaşi ritm, deşi, de data aceasta – acum că pasiunea iniţială fusese satisfăcută –, ritmul era lent, relaxat, permiţându-le să savureze fiecare pas din ascensiunea către punctul culminant. Însă pe măsură ce tensiunea trupească a lui Edward se intensifica, la fel creştea şi teama ei.

În cursul interludiului lor sexual de mai devreme ea îi oferise plăcere folosindu-şi gura, însă nu putea risca să îl lase să termine între picioarele ei.

— Edward, promite-mi ceva.

— Draga mea Winnie, poţi avea tot ce îmi stă în putere să îţi ofer.

— Nu te goli în mine. Vreau să îmi promiţi, înainte să mergem mai departe.

El se opri din penetrarea lentă, privind-o cu afecţiune, şi o altă emoţie – iubire, se întrebă ea? — îi străluci în ochi.

— Voi avea grijă. Îţi jur.

Şoldurile lui îşi reluară legănatul metodic, iar când orgasmul o invadă, se retrase şi se revărsă pe abdomenul ei. În aerul cu iz de sudoare şi de sex, o strânse în braţe până când pielea li se răcori, apoi se strecură din pat şi se duse în camera alăturată. Când se întoarse, avea în mâini o carafă cu apă şi un bol. Le puse pe o masă de toaletă, înmuie un prosop şi se apropie de ea, ştergându-i pata lăsată de sămânţa lui.

Apoi o luă din nou în braţele, trăgând pătura peste amândoi. Ea se lipi cu spatele de el, cuibărindu-i-se la piept şi preluând căldura emanată de trupul lui.

El căscă, şi ei i se păru că şuieratul acela cald de lângă urechea ei era însoţit de un zâmbet.

— Sunt fericit, murmură el.

— Mă bucur.

— Rămâi cu mine.

— Cât de mult pot.

Respiraţia lui se domoli şi adormi. Winnie rămase nemişcată, savurând acel moment, memorând totul în cele mai mici detalii, pentru a nu uita niciodată.

Dar ce o să se întâmple mâine?

Oricât ar fi încercat să alunge acea întrebare, ea nu se dădea dusă.

Atunci când era vorba despre Edward nu avea nicio fărâmă de voinţă, şi ar fi ars de dorinţa de a se împreuna cu el ori de câte ori ar fi avut ocazia. Atracţia dintre ei era de netăgăduit şi inevitabilă, şi deşi simţea că o trădase pe Olivia de data aceasta – o situaţie teribilă şi cu totul ieşită din comun –, nu se putea înfrâna să nu o facă din nou.

El nu pomenise de posibilitatea de a-şi da altă întâlnire în afară de aceea, şi nici nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva, însă nu ar fi putut îndura să dea întâmplător peste el în timp ce se plimba pe moşie sau se relaxa pe terasă.

Trebuia să plece la Londra cât mai discret şi mai rapid cu putinţă, în măsura în care îşi putea organiza deplasarea. Cum nu avea bani să plătească drumul, o să fie nevoită să se consulte cu Margaret, ceea ce însemna să găsească un motiv care să o încurajeze pe verişoara ei să o trimită acasă.

Nu ştia ce tertip o să utilizeze, dar avea la dispoziţie tot restul nopţii pentru a reflecta.

Se ridică cu grijă din pat şi îşi luă halatul. Neglijeul ei sfâşiat se afla pe podea şi, îndemnată probabil de diavol însuşi, îl ridică şi îl băgă în pat lângă Edward, ascuns parţial de perne, dar lăsând la vedere suficient din el pentru ca Edward să îl observe de îndată ce se trezea.

— Un suvenir, dragul meu bărbat, şopti ea cu o ultimă privire plină de dor. Mulţumesc pentru ceea ce mi-ai oferit în noaptea asta.

Se duse în vârful picioarelor la uşă, aruncă o privire pe coridor, după care părăsi pe furiş încăperea.

Capitolul 10

Freddy Blaine era aşezat la biroul lui şi răsfoia teancul de facturi care îi fuseseră aduse de la Londra.

Nu conştientizase cât de mult cheltuise în cursul vizitei sale în oraş. Ţinea minte că îşi cumpărase câteva seturi de haine, îşi achiziţionase un cal nou, dar în rest…

În fine.

Banii dispăreau fără să-ţi dai seama, şi îi era al naibii de greu să ţină de ei. Deşi nu considera că ar fi avut gusturi extravagante, îi era dificil să se descurce cu renta neîndestulătoare pe care i-o acorda fratele lui mai mare, Henry. Nu că ar fi avut de gând să se plângă. Ţinând cont de zgârcenia fratelui lui, era un miracol că îi acorda orice fel de venituri, deci nu se afla într-o poziţie care să-i permită să se smiorcăie sau să protesteze.

Dacă Henry ar fi avut cea mai mică bănuială că Freddy nu îi era recunoscător, ar fi fost suficient de meschin să îi taie toate fondurile; prin urmare, Freddy se purta cu mânuşi cu el. Trebuia să fie amabil şi servil cu plângăciosul zgârie-brânză, mimând afecţiunea şi bunăvoinţa, în timp ce în sinea lui clocotea şi urzea planuri.

Aparenţele contau mai presus de orice, deci îi plăcea să fie văzut ca un gentleman înstărit. Nu ar fi suportat ca toţi ceilalţi să îl privească de sus, bârfindu-l sau strâmbând din nas în faţa sărăciei lui.

Ah, cât ura sărăcia!

Era o nenorocire să fii al şaselea născut al unui baronet. Averea ancestrală era mică şi nesemnificativă, iar iresponsabilul lui tată adusese pe lume doisprezece copii, dintre care nouă erau băieţi. Cele trei fete reuşiseră să se căsătorească, în vreme ce unul dintre fraţii lui se călugărise, iar celălalt intrase în armată. Ceilalţi şapte, dar în special Freddy, insistau să fie întreţinuţi din veniturile proprietăţii, căci nu aveau de gând să se umilească muncind ca oamenii de rând.

Freddy avea anumite standarde, iar acestea erau foarte ridicate. Din nefericire erau şi foarte costisitoare. De exemplu, numai factura pe brandy ar fi ruinat un individ mai puţin prosper.

Oftă. Ce era de făcut?

Nu mai putea continua aşa prea mult timp. Se pricepea să fugă de răspundere, să îşi ascundă datoriile şi să amâne plăţile, dar unii dintre proprietarii de prăvălii se săturaseră să aştepte plata şi îl ameninţau cu măsuri judiciare.

Ce mizerie din partea unui om de rând să îndrăznească să ameninţe o persoană aşa importantă cum era el. Încotro se îndrepta lumea?

Dacă fie şi numai unul dintre mâncăii aceia avari îşi ducea la îndeplinire ameninţările, o să fie nevoit să meargă la Henry să cerşească, iar a-i cere bani în plus nu era o opţiune.

După ultima încurcătură în care se vârâse Freddy, Henry îi declarase că era ultima dată când îl salva, iar Freddy era convins că Henry vorbise serios. Încă se înfiora de fiecare dată când îşi amintea bubuitul surd cu care se trântise uşa închisorii din acel orăşel mizerabil, unde fusese prins umblând după fuste.

Freddy avea o preferinţă pentru fetele foarte tinere şi, dată fiind incapacitatea lui de a-şi stăpâni poftele murdare, existaseră numeroase incidente de-a lungul anilor. După cel

mai grav dintre ele – când flirtase cu fiica de zece ani a unui duce –, Henry îl izgonise la ţară, cumpărându-i proprietatea pe care locuia acum şi spunându-i că nu avea ce să caute în înalta societate, cu alte cuvinte, că nu putea trăi printre cei de-o seamă cu el.

Nu ştia nimeni despre ticăloşiile lui repetate. Henry fusese al naibii de prevăzător atunci când împărţise bani în toate direcţiile pentru a cumpăra tăcerea celor faţă de care greşise, deci Freddy îşi păstrase o imagine acceptabilă. I se permitea să se tragă de şireturi cu mica nobilime, era invitat cu regularitate pe moşia Salisbury şi pe altele similare, era chemat la partide de vânătoare, dineuri şi evenimente sociale.

De fiecare dată când reuşea să se organizeze, se furişa în oraş, în pofida instrucţiunilor explicite ale lui Henry, deoarece, ca tot omul, trebuia şi el să îşi aducă la zi garderoba şi să fraternizeze cu prietenii lui. Şi, desigur, trebuia să se ocupe şi de nevoile trupeşti.

Luase foarte în serios avertismentele lui Henry – că dacă o ţinea tot aşa, o să se vâre în vreun bucluc din care nici măcar regele nu l-ar fi putut salva; prin urmare, îşi stăpânise poftele violente atât cât fusese în stare. În fond, ca bărbat, nu se putea distra în acele cătune modeste în care ar fi fost atât de uşor recunoscut, aşa că îşi considera expediţiile la Londra un fel de tratament sexual preventiv. Îşi vedea de treburile lui ticăloase păstrând un relativ anonimat, astâmpărându-şi dorinţele după pofta inimii, ceea ce îl ajuta să şi le menţină la un nivel rezonabil. Apoi, când se întorcea acasă, putea să îşi continue activităţile monotone şi plicticoase.

Ceea ce i-ar fi trebuit era o soţie cu avere. O infuzie considerabilă de capital i-ar fi asigurat independenţa faţă de baierele pungii fratelui său. Şi-ar fi plătit datoriile şi i-ar fi rămas suficient cât să îşi satisfacă poftele şi capriciile după bunul lui plac. Nu ar mai fi fost nevoit să îşi numere

fiecare nenorocită de leţcaie.

Din păcate, nu avea nicio calitate care ar fi putut atrage o soţie cu avere. Nu urma să moştenească niciun titlu, nu avea proprietăţi doar ale lui – moşia pe care locuia fiind deţinută de Henry. Dacă ar fi avut cel mai mic beneficiu pe care să i-l poată oferi unei femei bogate, ar fi pus mâna pe una cu mult timp în urmă, însă femeile cu avere nu se înghesuiseră niciodată să îi bată la uşă.

Punând la socoteală şi vârsta lui – patruzeci şi trei de ani – şi obiceiurile proaste – tăriile, jocurile de noroc şi perversiunile –, nu prea era un pretendent tentant.

Ce femeie cu scaun la cap l-ar fi vrut?

Mormăind dezgustat de el însuşi şi de halul în care ajunsese, împinse hârtiile deoparte şi porni hotărât spre ieşirea din spatele casei, ajungând în curte. Undeva în depărtare desluşi un horn al conacului Salisbury.

Ce n-ar fi dat să fie în locul lui Edward! Un titlu sigur, o grămadă de bani în bancă, şi toate fecioarele avute din regat întrecându-se să îi obţină mâna.

Unii bărbaţi se scăldau în noroc, în timp ce alţii nu aveau deloc!

Brusc, îi trecu prin minte o imagine cu imprudenta târfuliţă de Penelope, cu care se jucase în pavilionul lui Edward. Oare ea ce urmărea?

Deşi pretinsese că avea douăzeci şi trei de ani, el i-ar fi estimat vârsta mai aproape de şaisprezece. Pe tot parcursul cinei pe care o îndurase în casa lui Edward, îi aruncase ocheade. O făcuse într-o manieră subtilă, astfel că ceilalţi nu observaseră flirtul, iar când îi sugerase o întâlnire secretă, el nu fusese surprins.

Se purta ca o femeie uşoară, însă când încercase să facă sex cu ea, fata fugise ca o fecioară înspăimântată. Se gândise la un viol, un act pe care l-ar fi considerat justificat, după cât îl stârnise ea, însă Penelope era o leoaică sălbatică şi i-ar fi opus rezistenţă; şi, cum băuse prea mult,

nu avusese chef să se chinuie cu ea doar ca să facă treaba.

Fusese salvată de beţia lui, însă dacă i se arăta din nou ocazia să se amuze cu ea, nu putea garanta că o să fie la fel de norocoasă. Odată provocat, rareori mai dădea înapoi, şi ar fi fost mai mult decât bucuros să îi dea exact ce merita.

Prin minte îi trecu o altă idee, chiar mai interesantă. Ce fel de zestre avea? Atât tatăl ei natural, cât şi cel vitreg fuseseră conţi, doi măgari tiranici şi pompoşi pe care Freddy nu îi putuse suferi. Fără îndoială că, la moartea lor, îi lăsaseră lui Penelope o sumă substanţială, pentru a-i asigura o partidă avantajoasă.

— Cum o fi? se întrebă el cu voce tare.

Cât de generoasă era zestrea primită de Lady Penelope de la cei doi taţi? Nu cumva avea o zestre *dublă?* Câte una de la fiecare conte! Ce noroc ar fi fost pe capul lui!

Era puţin mai în vârstă decât îi plăcea lui, dar suficient de atrăgătoare să îi stimuleze preferinţele anormale. Cu obrăznicia şi atitudinea ei, nu s-ar fi săturat niciodată să încerce să o îmblânzească sau să o înveţe să i se supună.

Simpla idee îl excită, trezindu-i mădularul la viaţă în pantaloni.

Ar fi fost simplu de forţat o căsătorie cu Lady Penelope. Cum avea o purtare demnă de o femeie de moravuri uşoare, nu i-ar fi fost greu deloc să o atragă într-o situaţie compromiţătoare. Judecând după întâlnirea lor precedentă, nu credea că avea prea multă experienţă, ceea ce îl încânta. Era expert în a convinge copiii să facă lucruri interzise, deci nu o să fie nevoit să consume prea multă energie pentru a o duce pe căi greşite.

Alte câteva priviri furişe, alte câteva cuvinte şoptite, una sau două întâlniri secrete în pavilion, iar Penelope o să se trezească pierdută şi disperată.

Odată ce erau prinşi, o să fie nevoiţi să se

căsătorească rapid, pentru a evita orice urmă de scandal.

Chiar şi gândul la momentul când avea să-i dea vestea lui Henry, la cât de minunat ar fi fost să scape de sub influenţa pioasă a fratelui său îi acceleră pulsul.

Ce plan grozav! De ce nu îl pusese la cale mai devreme?

Intră cu paşi hotărâţi în casă şi porunci să i se înşeueze un cal, în timp ce el urcă în fugă şi se schimbă într-una din jachetele nou cumpărate. În câteva minute era pe drum către Salisbury. Dacă reuşea să-şi facă o intrare impresionantă, o să poată obţine o nouă invitaţie la cină.

Cu siguranţă, lui Edward i-ar fi prins bine să mai aibă un bărbat la masă pentru a întreţine întregul cârd de femei.

Râzând şi simţindu-se mai optimist decât fusese în ultima vreme, dădu pinteni calului şi o luă la galop.

*

Margaret stătea pe terasă, savurând căldura soarelui şi răsfoind corespondenţa ce îi fusese adusă de la Londra. Cuprindea un vraf de facturi la care se aşteptase, scrisori personale de la diverse cunoştinţe şi un alt bilet înnebunit de la menajera lor, informând-o că Helen tot nu fusese găsită.

După ce primise prima misivă agitată a servitoarei, Margaret o liniştise, trimiţându-l pe domnul Lassiter să facă o scurtă vizită la reşedinţa lor. Acesta, un individ deosebit de competent, îi dăduse femeii câteva rapoarte vagi despre căutări false care nu se realizaseră niciodată, însă acestea erau detalii pe care slujnica băgăcioasă nu avea nevoie să le ştie.

Unii ar fi fost şocaţi de ceea ce pusese în mişcare, dar alţii, la fel de numeroşi, ar fi procedat exact la fel, date fiind circumstanţele, şi refuza să se simtă vinovată.

În ciuda obiecţiilor viguroase ale lui Margaret, familia

acceptase să o păstreze şi să aibă grijă de acea creatură de rând, deşi era evident că mama ei avusese sângele întinat. Cum ambii părinţi răposaseră, lui Margaret îi revenise sarcina de a descâlci consecinţele neglijenţei fiului ei vitreg.

Margaret nu avea de gând să permită ca greşeala unui bărbat imatur şi tâmpit, mort acum, să influenţeze negativ viitorul lui Penny – sau al ei –, şi nici nu avea de gând să irosească şi mai mult din banii lor, deja împuţinaţi, pentru a o găzdui pe micuţa imbecilă. Margaret cheltuise pe copilă mult mai multe resurse şi efort decât merita.

Olivia o să se bucure într-o bună zi. Cu siguranţă! Margaret nu se îndoia de acest lucru. Odată ce se va vedea căsătorită şi ocupată să-şi crească propriii copii, o să fie uşurată că soarta îi ridicase acea povară de pe umerii ei slabi.

Din pragul uşii apăru Winnie, iar Margaret băgă scrisoarea la fundul teancului, ascunzând-o. Dacă Winnie şi Olivia ar fi avut cea mai mică bănuială că ceva era în neregulă, ar fi insistat să se întoarcă în grabă în oraş, însă Margaret nu avea de gând să permită ca vizita la Salisbury să se încheie prematur. Plănuiseră să rămână în vizită pe moşia contelui timp de alte două săptămâni, şi aşa aveau să facă. După ce lucrurile se rezolvau într-o manieră satisfăcătoare pentru Margaret, o să fie timp suficient să îşi frângă mâinile şi să plângă după Helen.

Winnie veni spre ea, iar Margaret o studie. Părea schimbată. Avea o scânteiere şi o vivacitate pe care nu i le mai văzuse de o veşnicie, iar schimbarea o scotea în evidenţă, făcând-o vizibilă şi ostentativă într-o manieră care nu îi plăcu lui Margaret.

Winnie fusese dintotdeauna mult prea frumoasă. Din fericire, câtă vreme locuise cu Margaret, avusese grijă să îşi ascundă frumuseţea. Nu folosea vopsele de faţă care să îi pună în valoare trăsăturile, îşi purta părul acoperit şi se îmbrăca în rochii cuminţi, fără nimic deosebit, iar Margaret

îi fusese recunoscătoare pentru modestia ei.

Odată ce imoralitatea ei fusese dovedită şi având, pe deasupra, o înfăţişare care ar fi putut ispiti orice bărbat, Margaret trăise în permanenţă cu teama ca nu cumva servitorii bărbaţi, sau poate chiar – Doamne fereşte! — propriul ei soţ sau fiu vitreg, să cadă victime faimoaselor farmece ale lui Winnie, însă temerile ei se dovediseră nejustificate.

De fapt, Winnie afişase un comportament perfect cuviincios, străduindu-se neîncetat să treacă neobservată, aşa încât nu înţelegea ce se întâmplase de se produsese o asemenea transformare dramatică.

Îşi aminti o remarcă ciudată a lui Penny, cum că îi văzuse pe Winnie şi pe conte împreună în grădină. Margaret nu o băgase în seamă, interpretând informaţia drept un alt exemplu al plăcerii lui Penny de a face rele.

Winnie şi contele nu puteau fi…

Gândul era atât de ridicol, încât refuză să îl lase să o împingă spre o concluzie. De când sosiseră, Winnie abia dacă schimbase câteva fraze cu Edward. Îşi petrecea fiecare clipă stând mohorâtă în camera ei. Nu ar fi avut nicio ocazie să…

— Bună ziua, Margaret.

Salutând-o cordial, îşi trase un scaun şi se aşeză.

— Winnie.

— E atât de frumos aici, nu-i aşa?

Oftând, îşi aţinti privirea asupra pajiştilor, lăsându-şi ochii căprui să studieze terenul îngrijit şi caii ce păşteau în depărtare.

— Nici c-ar putea avea Olivia noroc mai mare decât să pună mâna pe toate astea.

— Ai observat vreun indiciu privind starea de spirit a contelui? Pare îndrăgostit?

Margaret pufni dispreţuitoare.

— Sentimentele lui personale nu au nimic de-a face

cu decizia lui.

— Ar fi drăguţ pentru Olivia însă, nu-i aşa? Dacă s-ar putea căsători din dragoste?

— Ce neghiobie!

Margaret flutură din mână ca pentru a şterge acel sentiment absurd. De ce tot insistau tinerii cu prostiile lor romantice? Winnie era suficient de în vârstă şi avea destulă experienţă pentru a înţelege inutilitatea unor astfel de sentimente.

Olivia o să se căsătorească din motive practice, acceptate de întreaga societate.

— Unde ai fost toată ziua? interveni Margaret, schimbând cu abilitate subiectul.

— În camera mea.

— Ce te-a făcut să ieşi?

— Voiam să vorbesc cu tine.

Margaret aşteptă o veşnicie ca Winnie să înceapă, iar tăcerea ei prelungită o irită.

— Ei bine?

— Aş vrea să mă întorc la Londra.

— Glumeşti.

— Nu, şi mă gândeam cum am putea face asta.

— Vrei să pleci mai devreme? Înainte de a se fi încheiat vacanţa noastră?

— Dacă nu ar fi un deranj prea mare.

Voia să plece? Winnie nu mai călătorise nicăieri de foarte mult timp, fiindcă Margaret nu îi permisese niciodată, iar de data aceasta o acceptase doar fiindcă voia ca Winnie să fie absentă în momentul dispariţiei lui Helen. Nenorocita se bucura de o vacanţă fabuloasă şi tocmai pomenise cât de frumoasă i se părea că era moşia. Ce nu era în regulă cu ea?

— Ar fi un *deranj* foarte mare, se plânse Margaret. Am venit cu trăsura contelui. Tot cu ea ne vom întoarce acasă. Dacă ai pleca, ar trebui să călătoreşti cu poştalionul. Cum

de ţi-a trecut prin cap o asemenea nebunie? Ce te-a apucat?

— Presupun că mi s-a făcut dor de casă. Şi trebuie să recunosc că mă plictisesc teribil. Nu prea am cu ce să mă ocup şi îmi lipsesc activităţile care sunt disponibile în oraş.

Zâmbi, afişând surâsul ei obişnuit, agreabil.

Margaret o studie. Fiecare cuvânt pe care îl rostise era o minciună sfruntată. Pe Winnie o încânta acel gen de aventură idilică, iar acesta era unul dintre motivele pentru care Margaret nu îi permisese decât rar să o însoţească pe moşia familiei. Ca nu cumva să uite că prezenţa ei era un act caritabil, Winnie avea nevoie să i se amintească mereu care îi era locul.

— Ce solicitare necuviincioasă, se răsti Margaret. Plecarea ta nu doar că l-ar insulta pe conte, dar lipsa ta de maniere s-ar reflecta negativ şi asupra Oliviei. Şi ar fi dificil pentru mine să îţi finanţez o astfel de călătorie deloc necesară şi complet nejustificată. Vizibil mânioasă, clătină din cap. Să-ţi fie ruşine, Winnie! Să-ţi fie ruşine!

— Îmi cer iertare, Margaret, declară Winnie. Nu voiam să te supăr, dar chiar ar fi atât de scump? Îmi închipui că biletul nu e mai mult de câteva lire.

— Aşa îţi închipui, hm? o întrebă Margaret. Şi ce dacă e *câteva* lire? Nu ai putea să pleci singură, deci ar trebui să trimitem o cameristă cu tine. Ar trebui să plătim şi biletul ei. Tu ai impresia că banii cresc în copaci?

— Ştiu că nu cresc.

— Tu nu ai fost niciodată nevoită să îţi plăteşti singură cheltuielile. Margaret o lovi din plin cu acea remarcă usturătoare. Winnie păli. Deci nu înţelegi prea bine cât de mult costă una sau alta şi cât e de greu să o scoţi la capăt cu banii, dar eu aş considera că o astfel de călătorie ar fi un act de frivolitate.

— Înţeleg…

Agitată şi tensionată, Winnie îşi coborî privirea spre

mâinile ei şi, o clipă, dădu impresia că o să insiste sau, poate, că o să dezvăluie lucruri care nu ar fi trebuit divulgate.

— Eu îţi sugerez – se grăbi Margaret să adauge înainte ca Winnie să poată face vreo observaţie care nu ar fi trebuit rostită cu voce tare – să faci o plimbare prin grădină şi să reflectezi de ce ar trebui să fii recunoscătoare pentru acest scurt răgaz pe care ni l-a oferit lordul Salisbury. În cazul în care nu o va alege pe Olivia şi ne vom retrage la Londra cu mâinile întinse, ca o adunătură de cerşetoare, vei avea timp destul pentru văicărelile tale egoiste. Îşi îndreptă atenţia asupra scrisorilor. Pleacă, înainte să spui vreo idioţenie care să mă facă să-mi ies din fire.

Winnie mai zăbovi puţin, ca şi cum ar fi fost hotărâtă să o înfrunte, curajoasă, însă Margaret îi întorsese spatele, deci nu mai îndrăzni să zică nimic. Se ridică şi plecă, urmând sfatul lui Margaret de a se plimba prin grădină pentru a-şi recăpăta calmul.

Se îndepărtă de casă apucând-o pe una dintre aleile şerpuitoare, iar Margaret îi studie din spate silueta, până o văzu dispărând dincolo de tufişuri. Apoi se relaxă în scaun şi reflectă la bizara conversaţie.

Detectase nişte aspecte ascunse pe care Margaret nu le înţelegea şi nu reuşea să le definească, însă le simţise limpede, ca şi cum ar fi izbit-o în faţă.

Winnie nu iniţia niciodată o confruntare. De ce o făcuse acum? Era măcinată de o problemă gravă. Dar dacă se dedase vreunei aventuri cu lordul Salisbury? Era oare posibil?

Margaret o să fie nevoită să caşte larg ochii şi urechile. Dacă Winnie era suficient de proastă să aibă o relaţie ilicită cu Edward, ceea ce ar fi distrus efectiv şansele Oliviei de a se căsători cu el, Margaret avea munţi întregi de muniţie cu care să o ţină pe Winnie în frâu.

Winnie avea multe secrete umilitoare, iar Margaret le cunoştea pe toate. Nu ar fi avut scrupule să îi împărtăşească lui Edward trecutul sordid al lui Winnie. Pentru un bărbat care punea accentul pe genealogie mai presus de orice, păcatele lui Winnie ar fi fost imposibil de trecut cu vederea.

Intre timp o să se intereseze de detaliile privind mijloacele de transport public care duceau pasagerii la Londra, de la staţia de poştă din zonă. În cazul în care o să se dovedească necesar ca Winnie să dispară rapid de pe moşie, informaţia i-ar fi fost utilă.

Margaret îşi lăsă privirea să alunece dincolo de curte, oprindu-se la aleea şerpuitoare care făcea legătura între conac şi drumul principal. Olivia ieşise din nou să călărească, o diversiune de după-amiază pe care o adoptase pe neaşteptate şi cu regularitate, iar acum tocmai se întorcea. În spatele ei se afla un grăjdar, păstrând distanţa cuviincioasă, afişând un aer plictisit şi îndeplinindu-şi eficient sarcinile.

Nu era nimic neobişnuit în acea scenă şi poate că Margaret şi-ar fi desprins atenţia de la ea dacă nu s-ar fi întâmplat să o observe pe Olivia aruncând o privire în jur. Deşi nu putea vedea expresia de pe chipul Oliviei, chipul grăjdarului îi apărea foarte limpede. Acesta îi făcu Oliviei cu ochiul, zâmbind cu jumătate de gură ca şi cum ar fi făcut o glumă ştiută doar de ei.

Bărbatul era chipeş, de o frumuseţe întunecată şi periculoasă care plăcea multor femei, iar Margaret înţelegea de ce o femeie cu o educaţie atât de restrictivă ca aceea a Oliviei ar fi putut fi fascinată de un astfel de individ. Bărbaţii de rând aveau un anumit farmec la care nici măcar Penelope a ei nu era imună.

Olivia nu ar fi făcut nimic necuviincios, nici nu s-ar fi dedat unui comportament nesăbuit, dar se ocupa cu activităţi care nu îl implicau şi pe conte, ceea ce o înfuria pe

Margaret. Nu ştia unde era Edward, iar, în locul lui, însoţitorul atrăgător al Oliviei era o ispită care ar fi putut să-i distragă atenţia de la obligaţiile ei.

Până în acel moment Margaret se mulţumise să lase relaţia să evolueze singură, însă cu fiecare zi care trecea, Olivia era din ce în ce mai puţin dispusă să încerce să intre în graţiile lui Edward. Plimbările ei călare erau un exemplu concludent că prefera să facă orice altceva decât să socializeze cu lordul Salisbury. Răzvrătirea ei, venind acum să se adauge purtării ciudate a lui Winnie, o făcu pe Margaret să se întrebe dacă nu cumva ar fi trebuit să se îngrijească ea de cum să sfârşească povestea.

Erau multe metode prin care se putea asigura că Olivia se căsătorea cu Edward. Poate că sosise momentul să înceapă să pună la cale un plan, pentru a forţa partida.

Îşi strânse hârtiile într-un teanc ordonat şi se întoarse în camera ei să îşi facă somnul de după-amiază. În acele câteva minute de dinainte de a adormi reuşea să gândească cel mai limpede. Spera ca, după ce se va trezi, să aibă o grămadă de idei salvatoare la îndemână.

*

Olivia porni cu paşi mari spre casă, însă, pentru a ajunge la destinaţie, o luă pe o rută ocolitoare ce ducea prin imensele grădini ale conacului. O zărise pe Margaret pe terasă şi îşi dorea cu disperare să o evite pe mama ei vitregă.

Margaret sigur va dori să discute cu ea despre detaliile pregătirilor pentru acea seară – ce bijuterii şi ce rochie ar fi trebuit să poarte Olivia la cină, cum să îşi aranjeze părul –, însă Olivia nu putea suferi să vorbească despre nimic din toate acestea.

Îşi făcuse un obicei din a călări în fiecare după-amiază, activitate considerată acceptabilă, care îi oferea

pretextul perfect pentru a petrece timp în compania lui Phillip. Însă plimbările erau prea scurte şi se încheiau mult prea repede, iar după încântătoarea oră pe care o petrecea amuzându-se cu el, nu putea îndura tiradele lui Margaret legate de Edward şi de potenţiala lor nuntă.

Ce ar fi trebuit să facă?

Devenea din ce în ce mai limpede că nu îşi putea respecta promisiunea de a-l cuceri pe Edward Paxton. Deşi Margaret se baza pe ea şi nu aveau nicio altă opţiune, nu putea să salveze întreaga familie, aşa cum i-o cerea Margaret.

Dacă devenea soţia lui Edward, viitorul îi rezerva un şir lung de cine festive îngrozitoare, de întâlniri şi evenimente sociale cu vecinii, în care ea ar fi jucat rolul de gazdă de fiecare dată, cu gândul la fiul lui, aflat la grajduri şi urmărind totul din depărtare.

Ori de câte ori ar fi ieşit în curte sau ar fi avut nevoie să folosească trăsura, ar fi riscat să dea întâmplător peste Phillip, şi nu îşi putea imagina tortură mai mare decât să fie aproape de el, însă fără a putea să profite de acea apropiere. Nu era în stare să-şi trăiască viaţa ca soţie a lui Edward, prefăcându-se că Phillip nu exista.

Spre deosebire de majoritatea fetelor, ea nu se gândise prea mult la ziua când o să devină mireasă, nu visase la nunta ei, nici nu încercase să îşi imagineze cum ar fi arătat soţul ei. Când Margaret îi explicase situaţia lor disperată, Olivia consimţise cu stoicism că o nuntă grabnică era singura alternativă, însă nu se gândise prea mult la ce presupunea efectiv *căsătoria.*

De când îl cunoscuse pe Phillip reflectase îndelung la acel aranjament misterios. Acum cunoştea câte ceva despre ardoare şi dorinţă fizică. Exista un aspect unic al căsătoriei, despre care ea nu ştiuse nimic şi pe care nu îl putea ignora.

Descoperise în firea ei o latură desfrânată, dedată

plăcerilor carnale, pe care nu o mai observase până atunci. Era captivată, încântată şi fermecată de gesturile pe care i le arătase el, însă nu putea îndeplini acele acte neruşinate decât cu cineva faţă de care nutrea sentimente profunde.

Ceea ce excludea o partidă aristocrată.

Având nevoie de venitul pe care i l-ar fi asigurat un soţ, nu se putea căsători cu Phillip, însă nu se putea căsători nici cu

Edward. Nu putea să împartă patul cu un bărbat pe care nu îl iubea. Nici dacă ar fi deţinut toate bogăţiile din lume. Nici măcar dacă scumpa ei familie ar fi fost în pericol să piară.

Pur şi simplu nu o putea face.

Cum de nimerise în mijlocul unei asemenea încurcături? De ce îşi permisese să înceapă o aventură cu Phillip? Până atunci totul i se păruse atât de uşor, viitorul îi fusese bătut în cuie, hotărârea fusese luată, însă pe Phillip îl văzuse o singură dată, suficient pentru a uita complet de prudenţă.

O aventură cu el însemna să cocheteze cu dezastrul. Dacă se ducea la Margaret şi îi mărturisea sentimentele pe care le nutrea, nu putea să prevadă cum ar fi reacţionat aceasta. Femeia putea fi de-a dreptul malefică şi era posibil să recurgă la ameninţări sau la planuri de răzbunare pentru a o forţa pe Olivia să îi facă jocul.

La fel, dacă îl aborda pe Edward şi îi mărturisea ezitarea ei, el i-ar fi acceptat decizia, apoi le-ar fi trimis imediat acasă. Nu ar mai fi avut niciodată ocazia de a fi cu Phillip, iar acel gând făcea o eventuală plecare prea dureros de acceptat. O să fie nevoiţi să se separe, însă nu era în stare să se gândească la acel moment şi nici nu putea face nimic care să grăbească acea zi teribilă.

Nu putea decât să continue, mimând un început de afecţiune faţă de Edward, îmbunând-o pe Margaret cu jumătăţi de adevăr şi răspunsuri evazive, având grijă în tot

acest timp să nu se privească prea atent în oglindă. Ca o adevărată laşă, nu ar fi fost în stare să o înfrunte pe femeia pe care ar fi văzut-o acolo.

Ce neghiobie! Câtă naivitate şi lipsă de rafinament! Se crezuse atât de deşteaptă, atât de experimentată. Cum de se vârâse într-un asemenea dezastru?

Îşi continuă drumul, ascunsă privirii de tufişurile dese. O coti pe alee şi, spre marea ei surprindere, aproape se ciocni de Winnie.

— Winnie, bună. Zâmbi, deşi ea nu îi răspunse la fel. Ce cauţi aici singură?

— La fel te-aş putea întreba şi eu.

Olivia râse, căci Winnie exprimase ceea ce era evident.

— Eu mă ascund.

După o şovăială îndelungată, Winnie recunoscu:

— Şi eu.

Olivia o studie. Nu ţinea minte să o fi văzut vreodată pe Winnie tulburată. Winnie era în permanenţă senină, calmă şi docilă. Într-o casă în care Olivia era înconjurată de muţenia lui Helen şi de răutatea şi şicanele lui Margaret şi ale lui Penny, Winnie era o prietenă exemplară, o gură de aer proaspăt. Ea nu se plângea niciodată, nici nu se agita, accepta orice idee sau plan, era veselă şi optimistă, indiferent cât de neagră ar fi fost situaţia. Însă iată că, pe neaşteptate, părea extrem de chinuită.

Era evident că se învârtise neliniştită prin acel loc izolat, iar revelaţia fu atât de bizară, încât o şocă şi o îngrijoră pe Olivia.

Ce ar fi putut să se întâmple ca să o aducă pe Winnie într-o asemenea stare de spirit?

— Eşti bine?

— Da. Se întoarse şi îşi îndreptă privirea spre conac, studiindu-l ca şi cum ar fi putut vedea prin ziduri. De ce n-aş fi?

— Pari foarte supărată.

Winnie continuă să scruteze conacul, iar tăcerea deveni insuportabilă. Olivia făcu un pas spre ea, apoi se opri, derutată de mâhnirea lui Winnie şi neştiind prea bine cum să o aline.

Winnie se întoarse brusc spre ea.

— M-ai ierta, nu-i aşa, Olivia? o întrebă ea. Dacă ţi-aş face ceva îngrozitor?

— Ei bine, fireşte că da.

— Nu te-aş răni niciodată intenţionat.

— Ştiu. Strânse mâinile lui Winnie într-ale ei. Ce e, Winnie? Ce te-a adus în halul ăsta?

Lacrimile inundară ochii lui Winnie şi i se revărsară pe obraji. Winnie locuia cu ele de doisprezece ani, dar era prima dată când Olivia o vedea plângând.

— Vreau să plec acasă, spuse ea.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Te-a insultat sau supărat cineva?

— Nu, nu.

— Atunci ce e?

— M-am săturat să mă tot bazez pe alţii. Măcar de data asta aş vrea să pot lua singură o hotărâre.

Era evident că problema plecării ei era una vitală.

— Ai discutat cu Margaret?

— Da, dar ea insistă că nu ne permitem.

— Poate ar fi dispus contele…

— Nu! o întrerupse Winnie. Nu aş vrea să îl deranjez.

— Te rog, spune-mi cum aş putea să te ajut.

— Nu poţi face nimic, spuse ea. Nu ai nici tu mai mulţi bani decât mine, ca să cumperi un bilet.

— Nu, nu am, dar dacă aş avea chiar şi un bănuţ, ţi l-aş da.

— Ai fost întotdeauna atât de bună cu mine, în timp ce eu nu am făcut aproape nimic ca să merit.

— Winnie! Dumnezeule mare!

— O, nu mă băga în seamă. Ridică din umeri, încercând să se scuture de mâhnirea profundă. Am fost atât de disperată şi de nefericită. Acum se revarsă totul. Nu mă pot controla.

De cât timp suferea Winnie? Era din cauza unui incident recent sau era ceva care se acumulase în timp? Judecând după cât de agitată era, suferinţa ei părea să fi crescut în fiecare zi, iar ceva o făcuse să dea pe dinafară.

Lacrimile continuară să i se reverse în şiroaie, iar când Olivia îşi petrecu un braţ pe după umerii ei, îi trecu prin minte că, deşi erau în relaţii foarte cordiale, nu o cunoştea aproape deloc pe Winnie. Relaţia lor era strict una de suprafaţă, alimentată de conversaţii frivole despre viaţa de zi cu zi, despre vreme şi despre cele mai recente rochii la modă, dar ce *ştia* cu adevărat despre ea?

Aparent, nu prea multe. Cum era posibil ca această persoană care îi era atât de dragă să sufere, fără ca Olivia să aibă cea mai vagă idee despre chinul ei sau măcar vreo umbră de bănuială privind cauza?

Descoperirea o făcu să se simtă meschină şi josnică. Chiar atât de detaşată era de cei din jur? Se închidea faţă de ei şi evita intimitatea? Sau să fi fost din cauza lui Winnie? Winnie îşi construise ziduri care să o despartă de ceilalţi?

Olivia fusese atât de absorbită de propria ei dilemă, încât îi ignorase pe cei apropiaţi ei. Venise la Salisbury pentru a-şi ajuta familia, însă unul dintre membrii acelei familii era copleşit de nelinişte, iar Olivia fusese oarbă la suferinţa lui. Dacă nu ar fi ales să treacă prin grădină, nici acum nu ar fi ştiut despre agonia lui Winnie.

Cât de nepăsătoare fusese! Cât de crudă! Chiar în clipa aceea jură în sinea ei că o să fie o prietenă mai bună.

— Hai să ne întoarcem în casă, îi sugeră ea.

— Nu, nu vreau să mă întorc înăuntru.

Vehemenţa ei o făcu să pară aproape temătoare.

— Linişteşte-te, haide, o alină Olivia. Trebuie să te calmezi. Vom cere un prosop parfumat pentru ochii tăi. Eventual vreo licoare care să te ajute să te relaxezi.

Olivia avea o batistă pe care o păstra în manşeta jachetei şi, scoţând-o, tamponă uşor obrajii pătaţi de lacrimi ai lui Winnie.

— Încearcă să-ţi vii în fire – doar până ajungem în camera ta. N-ai vrea să te vadă cineva în starea asta.

— În special lordul Salisbury. Să nu-l laşi să mă vadă.

Era o remarcă bizară. Olivia nu ştia ca Winnie să fi petrecut suficient timp în compania lui Edward, ca părerea lui să conteze.

— Nu o să-l las. Apoi, îi explică planul calmă: Urcăm pe scările de serviciu. Ştiu eu drumul. Te descurci?

— Da.

Ţinându-se de mână, porniră.

Capitolul 11

Phillip îşi aţinti privirea asupra curţii întunecate în timp ce Olivia riscă din nou totul pentru a se furişa în căsuţa lui. O rugase să nu mai vină, îi poruncise să înceteze cu acea nebunie, însă fără prea multă energie în mustrările lui.

Vizita ei de dinainte, când el o învăţase ce însemna pasiunea, fusese o nenorocire pentru el. Reuşise să îşi stăpânească purtarea, astfel încât să nu îi răpească virginitatea, dar nu era sigur că se simţea în stare să fie la fel de galant şi a doua oară.

O dorea. Fără restricţii sau limitări. Fără să se gândească la consecinţe. Nevoia lui trecea de ceea ce ştia sau înţelegea despre el însuşi. Olivia era cea mai

inaccesibilă femeie, ca un înger din rai care, preţ de o clipă efemeră, binevoise să lumineze viaţa lui jalnică, dar care nu o să poată fi vreodată a lui. Acest lucru era un adevăr absolut, însă mintea lui refuza să accepte realitatea.

Ce era de făcut?

Deşi ea nu îl mai vizitase din acea primă noapte atât de importantă, îl tortura în fiecare zi făcându-şi apariţia la grajduri, obligându-l să o însoţească în plimbările ei călare pe aleile inundate de soare ale moşiei. Precum un băieţandru amorezat, el o escorta, venind în urma ei în calitate de însoţitor.

Umilinţa de a veni după ea ar fi trebuit să îi fie de ajuns ca să îşi dea seama cât de nesăbuită era purtarea lui, căci nu exista metodă mai bună de a sublinia diferenţele dintre ei. Atunci când era vorba despre ea, nici măcar orgoliul lui nu mai conta. Nu îi păsa că trebuia să o slujească precum un angajat loial. Nu îi păsa că erau despărţiţi de situaţia financiară şi de statutul social. Ajunsese să aştepte cu nerăbdare plimbările lor, astfel încât dorinţa de a fi cu ea era pe primul plan, influenţându-i în special capacitatea de a-şi face treaba.

Pe tot parcursul dimineţilor nesfârşite stătea şi tânjea după ea, aşteptând nelinişti dupăamiaza şi zgomotul pantofilor ei, când intra în grajd. Până în clipa în care îi vedea faţa frumoasă, nu se putea concentra la nimic altceva.

Nu se putea aduna, nu reuşea să fie atent la ajutoarele lui. Adesea, aceştia erau nevoiţi să repete de mai multe ori o întrebare până reuşeau să obţină un răspuns. Pentru el, singurul subiect care conta era Olivia.

Îşi petrecea ore în şir încercând să ghicească unde se afla şi ce făcea. Ca un vagabond sărac, stătea cu privirea aţintită asupra conacului, studiind ferestrele, terasa, dornic să o zărească o clipă în timp ce îşi vedea de treburile ei.

Era înnebunit să descopere ce purta, ce mâncase la

micul dejun, cu ce îşi ocupa timpul şi dacă – oricât de mică ar fi fost probabilitatea – nu cumva se gândea şi ea la el.

Plimbările lor călare, făcute cu regularitate, începuseră să consolideze o legătură periculoasă între ei, care era puternică şi reală, şi, oricât de mult s-ar fi străduit, nu putea să reducă din atracţia pe care o simţea faţă de ea. Fragmentele de informaţii pe care i le dezvăluia despre ea îi alimentau reflecţiile. Îi era teamă pentru ea, situaţia ei dificilă îl îngrijora şi şi-ar fi dorit să îi poată rezolva dilema.

Ea îi mărturisise totul: catastrofa financiară care o păştea, relaţia ei conflictuală cu Margaret şi cu Penelope, tristeţea care o chinuise după moartea tatălui şi a fratelui ei. Îi povestise chiar şi despre nepoata ei, Helen, fiica nelegitimă a fratelui ei, şi faptul că dificultăţile mentale ale fetei stârneau disensiuni între femeile adulte.

Circumstanţele nefavorabile o împingeau spre Edward, iar frustrarea lui Phillip era mai intensă ca niciodată. Cât şi-ar fi dorit să aibă bani suficienţi să o ajute! Fără să ezite nicio clipă, ar fi luat-o pe sus şi i-ar fi rezolvat toate problemele.

Cea mai tristă realitate era că visurile ei de viitor erau similare cu ale lui. Nu vâna moşia fabuloasă pe care o oferea Edward, nici ocazia de a fi contesă. S-ar fi mulţumit cu o căsuţă confortabilă în care să poată citi şi picta, în care să o poată creşte pe Helen şi, poate, într-o bună zi, pe propriii ei copii.

Când închidea ochii, vedea o imagine cu ei doi, căsătoriţi şi fericiţi, instalaţi într-o căsuţă rurală mică şi cochetă, unde el ar fi putut dresa şi vinde cai, în timp ce ea s-ar fi ocupat de diverse treburi mărunte, în locuinţa lor confortabilă.

Visurile erau atât de autentice şi atât de sfâşietoare, încât nu putea îndura să le contemple.

Faptul că Olivia nu avea nicio opţiune potrivită îl mâhnea atât de tare, încât se gândise să meargă la tatăl lui

şi să ceară fie un aranjament financiar, fie o parte din proprietate şi câteva dintre animale ca bază pentru formarea unei herghelii. În aceste reverii ale lui s-ar fi folosit de mica afacere pentru a o întreţine pe Olivia – deşi nu îşi imagina cum ar fi putut o activitate atât de modestă să asigure toate cele necesare pentru cinci femei şi copiii pe care i-ar fi avut el şi Olivia, nici cum ar fi putut locui cu toţii împreună, bucurându-se de o oarecare armonie; toate acestea nu făceau decât să scoată în evidenţă cât de caraghioase erau acele fantezii ale lui.

Însă deşi ştia că era absurd să spere, nu reuşea să renunţe la ideea că ar fi trebuit să încerce. Nu îi ceruse niciodată lui Edward vreun sfanţ. Uriaşa lui aroganţă nu i-ar fi permis acest lucru.

Tot ce primise fusese rodul unui efort susţinut, iar faptul că era dispus să se umilească reprezenta o dovadă în plus a faptului că era amorezat până peste cap.

Ce i-ar fi spus lui Edward dacă ar fi purtat acea discuţie? „Am o aventură clandestină cu femeia căreia îi faci curte?” „Aş vrea să îmi dai o avere ca să mă pot căsători cu ea în locul tău?”

Copleşit de absurditatea situaţiei, clătină din cap. Nu existau răspunsuri. Nu exista nicio concluzie viabilă.

Aruncă o privire în jur, studiind căsuţa în care locuise ani la rândul, apoi grajdurile de dincolo de pajişte. Acolo era *acasă.* Când zăcuse printre străini, pe câmpia prăfuită din Spania, cu sângele scurgându-i-se în pământ, se rugase să supravieţuiască atât cât să se poată întoarce în acel loc special, şi iată că, în cele din urmă, reuşise.

Îşi refăcuse sănătatea şi îşi reluase munca. Dar avea să dureze acea situaţie? Deşi Olivia tot insista că nu se putea căsători cu Edward, dacă o făcea totuşi? Dacă decidea că nu avea încotro?

Dacă Olivia se căsătorea cu Edward, Phillip nu ar mai fi putut rămâne la Salisbury. Nu ar fi fost în stare să-şi

petreacă viaţa stând cu ochii aţintiţi asupra conacului şi imaginându-şi-o în braţele tatălui lui, în patul tatălui lui. Ar fi fost nevoit să plece, dar unde să meargă? Ce ar fi putut face?

Se uită din nou în jur, cântărind locul familiar, casa lui dragă, şi se întrebă dacă acestea o să fie ultimele zile în care mai era înconjurat de acareturile de care era atât de ataşat. Îndrăgostindu-se de ea îşi pusese în joc nu doar inima, ci şi securitatea?

„Îndrăgostindu-se”

Cuvintele răsunară cu ecou în mintea lui. Asta era ceea ce i se întâmplase? Se îndrăgostise?

— O, Doamne, gemu el, nereuşind să cuprindă profunzimea idioţeniei lui; însă nu mai apucă să reflecteze.

Olivia era acolo şi îl căuta, iar el se grăbi să o conducă în căsuţă şi să închidă uşa.

Purta peste veşminte aceeaşi pelerină, iar el se aplecă şi îi captură gura într-un sărut torid. Nu fusese niciodată genul care să facă lucrurile doar pe jumătate, şi dacă tot era să asiste la sfârşitul lumii, intenţiona să se prăbuşească încununat de glorie.

Odată ce se va sfârşi povestea lor de dragoste – cu un final nefericit, fără îndoială! nu o să reflecteze întristat la faptele petrecute şi nici nu o să regrete că nu-şi ascultase inima. O să savureze fiecare întâlnire delicioasă pe care reuşea să o pună la cale, până când ghinionul sau circumstanţele o să îl oblige să înceteze.

Mâinile lui erau peste tot, pe umerii ei, pe spatele ei, pe fund. Prinzându-i fesele, o ridică în aer, întorcând-o şi pornind cu ea spre patul lui. O întinse pe saltea, încă înfăşurată în pelerină, şi i se alătură, întinzându-se şi el şi împingând-o în saltea. Era încins de la contactul fizic, arzător şi pregătit pentru orice ar fi putut încerca, şi, de data aceasta, prevedea că o să *încerce* foarte multe.

— Te vreau goală.

Apucându-i pelerina, îi dezlegă gluga şi i-o dădu jos.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spuse ea râzând.

— Dacă nu reuşesc să-ţi scot hainele în următoarele zece secunde, greu de spus ce-aş fi în stare să fac.

— Chiar te rog, atunci. Pofteşte.

Incapabil să mai amâne, era disperat să îi muşte mărunt sânii, să îi lingă miezul femeiesc. Îi descheie nasturii de la rochie şi i-o trase jos. Sfârcurile îi erau obraznice, rigide, şi se aplecă să i le sugă în timp ce continua să o dezbrace, dezgolindu-i abdomenul.

În cele din urmă, rămase goală, doar cu pantofii în picioare, iar Phillip i-i smulse şi îi aruncă pe podea, unde aterizară cu o bufnitură surdă.

Îngenunchind între picioarele ei, îi studie trupul, iar ea îndură cu graţie privirea lui. Doar roşeaţa din obraji trăda faptul că era o experienţă nouă pentru ea. Avea o siluetă perfectă, lată în dreptul umerilor, îngustă la talie, lată din nou la şolduri. Sânii îi erau plini şi rotunzi, coapsele, rotunjite şi fine.

Priveliştea cu ea goală, aşteptând ca el să-i ofere plăcere, îl încântă şi îl excită.

Ridicându-i picioarele, îşi apăsă degetele mari în arcul tălpilor ei, masându-i-le şi desfăcându-i în acelaşi timp coapsele, dezvăluindu-i centrul. Ei nu îi plăcu această expunere neobişnuită, simţindu-se jenată să fie privită astfel, şi încercă să-şi strângă picioarele, însă el nu se lăsă înduplecat.

— Nu mă refuza, Livvie. Lasă-mă să fac asta.

— E prea ciudat. Mă simt ruşinată.

— Ei bine, pe mine mă excită. Vreau să te văd cu totul. Îi dezmierdă gleznele, gambele. Mai ţii minte cartea pe care o studiai când ne-am întâlnit prima dată?

— Cum aş putea uita? *Un deliciu pentru simţuri.*

— M-ai întrebat de ce se pictează aşa ceva, iar eu ţi-am spus că bărbaţilor le place să privească femei goale.

Nici eu nu sunt diferit.

Frecţionându-şi umflătura dintre picioare, se chinui să uşureze o parte din presiunea ce creştea acolo. Se întărise atât de tare din cauza ei, încât simţea că era gata să explodeze în pantaloni, ca un băiat de treisprezece ani, cu caş la gură.

Ea observă încotro se îndreptase mâna lui.

— O să te dezbraci în noaptea asta?

— Cred că da.

— Fă-o. În timp ce te privesc *eu.*

Phillip şovăi. Deşi era hotărât să ducă mai departe relaţia lor sexuală, nu ştia sigur dacă era suficient de ticălos încât să îi răpească virginitatea. Chiar dacă tânjea să o facă şi chiar dacă era capabil să o excite suficient, ca ea să îl implore să o facă, tot nu se hotărâse încă să meargă până la capăt. Însă, odată ce se descotorosea de haine, nu era sigur că o să se poată abţine să facă acel ultim pas.

„Sunt multe lucruri plăcute pe care le poţi face şi fără să-i sacrifici virtutea.”

Vocea păru să răsune dintr-un loc aflat imediat după pat şi păru atât de real, îndemnându-l într-un mod atât de limpede şi de viclean să facă ceea ce nu ar fi trebuit, încât se întrebă dacă nu cumva diavolul însuşi se afla în celălalt colţ al încăperii.

Ei bine, fusese dintotdeauna un păcătos, deci dacă Lucifer îi dădea ghes să meargă mai departe, bătrânul nemernic o să fie foarte fericit.

Sub privirile ei foarte atente, îşi descheie cămaşa, scoţând-o din pantaloni. Odată eliberată, şi-o dădu jos.

— Şi pantalonii, te rog, îi ceru ea.

Nu îl deranja cu nimic să se dezbrace pentru ea. În cursul aventurii lor carnale precedente, ea îl atinsese şi îl masase, ba chiar gustase din mădularul lui – un act care îi trezise o durere de câteva zile în boaşe deci nu o să fie nevoit să facă faţă vreunui şoc feciorelnic, deşi îşi făcea

griji că o să-i vadă cicatricea de pe coapsă, provocată de o sabie inamică. Era urâtă, şi nu îi plăcea să vorbească despre ea, nici despre cum se alesese cu ea.

Se dădu jos din pat, îşi trase pantalonii peste labele picioarelor şi se descotorosi rapid de pantofi şi ciorapi, rămânând mândru şi gol în faţa ei.

Ea îl examină, privirea ei pătrunzătoare făcându-l să vibreze de tensiune şi să i se umfle mădularul şi mai mult când ea îi studie fiecare centimetru de piele.

Sprijinindu-şi mâinile în şolduri, se expuse complet, încântat să o vadă interesată, fericit că nu era timidă sau speriată.

— Nu te deranjează curiozitatea mea, aşa-i? îl întrebă.

— Câtuşi de puţin.

— De vină e artistul din mine. Trebuie să verific ceea ce se ascunde dincolo de atâtea ţesături.

— Îţi stau la dispoziţie, Lady O.

— Întoarce-te din lateral, îi ceru ea, apoi îl evaluă din nou. Acum complet, să-ţi pot vedea spatele şi fundul.

Supunându-se, îi simţi privirea alunecând peste el şi o auzi coborând din pat. Se apropie de el, îşi puse degetele pe umerii lui, urmărindu-i conturul oaselor, apoi coborî pe şira spinării, trecu peste scobitura din dreptul taliei şi peste curbele fundului lui.

Îl prinse de fese, studiindu-le forma şi greutatea, apoi se lăsă în genunchi.

— Ce-i asta?

— O cicatrice.

„Evident!” Se întindea din dreptul bazinului până la genunchi.

— De la ce?

— Am fost rănit în armată. În Spania.

— Serios?

— Da.

— Ai fost soldat! Se lumină la faţă. Eroul meu de

război!

— Nu tocmai.

Roşi. Nu făcuse decât să încerce să-şi salveze naibii pielea, ceea ce nu considerase niciodată a fi un act prea eroic.

Ea îşi trecu un deget peste cicatrice.

— Te doare?

— Când plouă, minţi el.

Locul îi pulsa dureros în cea mai mare parte a timpului – amintindu-i constant şi necruţător de acea escapadă oribilă – şi, ocazional, încă mai şchiopăta.

Uluindu-l, Olivia se aplecă în faţă şi îl sărută pe cicatrice. Prea puţine persoane îi arătaseră vreodată blândeţe sau înţelegere, iar grija ei îl impresionă. Lacrimile îi înceţoşară privirea şi se bucură că nu stătea cu faţa la ea.

— O să-mi povesteşti cum s-a întâmplat?

Phillip înghiţi în sec de două ori înainte de a reuşi să răspundă.

— Poate.

Ea se mulţumi cu atât, intuind că nu era un subiect despre care avea să afle prea multe, iar el se simţi foarte uşurat.

— O să-mi dai voie să te desenez într-o bună zi? îl întrebă, schimbând subiectul conversaţiei.

De ce nu? Ce năzbâtie grozavă ar fi fost!

— Cu siguranţă.

— Nud?

„Nud?”

— Dacă n-ai nimic împotrivă.

— Da. Chicoti. *În mod cert* mi-ar plăcea.

Îl inspecta cu un aer detaşat, ca şi când ar fi studiat o statuie sau un cal deosebit, însă chiar şi aşa, Phillip se simţi extrem de încântat. Mângâierile, adăugându-se exclamaţiilor ei întrebătoare, stârneau un foc imposibil de stins şi avu nevoie de întreaga lui tărie sufletească pentru a

se abţine să nu se răsucească pe călcâie şi să o posede, atunci şi acolo, pe marginea saltelei.

Zăbovind la picioarele lui, ea se ridică apoi, lipindu-şi bustul gol de spatele lui şi încolăcindu-şi braţele în jurul lui.

— Eşti superb, murmură ea, sărutându-l între omoplaţi.

Copleşit, Phillip era incapabil să vorbească, aşa că rămaseră cufundaţi în tăcere. Apoi, el îi conduse mâna spre mădular, pentru ca degetele ei să-l cuprindă, şi începu să facă lent mişcări de du-te-vino, însă după câteva împingeri ajunsese deja la limita excitării şi se opri.

Răsucindu-se pe călcâie, o ridică în braţe şi o puse din nou pe pat, acoperind-o cu trupul lui lung şi zvelt. Când corpurile lor se întâlniră, lăsă să-i scape o răsuflare şuierată.

— O, Dumnezeule, Livvie!

Fără voia ei, picioarele i se îndepărtară, făcându-i loc perfect, lăsându-i mădularul să se strecoare la locul lui, fără a fi ghidat. Dacă ar fi îndrăznit, ar fi putut să o scape de virginitate şi să rezolve odată pentru totdeauna acest aspect, însă, dintr-un motiv nebunesc, nu merse mai departe.

— Urmează să…

Prudentă, puse întrebarea, fără a şti prea bine ce termen să folosească mai departe.

— Nu cred, răspunse el. Doar o să te ţin în braţe.

— Dar vreau să aflu cum e.

— Ştiu că vrei, dar dacă te deflorez, nu va mai exista cale de întoarcere.

— Nici nu-mi doresc.

— Spui asta acum, o contrazise el, dar nu poţi ghici ce îţi rezervă viitorul. Dacă am merge mai departe – îşi strecură blând două degete în ea –, aş da acolo peste o pielicică subţire care blochează accesul spre pântecul tău şi aş rupe-o. Te-ar durea şi ai sângera.

— Şi ce-ar însemna asta?

— Sângele şi durerea îi arată soţului tău că ai venit în patul conjugal fecioară. Dacă rup membrana, nu va mai creşte la loc. Nu putem repara stricăciunea.

— Oh, urăsc chestia asta! scânci ea, în timp ce el începu să o dezmierde. Nu vreau ca posibilitatea unei căsătorii – idee pe care nu o suport – să ne despartă. Ce pot face?

Confuzia lui era la fel de mare ca a ei. Dar nu avea răspunsuri. Nici pentru ea, nici pentru el însuşi.

— Nu vreau să te ascult flecărind despre căsătoria ta, o repezi el. Nici despre alegerile tale.

Era un subiect prea sensibil, fiindcă ştia că el nu se va afla niciodată printre pretendenţii ei. Nu exista decât momentul prezent, împărtăşit doar de ei doi, şi intenţiona să îl transforme într-un episod magic, în care să nu permită invazia lumii exterioare.

— Dar dacă nu mă poţi ajuta nici tu, la cine să apelez?

— Nu ştiu, răspunse el. Tot ce pot să-ţi sugerez e să ne bucurăm cât de mult putem de timpul pe care îl avem la dispoziţie, astfel încât, după ce vei pleca, să nu regretăm nicio clipă.

Ea dădu din cap, posomorâtă.

— Presupun că asta e cea mai înţeleaptă alegere.

Dădu şi el din cap, apoi începu din nou să o sărute, dorindu-şi să pună capăt altor discuţii. Subiectul îl făcea să sufere. Era mult mai simplu să facă dragoste cu ea. Se putea preface că legătura dintre ei era pur fizică, că nu avea deloc profunzime emoţională.

Coborând cu sărutări fierbinţi pe gâtul ei, parcurse, cu muşcături mărunte, distanţa până la pieptul ei, oprindu-se la sâni. Oliva era deja familiarizată cu acele gesturi desfrânate şi le acceptă, arcuindu-şi mijlocul şi oferindu-i mai mult din trupul ei, pentru plăcerea lui. În partea de jos a corpului, şoldurile ei răspunseră cu un ritm lent, iar el îşi

mută săruturile pe abdomen, coborând către miezul ei de came. Scormonind prin părul ei pubian, o adulmecă şi o linse pe abdomen. Ea îi permise totul până când el coborî şi mai mult şi îşi strecură limba în ea.

— Phillip?

Era speriată şi încerca să se ferească de explorarea lui, însă el se înfipsese bine în picioare şi nu îl putea împinge la o parte.

Îndepărtându-i pliurile de carne, o expuse, dezgolindu-i piersica umedă şi penetrând-o, în acelaşi timp ţintuind-o şi folosindu-şi degetele pentru a-i tortura sfârcurile.

— Ai un gust atât de bun.

— Nu-mi place asta.

— O să îţi placă.

— Nu, eu…

Se chinui să se ridice în capul oaselor.

— Stai jos. Nu te împotrivi.

— Te rog, nu! îl imploră ea. E atât de… atât de…

— Indecent? Obraznic? Desfrânat?

— Da.

— Tocmai de asta mă încântă.

Îşi îndreptă atenţia asupra clitorisului ei, dezmierdându-i cu atingeri scurte, iar ea încetă să se mai plângă. Trupul ei deveni rigid, împingându-se spre el, chinuit de torentul pasiunii.

— Dă-ţi drumul, Livvie, îi porunci el şi începu să sugă din bobocul de carne excitat, ciupind-o în acelaşi timp de sfârcuri.

Ea scoase un ţipăt uşor şi se prăbuşi în abisul orgasmului.

Phillip urcă pe creasta valului de plăcere şi coborî împreună cu ea. Când o simţi relaxându-se, urcă încet cu săruturile pe trunchiul ei, capturându-i apoi gura cu a lui.

Era atât de atrăgătoare, atât de seducătoare, iar

senzualitatea ei contrasta puternic cu aparenţa cuminte şi cuviincioasă a unei fiice de conte.

Cât era de norocos că fusese cel care scosese la iveală acel aspect al personalităţii ei! Cât de minunat i se părea că era singurul care ştia despre acest lucru!

— Cum îmi faci asta? îl întrebă ea.

— Tu urci uşor pe culmile plăcerii. Nu prea are de-a face cu mine.

— Mincinosule, îl dojeni ea, zâmbind. Are exclusiv de-a face cu tine.

— Se poate, puţin.

Se umflă în pene. Erau atât de compatibili sexual. Îi era uşor să o ducă la orgasm.

— Cum se numeşte ceea ce tocmai ai făcut?

— Un sărut franţuzesc.

— Mai întâi *la petite mort,* acum sărutul franţuzesc. Râse. Ce-i cu francezii ăştia?

— Ştiu cum să se simtă bine.

— Asta e sigur. Se întinse precum o pisică satisfăcută. Îmi place atât de mult ce îmi faci. Asta înseamnă că sunt o stricată?

— Nu, înseamnă că eşti o fetişcană pofticioasă şi neruşinată – ridică jucăuş din sprâncene –, dar mie îmi placi aşa.

Deşi nu îl deranja să flecărească în timpul sexului, mădularul lui încă nesatisfăcut era atât de tare, încât îi pulsa. Nu putea să mai reziste la multe episoade în care el să îi ofere eliberarea de tensiune, fără a termina, la rândul lui. Se ridicase dincolo de punctul în care s-ar mai fi putut stăpâni, iar dacă nu avea parte în scurt timp de o satisfacere a dorinţei, era posibil să îşi piardă controlul.

Ea probabil îi recunoscu tensiunea, căci îşi încleştă mâinile pe şoldurile lui şi îl trase mai aproape. Pentru el mişcarea se dovedi periculoasă. Capul bărbăţiei lui era deja lipit de ea. Ea era alunecoasă, deschisă şi, cu puţină

presiune, ar fi putut să se strecoare în ea.

Ispita era extremă, apropierea, năucitoare, aşa că se ridică de pe ea, întinzându-se pe spate şi cuibărind-o în braţele lui.

— Atinge-mă, îi porunci el. Cum ţi-am arătat mai devreme.

Ea îl prinse în pumn, manipulându-l cuminte, însă el avea nevoie de mai multă stimulare. Îi acoperi mâna cu a lui, făcând-o să îl strângă mai tare, astfel încât să îşi treacă degetele peste capul mădularului la fiecare mişcare.

Ca o elevă entuziastă şi nerăbdătoare să înveţe, ea se supuse indicaţiilor lui, însă îşi dorea mai mult şi, ridicându-se în genunchi, se urcă peste el. Cu părul blond revărsându-i-se peste umeri, cu buzele umede şi umflate de la săruturile lui, cu sânii ei obraznici chinuindu-l şi împingându-l în pragul nebuniei, arăta ca o zeiţă păgână, o Walkirie.

El o trase în jos până ajunse direct peste el, cu mijlocul trupului ei transformat într-o crevasă alunecoasă, în care se putea mişca. Plăcerea era periculoasă, căci se afla din nou într-un loc unde nu ar trebui să se afle.

— Dacă am fi cu adevărat amanţi, spuse ea, ai intra în mine, nu-i aşa?

— Da.

— M-ar durea?

— Doar prima dată.

— Fă-o! îi ceru ea.

— Nu.

— Dar vreau să o faci.

— Aşa crezi tu.

— Of… se bosumflă ea, mă frustrezi de mă scoţi din minţi.

Phillip râse cu poftă. Dacă era cineva frustrat, în mod evident el era acela!

— Ia-mă în gură!

— O idee minunată.

Coborî, abandonându-şi poziţia periculoasă.

Precum o desfrânată abilă, se jucă şi îi tachină mădularul, ocupându-se de el ca şi cum s-ar fi desfătat cu regularitate cu acea manevră interzisă. Îl muşcă mărunt şi îl sărută, udându-l peste tot, până când îi stârni secreţiile sexuale, îi transformă boaşele în două pietre solide, îi făcu întregul trup să devină rigid sub presiunea dorinţei insaţiabile, moment în care îşi lăsă buzele înroşite să îi alunece peste capul bărbăţiei lui.

Având în vedere că era de novice în acele jocuri obscene, era urât şi grosolan din partea lui să se folosească astfel de ea, dar *trebuia* să intre în ea, chiar dacă doar pentru o clipă efemeră.

Întorcându-se cu tot cu ea, îşi trecu un picior peste ea. Concentrându-se exclusiv pe actul interzis – pe ea, pe gura ei şi pe forţa vitală a mădularului lui – reuşi să îndure pentru o clipă, să savureze şi să se desfete cu acea indiscreţie vulgară, însă nu ar fi putut rezista prea mult. Nevoia lui de a se descărca era prea puternică şi trebuia să termine.

Se retrase, iar ea se întinse după el, dorindu-şi să-l aducă înapoi, însă el îi dădu peste mână şi o trase în braţele lui, lipindu-şi erecţia de pielea mătăsoasă a abdomenului ei.

— Trebuie să mă termin.

— Eu ce trebuie să fac?

— Ţine-mă.

— Am s-o fac.

Zdrobind-o la pieptul lui, îşi începu cursa spre eliberare. Nu putea să se mai oprească acum, să dea înapoi, şi, cu un geamăt de plăcere indescriptibilă, pasiunea lui explodă, iar sămânţa i se revărsă din mădular într-un torent fierbinte şi intens.

Se împinse din nou şi din nou, pradă unui orgasm ce

nu părea să se mai termine vreodată, până când, în cele din urmă, din fericire, se încheie. Pulsul îi bubuia. Era scăldat în sudoare şi stătea aplecat peste ea, respirând gâfâit şi cu gândurile în dezordine.

Prăbuşindu-se alături pe pat, îşi îngropă faţa în perne, lăsându-şi degetele răsfirate pe sânii ei.

Cum o să perceapă ea acea purtare? Ce o să spună? Fusese prea copleşit pentru a se strădui să rămână blând sau pasiv, şi îşi imagina că aşa o să fie întotdeauna. Fără a încerca, ea reuşea să îl poarte pe noi culmi ale dorinţei.

Olivia se îndepărtă uşor şi îşi coborî mâna pe abdomen.

— Asta e sămânţa ta?

— Da.

Ridică privirea spre ea şi o văzu cum îşi înmuia un deget în grămăjoara clocotitoare, ducându-l apoi pe limbă, pentru a degusta.

— O să te termini şi în gura mea la un moment dat?

Năucit de nonşalanţa ei, el îşi dădu ochii peste cap.

— O să mă omori, femeie.

— Aşa crezi?

— Sunt *sigur.*

Aerul era împovărat de mirosurile împreunării lor, umed de la sudoarea şi efortul lor, iar Phillip se dădu jos din pat şi luă un prosop şi o cârpă umedă, apoi se întoarse la ea şi îi şterse temeinic pata de pe piele. Privindu-l atentă în tăcere, ea aşteptă până ce el îşi termină treaba.

— A fost minunat pentru tine? întrebă ea sfioasă.

— O, da. Rânjind, aruncă prosopul deoparte. Dacă ar fi fost mai plăcut de atât, era posibil ca inima mea să înceteze să mai bată.

— Deci am făcut-o corect?

Pe Phillip îl fermecă îndoiala ei feciorelnică.

— Nici că ai fi putut să te descurci mai bine.

— Asta înseamnă că putem s-o facem din nou.

Cutremurându-se de râs, se întinse lângă ea, întorcând-o şi încolăcindu-se în spatele ei.

— Lasă-mi câteva minute de răgaz, obrăznicătură mică ce eşti. Trebuie să-mi trag sufletul.

— Eu nu.

— Ei bine, eu nu sunt la fel de vioi ca tine.

— De cât timp vei avea nevoie?

— Oricât trebuie. O plesni peste fund. Hai să ne odihnim.

— Nu sunt obosită.

Ridicându-se într-un cot, îl privi încruntată peste umăr. Arăta ciufulită, satisfăcută, având obrajii trandafirii şi buzele umflate. Era atât de frumoasă, atât de atrăgătoare şi de ispititoare. Şi îi aparţinea doar lui. Cel puţin deocamdată.

— Vreau să te strâng în braţe, spuse el.

Cuvintele lui o făcură să se înmoaie.

— Mi-ar plăcea.

O instală pe pat, petrecându-şi un braţ pe sub capul ei şi celălalt peste talie. Ea se cuibări în el, apăsându-şi fundul delicios între picioarele lui.

— Cred că sunt *puţintel* cam extenuată.

Lăsă să-i scape un căscat deloc demn de o doamnă.

— Închide ochii.

— Nu îndrăznesc să adorm.

— O să stau cu ochii pe ceas.

Ea căscă din nou, iar respiraţia îi încetini şi, în scurt timp, se cufundă într-un somn adânc şi liniştit.

Închizând şi el ochii, Phillip rememoră fiecare detaliu din năucitoarea lor întâlnire. Nu avea de unde să ştie dacă o să i se alăture la o nouă întâlnire secretă şi voia să se asigure că, dacă aceasta ar fi fost ultima, nu o să uite nici cel mai mic detaliu.

Trecându-şi degetele prin părul ei, mângâindu-i uşor pielea, desenă conturul braţului ei, al taliei, al şoldului,

marcându-i fiecare colţişor şi pliu, crestele şi scobiturile.

Se potrivea la fix în braţele lui, ca şi cum Dumnezeu ar fi creat-o să fie perechea perfectă pentru el.

Ce farsă crudă! Bunul Dumnezeu avea un simţ al umorului foarte bizar.

Phillip fusese marginalizat întreaga viaţă, urmărind de departe ce se petrecea acolo unde tânjea să fie şi el inclus, aşteptând să îşi ocupe locul legitim, însă acest lucru nu se întâmplase niciodată. Olivia era încarnarea a tot ce-şi dorise vreodată şi nu avea să obţină, iar acel gând îl sfâşie, zdrobindu-l cu povara dorinţei lacome după atâtea lucruri care nu vor fi vreodată ale lui.

— Te iubesc, Livvie, îi şopti el, şi avu convingerea că ea îi zâmbise.

Deşi dormea adânc, îl auzise şi înţelesese.

Odată ardoarea lor potolită, încăperea se răcorise, iar Phillip trase o pătură peste ei, înfăşurându-se alături de ea ca într-un cocon confortabil, şi îşi aţinti privirea asupra ceasului, pentru a putea să o trezească înainte ca trâmbiţa cocoşului să anunţe apropierea zorilor.

Capitolul 12

Penelope traversă furtunos coridorul, îndreptându-se spre camera ei. Furioasă, se năpusti înăuntru şi trânti uşa cu suficientă forţă încât să facă să tremure tablourile de pe pereţi.

— Cum îndrăzneşte! tună ea.

De la acea scenă oribilă din pavilion, îl mai văzuse pe Freddy Blaine în trei ocazii diferite, şi de fiecare dată, el o ignorase.

Tocmai se încheiase o altă masă interminabilă în cursul căreia Freddy se lăfăise în faţa ei şi, în ciuda

nenumăratelor ei eforturi de a-i capta atenţia, nu-i aruncase nici măcar o privire. După masă, ea ieşise să se plimbe pe terasă într-un moment când el ar fi putut veni după ea fără a fi observat, însă aşteptase o veşnicie, fără ca el să iasă.

— Ticălosul, bombăni ea, savurând cuvântul urât.

Se credea al naibii de chipeş. O, cât îl detesta! Mizerabilul!

În timp ce ea nu putea înceta să se gândească la ceea ce făcuseră împreună, la cât de palpitant fusese când el o ţintuise, când ea îi opusese rezistenţă, avea impresia că el nu fusese câtuşi de puţin afectat. Iar gândul că nu avusese niciun efect asupra lui o înfuria.

Dintre toţii indivizii stupizi şi plictisitori pe care îi întâlnise la Salisbury, pe el îl alesese pentru o întâlnire secretă, însă el era nerecunoscător. În pavilion o insultase în repetate rânduri, o atinsese în feluri teribile, palpitante, şi deşi îi poruncise să înceteze, el nu se supusese dorinţelor ei.

Apoi avusese tupeul să încerce să o forţeze să-şi pună gura pe oribilul lui baston bărbătesc. Când refuzase, el o tachinase, alungând-o ca şi cum s-ar fi purtat rău. Dispreţul lui continua să îi stârnească mânia. Îi stătea ca un spin în coaste, înfuriind-o, scoţând-o din minţi.

Nimeni nu îndrăznea vreodată să se poarte urât cu ea. Nimeni nu era dispreţuitor sau batjocoritor cu ea. Ceilalţi ştiau cine era, cine fusese tatăl ei, şi îi arătau respectul şi stima care i se cuveneau în mod absolut. Însă el avea impresia că putea să o trateze ca pe o târfă de rând.

Cine era el de se credea atât de măreţ? Conform spuselor mamei ei, nu era decât un vecin lovit de sărăcie, care dădea târcoale la ora cinei doar ca să aibă ce pune în gură.

Cât tânjea să se răzbune pe el!

Îşi smulse agrafele din coc şi îşi lăsă părul să-i cadă

pe spate, căci îl prefera liber şi desfăcut, făcând-o să se simtă sălbatică şi nesăbuită. Detesta faptul că Margaret insista să şi-l ţină prins, să folosească piepteni şi bonete pentru a-l ascunde. Când bărbaţii îi întrezăreau pletele roşcate, erau fermecaţi. Voiau să-şi treacă degetele prin ele, să le miroasă şi să le mângâie.

Dacă Blaine i-ar fi văzut părul superb, nu ar mai fi privit-o ca pe o copilă. Nu i-ar mai fi spus că sânii îi erau prea mici sau că nu făcea decât să se joace cu el. Ar fi dorit-o, aşa cum un bărbat dorea o femeie. Ea i-ar fi făcut pe plac, l-ar fi privit excitându-se, ar fi mimat puţină pasiune, iar când l-ar fi văzut încins şi pregătit, i-ar fi întors spatele.

I-ar fi arătat cine deţinea controlul. I-ar fi demonstrat care erau consecinţele de a o lua peste picior.

Gândul la cum putea să îl umilească îi stârni un entuziasm extrem. Nu o deranjase mica lor luptă, felul în care îi dezgolise sânii şi cât de tare îi ciupise. Îi provocase durere, şi, din motive necunoscute, ea fusese încântată. Îi plăcuse să fie speriată şi incapabilă să fugă, şi deşi încercase să înţeleagă de ce găsise acea experienţă atât de incitantă, de ce era atât de nerăbdătoare să încerce din nou, nu reuşea să se lămurească.

Flirtase cu mulţi, mulţi băieţi, dar niciunul dintre ei nu se purtase măcar asemănător, deci nu avea termen de comparaţie, însă rememorase la nesfârşit acea întâlnire uluitoare. Îşi dorea să aibă o aventură cu el, să descopere ce i-ar fi făcut, însă odată ce se sătura de pipăielile şi atingerile lui, ea o să schimbe finalul.

Ea o să fie cel care să-l insulte. *Ea o* să îl jignească şi o să îi arunce cuvinte grele, comentând despre abilităţile lui nesatisfăcătoare, de amator, despre caracterul lui efeminat, urmând să-l trimită acasă ca pe un copilaş răzgâiat care nu şi-a făcut poftele.

Ideea de a-l pune la punct o înveseli teribil. Cât ai

clipi, îşi imagină o duzină de metode prin care ar fi putut să se răzbune.

O să i-o plătească, iar el o să regrete *amarnic.*

Ajungând lângă fereastră, se opri. Era o noapte caldă şi senină, stelele scânteiau, luna ilumina moşia şi dealurile ondulate de dincolo de ea. Îşi aţinti privirea în curte şi desluşi conturul pavilionului, vopseaua albă ieşind puternic în evidenţă, în grădina întunecată.

Pe trepte lucea o lumină. Îşi miji privirea, concentrându-se, şi…

Era el! Freddy Blaine!

Cu un tupeu de nedescris, stătea tolănit lângă balustradă, fumând o ţigară de foi. Calul îi era legat în spate, aşa cum fusese şi la întâlnirea lor precedentă.

Ha! O dorise, până la urmă. Vai, o să se amuze atât de bine! O să i-o plătească, apoi se va întoarce în camera ei fără să-şi irosească prea mult timp cu el.

Pornind hotărâtă spre dulap, îşi luă pelerina, apoi se strecură în vârful picioarelor pe coridor şi aruncă o privire de jur împrejur. Toată lumea era jos, socializând, iar mama ei credea că se retrăsese la culcare, chinuită de durerile de cap lunare, deci nu îi era deloc greu să se furişeze afară.

Continuându-şi drumul pe hol, dădu o raită prin camera Oliviei. În câteva clipe găsi portofoliul de schiţe al surorii ei şi îl puse pe pat, scoţând desenele. Erau multe schiţe noi, dovadă a unei aventuri romantice din ce în ce mai toride. Grăjdarul-şef era desenat gol, cu părţile intime expuse, deşi, oricât s-ar fi străduit, nu pricepea cum reuşea Olivia să se dedea unor acte atât de intime.

Ieşeau să călărească în fiecare după-amiază, iar Penny îi urmărise de două ori, atât cât putuse, însă cei doi nu făcuseră decât să discute. Nu se apropiase de ei suficient cât să audă ce îşi spuneau, dar nici nu văzuse nimic ce nu ar fi putut face şi în faţa lui Margaret. Cum se descurca Olivia?

Şterpeli trei dintre cele mai indiscrete schiţe, în care bastonul masculin al grăjdarului-şef era proeminent şi inconfundabil, apoi o luă spre scările de serviciu şi ieşi din casă.

Odată ce i le arăta lui Freddy, el nu avea să o mai numească vreodată *copilă!*

Traversând în grabă pajiştea, încetini pasul când se apropie de pavilion. Nu avea de gând să-l lase să vadă că se grăbise să fie cu el, şi zăbovi, ascunzându-se în spatele unui gard viu până i se calmă respiraţia.

După ce se linişti, porni încrezătoare pe cărare şi o luă vioaie spre pavilion, însă, când se apropie, el chicoti ca şi cum ar fi observat-o pe tot parcursul drumului.

— Ei, ei, croncăni el, sorbind îndelung dintr-o sticlă de tărie, dar e chiar micuţa fată bogată şi răsfăţată. Ce te face să ieşi atât de târziu la plimbare? Ţi-ai pierdut vreuna dintre păpuşi?

Clocotind de furie, Penelope se strădui să rămână rece şi dispreţuitoare.

— Eu nu mă joc cu păpuşi. Am modalităţi mult mai interesante de a-mi ocupa timpul.

— Chiar aşa? pufni el. Ceaiuri şi broderii?

Trecând semeaţă pe lângă el, ea luă sticla şi se trânti pe o bancă. Bău, având grijă ca el să vadă cât de bine putea înghiţi licoarea aprigă.

— Nu, sunt artistă, minţi ea, şi, punând sticla jos, scoase de sub pelerină ilustraţiile Oliviei.

După cum anticipase, el o urmărea precum un peşte prins în cârlig.

— Ce ai acolo?

— Câteva dintre schiţele mele.

Ignorându-l, întoarse unul dintre desene în lumina lunii. Bărbatul pe care îl ilustrase Olivia era greu de identificat, dar se vedea că era un bărbat şi că era gol puşcă.

— E unul dintre amanţii mei, se eschivă ea. A fost atât de încântat de mine, încât mi-a dat voie să îl desenez, după ce am terminat.

— I-a plăcut să şi-o tragă cu un copil?

— *Nu* sunt copil! repetă ea.

— Eu nu mi-am dat seama. Îi smulse desenele din mână, aplecându-se spre balustradă pentru a vedea mai bine. Tipul ăsta o are mare ca un cal de curse, declară el. Te-a posedat ca pe-o căţea în călduri?

— Normal, pretinse ea. L-am lăsat să-mi facă ce-a vrut.

— Ştii ce cred eu? întrebă el, aplecându-se. Nu tu ai creat astea. Tu nu te-ai apropiat vreodată de un bărbat gol.

— Ba da, afirmă ea. O să ţi-o dovedesc! Te-aş desena pe tine, aici şi acum, dar pun rămăşag că ţi-e prea frică să te dezbraci.

— De parcă m-aş dezgoli pentru cineva de teapa ta. Studie paginile. Sunt foarte reuşite. Foarte senzuale. Unde le-ai găsit?

— Îmi aparţin. Ilustraţiile nu aveau efectul scontat. Se ridică în picioare şi încercă să i le smulgă, însă el le flutură exact atât de sus cât să nu le poată ajunge. Dă-mi-le!

— Nu.

Le ridică şi mai mult, iar ea sări, în încercarea de a le recupera.

— Mama ta ştie de ele? Mă întreb cum ar reacţiona dacă i-aş spune?

— Mizerabilule!

— Ei, ei, o mustră el. Aşa se vorbeşte cu cineva mai mare decât tine?

Penelope începu să se lupte cu el de-adevăratelea, dând să-l lovească cu picioarele şi cu pumnii, dar nu reuşi să îl nimerească. Sătul să îşi bată joc de ea, el aruncă hârtiile deoparte şi îi ţintui încheieturile la spate.

— Mama ta a dat greş cu educaţia ta. Degetele lui se

strecurări în corsajul rochiei ei, unde îi prinse un sfârc şi i-l răsuci. Ţi-ar prinde bine mai multă disciplină. Poate ţi s-ar potrivi o corecţie cu biciul.

— Dă-mi drumul! şuieră ea.

— De asta ai nevoie? O bătaie la fund? Dădu să o întindă pe bancă. Eşti o obrăznicătură imposibilă. Mi-ar face mare plăcere să-ţi administrez eu o pedeapsă.

Brusc, se trezi întinsă, cu el deasupra ei, deşi era prea înalt pentru a încăpea complet pe bancă. Un genunchi îi rămăsese pe podea, iar celălalt era petrecut de-a curmezişul picioarelor ei.

Îşi slăbi strânsoarea, iar ea încercă să îl plesnească peste faţa arogantă, însă el o împiedică uşor.

— Dacă nu eşti cuminte, te leg fedeleş. Acum fă ce-ţi spun eu!

— Ba nu!

Continuă să se lupte cu el, însă fără vigoare. Era atât de fascinant să fie astfel imobilizată, să fie incapabilă să se mişte, încercând între timp să ghicească ce intenţiona el să facă mai departe.

El o trase de rochie, dezgolindu-i sânii şi expunându-i sfârcurile, şi începu să i le răsucească şi să le strângă într-o manieră dureroasă, ce o făcu să se zvârcolească şi să se ude între picioare.

Începu să o sărute, iar ea îşi întoarse capul dintr-o parte în cealaltă, chinuindu-se să îl evite, însă el o prinse de bărbie, îşi băgă limba în gura ei, lăsând-o să simtă gustul de bărbat adult, de brandy şi de tutun.

Nu mai fusese sărutată astfel niciodată, şi o incită obscenitatea întregii scene, atât de diferită faţă de stângăciile insipide ale băieţilor de la grajduri, însă nu avea de gând să-l lase şi pe el să vadă acest lucru. Îl muşcă. Tare.

Retrăgându-se rapid, el se răzbună zdrobindu-i sfârcul cu atâta forţă, încât ea ţipă de durere, însă el înăbuşi

sunetul acoperindu-i gura cu palma lui mare. Îi şopti:

— Diavoliţă ce eşti! Dacă mai încerci o dată, te sugrum.

Coborându-şi capul pe pieptul ei, îi scormoni şi-i molfăi sfârcurile, iar ea i se împotrivi, prefăcându-se dezgustată. I se părea mult mai satisfăcător, şi mult mai depravat şi mai periculos, atunci când se luptau.

Alcoolul pe care îl înghiţise o făcea să se simtă dezorientată. Înainte de a ieşi, luase pe ascuns destule înghiţituri şi în casă, iar cantitatea totală, la care se adăugau cele câteva pahare de vin pe care le băuse la cină, o făcuseră să devină ameţită şi iraţională.

El se purta foarte brutal cu ea, iar într-un colţişor îndepărtat din mintea ei îşi dădu seama că situaţia nu decurgea aşa cum plănuise ea, că el nu o implora, nici nu se ţâra în faţa ei. Depăşiseră cu mult orice graniţă a rezonabilului, şi ar fi trebuit să îi ceară să înceteze, dar, în realitate, nu îşi dorea. Poftise la acest lucru, tânjise timp îndelungat. Era de departe cel mai revoltător şi cel mai şocant lucru pe care şi-l putea imagina că l-ar face.

Nu era niciun adult de faţă care să o facă să se răzgândească sau să îi poruncească să se stăpânească. Nu ştia nimeni unde se afla sau ce făcea. Scăpase de criticile şi văicărelile mamei ei; era liberă şi de capul ei.

El începuse să îi ridice fusta şi jupoanele, urcând şerpuitor pe gamba ei, apoi pe coapsă. Nu purta chiloţi, iar el, fără avertizare sau şovăire, îşi strecură degetele în ea, mişcându-le cu brutalitate.

— Eşti udă leoarcă, târfă mică.

— Te urăsc. Mi-e greaţă şi să te văd.

— Corpul tău nu asta îmi zice.

Când el îi împinse fusta până deasupra brâului, ea îşi coborî privirea către locul unde se întâlneau picioarele ei. Cea mai mare parte din mâna lui era înfiptă acolo, iar priveliştea era bizară, absurdă. Nu îi venea să creadă că

stătea acolo ca o plăcintă şi îi dădea voie să o atingă astfel.

El îi despărţi buzele de jos şi o inspectă.

— Nu-mi place să mă tăvălesc cu o femeie care are păr pe părţile intime. Şterpeleşte o curea şi o lamă şi rade-te complet înainte de următoarea noastră întâlnire.

— Asta e dezgustător. N-o voi face.

— Ba da, îi porunci. Rade-te şi sub braţ, să nu fiu nevoit să îţi privesc părul. Te vreau moale şi fină ca o fetiţă.

Voia să pară mai tânără decât era? Cât de ciudat. Ea tot încercase să se prefacă mai matură, ca el să o creadă mult mai în vârstă. Ceva de o importanţă vitală zăcea ascuns în acest ultimatum, dar ea era prea beată pentru a-şi da seama despre ce era vorba şi chicoti, considerând situaţia amuzantă.

Între timp, el se descotorosi stângaci de pantaloni şi, în scurt timp, se înfipse în ea, însă nu cu degetele. Indiferent ce ar fi folosit, era enorm, bont, şi îi întindea carnea într-un mod inconfortabil.

Scânci, deşi nu intenţionase să o facă, şi se chinui să-şi strângă picioarele laolaltă, însă el se băgase bine între ele şi înainta încet, iar în clipa aceea înţelese şi ea ce urmărea. De o veşnicie deja se săturase de sâcâitoarea ei virginitate şi căutase metode prin care să scape de ea, dar acum avea îndoieli în privinţa acelei decizii şi nu era convinsă că ar fi trebuit să o ducă la bun sfârşit.

Mai ales nu aici. Şi mai ales nu cu el. Era prea bătrân. Prea autoritar şi dominator. Prea diabolic.

— Mă doare, protestă ea. Încetează! Acum!

— Nici gând. Îi imobiliză braţele pe lângă corp. Dă-i bătaie, împotriveşte-te dacă vrei. Zvârcolelile tale mărunte mă amuză.

— Nu-mi place.

— Al naibii ghinion! O să primeşti exact ceea ce m-ai tot rugat să îţi dau.

— Ei bine, nu mai vreau!

— Câţi amanţi ai avut cu adevărat?

Îşi flexă şoldurile şi, dintr-o singură mişcare, se înfipse în ea.

Durerea nu a fost nici pe departe atât de intensă pe cât şi-o imaginase sau auzise ea că putea fi, dar nici nu era la fel de incitant sau de romantic cum auzise. Era, de fapt, destul de neplăcut, aşa că se detaşă mental de ceea ce se petrecea. Starea ei de ebrietate făcea ca totul să pară ireal, ca şi cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Erau amândoi acoperiţi de sudoare, iar în aer apăruse un miros ciudat, creat de împreunarea lor. El se împingea în ea, strivind-o atât de tare, încât aproape că nu putea respira. În timp ce el părea să savureze ceea ce făcea, *ea* nu remarcă nicio emoţie în afară de o dorinţă fierbinte ca totul să se termine cât mai curând.

El se goli în ea, şi chiar şi acel moment i se păru dezamăgitor. Gemu şi se cutremură, apoi se prăbuşi peste ea, stârnindu-i un moment de panică în care se întrebă dacă bărbatul nu suferise cumva un atac de cord.

Dumnezeule bun, oare murise ţărănoiul?

Însă când îi auzi răsuflarea, temerile ei se risipiră. Retrăgându-se din ea, se ridică şi îşi aranjă pantalonii. Era cât se poate de calm, în timp ce ea era parţial goală, cu pieptul încă expus. Nu voia ca el să o vadă atât de răscolită şi se ridică în capul oaselor. În miezul de carne dintre picioare simţea durere, umezeală şi ceva lipicios. Îşi trase fusta în jos, băgându-şi sânii înapoi în corsaj.

El era insolent, plin de sine, uitându-se în jos la ea cu o privire încruntată.

— Am stabilit, fără urmă de îndoială, câţi amanţi ai avut, nu-i aşa?

— Poate că ai mai multă experienţă decât mine, îl luă ea peste picior, dar faptul că ai exersat atât nu te-a ajutat. Am avut de-a face cu băieţi care erau mai buni decât tine. Tu nici măcar nu ştii să săruţi!

— Eu nu trebuie să-mi irosesc timpul cu săruturi ca să obţin ce vreau de la o femeie.

Luând sticla de brandy, trase o duşcă, apoi îşi trecu mâneca peste buze. Îi oferi şi ei sticla, iar când ea refuză, o prinse de gât şi o forţă să bea.

— Trebuie să înveţi să faci ce-ţi zic eu.

— N-o să mă poţi forţa vreodată.

— Nu fi prea sigură.

O obligă să bea, iar ea încercă să-şi ţină gura închisă, însă el ar fi fost dispus să i-o toarne pe rochie, prin urmare se supuse, luând mai multe înghiţituri care îi arseră gâtul şi o făcură să-i dea lacrimile.

— Ai nevoie de un stăpân sever, o anunţă el, iar eu sunt bărbatul perfect pentru tine.

— Ha! N-o să mă mai vezi vreodată.

— Ba da, replică el. Eşti ca un câine cu un os; îl tot adulmeci. Ai gustat puţin din el şi vrei să te întorci pentru încă o porţie.

— Ba nu!

— Sufletul tău e la fel de negru ca al meu. N-o să poţi rezista.

Chiar avea un suflet negru? Oare aşa era? Fusese întotdeauna diferită de tot restul lumii, plictisită de morala şi de restricţiile pe care i le impuneau ceilalţi. Era palpitant să minţi şi să furi, să te dedai unor acte furişe şi secrete. Exista constant riscul de a fi prins, ceea ce o stârnea să facă lucruri din ce în ce mai nesăbuite.

Aventura ei cu el era cel mai rău lucru pe care ar fi putut să îl facă, cea mai îndepărtată limită pe care ar fi putut să o încalce, însă nu simţea nicio remuşcare. În cel mai rău caz, pierderea virginităţii îi garanta că Margaret nu o să o poată licita ca pe o vacă grasă, vânzând-o vreunui boşorog pompos şi mucegăit, aşa cum încerca să facă în acel moment cu Olivia.

Era cu adevărat rea? Desfrânată?

Rânji. Purtarea depravată era al naibii de plăcută în comparaţie cu atitudinea de puritan înţepat. Punând mâna pe sticla de brandy, trase o duşcă zdravănă, iar el zâmbi, fiind evident că nici nu se aştepta la altceva.

— Întoarce-te mâine noapte, îi spuse el. O să aduc din nou băutură. Şi nişte opiu. L-ai încercat vreodată?

— Nu.

— O să îţi placă. Strânse schiţele Oliviei şi i le întinse. Acum du-te la conac înainte să ţi se simtă lipsa.

— Şi ce dacă? îl mustră ea. Nu-mi pasă.

— Nu sunt pregătit să fiu prins cu tine. Cel puţin nu încă.

Penelope habar nu avea la ce se referise şi nu îi trecu prin minte să întrebe. Mişcându-se prea rapid, se ridică şi se întinse după desene, însă era ameţită şi se simţea greoaie. El încercă să o sprijine, dar ea se smuci.

— Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Aşa crezi tu.

— Eşti un pervers, un ticălos, un… un…

Creierul ei nu funcţiona aşa cum ar fi trebuit şi nu reuşi să mai găsească alte insulte pe care să i le arunce.

— Da, sunt, recunoscu el deschis. Mâine la miezul nopţii.

— N-o să vin. Te urăsc.

— Dacă nu apari, o să mă strecor în camera ta. O să te leg şi o să te biciuiesc. Apoi o să te oblig să mă termini cu gura. Chiar dacă mă implori să nu o fac.

— Eşti mizerabil şi respingător.

— La fel eşti şi tu. Ne e scris să devenim prieteni grozavi.

O împinse spre scări, iar ea se împletici, dar îşi recăpătă echilibrul şi plecă, fără a-i oferi satisfacţia de a arunca o privire în urma ei. Porni pe alee, şi tocmai luase colţul când se ciocni de Olivia, care, aparent, ieşise la o plimbare de seară.

— Penny? o întrebă ea. Ce naiba? Credeam că te-ai dus la culcare acum o oră.

— Am avut nevoie de puţin aer proaspăt, se eschivă ea.

— Ai tras la măsea.

— Şi ce dacă?

Pavilionul se afla la doar câţiva metri depărtare şi îl auziră pe Freddy încălecând şi pornind la trap. Olivia se încruntă şi scrută umbrele, încercând să identifice cine pleca de pe proprietate.

— Cine era acolo? întrebă ea. Ce-ai făcut?

— Nu te priveşte.

Încercă să treacă pe lângă sora ei vitregă, însă Olivia o blocă.

— Era domnul Blaine?

Penny ridică din umeri, fără a confirma sau a nega.

— Of, Penny, o dojeni Olivia, plescăind mâhnită. Spune-mi că nu ai fost aici cu el.

— Nu e treaba ta ce fac eu.

— O, ba e. Vrei să o faci de ruşine pe mama ta? Şi pe mine? În casa contelui? Suntem oaspeţii lui. Ce ţi-a venit? Îşi aţinti privirea în întuneric, ca şi cum ar fi putut zări silueta tot mai îndepărtată a lui Freddy, dar acesta dispăruse. Promite-mi că nu o să mai vorbeşti vreodată cu el.

Penny rămase cufundată într-o tăcere încăpăţânată.

— Dacă nu îmi dai cuvântul tău de onoare, o ameninţă Olivia, o să merg la mama ta.

Penny fu năpădită de un val de furie. Cine era Olivia să îi dea ei ordine şi să o dojenească? Era destul de enervant că trebuia să asculte cicălelile nesfârşite ale lui Margaret. Nu avea de gând să le tolereze şi din partea surorii ei sclifosite şi miorlăite.

— Ba n-ai s-o faci.

— Ba da, insistă Olivia.

Penny şi Olivia erau de aceeaşi înălţime şi aceeaşi greutate. Penny veni spre ea până ajunseră una lângă cealaltă, cu fustele încurcându-se între ele, şi prinse antebraţul Oliviei, ciupindu-l cât de tare putea şi forţând-o să se îndepărteze.

— Ştiu despre tine şi grăjdarul-şef, o informă Penny.

— Poftim?

— Am câteva dintre schiţele pe care le-ai făcut. Le scoase de sub pelerină şi le flutură. Dacă mă pârăşti în privinţa domnului Blaine, o să i le arăt lui Margaret.

Olivia păli, devenind albă ca o stafie.

— Penny!

— Atunci o să vedem cine dă mai tare de bucluc, nu-i aşa?

Vizibil înspăimântată, Olivia o studia.

— N-ai putea niciodată să îmi faci ceva atât de rău.

— A, nu? Se apropie, iar sora ei timidă tresări. Penny savura puterea pe care o deţinea, îi plăcea să fie martoră la spaima Oliviei. Nu-mi pasă de tine. Nu mi-a păsat *niciodată* de tine.

Oripilată, înfricoşată, Olivia se dădu în spate.

— Eşti nebună.

Penny râse, scoţând un chicot jos, răuvoitor, ce nu anunţa decât rele pentru orice persoană suficient de nesocotită să o supere, apoi se întoarse şi porni vioaie către conac, lăsând-o pe Olivia să tremure pe peluză.

*

Jane aruncă o privire prin încăperea mare în care se strângeau fetele pentru a coase. Mai rămăseseră doar câteva, care nu îşi terminaseră norma, iar ea se număra printre ele. Acum că binefăcătorul ei renunţase să o mai susţină financiar, trebuia să îşi câştige existenţa, şi îşi petrecea multe ore în fiecare zi, executând piesele

necesare.

Continuă să coasă frenetic, panicată de soarta care o aştepta pe străzile Londrei odată ce era dată afară la vârsta de treisprezece ani.

Dacă nu reuşea să termine o cantitate suficientă, acel moment înfricoşător o să sosească mai devreme, iar ea era disperată să nu se ajungă la aşa ceva. Printre orfani circulaseră întotdeauna zvonuri despre ororile vieţii de afară, iar Jane credea toate poveştile.

Pur şi simplu nu ştia cum o să supravieţuiască, odată ce îşi lua în primire bocceluţa şi i se poruncea să plece.

Pe neaşteptate, ochii i-au fost inundaţi de lacrimi. De când se afla în orfelinat, tot visase că mama şi tatăl ei o să vină după ea. Doamna Graves afirma că părinţii ei erau morţi, că era cu adevărat orfană, însă Jane nu se lăsase niciodată convinsă. Dacă nu avea nicio familie, cine îi plătise şederea la orfelinat timp de doisprezece ani? Un bunic? Un unchi milos?

Îşi făcuse multe idei romantice despre cine ar fi putut fi acea persoană şi ce se întâmplase, din moment ce încetase să o susţină financiar. Doamna Graves pretindea că binefăcătorul ei nu fusese cineva din familie, ci o persoană care făcuse plăţile ca act caritabil, plătind întreţinerea unei fete sărmane pentru a-şi face datoria de creştin.

Jane nu acceptase nici acea minciună.

În adâncul sufletului ştia că părinţii ei erau vii, că doar o pierduseră şi că de atunci o căutau neîncetat, sperând să o găsească. Însă cum nu mai avea mult până să împlinească treisprezece ani, era nevoită să accepte că se înşelase. Nu era nimeni care să o salveze, nimeni care să se grăbească să îi vină în ajutor.

Era complet singură pe lume, iar gândul i se părea prea trist pentru a se adânci în el, aşa că îşi alungă mâhnirea ce pusese stăpânire pe ea.

Având atât de mult de lucru, nu putea irosi nicio clipă deplângându-şi soarta. Chiar şi în perioada în care fusese ajutată de binefăcătorul ei, trebuise să coasă, iar acum avea şi mai mult de lucru, plus că se alesese cu povara de a face şi treaba lui Helen. Încercase în repetate rânduri să îi explice fetei ce avea de făcut, să o înveţe să se concentreze pe ac şi aţă, însă Helen nu reuşise să se adune.

Jane nu îşi putea explica de ce o îndrăgise atât de mult pe Helen, dar nu o putea lăsa să se confrunte singură cu primejdiile orfelinatului. Era complet lipsită de apărare şi demnă de milă, iar Jane era înspăimântată la gândul că fata putea fi alungată pentru vreo faptă necugetată sau că putea fi oferită acelor bărbaţi care erau interesaţi de copii foarte mici.

Ori de câte ori Jane auzea că acei indivizi ciudaţi se aflau prin zonă, o ascundea pe Helen într-un cufăr de lemn. Jane îi descrisese pe bărbaţii cei răi, iar Helen părea să înţeleagă pericolul. Fără tam-tam, intra în cufăr, iar Jane se aşeza pe capac ca şi cum acolo ar fi stat cocoţată de obicei, căci nu şi-ar fi dorit ca vreunul din ei să vadă uluitorul păr alb al lui Helen sau ochii ei mari şi albaştri.

Aveau obiceiul să le aleagă pe cele mai frumoase, iar Jane era convinsă că ar fi selectat-o pe Helen, în ciuda anormalităţii ei. Era prea atrăgătoare pentru a trece neobservată.

Continuându-şi munca, Jane cusu până la orele târzii ale serii, când se făcu prea întuneric pentru a mai vedea. Doamna Graves nu le permitea să folosească lumânări, deoarece costau prea mult, deci se văzu nevoită să-şi încheie munca. Ratase chemarea la cină, însă bucătăreasa era o femeie bună la suflet şi probabil că ascunsese în bucătărie nişte pâine şi brânză pentru Jane.

Îşi strânse lucrurile, apoi se duse să o caute pe Helen, pentru a putea să se strecoare la parter să mănânce.

Doamna Graves plecase deja, dar cel mai probabil domnul Sawyer bântuia prin clădire. De regulă era ocupat să doarmă sau să bea tării în biroul doamnei Graves, deci Jane nu avea motive să-şi facă griji că ar fi fost descoperită.

În camera comună a fetelor se aşteptă să o găsească pe Helen pe patul ei, însă nu era acolo. Jane o însoţise la micul dejun, apoi o adusese înapoi, sfătuind-o să nu meargă nicăieri. În toate celelalte zile, Helen o ascultase. Putea sta o veşnicie fără să facă nimic, fără să vorbească sau să observe activitatea din jurul ei.

Jane o căută peste tot, aruncând o privire pe sub paturi şi în spatele măsuţelor de toaletă, însă spaima ei se accentuă.

Nu cumva fusese răpită, fără ştirea lui Jane, de vreunul dintre acei bărbaţi sinistri? Plecase singură? Era atât de tăcută, încât s-ar fi putut strecura pe uşă fără să o observe nimeni.

Coborî în grabă scările, dând peste o altă fată care tocmai urca.

— Ai văzut-o pe Helen?

— Cine e Helen?

— Martha, se corectă Jane. Muta.

— Imbecila?

Cealaltă fată râse batjocoritor.

— Da, răspunse Jane, înăbuşindu-şi o replică usturătoare.

— Era cu domnul Sawyer.

— Încotro mergeau?

— De unde să ştiu eu?

Fata ridică din umeri şi îşi continuă drumul.

Jane îşi simţi inima grea ca plumbul. Domnul Sawyer era un individ dubios, un porc mizerabil, exact genul pe care Jane îl evita cu orice preţ. O dată încercase să o târască într-o debara. Nu era sigură ce intenţionase să îi facă, însă se zbătuse ca o pisică, zgâriindu-l şi lovindu-l,

până reuşise să fugă, iar el o lăsase în pace de atunci.

Însă făcuse acelaşi lucru cu alte fete, care nu fuseseră suficient de norocoase să scape, iar acestea vorbeau în şoaptă despre ceea ce se petrecuse.

Nu se băga niciodată în treburile altora, mai ales acum când trebuia să îşi câştige singură existenţa. Situaţia ei era precară, iar dacă o înfuria pe doamna Graves, putea fi aruncată în stradă într-un timp la fel de scurt cât i-ar fi luat să-şi facă bocceluţa.

Şi totuşi, simţea că Dumnezeu i-o lăsase pe Helen în grijă, că Jane fusese aleasă să vegheze asupra ei şi să o ocrotească. Helen nu se putea descurca singură. Jane trebuia să fie răspunzătoare pentru ea şi nu îşi permitea să îşi facă griji în privinţa consecinţelor.

Dacă nu o proteja ea pe Helen, cine ar fi făcut-o?

Coborî în vârful picioarelor până la bucătărie, de unde luă o mătură şi un cuţit. Ascunse cuţitul în buzunarul şorţuleţului, apoi porni către partea din faţă a clădirii.

Niciun copil nu avea voie să bântuie pe la parter la o oră atât de târzie, iar dacă era prinsă, ar fi avut probleme serioase.

În timpul nopţii, coridoarele păreau şi mai sumbre şi mai murdare decât de obicei. Aruncă o privire în salonul principal, încăperea confortabilă şi plăcută în care doamna Graves primea vizitatorii, pentru a le da impresia că şi restul clădirii era la fel de veselă.

Camera era goală.

Continuând să înainteze, examină cameră după cameră, avansând încet spre partea din spate a clădirii. Când ajunse la biroul doamnei Graves văzu că uşa era întredeschisă, iar prin crăpătură se strecura lumina slabă a unei lumânări. Se furişă mai aproape. Se opri. Ascultă.

După o tăcere îndelungată, la urechile ei ajunse chicotul malefic al domnului Sawyer.

— Eşti o fetiţă foarte, foarte frumoasă, Martha, spuse

el, şi vei fi *prietena* mea specială. O să ne distrăm foarte bine împreună!

Jane se apropie de uşă şi aruncă o privire înăuntru.

Sawyer stătea pe scaunul din spatele biroului. Helen era în poala lui, cu părul ei ivoriu strălucind ca o aureolă în timp ce acesta i-l mângâia. Era solemnă şi nemişcată, cu privirea aţintită în gol, părând să nu conştientizeze atingerile lui.

Pe Jane o năpădi o asemenea furie, încât avu impresia că ar fi putut exploda de turbare, şi nu îşi lăsă răgaz să se calmeze sau să îşi vină în fire. Dând buzna pe uşă, o izbi cu atâta forţă, încât se deschise larg şi se lovi de perete cu o bufnitură puternică.

Domnul Sawyer se întoarse rapid, iar Helen căzu pe podea şi scânci de durere când se lovi la genunchi.

— Ce dracu'? lătră el.

Înainte să apuce să se apere sau să reacţioneze, Jane se năpusti asupra lui şi îl lovi cu coada măturii. O ridică să îl lovească din nou, însă el îi prinse capătul înainte ca ea să apuce să o coboare cu forţă.

— Te omor pentru asta!

Privirea ochilor lui cruzi se îngustă când îi smulse mătura şi o aruncă într-un colţ.

— Nu mi-e frică de tine! declară ea, deşi tremura.

Helen îşi ridică privirea.

— Fugi, Helen! o îndemnă Jane. Fugi repede! Ascunde-te, până vin după tine!

Helen reacţionă la tonul alarmant al lui Jane şi se îndepărtă în grabă, retrăgându-se cu paşi mărunţi de-a lungul coridorului, în vreme ce Jane rămase să blocheze uşa ca un ghem mut de furie, până avu convingerea că fata plecase.

Domnul Sawyer se apropie de ea, un beţiv mare şi violent, însă ea îl înfruntă curajoasă. Când se aruncă spre ea, Jane scoase cuţitul şi îl flutură în faţa lui. Judecând după

expresia de uluire şi de teamă care îi străbătu trăsăturile aspre, acesta nu se îndoia că fata ar fi fost capabilă să îl folosească, aşa că bătu imediat în retragere.

— Dacă îndrăzneşti chiar şi să o mai priveşti vreodată, îl avertiză Jane, o să aştept până vei fi adormit şi, când o să te aştepţi mai puţin, o să te ucid în somn.

— Astea sunt vorbe cam mari pentru o fetiţă cât un flecuşteţ.

— Eu aş fi foarte atentă, în locul tău.

Se îndepărtă discret, intenţionând să plece înainte ca el să îşi recapete curajul şi să o atace.

— Târfă mică şi obraznică! Respiraţia lui împuţită se revărsă asupra ei, stârnindu-i greaţa. Te crezi atât de tare? Atât de deşteaptă? Mă duc direct la doamna Graves, să ştii. O să ajungi în stradă cât ai clipi!

Pocni din degete.

— Nu te va crede niciodată.

— Eu nu aş fi la fel de sigur în locul tău.

— O să-i spun ce faci cu fetele.

— De parcă ar lua vreo măsură în privinţa asta. Râse, un sunet care îi provocă fiori pe şira spinării. Poate o s-o conving că ar trebui să te vândă domnului Aires, indiferent dacă eşti sau nu de acord. O să-i propun să o vândă şi pe amica ta idioată. Să vedem atunci cui o să-i fie *frică.*

— Nu ar face-o niciodată.

— Ha! Domnişoara Sclifosită, nu cumva crezi că le ştii pe toate? Meriţi să ţi se dea peste nas puţin. Se năpusti asupra ei. Mă ameninţi, ei? Ce-ar fi să-ţi ofer o mică introducere legat de ceea ce te aşteaptă în *casa* domnului Aires.

Jane se răsuci pe călcâie şi o luă la goană, ştiind că îşi pierduse măruntul avantaj obţinut prin intrarea intempestivă.

Traversă în fugă coridorul şi urcă scările, căutând siguranţa oferită de ceilalţi orfani, a căror prezenţă l-ar fi

împiedicat pe domnul Sawyer să o nenorocească.

Nu se opri decât când ajunse la patul ei, şi se lăsă să cadă pe salteaua noduroasă, unde se chinui să îşi recapete calmul. Câteva dintre fetele mai mari o studiară, însă nu o întrebară nimic despre halul în care era, iar ea se bucură pentru răceala lor.

Panicată, deznădăjduită, o copleşiră gânduri înspăimântătoare.

Sawyer avusese dreptate în tot ceea ce spusese. Cărţile fuseseră împărţite, iar ea îşi jucase mâna în singurul fel posibil. Consecinţele, oricât de dezastruoase ar fi fost, urmau să o afecteze în cel mai scurt timp.

Înspăimântată şi devastată, porni în căutarea lui Helen.

Capitolul 13

Edward se sprijinea de gard, cu braţele petrecute peste el, în timp ce îşi studia fiul chipeş şi activ aflat pe câmp, ocupându-se de o iapă şi de mânzul ei. Cu iarba atât de verde, cerul atât de albastru şi norii pufoşi plutind deasupra lui, părea o scenă paşnică, desprinsă dintr-un basm.

Cine ar fi bănuit că acel peisaj calm era străbătut de atât de mulţi curenţi ascunşi?

Din după-amiaza aceea oribilă când se certaseră în spatele grajdului, nu îşi mai vorbiseră deloc, iar el se simţea îngrozitor din cauza comentariilor teribile pe care i le aruncase Phillip. Cât de mult şi-ar fi dorit să existe o cale de a acoperi prăpăstiile care îi despărţeau.

Oare Phillip o să îl deteste pentru totdeauna? Relaţia lor o să rămână cea dintre un angajator şi angajatul său – doi bărbaţi care nu aveau nimic altceva de discutat decât

despre cai? Putea repara răul pe care îl provocaseră el şi soţia lui?

Multă vreme trăise cu impresia că făceau progrese. Când Phillip se întorsese după serviciul militar – pe jumătate mort de foame, parţial schilodit şi arătând ca o stafie –, Edward fusese atât de uşurat, încât făcuse unul dintre puţinii paşi curajoşi din viaţa lui: îl implorase pe Phillip să se mute la conac. Spre marea consternare a lui Edward, Phillip îl refuzase, însă, ca soluţie de compromis, venea la cină în fiecare seară.

Apoi, în mod stupid, Edward renunţase la aranjamentul lor pentru a nu se face de ruşine în faţa actualilor oaspeţi. La momentul respectiv, solicitarea i se păruse prudentă, însă reuşise să calce rău de tot în străchini, insultându-l pe Phillip şi rănindu-l, fără să fi avut vreodată această intenţie. Nu îşi dorise decât o soluţie simplă cu privire la găsirea locului potrivit pentru Phillip.

Edward nu reuşea nicidecum să pună lucrurile la punct odată pentru totdeauna, şi acela era miezul problemei. Care era locul lui Phillip? Ce rol ar fi trebuit să îşi asume? Era nedrept să îl trateze ca pe un membru al familiei atunci când îi convenea, dar să îl ascundă când prezenţa lui îl punea într-o lumină proastă.

Îi era ruşine de el însuşi, iar consecinţa – perfect justificată – era că avea nevoie de sfatul şi de părerea înţeleaptă a lui Phillip, însă nu avea dreptul să se bucure de ele. Era torturat de o dilemă uriaşă, îi era imposibil să desluşească singur răspunsul, însă faptul că distrusese relaţia lor cordială îl făcea să nu îndrăznească să apeleze la sfatul lui Phillip.

Ar fi trebuit să o ia de soţie pe Olivia? *Putea* să o ia de soţie pe Olivia? Scrisoarea primită recent de la avocatul lui era plină de zvonuri privind situaţia financiară a familiei Hopkins, deci cum ar fi putut să refuze să o facă? Era chiar atât de crud, încât să fie în stare să le trimită pe toate

acasă să se descurce singure?

Nu credea că putea face aşa ceva.

O cerere în căsătorie ar fi ameliorat dezastrul lor financiar, punând totodată capăt misiunii lui mizerabile de a obţine o soţie şi un moştenitor.

Olivia era o fată dulce şi cuminte, şi presupunea că ar fi putut construi cu ea o căsnicie anostă. Existau multe alte opţiuni mai rele.

Reflectând asupra acestui lucru, clătină din cap. De ce era dispus să accepte atât de puţin? Cu câţiva zeci de ani în urmă făcuse alegerea rezonabilă şi respectase regulile societăţii atunci când îşi selectase prima soţie. Căsnicia lor fusese obişnuită, convenţională, conformă cu aşteptările, şi nimic mai mult.

Fusese plictisit de moarte. Zi după zi.

Poate că vârsta înaintată îl făcea să se simtă nelinişţit şi nemulţumit, însă ideea de a îndura din nou o asemenea relaţie monotonă îl irita şi îl obosea. Nu îşi dorea ceva plicticos şi banal; tânjea să se bucure de pasiune, de picanterii şi de emoţii intense.

Şi-o aminti pe Winnie dansând în ploaie prin curte, cu halatul lipit de piele, cu sânii ieşindu-i în evidenţă la fiecare fulger ivit pe cer. Simţea încă pe corp urmele gurii ei, părul acela umed şi bogat atingându-i uşor coapsele. De ce era atât de atras de ea? Abia dacă se cunoşteau şi nu ştia despre ea nimic relevant în afară de faptul că îşi oferise virginitatea unui iubit de demult, însă simpla amintire a întâlnirii lor sălbatice îi făcea pantalonii să devină prea strâmţi.

Se împreunaseră ca două animale. Doamne, în frenezia lui pasională îi sfâşiase cămaşa de noapte de pe ea, i-o rupsese efectiv pe mijloc şi i-o aruncase deoparte! Încă nu îi venea să creadă că fusese în stare de o purtare atât de brutală. În toate întâlnirile lui sexuale precedente nu fusese niciodată stârnit în asemenea hal. Femeia îl

împinsese dincolo de orice limită sau inhibiţie.

Faptul de a o fi întâlnit, de a o fi cunoscut, de a se fi culcat cu ea transformase ceva în adâncul sufletului lui, făcându-l să reflecteze la credinţele şi la convingerile lui.

O nouă căsnicie banală şi prăfuită ar fi fost inutilă şi intolerabilă. Îşi dorea ceea ce trăise alături de Winnie. De ce nu putea avea aşa ceva? Era ca un copil răzgâiat căruia i se refuza jucăria preferată. La ce bun să aibă avere, statut şi putere, dacă nu îşi putea satisface poftele inimii?

De când se trezise singur în pat şi constatase că ea plecase, ba chiar, ca o adevărată vulpoaică, îi şi băgase sub pernă neglijeul distrus, nu mai reuşise să o vadă, însă acest lucru nu îl împiedicase să se gândească obsesiv la ea. Nu putea să şi-o scoată din minte şi tot cocheta cu cea mai periculoasă întrebare: Cum ar fi dacă?

Cum ar fi dacă s-ar lepăda de tradiţie? Cum ar fi dacă ar abandona misiunea de a-şi găsi o mireasă aristocrată şi s-ar căsători cu Winnie?

Gândul era atât de scandalos şi de nesăbuit, încât îl împiedicase să doarmă, făcându-l să se foiască agitat în pat toată noaptea. Să se scuture de lanţurile societăţii şi să ia de soţie o femeie de rangul ei era o idioţenie, ceva de neconceput. Era ca şi cum i s-ar fi cerut să accepte că pământul era pătrat sau oceanul galben. Şi totuşi, ideea îi făcea pulsul să bubuie şi îi dădea speranţe măreţe.

Ar fi în stare? Cum ar fi dacă?

Un astfel de gând era contrar tuturor învăţăturilor profunde pe care începuse să le deprindă încă din naştere. Drumul său în viaţă trebuia să fie determinat de poziţie şi de rang. Nu exista nicio altă opţiune.

Nu putea să se însoare cu ea, dar nici nu îşi putea imagina că ar fi fost în stare să meargă mai departe cu Olivia. Dată fiind pasiunea incontrolabilă pe care o nutrea faţă de Winnie, relaţia lor nu prevedea nimic în afară de un şir interminabil de ocazii sociale marcate de o nefericire

profundă, în care Winnie ar fi stat la masa lui, privindu-se amândoi, muţi şi derutaţi.

Alternativa era să o facă pe Winnie amanta lui, şi încercă să îşi închipuie cum ar fi fost să se strecoare amândoi pe la spatele Oliviei, însă nu reuşi să îşi imagineze aşa ceva. Winnie avea prea multă onoare, iar în ceea ce îl privea, nu ar fi putut îndura scandalul care s-ar fi iscat, dacă ar fi fost prinşi.

Of, în ce hal ajunsese! Era înnebunit. Derutat. Frustrat de genealogia lui şi de dilema în care îl punea.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să le alunge pe femei din casa lui, să îl invite pe Phillip la conac şi să discute cu el între patru ochi! Phillip avea o capacitate de înţelegere profundă în privinţa oamenilor şi a purtării lor, iar Edward ar fi dat orice să afle părerile tânărului, însă după ultima lor ceartă, Phillip probabil că nu avea de gând să se mai înjosească vreodată luând cina împreună lui Edward. Edward tânjea după acele mese agreabile şi liniştite. Phillip era inteligent, interesant, amuzant, sincer şi demn de încredere, genul de om pe care orice bărbat ar fi fost mândru să îl aibă prieten. Sau fiu.

Edward nu reuşea să înţeleagă de ce lăsau atât de mulţi factori mărunţi să le afecteze relaţia. De ce nu puteau, pur şi simplu, să se înţeleagă bine? Le era sortit să fie pentru totdeauna bântuiţi de trecut?

Phillip îşi termină treaba pe pajişte şi porni cu paşi hotărâţi spre locul unde îl aştepta Edward. Ascunzându-şi neliniştea, Edward îl privi venind. Privirile li se întâlniră, ochii albaştri ai lui Phillip, orbitor de frumoşi în lumina soarelui, amintindu-i atât de mult de mama lui. De el însuşi. Era atât de atletic. Atât de viguros şi de graţios. Atât de reuşit.

Phillip se apropie, fiecare fibră din corp reflectându-i mânia, şi, adoptând o poziţie de luptă, se opri când ajunse exact în faţa lui, fiind separat doar de gard.

— Ce vrei? îl repezi, gata să înceapă o nouă ceartă.

Edward fusese crescut să devină un individ arogant şi tiranic, iar reacţia lui iniţială a fost să scoată pe gură o remarcă idioată. Însă se surprinse pe el însuşi când recunoscu:

— Mi-e dor să iau cina cu tine în fiecare seară.

— Poftim?

Phillip rămase năucit de acea declaraţie, având impresia că nu auzise bine.

— Mi-e dor de tine, repetă Edward, şi nu-mi place deloc când ne certăm.

— Hmm, reflectă Phillip, neştiind ce să spună.

— Putem vorbi?

Phillip ezită, nesigur:

— Cred că da.

Edward deschise poarta, nelăsându-i timp să se răzgândească, şi trecu de cealaltă parte. Urmă o scurtă clipă de stângăcie, când se priviră încruntaţi, întrebându-se amândoi ce să spună.

Erau prea multe probleme între ei care rămăseseră nediscutate şi nerezolvate, şi, brusc, lui Edward i se păru vital să deschidă subiectul care îl tot frământase. Îl lovise impresia bizară că poate nu o să i se mai ofere prea multe oportunităţi.

— Nu prea am fost un tată bun şi îmi cer iertare.

Şocat, Phillip ridică din sprâncene şi bombăni:

— Ai fost destul de bun.

— Nu e nevoie să minţi, spuse Edward chicotind, nici să îmi menajezi sentimentele.

— Ei bine…

Phillip ridică din umeri şi, din motive necunoscute, roşi.

— M-am purtat oribil. Cu mama ta. Cu tine şi cu sora ta. Îşi îndreptă atenţia spre cer, incapabil să îndure privirea pătrunzătoare a fiului său. Nu am făcut-o intenţionat. Eu

doar... doar... Cum ar fi putut să îi explice şi să justifice o viaţă întreagă presărată cu decizii greşite şi cu nepăsare? Nu exista nicio soluţie diplomatică. Mi-aş dori să putem fi prieteni.

— E dificil, recunoscu Phillip.

— Ştiu. O luă către grădină. La câţiva metri distanţă se afla o cărare izolată şi arătă spre ea, anticipând că i-ar fi fost mai uşor să discute cu Phillip fără a-l privi în faţă. Mă însoţeşti la o plimbare?

— Tu eşti şeful.

— Nu fi aşa!

Edward îşi puse mâna pe umărul lui Phillip, împingându-l uşor în faţă, şi îi trecu prin minte că, de când Phillip fusese un copilaş exuberant, era prima dată când îşi atingea fiul. Nici măcar după ce acesta se întorsese acasă din Spania, înfăşurat în bandaje şi sprijinit în cârje, nu îl atinsese. Deducând că Phillip era teafăr şi urma să se refacă, Edward se simţise extrem de uşurat, însă nu fusese suficient de curajos să meargă la el şi să îl îmbrăţişeze.

Acel gând îl întristă şi îl făcu să se ruşineze, împingându-l din nou în braţele mâhnirii şi ale regretelor.

De ce insista să păstreze o asemenea distanţă? La ce îl ajuta să îl excludă pe Phillip din viaţa lui?

— Nu ar fi trebuit niciodată să îţi cer să te ascunzi de oaspeţii mei.

— O să supravieţuiesc.

Edward aruncă o privire piezişă şi văzu că Phillip zâmbea. Un început promiţător.

— Vino să iei cina cu noi diseară, îl invită, fără să-şi fi propus dinainte să-i facă o asemenea sugestie, ca să te pot prezenta.

— S-ar putea să le vezi pe doamne că leşină în grup.

— N-au decât să leşine.

Phillip se posomori, studiindu-l.

— Ai dat în mintea copiilor?

— Asta crezi tu că se petrece? Crezi că m-am smintit?

— Da. Phillip chicoti. O să mă lipsesc de invitaţia ta. Nu sunt pregătit să *cinez* cu doamnele din familia Hopkins.

— Ei bine, atunci, după ce pleacă, vom reîncepe să luăm mesele împreună, ca înainte. Şi aş vrea să te gândeşti din nou să te muţi la conac.

— Dar dacă te căsătoreşti?

— Şi dacă mă căsătoresc, ce? îl provocă Edward.

— Cum ar tolera soţia ta un astfel de aranjament?

— E o casă al naibii de mare, bombăni el. Va fi nevoită să se adapteze.

Phillip îl privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Poate chiar aşa era. Îşi continuară plimbarea, fără a merge undeva anume, când Edward întrebă brusc.:

— Cum e sora ta?

— Bună la suflet, frumoasă şi harnică. De ce?

— Ce-ar face dacă m-aş duce la Bath şi i-aş bate la uşă?

— Ţi-ar trânti-o în faţă.

— Chiar atât de mult mă detestă?

Phillip se opri, fâstâcit.

— Scuze. Nu am vrut să mă exprim atât de brutal.

— Chiar nu e nicio problemă, afirmă Edward. Merit să aibă faţă de mine o asemenea purtare. Mă doare să aud asta, dar e justificat. Apoi îi veni o idee genială. Ai vrea să vii cu mine? La Bath? Ai putea fi cel care să ne împace şi să uşureze reîntâlnirea noastră.

Phillip îl cântări atent din priviri.

— Eşti bolnav?

— Nu m-am simţit mai bine în toată viaţa mea.

Ceea ce nu era tocmai adevărat. Cu fiecare zi care trecea era din ce în ce mai chinuit de trecut, mai năpădit de regrete privind acţiunile lui, mai îngrijorat şi mai neliniştit în privinţa viitorului şi a căii pe care voia să o urmeze. Părţile ce-l alcătuiau pe bărbatul din el păreau să fi fost

amestecate, precum piesele unui puzzle scuturate într-o cutie, ajungând acum să nu se mai potrivească sau să fie incomplete.

Trecură de un cot al aleii, iar atenţia lui Edward i-a fost atrasă de străfulgerarea unei rochii de un roşu-închis. Era Winnie, care se plimba agale prin parc. Stătea cu spatele la ei, aşa că nu îi văzu, iar el putu să o studieze fără ştirea ei. Inima lui tresări de încântare şi de încă ceva, ceva puternic şi imposibil de definit, care îl înspăimântă.

Să fi fost oare iubire?

Râse de propria lui fantezie. De parcă el, la vârsta de patruzeci şi cinci de ani, ar fi putut să se îndrăgostească! Mai ales de o femeie de rând, de o fată bătrână, care refuza să vorbească despre trecutul ei sordid. El era conte, unul dintre cei mai de seamă nobili din regat, un aristocrat apreciat şi distins. Ea era… era…

Nu putea descrie exact ce anume *era,* însă gândul că s-ar fi putut îndrăgosti de ea era caraghios şi ridicol, aşa că îl alungă.

Când o observă, Phillip o recunoscu drept o membră a familiei Hopkins şi se opri, tulburat. Neliniştea lui îl împinse pe Edward pe noi culmi ale nebuniei.

— Winnie, o strigă el încet, simţind dintr-odată o nevoie disperată de a i-l prezenta pe unicul lui fiu.

Ea se opri brusc, întorcând uşor capul, derutată parcă de vocea lui. Sfioasă ca o porumbiţă în faţa armei unui vânător, se răsuci pe călcâie şi se simţi invadată de un val de emoţii frenetice: bucurie ameţitoare, mâhnire, teamă, nedumerire.

Edward tânjea să o ia în braţe şi să o consoleze. Exista între ei o legătură ce nu putea fi negată, însă ea îl privea atât de încruntată, de parcă el ar fi fost însuşi întruchiparea Ruinei. De ce îl evitase după acea noapte splendidă de fericire erotică? Fusese spectaculoasă, uluitoare, magnifică, şi ar fi repetat întreaga experienţă

fără să ezite o clipă, dacă ea i-ar fi dat cel mai mic semn că era interesată.

— Winnie, cât mă bucur să te văd! Se apropie de ea. Iată pe cineva pe care voiam să ţi-l prezint.

Prinsă în capcană, Winnie aruncă o privire în lungul aleii, ca şi cum ar fi încercat să estimeze dacă ar fi putut să o prindă în cazul în care fugea, însă manierele ei exemplare îşi spuseră cuvântul. Făcu o reverenţă joasă care, dat fiind gradul lor de intimitate, îl făcu să se simtă jenat.

— Lord Salisbury.

Rămase în acea poziţie umilă, cu umerii lăsaţi, cu privirea aţintită în pământ.

— Ridică-te acum, o dojeni, însă ea refuză să îl privească, ceea ce îl consternă.

După ce o ajută să se ridice, eticheta i-ar fi impus să îi elibereze mâna, însă el continuă să i-o atingă, prinzând-o în îndoitura cotului lui ca şi cum ar fi fost prieteni la cataramă.

— Phillip, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Winifred Stewart, verişoara din Londra a lui Lady Olivia.

— Încântat de cunoştinţă, domnişoară Stewart, replică Phillip.

— De fapt, sunt verişoara contesei, îl corectă ea. Eu şi Olivia nu suntem deloc înrudite.

— Desigur. Am greşit eu, spuse Edward. Winnie, Phillip e fiul meu şi grăjdarul meu şef. E un adevărat geniu în materie de cai. Ţi-am povestit despre el.

— Da, mi-ai povestit. Prinsă între ei doi, Winnie era o fiinţă minionă. Îl studie pe Phillip ca şi cum ar fi fost o pictură extraordinară în care încerca să desluşească orice detaliu. Apoi îi aruncă o privire lui Edward, uitându-se de sub marginea bonetei ei, cu o expresie tulburată şi rănită în superbii ei ochi căprui. E un băiat minunat, Edward. Eşti un tată foarte norocos.

— Sunt, nu-i aşa?

În faţa acelei mărturisiri, fu încântat să constate

uluirea de pe chipul lui Phillip. Zâmbi şi îi strânse degetele, iar între ei se lăsă o tăcere care i se păru cea mai dificilă tăcere îndurată vreodată.

— Mă bucur foarte mult să vă cunosc – ezită – domnule Paxton?

— Da, răspunse Phillip, dar poţi să-mi spui Phillip dacă doreşti.

— Aşa voi face. O zi bună, Phillip. Lord Salisbury.

Salută din cap, apoi îşi smulse mâna din strânsoarea lui Edward şi se îndepărtă atât de rapid, încât lăsă impresia că nu fusese nicio clipă acolo.

Edward rămase cu privirea aţintită asupra locului unde dispăruse ea după tufe, apoi se întoarse spre Phillip. Vicleanul lui fiu detectase undele ascunse şi turbulente ale întregii scene. Era curios, fascinat, şi avea mii de întrebări pe vârful limbii.

— Ce naiba a fost asta? îl întrebă Phillip.

— Nici n-aş şti cum să-ţi explic, spuse Edward oftând. Dacă te-aş întreba despre femei, îndrăzni el, ai putea să mă luminezi în privinţa felului în care gândesc?

— Nu, în niciun caz. Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece în capul lor.

— Îmi era teamă că vei spune asta.

Phillip îl cântări din priviri.

— Eşti îndrăgostit de femeia asta?

— Îndrăgostit? De domnişoara Stewart? Ce ridicol! Râse ca şi cum nu ar fi cunoscut-o aproape deloc, ca şi cum sugestia lui Phillip ar fi fost absurdă şi – era convins de acest lucru – se condamnă singur la iad, în acelaşi timp. Oftă din nou. O să te rog să mă scuzi.

— Desigur.

— Vorbim mai târziu.

— Oricând doreşti, consimţi Phillip.

Edward se îndepărtă cu paşi mari, dar simţi privirea cercetătoare a lui Phillip înfigându-i-se în spate şi se simţi

uşurat când coti şi dispăru din câmpul lui vizual.

Nu o vedea nicăieri pe Winnie, dar ştia că pornise către casă, prin urmare, o luă în aceeaşi direcţie. Când se apropie, o întrezări strecurându-se pe uşa de la terasă, care urma s-o ducă în salonul mare, iar de acolo în sus pe scări până în camera ei.

Iuţi pasul, neştiind prea bine ce făcea, dar pe măsură ce înainta devenea tot mai hotărât. Era furios pe ea, sătul ca ea să se tot ascundă, plictisit de insistenţa cu care ea se prefăcea că nu se întâmplase nimic între ei. Sentimentele lui faţă de ea erau singurul lucru excepţional şi palpitant care i se întâmplase de secole şi nu avea de gând să îi permită să mai fugă de el.

Vizita familiei Hopkins era programată să mai dureze încă zece zile şi, pentru numele lui Dumnezeu, o să petreacă o parte din acel timp cu Winnie – indiferent dacă ei îi plăcea sau nu!

Urcă aproape în fugă scările, pentru a intra în casă. Dădu peste câţiva servitori risipiţi ici-colo, însă avansă prea rapid pentru a fi reţinut de vreunul dintre ei. Când ajunse la scări, se năpusti către etajele superioare, unde se aflau dormitoarele.

Al ei se afla pe coridor, vizavi de al lui şi, preţ de o clipă foarte scurtă, se opri în faţa uşii ei pentru a se convinge că nu îl privea nimeni, apoi, ţanţoş ca un cocoş, în plină zi, intră energic în cameră.

Winnie se afla lângă fereastră şi tocmai îşi turnase un pahar zdravăn de vin roşu, pe care îl ţinea cu ambele mâini, pentru a-şi stăpâni tremurul. Intrarea lui impertinentă şi neanunţată o făcu să se oprească tocmai când dădea să ia o înghiţitură.

— Pleacă! îi porunci ea încet, adăugând cu mâhnire: Te rog.

În replică, Edward se întoarse şi răsuci cheia în broască, încuindu-se cu ea în cameră.

— Nu.

— Nu-mi doresc asta, spuse ea. Nu te doresc.

— Ceea ce îţi doreşti sau nu a încetat să mai conteze pentru mine.

Foarte furios, străbătu furtunos distanţa ce îi despărţea, punând mâna pe paharul ei de vin şi luând o înghiţitură zdravănă. Ea rămase nemişcată, la fel de furioasă ca el, aruncându-i o privire acuzatoare şi plină de reproş.

După ce puse paharul pe masă, Edward o luă în braţe, asediindu-i gura cu a lui, însă ea se feri, astfel că ajunse să o sărute pe obraz, pe gât, coborând fierbinte pe pieptul ei, pe decolteu. Degetele şi le vârâse în părul ei bogat, smulgându-i agrafele şi lăsându-i pletele să i se reverse peste umeri.

— Te vreau acum, Winnie Stewart. Acum, şi din nou, şi din nou. O luă pe sus şi o duse în pat. Nu poţi să mă refuzi.

— O să ţip.

Minţea. Niciunul din ei nu voia să atragă atenţia asupra a ceea ce se petrecea.

— N-ai decât… dacă aşa o să te simţi mai bine.

— Eşti nebun, spuse ea.

— Foarte probabil.

— O să cer să fii luat pe sus de oamenii de la ospiciu.

— O să merg bucuros, imediat ce terminăm.

Edward avea senzaţia că trupul îi fusese invadat de un străin, de un mercenar cuceritor, pus pe jaf şi distrugere.

Întinzându-se, o sărută pasional, cu gura, cu dinţii, cu limba, jucându-se cu gura ei în timp ce îşi făcea de lucru stângaci cu rochia ei şi cu şireturile de la corset.

Împingând în jos corsajul, o dezgoli, moviliţele rotunde de carne revărsându-se în mâinile lui. Mângâindu-le, dezmierdându-le, o ciupi de sfârcuri până o făcu să se

zbată şi să se zvârcolească, apoi îi supse vârfurile îmbătătoare, calmându-se şi liniştindu-se la pieptul ei.

Ea îşi arcui spatele, oferindu-i mai mult, iar el se desfătă, trecând de la un sân la celălalt, zăbovind, jucându-se.

Coborând mai jos, începu să îi ridice fusta în timp ce el îşi descheia pantalonii, iar ea, acceptând resemnată ceea ce urma să se întâmple, nici nu îl încurajă, nici nu îl împiedică în acţiunile lui. Edward ştia că ar fi trebuit să înceteze, sau să îşi ceară scuze, sau să explice ce anume îl împingea de la spate, însă nu putea da glas impulsurilor nebuneşti pe care i le inspira ea.

Mădularul îi era pregătit şi dornic, astfel încât îl ghidă către centrul ei umed şi primitor, înfigându-se în ea ca un băietan excitat, fără a-i păsa de confortul sau de plăcerea ei. Însă ea nu păru deranjată; îşi deschise mai larg coapsele şi îl trase mai aproape.

— Eşti nebun, spuse ea din nou.

— Da. Nebun după tine.

— Vom fi prinşi.

— Nu-mi pasă, declară el. Nu-mi pasă de nimic în afară de tine.

Începu să o penetreze cu mişcări lente, măsurate. Winnie dezlănţui bestia din el, o creatură virilă şi ameninţătoare care era capabilă de orice faptă ticăloasă, care ar fi recurs la orice gest scandalos pentru a obţine satisfacţie.

Îşi întinse braţele, sprijinindu-se cu palmele de o parte şi de cealaltă a capului ei, iar ea îl masă pe piept. În afară de bărbăţia ce îi ieşea din pantaloni, era încă îmbrăcat din cap până în picioare, căci nu avusese răbdare să mai aştepte, să o curteze sau să seducă.

— Ai de gând să te căsătoreşti cu Olivia? întrebă ea, o peliculă subţire de lacrimi făcându-i ochii să scânteieze ca nişte diamante.

— Taci. Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Ai de gând? vru ea să ştie, iar el îşi abătu privirea, ruşinat.

— Da. Nu. Nu ştiu.

— Promite-mi, îl imploră ea, că dacă o faci, o să mă trimiţi departe de aici.

— Winnie…

— Într-un alt colţ al ţării, undeva prea departe pentru a putea veni în vizită. Ca să am scuze justificate atunci când nu voi veni de Crăciun sau la botezul primului vostru copil.

— Nu aş putea accepta să nu te mai văd vreodată.

Winnie izbucni în plâns, lăsându-şi lacrimile să îi picure pe alături, şi îl strânse în braţe, apăsându-şi obrazul de al lui.

— Dacă te căsătoreşti cu ea, nu voi putea locui aici. M-ar ucide, încetul cu încetul.

— Aş putea să îţi cumpăr o casă în apropiere, sugeră el, punând la cale scenariul din mers.

Era jignitor pentru ea să şi-o imagineze ca amantă, dar nu îi putea da voie să dispară din viaţa lui.

— Aici, în zonă? întrebă ea în glumă. La capătul aleii?

— Vom găsi noi ceva.

— Nu. Orice întâlnire ar fi plină de primejdii, iar ea nu trebuie să afle vreodată ce am făcut sau cum am trădat-o.

După spusele ei, relaţia lor pasională reprezenta un lucru groaznic, în timp ce el şi-ar fi dorit ca ea să o considere ceva rar şi unic – aşa cum o privea el.

— Nu am *trădat* pe nimeni.

Însă chiar în clipa în care exprimă acel sentiment, se simţi vinovat. În loc să se ocupe de întâlniri amoroase, ar fi trebuit să fie jos, făcând conversaţie cu Olivia şi cu Margaret.

Dorind-o pe Winnie, dădea dovadă de lipsă de loialitate faţă de atât de multă lume. Însă cum ar fi putut o

dorinţă atât de fervent să fie rea?

— Jură-mi că o să mă ajuţi să plec de aici.

— N-aş putea niciodată.

— Trebuie. Nu înţelegi? Nu putem continua aşa.

— Nu *înţeleg* nimic. Nu ştiu decât că eşti aici şi că nu pot sta departe de tine. Îşi închise mâna peste a ei şi îi sărută degetele. Nu am de unde să ştiu ce ne rezervă viitorul. Nu pot să văd mai departe de acest moment.

— E un dezastru.

— Ba nu e, Winnie. E simplu. Suntem tu şi cu mine, singuri. Se cufundă în ea, cu fiecare legănare a şoldurilor penetrând-o până în pântec. E atât de bine.

Cu un hohot de plâns nefericit, ea acceptă ceea ce îi făcea, alăturându-i-se în goana spre satisfacţie. Îşi încolăci braţele în jurul taliei lui şi picioarele în jurul şoldurilor lui.

Ritmul lui nu mai rămase lent sau concentrat. Trecuse de limita autocontrolului. Nu mai exista decât ea şi acea dorinţă vitală şi irezistibilă.

Băgând mâna între ei, o atinse cu degetul mare, iar ea fu inundată de un val orgasmic. Gemu, iar el îi captură scâncetul de extaz, lăsându-l să se amestece cu al lui în timp ce se revărsă în ea.

Undeva în mintea lui răsună o alarmă, însă nu putea să o asculte.

Revărsându-şi sămânţa în ea, păcătuise într-o manieră care era mult mai periculoasă şi mult mai imatură decât răul pe care i-l făcuse mamei lui Phillip. De data aceasta nu mai avea ca scuză naivitatea sau exuberanţa tinereţii.

Era posibil să o fi lăsat însărcinată pe Winnie – iar potenţiala lui soţie era jos, în salon, sorbind ceai. Existau o sută de motive pentru care purtarea lui era grosolană şi neglijentă, însă nu îi păsa. A doua zi o să i se ofere suficiente ocazii să regrete, dar, deocamdată, se va bucura şi va savura luxul de a o fi posedat în singura manieră care

conta.

Cufundat în ea, înlănţuit cu braţele şi cu picioarele de Winnie, nu mai ţinea minte să se fi simţit vreodată atât de fericit. Era ameţit, năucit, orbit de acea afecţiune ce începea să îmbobocească.

Dar dacă rămăsese grea? Oare îşi dorea, în secret, să fie aşa? Dacă ar fi rămas gravidă, nu ar fi putut să se refugieze în vreun ţinut îndepărtat, sperând să fugă de el. Un prunc ar fi asigurat un motiv temeinic pentru a păstra contactul, pentru a continua asocierea.

Posibilitatea era electrizantă şi îi accelera pulsul atât de tare, încât se înspăimântă singur.

Intenţiona să redevină tată? Să aducă pe lume încă un copil nelegitim? Cu o femeie necunoscută, nepotrivită, de care nu îl lega decât sexul arzător? Nu învăţase nimic din greşelile lui din trecut?

Aparent nu, căci tânjea atât de mult să aibă o familie cu ea, încât simţea gustul dorinţei pe limbă. Când închidea ochii îşi putea imagina fetiţe perfecte, cu părul brunet ca al mamei lor, ţopăind pe podea. Băieţi gălăgioşi, care semănau cu Phillip, hârjonindu-se pe podea.

Nevoia lui de a transforma acel vis în realitate era primitivă, de neînţeles, şi refuză să recunoască fantezia, forţând-o să dispară.

— Nu ar fi trebuit să faci asta, şopti ea în urechea lui.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Ea oftă, purtând pe umeri povara unei lumi întregi.

— Ce-o să ne facem?

— Vom face dragoste până la apus, spuse el. După aceea, nu îndrăznesc să ghicesc.

Ea chicoti fără umor.

— Presupun că există şi modalităţi mai rele de a petrece ziua.

— Nu-mi imaginez nimic mai bun. Luă cearşaful şi îi şterse lacrimile de pe obraji. Nu-ţi face griji, Winnie. O să

iasă bine, până la. Urmă.

Ea îl studie, cu o expresie chinuită pe chip.

— Nu mă răni la final. Inima mea nu ar putea să îndure.

— Nu aş face-o niciodată, îi promise, întrebându-se chiar în acelaşi moment dacă se putea ţine de cuvânt.

Cum ar fi putut întreaga situaţie să aibă un deznodământ fericit?

— Dacă tot e să ne hârjonim – se dădu jos de pe ea şi începu să îşi descheie nasturii cămăşii – ar fi bine să ne şi dezbrăcăm.

— O idee minunată.

Rânji şi se rostogoli pe spate, lăsând-o pe Winnie să preia controlul.

*

Penelope aştepta ezitând în camera Oliviei, pregătită să se strecoare afară. Sub braţ ţinea mapa cu schiţe a Oliviei.

După întâlnirea lor din noaptea precedentă, hotărâse că ar fi fost mai bine să îi fure toate desenele. Nu i-ar fi convenit ca mapa să dispară tocmai când ar fi avut nevoie să i le arate lui Margaret.

Ştia că Olivia va încerca să ascundă schiţele într-un alt loc, aşa că fusese încântată când descoperise că rămăseseră băgate tot sub pernele Oliviei.

Principalul defect al Oliviei consta în faptul că era prea încrezătoare în oameni, prea onestă, şi presupunea în mod firesc că şi ceilalţi erau la fel. Pentru un adult, era incredibil de naivă. Şi proastă. În cazul de faţă, idioţenia ei avea să îi aducă sfârşitul.

Deşi Penny nu făcuse decât să insinueze că o va pâri lui Margaret, nu intenţiona câtuşi de puţin să mai amâne. Dacă Olivia lăsa să-i scape vreun cuvinţel, Penny ar fi fost

trimisă la Londra, şi nu terminase nici pe departe cu Freddy Blaine. Individul prezenta prea multe perspective palpitante şi avea de gând să le exploreze pe fiecare în parte.

Nu putea să-i lase pe ceilalţi să-i dejoace planurile. Cu atât mai puţin pe mironosiţa de Olivia.

Frecându-şi coapsele laolaltă, savură durerea pe care încă o mai simţea după desfrânata ei întâlnire cu Freddy. Deşi nu era sigură cum de ajunsese să îi ofere virginitatea ei, era încântată că se descotorosise de ea. Povestea fusese ceva mai puţin interesantă decât ar fi crezut, şi cu siguranţă mai puţin romantică, dar era tolerabilă.

Avea de gând să facă singură alegerile în viaţă, să încerce tot ce-i trecea prin cap – cu Freddy sau cu oricine altcineva pe placul ei – şi nu intenţiona să se lase intimidată de puţină durere sau disconfort.

Rânjind, se gândi cât de furioasă o să fie mama ei în faţa acestei noi situaţii. Margaret avea atâtea planuri măreţe, care includeau duci şi prinţi, însă Penny găsise un tip care era mult mai pe gustul ei, care ştia ce îşi dorea şi ce îi trebuia, care se dădea peste cap să îi ofere acele lucruri.

Şi mai era şi bogat! În pofida bombănelilor lui Margaret despre situaţia lui financiară, Penny trăsese cu urechea la bârfele servitoarelor şi auzise despre casa lui frumoasă şi trăsura elegantă, despre hainele ia modă şi prietenii sus-puşi. O să fie capabil să îi întreţină stilul de viaţă cu care se obişnuise.

Îşi coborî o mână peste abdomen, ducând-o la părţile ei intime şi atingându-se. Freddy îi poruncise să se radă şi, doar pentru a-l enerva, avea de gând să nu-l asculte, însă cu cât se gândea mai mult, cu atât o încânta mai tare porunca lui depravată. Ar fi fost decadent să socializeze în cercuri înalte ştiind că îşi îndepărtase părul dintre picioare!

Aruncase o privire într-o cameră goală de oaspeţi şi găsise o lamă de ras, o dusese în camera ei şi o băgase

într-un sertar, ca şi cum acolo i-ar fi fost locul. Acum trebuia să îşi facă şi curaj să o folosească.

Scrută cu privirea coridorul, vrând să verifice că era pustiu, când, la capătul lui văzu o altă uşă deschizându-se şi făcu ochii mari. Crezuse că era singură pe palier. Dacă nu ar fi crezut acest lucru, nu ar mai fi zăbovit pe acolo.

Spre uluirea ei, Winnie scoase capul pe uşă şi cercetă cu atenţie holul pustiu. Deşi era aproape sfârşitul după-amiezii, Winnie avea părul despletit şi era îmbrăcată într-un halat diafan legat lejer la brâu, expunându-i în mare parte trunchiul gol.

Nevăzând pe nimeni, se dădu înapoi, iar în locul ei apăru contele! Acesta se aplecă şi îi oferi un sărut prelungit, apoi ieşi şi porni către scări. Ajuns pe palier, se opri şi o privi. Niciunul nu spuse nimic, însă privirea pe care i-o aruncă era pasională, intensă, hipnotizantă. Ridică din umeri, îi oferi un zâmbet melancolic şi coborî.

Winnie îl privi plecând, după care se sprijini de tocul uşii, cu genunchii tremurându-i; scoase un scâncet ce aducea a disperare. Rămase acolo timp îndelungat, sprijinindu-se de lemn, până îşi veni în fire şi închise uşa. Cheia se învârti cu un clinchet în broască.

— Ei, ei, murmură Penny.

Nu era asta o descoperire interesantă?

Contele şi Winnie erau atât de disperaţi unul după celălalt, încât îşi asumaseră riscul unei aventuri clandestine în toiul zilei. Oare contele o iubea pe Winnie? Era posibil să fie tentat să se însoare cu ea, în loc de Olivia?

Penny întoarse întrebarea pe toate părţile.

„Aşa ceva nu se poate nicicum”, decise ea.

Olivia o să devină soţia lui Edward. Penny luase deja o hotărâre în această privinţă. Olivia îl iubea pe grăjdarul-şef şi cel mai probabil se gândea cum să facă să rămână cu el, în loc de conte.

Nu-i aşa că o aştepta o trezire crudă la realitate?

Nimeni nu putea îndrăzni să o amenințe pe Penny. Nimeni nu putea să îi spună ce să facă sau cum să se poarte. Băgându-şi nasul în aventura lui Penny cu Freddy, Olivia comisese o eroare gravă, şi i se arătau mulţi, mulţi ani în care să o regrete, cât avea să dureze îndelunga şi monotona ei căsnicie cu Edward.

Winnie nu putea fi lăsată să intervină în deznodământul inevitabil.

Trebuia să plece de pe moşie, iar Penny trebuia să găsească o soluţie pentru a o face să dispară rapid. Erau multe detalii de pus la punct, multe scenarii fezabile pe care ar fi putut să le pună în mişcare. Care era cel mai bun?

Se strecură în vârful picioarelor pe hol şi se îndepărtă pe furiş, neauzită şi nevăzută, cu mintea zbârnâindu-i de gânduri şi posibilităţi.

Capitolul 14

Olivia traversă pe furiş curtea, luna palidă iluminându-i calea, însă nu avea nevoie de lumină pentru a-i călăuzi paşii. Picioarele ei aveau un al doilea simţ ce o purta spre destinaţie.

În faţa ei se profila în întuneric căsuţa lui Phillip, cu o lumânare arzând la fereastră în timp ce o aştepta să vină. Se opri brusc, ascultând tăcerea, studiind locuinţa mică şi cochetă, cu inima bubuindu-i în piept.

Era ultima dată când o să-l mai viziteze. Nu o să-i mai privească niciodată casa din acea postură, nu o să mai cunoască acel fior minunat de nerăbdare, nici nu o să mai trăiască acel torent palpitant de bucurie.

Stătuse ca pe ace toată ziua, pregătită sufleteşte pentru dezastrul iminent, aşteptând să fie chemată în camera lui Margaret pentru cearta monstru ce avea să

urmeze, însă acest lucru nu se întâmplase. Fusese toată un ghem de nervi, încercând să ghicească şi anticipând îngrijorată consecinţele.

Până să îi treacă prin minte că ar fi trebuit să îşi ascundă portofoliul, desenele deja dispăruseră. Căutase prin toate colţurile şi colţişoarele camerei ei, rugându-se să fi rătăcit cumva mapa, gândindu-se că poate fusese descoperit întâmplător de cameriste în timpul curăţeniei şi mutat altundeva.

Îndrăznise chiar să o întrebe pe una dintre servitoare dacă văzuse mapa, însă fata negase chiar că ar fi ştiut despre existenţa ei, iar Olivia o crezuse.

Unde erau schiţele? Se aflau în posesia lui Penny?

„Bineînţeles că da!”

Răspunsul evident îi răsună în minte. Unde altundeva ar fi putut să dispară?

O, de ce desenase acele schiţe? Ce sperase să obţină?

Da, era fascinată de nuditate, de ilustraţiile erotice şi de impresiile neobişnuite pe care le trăia în timp ce le studia, la fel cum era captivată de Phillip, de forma lui şi masculinitatea lui. Degetele ei harnice reproduseseră fiecare detaliu pe care şi-l amintise din întâlnirile lor furişe. Nu lăsase nicio parte din el neexplorată, niciun gest nereprezentat.

Ce o să spună Margaret? Ce o să facă? Margaret nu era nici mama ei, nici tutorele ei. Nici măcar prietena ei, la drept vorbind. Însă Olivia îi arăta un respect profund în memoria răposatului ei tată. Margaret nu fusese niciodată o persoană agreabilă, însă ea şi Olivia trăiseră ani la rândul sub acelaşi acoperiş, iar Olivia nu ar fi jignit-o niciodată intenţionat pe femeia mai în vârstă, căci orice insultă ar fi pătat amintirea tatălui ei.

Fusese aşa o neghioabă egoistă! Margaret făcuse atâtea eforturi să găsească o cale de a salva familia din ghearele catastrofei financiare, dar Olivia nu îşi făcuse

datoria. Prin faptele ei impulsive îşi distrusese eventualele şanse de a se căsători cu Edward. Îşi dezamăgise familia, îşi abandonase responsabilităţile faţă de ceilalţi. Şi pentru ce?

În numele iubirii ei pentru un bărbat cu care nu s-ar fi putut căsători niciodată.

Din prima clipă în care se întâlniseră, fusese ca vrăjită de el, însă îşi dăduse seama, fără urmă de îndoială, că nu aveau un viitor împreună. Şi totuşi îl căutase, îl ispitise şi îl rugase să aibă o aventură cu ea. El îi îndeplinise rugămintea, dar la ce bun?

Margaret o să insiste să se întoarcă la Londra, să-i găsească o altă partidă, dorindu-şi să aranjeze imediat o nouă căsătorie, care să le salveze din pragul catastrofei. Între timp, ce o să se întâmple cu Phillip? Dacă Edward afla despre întregul dezastru, o să îşi piardă Phillip şi slujba, şi casa?

Cum era posibil ca imensa afecţiune dintre ei să îi fi adus în acea situaţie oribilă?

Nu ar fi trebuit să meargă la el, dar nu putea sta departe. Trebuia să discute cu el şi să îi mărturisească temerile ei, trebuia să mai fie cu el o dată, înainte să fie îngenuncheată sub noianul de consecinţe.

Cuprinsă brusc de disperare, îşi ridică poalele rochiei şi traversă în fugă porţiunea de pajişte rămasă. Ca şi cum ar fi fugit din faţa diavolului însuşi, coti după un gard viu şi alergă spre el. Phillip o privea din prag, nerăbdător şi entuziasmat, şi o băgă rapid înăuntru, încuind uşa în urma lor.

— Aproape renunţasem la tine.

Îi smuci pelerina, smulgându-i-o şi aruncând-o pe podea.

— O, Phillip…

Uşurată, având în sfârşit ocazia să îşi tragă sufletul, constată că teama şi agitaţia ei se atenuau prin simpla lui prezenţă.

El o îmbrăţişă, plimbându-şi mâinile în sus şi în jos pe spatele ei.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el. E ceva în neregulă?

— Totul, murmură ea, şi absolut nimic.

— Tremuri.

— De la frig, minţi ea.

Era speriată şi îngrijorată. După ce dăduse peste Penny în acel hal care ar fi putut fi descris ca nebunie, Olivia nu putea ghici ce soartă întunecată o aştepta. Ştia însă sigur că aceasta se apropia şi că urma să fie cumplită.

— Vrei să fac focul?

— Nu. Doar ţine-mă în braţe. Atunci voi fi bine.

— O rugăminte uşor de onorat, Lady O.

Luând-o pe sus, o duse în patul lui, culcând-o şi întinzându-se lângă ea. Încălzind-o, aranjă o pătură peste amândoi, apoi o cuprinse în braţe.

Stând astfel îmbrăţişaţi, sânii şi abdomenul ei se apăsau pe trupul lui, picioarele li se încolăciseră, iar parfumul lui minunat o liniştea. Nu îşi putea imagina un loc mai bun în care să zăbovească şi şi-ar fi dorit să poată rămâne cuibărită acolo pentru veşnicie. Nicio problemă nu ar fi fost prea greu de rezolvat câtă vreme se afla în braţele lui.

— Spune-mi, o îndemnă el, când tremuratul ei încetă.

Olivia era bucuroasă că se cuibărise la pieptul lui şi că nu trebuia să îl privească.

— Nu putem să ne mai întâlnim.

El oftă zgomotos.

— Ştiam amândoi că nu va putea dura la nesfârşit. Te întorci la Londra?

— În curând. Vezi tu, sora mea, Penelope…

— Drăcoaica cea roşcată?

— Exact. Descrierea lui era extrem de potrivită. A găsit câteva dintre desenele mele.

— Cu ce anume?

— Cu… cu…

Nu îi mărturisise niciodată ce schiţe desenase. Cât de ruşinos i se părea să admită ce făcuse!

— Haide, spune-mi, o încurajă el, când văzu că ea ezita. Cât de rău poate fi?

— Am desenat portrete cu tine. Şi cu mine. Descrierea era prea cuminte, aşa că adăugă: Suntem… *împreună,* dacă înţelegi ce vreau să spun.

Phillip încremeni şi se dădu într-o parte pentru a putea să o privească.

— Ai desenat… ilustraţii erotice? Cu noi doi?

Nu ar fi fost nevoie să aţâţe focul în sobă. Obrajii ei se înroşiră atât de intens, încât dogoarea lor părea să încălzească încăperea mai ceva ca un vas cu jăratic. Olivia simţi că i se puse un nod în gât.

— Crezi că o să ajung în iad pentru asta?

— Livvie, vulpoaică sexy ce eşti!

Apoi, el se rostogoli pe burtă, râzând cu poftă.

— Nu e amuzant.

— Nu, nu e, consimţi el, dar continuă să se înece de râs, copleşit de veselie, iar bucuria lui o irită.

— Nu prea mă ajuţi.

— Ştiu, dar nu mă pot abţine. Se întoarse pe o parte, mângâind-o pe umăr ca să o liniştească. M-ai reprezentat în pielea goală? Cu boaşele şi toate alea atârnând?

— Da, dar de cele mai multe ori, suntem… suntem…

— Deci nu încape îndoială că suntem noi doi?

— Absolut niciuna. Nu sunt cea mai talentată artistă, dar…

— Eşti fantastică.

— … dar pot să desenez o faţă uşor de recunoscut.

— Şi o parte a corpului *uşor de recunoscut?*

Ea îl lovi în coaste.

— Încetează!

— Bine, bine. Renunţă să mai glumească, clătină din

cap şi oftă. Ce încurcătură!

— Da.

— Cum poţi fi sigură că le-a văzut?

— Avea câteva dintre ele la ea, îi explică Olivia. Le ţin într-o mapă sub pernă, iar ea le-a descoperit cumva. Acum mi-a dispărut mapa cu totul şi sunt convinsă că ea a luat-o.

— De ce?

— Noaptea trecută, când mă furişam înapoi la conac, am dat peste ea în curte. Fusese în pavilion cu vecinul tatălui tău, domnul Blaine.

— Freddy Blaine? Oare ce-o fi pus *el* la cale?

— Ticăloşii. Ea avea părul despletit şi rochia strâmbă. Era beată.

— Câţi ani are ea?

— Şaisprezece.

— Sunt surprins, reflectă el. E mult mai matură decât partenerele pe care le preferă el, în general.

— Ce vrei să spui?

— Unii bărbaţi sunt atraşi de… de…

Veni rândul lui să roşească şi să se bâlbâie.

— De ce anume?

— Hai s-o lăsăm baltă.

— Nu!

— De… de… copii.

— Sunt excitaţi sexual?

— Da.

— Dar asta e o perversiune.

— Cu siguranţă.

— Domnul Blaine e unul dintre acei oameni?

Phillip dădu din cap.

— De unde ştii?

— Livvie, o dojeni el, exasperat de curiozitatea ei, însă ea refuză să înceteze.

Ce fel de depravat ţicnit se putea simţi stimulat de copii? Ideea o făcu să se înfioare, iar Phillip o strânse mai

tare lângă el.

— Situaţia asta e periculoasă pentru ea?

— Probabil.

— O, nu mă pot hotărî ce ar trebui să fac.

— În ce privinţă?

— M-a ameninţat.

Phillip se arătă surprins şi alarmat de veste.

— Ce-a făcut?

— A zis că dacă spun cuiva despre ea şi domnul Blaine, îi va da schiţele mele lui Margaret.

— Fata aia e nebună.

— Sunt de acord. Dar purtarea ei e nesăbuită şi idioată. Cum pot să tac?

— Şi-ar duce la capăt şantajul?

— Dacă mi-ai fi pus întrebarea asta ieri, ţi-aş fi răspuns „în mod sigur nu”. Dar văzând-o în ce hal şi-a pierdut controlul, habar nu am ce-ar fi în stare să facă.

— Ai vrea să vorbesc eu cu ea? Am avut câteva ciocniri când bântuia pe la grajduri. Par să o intimidez. Poate aş reuşi să o sperii.

— Dumnezeule, nu. Era tot ce-i mai lipsea, o ceartă între Phillip şi Penny. E foarte vicleană, Phillip.

— Da, e.

— Dacă ai discuta cu ea, ar deveni evident că am venit glonţ la tine. Ar fi sigură că avem o relaţie intimă. Prefer să o las să se îndoiască.

Phillip reflectă la cuvintele ei, fixând-o cu privirea.

— Dacă i le arată mamei tale vitrege, contesa va insista să mă căsătoresc cu tine? Zâmbi timid. Aş face-o. Cât ai clipi.

— O, Phillip… Oferta lui era atât de înduioşătoare, iar gândul de a fi soţia lui, atât de încântător, însă era complet irealizabil, iar ea trebuia să se concentreze pe acea realitate. Nu putea da aripi fanteziilor ei. Am mai discutat subiectul ăsta. Dacă te-ai căsători cu mine, ar trebui să ne

întreţii pe toate.

— Oamenii au supravieţuit şi cu mai puţin de atât, bombăni el, uşor amar, ceea ce o irită pe Olivia.

Chiar îşi putea imagina că ar fi trăit toţi cinci sub acoperişul căsuţei lui? Se gândise vreodată cu adevărat cât de ridicolă era ideea?

Cum o să-şi permită să le cumpere mâncare? Haine? Penny trebuia să îşi facă debutul în societate, şi aveau zeci de servitori cărora trebuia să le plătească fie daune de concediere, fie pensii. Asta pentru început. Iar vânzarea proprietăţilor şi achitarea datoriilor ar fi presupus atât de multe costuri!

Dacă se căsătorea cu el, rezervele lor s-ar fi evaporat rapid. De unde ar fi găsit bani să acopere deficitul?

Era nedrept din partea lui să o dojenească, să se poarte ca şi cum l-ar fi refuzat din frivolitate. El nu putea să înţeleagă presiunea care o apăsa, povara pe care o simţea în ceea ce le privea pe femeile din viaţa ei. Atât de multe atârnau pe umerii ei, iar el nu-i putea prelua acea greutate şi nici nu putea rezolva dilema în locul ei.

Oricât de brutal ar fi părut, banii erau soluţia, remediul pe care îl căuta. El nu avea deloc, deci nu putea fi el alesul. Era sărac. Situaţia lor nu era nici mai simplă, nici mai complicată de atât.

— Hai să nu ne certăm, îl dojeni ea.

— Nu ne certăm.

Depuse un sărut blând pe buzele ei.

— Am încercat să îmi dau seama ce va face Margaret. Schimbă cursul conversaţiei de la banii lui – sau de la lipsa lor. Cred că îmi va cere să mă întorc la Londra, să o iau de la zero cu un alt potenţial soţ. Nu va dori să facă scandal şi să-mi afecteze reputaţia, deci nu va risca să îl informeze pe tatăl tău despre aventura noastră.

— Deci vei pleca în curând.

— Poate chiar mâine. Îşi sprijini palma pe obrazul lui.

Chiar dacă nu va fi mâine, nu voi îndrăzni să te mai vizitez. E prea riscant de-acum.

Rămaseră privindu-se ochi în ochi, iar Olivia se rugă să poată desluşi sentimentul pe care îl ascundea în adâncul sufletului. Tânjea teribil să îi mărturisească exact cât de multă fericire îi oferise, câtă încântare şi bucurie. Fusese ca o rază de soare pentru ea şi o transformase, o ajutase să se înţeleagă mai bine ca femeie.

Cu fiecare fibră din fiinţa ei şi-ar fi dorit să îi declare cât de mult însemna pentru ea, cât de mult îl iubea, dar nu spuse nimic, sperând că el o să descopere singur acel secret.

La ce bun să îşi declare emoţiile? Deşi el încerca să ascundă acest lucru, era cavaler şi avea intenţii nobile. Ar fi fost suficient ca ea să îi ceară şi ar fi făcut orice pentru ea. Dar ar fi fost o nedreptate imensă să îi ceară ajutorul sau să îi sugereze că ar fi acceptat susţinerea lui câtă vreme ea nu ar fi putut niciodată să îl răsplătească pentru loialitatea şi devotamentul lui, oferindu-i vreun angajament pe termen lung.

Dacă şi-ar fi dat seama cât de mult ţinea la el, s-ar fi simţit obligat să se pună la dispoziţia ei în orice mod i-ar fi permis ea, însă drumurile lor se aflau pe traiectorii diferite şi se îndreptau către universuri diferite. Îşi dorea să îl scutească de eventualele repercusiuni provocate de purtarea ei nesăbuită. Nu ar fi putut îndura să îl ştie rănit sau persecutat din cauza răului produs de ea. Era un om curajos şi poate că ar fi încercat să îşi asume responsabilitatea, să pretindă că relaţia lor fusese iniţiată de el, ceea ce ea nu ar fi putut accepta vreodată.

Era mai bine să îl lase să creadă că nu fusese decât un capriciu trecător. Să-i dea impresia că afecţiunea ei era intensă, reală, dar nu copleşitoare. O să fie mai uşor pentru amândoi.

În ceea ce o privea, îi era imposibil să prevadă ce o să

se aleagă de ea. Era mai bine ca acea nebunie să se sfârşească rapid şi paşnic, căci nu se putea căsători cu Edward, după ce îl iubise pe Phillip. Dar o să poată accepta un alt pretendent, aşa cum impunea situaţia ei dificilă? Se putea căsători cu altcineva? Îl putea primi în patul ei?

Răspunsurile la aceste întrebări o depăşeau, erau prea dureroase pentru a reflecta la ele, prea deprimante pentru a zăbovi asupra lor.

— Vreau să fac dragoste cu tine, spuse el.

— Mi-ar plăcea.

— Ca să-ţi aminteşti pentru totdeauna cum a fost.

De parcă ar fi putut uita vreodată! Chiar credea că ar fi făcut-o? Naiba să-l ia de bărbat.

Acel scurt episod fusese cea mai palpitantă şi cea mai încântătoare perioadă din viaţa ei, şi avea să o păstreze pentru totdeauna în suflet, nedezlipindu-se nicio clipă de ea. În cazul în care norocul i-ar fi permis să trăiască până la o vârstă înaintată, şi-ar fi amintit fiecare detaliu cu o claritate vie.

O euforie atât de distinctă şi de intensă nu avea cum să pălească vreodată.

Îi oferi un sărut fierbinte, iar el îi răspunse cu o plăcere deosebită. Se urcă peste ea, presând-o uşor cu greutatea lui, iar ea îl strânse aproape, savurând apăsarea pe care trupul lui masiv o exercita asupra ei.

După plecarea ei, Phillip o să cunoască şi alte femei. Dar câte? O să se bucure alături de ele oferindu-şi la fel de multă plăcere şi extaz?

Oh, cât de tare o rănea acel gând!

Mai rău, îşi imagină ziua când o să afle – pe vreo cale neaşteptată – că Phillip se căsătorise. Poate o să îl întâlnească pe Edward în oraş, iar el o să pomenească despre moşie. Ar fi auzit numele lui Phillip în trecere, ar fi aflat că tinerii căsătoriţi se bucurau de o existenţă simplă, că mireasa lui fusese încântată să împartă cu el modesta

căsuţă, să îi aducă pe lume un cârd de copii veseli şi gălăgioşi.

Închise ochii şi îl văzu în minte, râzând fericit.

În clipa aceea fu mai aproape ca niciodată să cedeze, să îşi abandoneze familia. Era chiar atât de rău să şi-l dorească pe acel bărbat superb? Să facă tot ce îi stătea în putere pentru a-şi transforma visul în realitate?

Chiar în clipa în care apăru acea dorinţă lacomă, o alungă. Nu ar fi putut niciodată să se scuture de lanţurile ce o legau. Egoismul nu făcea parte din caracterul ei, iar fericirea ei personală o să rămână pentru totdeauna pe locul doi.

Dacă ceda şi se căsătorea, nu o să mai cunoască vreodată acel tip de extaz, acea pasiune arzătoare pe care Phillip i-o inspira doar privind-o. Voia să experimenteze fiecare faţetă a ardorii lui, să se îmbibe cu atingerile lui şi cu mirosul lui, să se lege de el atât de profund şi atât de complet, încât nici timpul, nici distanţa, nici circumstanţele schimbate să nu poată sfâşia conexiunea creată între ei.

Phillip începuse să îşi facă de lucru cu rochia ei, scoţând nasturii din găici, dezgolindu-i sânii. Se apucă şi ea de lucru, descheindu-i cămaşa şi trăgând de mâneci.

Trunchiurile le rămaseră expuse, părul lui de pe piept gâdilându-i pielea fină, stârnind-o la fapte necugetate. Se strecură mai jos, scormonind prin el până dădu de sfârc, şi i-l luă în gură, lingând şi muşcând mărunt minusculul mugur de carne, făcându-i respiraţia să i se poticnească şi muşchii să i se contracte.

Înainte, ea nu se implicase activ, ci se mulţumise să aştepte leneşă, primind extazul pe care i-l oferise el. Fusese o novice, o ucenică, dornică să deprindă tehnicile pe care i le preda el, însă în noaptea aceea îşi dorea mai mult.

Tânjea să îl tachineze şi să se joace cu el, să îl împingă dincolo de limite. Aşa cum şi el îşi dorea ca ea să păstreze amintirea tulburătorului amor fizic ce înflorise

între ei, la fel şi ea intenţiona ca – odată întâlnirea lor încheiată – el să nu o mai poată uita vreodată.

Phillip se rostogoli cu amândoi, aducând-o deasupra lui, cu sânii atârnându-i deasupra gurii lui entuziaste, dezmierdându-i cu gura când pe unul, când pe celălalt, până când ea deveni nebună după el.

— Povesteşte-mi despre schiţele pe care le-ai desenat cu noi doi, o îndemnă el. Eram împreună în felul acesta?

— Da, da, gemu ea, prea puţin capabilă să vorbească în vâltoarea torturii pe care i-o provoca el.

— Şi sugeam la pieptul tău?

— Ocazional. Stomacul i se strânse când el o muşcă de sfârc şi i-l plimbă printre dinţi. Te excită imaginile?

— Foarte tare.

Începuse să îi ridice fusta, dezgolindu-i pulpele, apoi coapsele, prinzând în mâini curbele fundului ei, dar apoi, spre frustrarea ei, se opri acolo.

De ce nu mergea mai departe? Era ca un torent fierbinte de dorinţă, aşteptând frenetică să îl simtă străbătând acei ultimi centimetri decisivi, să uşureze o parte din agonia ei. Însă el îşi încleştă mâinile de pe dosul ei şi începu să o frece cu părţile intime de ale lui.

— Ţi-ar plăcea să te ating?

— Te rog.

Cuvintele ieşiră ca un scâncet.

— Unde? Intre picioare?

— Da. Acum!

— Cu degetele? Sau cu limba?

— Oricare. Amândouă. Nu-mi pasă.

— Să te las să te termini? Sau să te fac să aştepţi?

Flecăreala obraznică o încântă. La fel ca în cazul ilustraţiilor carnale, nu ştiuse că şi vorbirea putea împinge un om în pragul freneziei.

— Lasă-mă…

Phillip îşi închise buzele peste sfârcul ei, sugând cu

forţă, întrerupând-o de la orice ar fi vrut să-i ceară. Degetele lui se strecurară în sus, tot mai sus, însă nu mai ajunseră unde şi le dorea ea cel mai mult. Îi masă coapsele, fesele, coapsele din nou, iar ea începu să se zvârcolească şi să geamă, însă în van. Nu se putea sătura.

Întorcând-o şi întorcându-se şi el, Phillip o aruncă pe spate şi, cu mişcări rapide şi scurte, o penetră cu limba. Ea începu să gâfâie, chinuindu-se să ajungă la orgasm, care o invadă într-un val puternic. Înălţându-se în văzduh, îi strigă numele, iar el o ţin tui pe saltea în acele momente de culme a pasiunii, până începu să pălească. Însă când îşi recăpătă echilibrul, tot nu se simţi satisfăcută, şi îşi dădu seama că nu o să îşi astâmpere cu adevărat foamea decât dacă se cufunda cu mădularul în ea.

Phillip îngenunchease în faţa ei, descheindu-se la pantaloni. Avea un aer ciudat. Era primitiv, sălbatic şi părea să se afle pe buza unei prăpăstii, oscilând, nesigur. Îşi dorea să descătuşeze barbarul închis în el. Îndrăznea oare să îl împingă dincolo de margine?

— Ia-mă, Phillip.

— Nu.

— Te implor să fii tu acela.

— Tu *trebuie* să te căsătoreşti, Livvie. Nu asta îmi tot spui?

— Da, dar…

— Dacă îţi răpesc virginitatea, nu vei mai putea să te căsătoreşti niciodată. Se strecură în ea cu degetele, masând-o şi lărgind-o. Nu o să-ţi agravez şi mai mult situaţia în care te afli.

— O să mint în noaptea nunţii, o să mă prefac, o să… o să…

Având în vedere ce îi făcea el, îi era dificil să se concentreze.

Tensionată, căută nerăbdătoare uşurarea pe care el ar fi putut să i-o ofere. Nu îşi dorea cu adevărat să renunţe

la virginitate, iar într-o parte înceţoşată şi derutată din mintea ei îşi dădu seama că era cel mai rău lucru pe care ar fi putut să îl facă, însă dorinţa carnală îi copleşise raţiunea.

— Phillip! îl imploră ea.

— Stai cuminte!

Era încordat, agitat, acoperit de sudoare pe frunte şi pe piept. Mădularul îi ieşise din pantaloni. Era roşu şi rigid, iar el îşi încleştă pumnul în jurul lui, mângâindu-se singur. Apoi se aplecă în faţă, îndreptând capul rotund înspre ea.

Îi dădu la o parte buzele de jos, iar ea se pregăti sufleteşte pentru durerea tăioasă pe care avea să o resimtă la penetrare, însă el, spre consternarea ei, nu merse mai departe. Trăgându-i picioarele peste coapsele lui, lărgind-o şi mai mult, îşi coborî privirea, studiind-o şi pipăind-o.

Flexându-şi şoldurile milimetric, trecu uşor capul mădularului peste carnea ei umedă şi tumefiată.

— Dumnezeule, aş putea să fiu în tine într-o clipă. Oprindu-se, îşi ridică privirea spre tavan, ca şi cum s-ar fi rugat să fie puternic. Ar fi atât de uşor.

— Fă-o!

— Nu-mi da voie, o repezi el. Nu sunt un sfânt.

— Nici eu nu sunt. Se considerase întotdeauna o persoană morală şi corectă, dar tendinţele ei desfrânate îi dăduseră peste cap toate trăsăturile virtuoase. Nu pot să mai vin la tine. Asta e singura noastră şansă şi vreau să aflu cum e. Nu mă obliga să învăţ asta cu un soţ de care nu mă leagă niciun sentiment tandru.

— Nu pomeni de viitorul tău *soţ* când te afli în patul meu.

— Atunci arată-mi. Prefer să se întâmple acum, cu tine, ca să descopăr ce înseamnă plăcerea şi abandonul. Nu mai târziu, când o voi face din obligaţie şi dintr-un simţ al datoriei.

Phillip o scrută atent, iar Olivia aproape că văzu bătălia aprigă ce se dădea în el. Ţinea la ea şi nu putea

îndura gândul de a-i face rău, sau de a-i agrava situaţia, dar, mai presus de orice, o dorea. În cele din urmă, ardoarea masculină câştigă în faţa nobleţei şi înţelepciunii.

— Întinde-te pe spate.

Împingând-o pe pat, îşi smulse pantalonii, dezgolindu-şi şoldurile şi coapsele, apoi îşi strecură genunchii între coapsele ei, îndepărtându-i-le şi mai mult.

Bestia din el fusese descătuşată.

Capitolul 15

Phillip se sprijini pe braţele aşezate de-o parte şi de alta a capului ei.

„De ce nu?”

Întrebarea îi răsună în minte.

De ce nu ar fi posedat-o? Ce îl împiedica?

Orgoliul? Prostia? Teama?

Trecuseră de mult de punctul în care raţiunea ar mai fi putut să îşi spună cuvântul. Ca de obicei, fuseseră luaţi de valul pasiunii, deşi nu îşi putea explica de ce această ocazie se dovedise mai stringentă decât cele anterioare. În trecut reuşise să îşi stăpânească instinctele primare, refuzase actul ultim, dar acum se întreba de ce ar fi trebuit să îşi nege în continuare nevoia.

Mergând mai departe, nu ar fi făcut nimic împotriva voinţei ei. În plus, ea nu era o copilă naivă şi neştiutoare. La douăzeci şi trei de ani era o femeie matură care ştia ce voia. De ce să nu îi ofere ceea ce îşi dorea cu atâta ardoare?

Ar fi trebuit să se împiedice într-o nobleţe greşit înţeleasă? Era mai bine să o lase să fie vândută de mama ei vitregă vreunui bătrân ticălos de rang înalt? Îşi imagină un gentleman gras şi urât mirositor făcându-şi treaba între

coapsele ei frumoase şi i se întoarse stomacul pe dos.

Chiar dacă era posibil ca, într-o bună zi, să devină soţia altui bărbat, nu putea trece peste ideea că era *a lui* şi că aşa o să fie pentru totdeauna, indiferent ce i-ar fi rezervat soarta.

Îşi dorea din tot sufletul să fie primul ei bărbat. Astfel încât ea să nu îl poată uita. Astfel încât el, Phillip, sfidându-l pe cel care avea să o revendice prin căsătorie, să fie cel care să îi apară în faţă de fiecare dată când se culca în patul conjugal şi închidea ochii.

— Promite-mi ceva, spuse el.

— Ce anume?

— Jură-mi că, indiferent ce se întâmplă sau cum evoluează lucrurile, nu te vei căsători niciodată cu tatăl meu. Era o cerere ciudată de făcut chiar înainte de a o compromite, dar promisiunea ei era vitală pentru sănătatea lui mentală. Nu aş putea suporta.

— Nu o s-o fac, îi promise ea. Nu aş putea să fac aşa ceva. Nici ţie. Nici lui.

Phillip dădu din cap.

— Fără regrete, Livvie. Niciodată.

— Fără regrete, răspunse ea.

Era oare nebun? Îşi pierduse minţile având aspiraţii atât de înalte? Dorind-o cu atâta ferocitate?

Nimic din toate acestea nu mai conta. Singurul subiect important era ea şi plăcerea delicioasă pe care avea să o cunoască odată ce intra în ea.

Începu să o sărute, lăsându-şi limba să ţâşnească în gura ei, apoi se aplecă asupra sânilor ei, sugând, excitând, aducând-o din nou pe marginea prăpastiei. Jucându-se şi tachinând-o, o dezmierdă până ea deveni tensionată, încordată, apoi îşi coborî mâna între picioarele ei, masând-o şi lărgind-o.

Era umedă, relaxată după primul orgasm şi tot atât de pregătită pe cât putea fi, dată fiind virginitatea ei, iar el se

poziţionă la intrare. O deschise, intrând puţin, lăsând-o să se obişnuiască cu acea invazie necunoscută, însă făcu un efort supraomenesc pentru a nu se înfige cu totul. Zdruncinat de contact, se forţă să îşi modereze ritmul, deşi fiecare celulă din trupul lui îi striga să meargă mai departe cât de repede posibil.

Împingându-se mai departe, ajunse la bariera ei şi se opri, disperat să termine odată cu ea.

Neliniştită, Olivia se arcui de mijloc, cu şoldurile zvârcolindu-i-se în încercarea de a scăpa de penetrarea lui necruţătoare. Deşi în mintea ei se convinsese singură că asta îşi dorea, anatomia ei de fecioară încă nu era pregătită. Lipsa ei de experienţă o făcu să se opună necunoscutului şi deveni din ce în ce mai înspăimântată.

— Phillip – se zbătu, chinuindu-se să scape – mi-e teamă. Ia-o încet.

— Nu. Aşteptase atât de mult, o viaţă întreagă parcă, şi era prea excitat pentru a da cursul temerilor ei virginale. Trebuia să se termine odată. Nu mai exista loc de întoarcere. O să te posed acum.

— Mă sperii.

— Nu am ce face.

— Phillip! repetă ea, implorând.

— Taci!

Prinzând-o de şolduri, o imobiliză, intenţionând să atenueze o parte din durere ţinând-o ferm. Dintr-o singură mişcare rapidă, îi sfâşie inelul de fecioară, înfigându-se până în plăsele, cufundându-se în ea cu toată lungimea mădularului său. Era fierbinte şi strâmtă, teaca ei de carne încleştându-se în jurul lui, sângele ei de fecioară fiind asemenea unei fierturi aburinde, clocotitoare, ce îl ispitea în ghearele iadului.

Trecerea lui fusese brutală şi era conştient că ar fi trebuit să mai aştepte, că ar fi trebuit să-i lase timp să se obişnuiască, dar era prea stârnit pentru a se mai putea

gândi la confortul ei.

Începu să îşi flexeze şoldurile – pur şi simplu nu se putu abţine –, penetrând-o până la capăt, apoi retrăgându-se până la vârf. Din nou. Şi din nou. Coborându-şi privirea, vederea mădularului lui umflat penetrând-o îi duse dorinţa la un noul nivel de frenezie. Purtarea lui era atât de greşită, atât de scandaloasă, iar nedreptatea situaţiei o făcea cu atât mai excitantă.

Calităţile lui de gentleman dispăruseră fără urmă. Nu îi arătă nicio picătură de îndurare, călărind-o cum ar fi făcut un soldat cu o târfă după o bătălie sângeroasă. Intră adânc, tot mai adânc.

Ea întâmpină curajoasă acea exploatare, acceptând ceea ce îi făcea, iar el o aruncă în cealaltă parte a patului până ajunse să se izbească de tăblia patului, cu fiecare penetrare. Chinuindu-se să se prindă de ceva, degetele ei se încâlciră în pături şi perne în timp ce se străduia să rămână nemişcată în faţa asediului lui violent.

Phillip îşi dorea ca împreunarea lor să fie atât de furtunoasă, atât de brutală, încât să devină o parte din ea, încât să se contopească doi oameni într-unul, astfel încât – după ce terminau – o părticică din el să rămână în urmă. Însă tot nu reuşea să intre în ea suficient de adânc.

Ardoarea lui crescu şi atinse punctul culminant, zgâlţâindu-i şoldurile când se declanşă orgasmul. Se strădui să îl mai amâne, să mai reziste preţ de câteva clipe de extaz, însă nu reuşi să-şi stăpânească valul de plăcere.

Era turbat de dorinţa de a se revărsa în ea, de a-şi proiecta sămânţa în pântecul ei. Tânjea să o însemneze ca fiind a lui, lăsând-o grea cu pruncul lui. Înainte nu îşi dorise copii, nu se visase tată, dar acum, brusc, îşi dorea acest lucru mai mult decât orice. Cu Livvie ca mamă. Impulsul era primar, sălbatic, şi îşi înăbuşi un blestem în faţa nevoii violente care îl mâna.

Nu putea să o lase însărcinată!

Cu un efort frenetic, se smulse din ea, strângând-o la piept, apăsându-i sânii pe pieptul lui, şi se revărsă pe abdomenul ei, sămânţa lui ţâşnind într-un torent fierbinte de satisfacţie. Se împinse din nou şi din nou, savurând extazul nepotolit, stârnit să continue de pielea moale de pe abdomenul ei.

Ferocitatea exploziei păli, iar el se prăbuşi peste ea, apăsând-o cu toată greutatea în aşternuturi. Cel mai probabil o sufoca, dar nu era în stare să se dea jos.

Fusese un ticălos nepăsător şi, acum că ardoarea se atenuase, era prea laş pentru a o privi. Ce ar fi văzut? Dezgust? Oroare? Resemnare?

Deşi discutaseră despre actul respectiv şi se învârtiseră în jurul lui, nu ar fi avut cum să îi explice exact în ce consta. Pentru o fecioară, singura experienţă posibilă era să treacă împleticindu-se de cealaltă parte, de preferat fără ca episodul să se dovedească prea traumatizant.

La cum se purtase cu ea, Olivia probabil se simţea bătută şi sfâşiată. O să îl ierte pentru cât fusese de brutal? Pentru felul grosolan în care se folosise de ea?

Tăcerea deveni grea, dar nu se simţi în stare să o rupă. Apoi ea îl sărută pe ceafă, iar el fu uluit de gestul ei. Îndrăzni să se lase uşor pe spate şi o văzu privindu-l cu o expresie făţişă de nedumerire.

— Îmi pare rău.

Îşi trecu uşor buzele peste ale ei.

— Pentru ce?

— Am fost atât de sălbatic, atât de nestăpânit.

— Nici nu mă aşteptasem să te porţi altfel. Zâmbi. Mi-a plăcut.

— Te doare?

— Puţin. O să-mi treacă.

— Intenţionasem să fiu mai cumpătat, mai finuţ. Rânji. Mă exciţi dincolo de orice limită.

— Mă bucur.

— Dă-mi voie să te spăl.

Ducându-se la masa de toaletă, turnă puţină apă din carafă într-un lighean şi îl aduse pe noptieră. Îndepărtând urmele păcatului lor, o şterse pe abdomen şi tamponă uşor sângele întins pe coapsele ei. Apoi, sub privirile ei, îşi trase jos pantalonii şi îşi curăţă părţile intime.

Când se întoarse cu faţa la ea era gol şi se strecură în pat.

— Sunt mereu pe fugă cu tine, spuse el, de parcă nici nu apuc să mă dezbrac de tot înainte să începem.

— Am observat.

— Ar trebui cel puţin să *încerc* să mă dezbrac înainte de a sări pe tine.

Olivia oftă.

— Mi-aş dori să avem mai mult timp.

„La ce bun?” aproape că o întrebă el, dar nu o făcu.

— Şi eu. Ridică jucăuş din sprâncene. Îmi vin în minte o mulţime de giumbuşlucuri desfrânate cu care ne-am putea amuza.

— Sunt sigură că-ţi vin. Chicotind, îl mângâie pe piept, masându-l în cercuri în dreptul locului unde pulsul lui îşi recăpătase ritmul normal. Te-ai retras la sfârşit.

— Da.

— De ce?

— Nu putem risca să facem un bebeluş.

— Am fi putut? Chiar dacă ne-am împreunat o singură dată?

— Multă lume pretinde că nu e posibil, dar nu cred că ar trebui să ne asumăm riscul.

— O precauţie înţeleaptă.

Dar, oh, cât de tare îşi dorise! Oricât de absurdă ar fi fost ideea, fusese entuziasmat, tânjise după acel deznodământ cu o intensitate atât de rău prevestitoare, încât nu ştia nici el de unde găsise forţa de a nu lăsa să se întâmple acest lucru.

Dacă ar fi rămas grea, nu ar mai fi putut să plece de lângă el. Ar fi ajuns într-o situaţie catastrofală, iar diferenţele sociale dintre ei nu ar mai fi putut să îi separe. Ar fi fost nevoită să cedeze şi să devină soţia lui, în ciuda acelor discrepanţe.

Deşi ştia că Olivia avea dreptate – că nu putea întreţine familia ei numeroasă –, era suficient de egoist cât să îşi dorească să aibă ocazia. Era un bărbat vanitos şi îl rănea gândul că tatăl lui ar fi fost o alegere potrivită strict datorită genealogiei şi averii lui, în timp ce el nu era şi nu ar fi putut fi vreodată.

Dacă Olivia ar fi rămas cu el, ar fi fost amândoi săraci – după standardele ei dar ar fi fost fericiţi. De ce nu putea fi suficient?

Ar fi trebuit să fie furios pe ea că îl făcea să se simtă nevrednic, dar nu era. Membrii înaltei nobilimi erau educaţi să se considere excepţionali şi unici, iar realitatea sumbră era că ea nu îşi putea imagina un viitor de succes cu el. Interdicţiile societăţii îi fuseseră adânc inoculate şi nu putea concepe un deznodământ contrar.

Prejudecăţile ei îl făceau să-şi dorească să o ocărască, dar protestele lui nu ar fi putut schimba cine era ea, nici să îi modifice viziunea asupra lumii.

Întristat, deznădăjduit, deplânse ceea ce nu o să se poată împlini vreodată. Deja o simţea îndepărtându-se uşor de el. I se părea mai puţin distinctă, ca şi cum forma ei ar fi început să pălească, liniile ei de contur devenind tremurătoare. În scurt timp, nu o să mai fie decât o amintire tulburătoare, a cărei agonie o să se stingă treptat până o să se întrebe dacă o cunoscuse vreodată cu adevărat, dacă fusese reală.

Ceea ce îi trebuia era un memento care să îi aducă aminte de ea, un obiect concret şi neobişnuit care să reflecte caracterul şi dispoziţia ei. Ce îndrăgea în mod deosebit? Ce era al ei şi ar fi fost dispusă să ofere? Ce ar fi

putut să-i ceară?

Când găsi un răspuns, acesta se dovedi amuzant, fantezist, dar perfect. Având în vedere că tocmai o deflorase, sosise momentul să i-o ceară, dar dacă evenimentele se desfăşurau aşa cum anticipa el, nu o să i se mai ofere ulterior şansa de a-i solicita un dar.

— Ai vrea să-mi faci o favoare?

— Desigur.

— Vreau să am ceva de-al tău după ce pleci. Ceva personal. Ai vrea să-mi desenezi ceva?

— Să-ţi desenez? Acum?

— Da.

— Ce anume?

— Orice doreşti. Tu iubeşti arta. Asta e ceva ce îmi voi aminti invariabil despre tine. Reflectă o clipă. Am câteva coli de hârtie mai groasă. Şi câteva creioane ascuţite pe birou. Ai vrea?

Ea ridică din umeri.

— De ce nu?

Phillip porni în grabă spre camera din faţă şi îi aduse cele necesare. Când se apropie de pat o găsi aşezată turceşte, studiindu-l cu un interes deosebit.

— Aşază-te lângă tăblia patului, îi porunci ea.

— Eu?

Chicotind, ea dădu din cap cu o scânteiere drăcească în ochi.

— Mi-ai cerut o schiţă şi ai zis că pot să-mi aleg singură subiectul. M-am oprit asupra ta.

Phillip nu anticipase că l-ar fi putut alege pe el de model şi nu era sigur că voia să o facă. Când îi ceruse să realizeze o schiţă, se aşteptase la ceva puţin mai cotidian: o vază cu flori, căsuţa lui. Ezitând, roşi din cap până în picioare.

— Haide, îl încuraja ea. Va fi distractiv.

Nu putea să o refuze şi, cu inima strânsă, se urcă pe

saltea, aranjând pernele şi lipindu-se cu spatele încins de răcoarea lemnului sculptat. Ea se târî până la el, goală şi sexy ca o zână a pădurii, iar priveliştea îi făcu bărbăţia să se trezească la viaţă şi să înceapă să se umfle.

— *Jos,* băiete!

Plesni uşor mădularul în creştere, făcându-l pe Phillip să se zgâlţâie de râs.

— Am creat un monstru.

— Cred că da.

Aranjându-l, îi ridică un genunchi, sprijinindu-i cotul pe el şi aruncând un cearşaf peste poala lui.

— Ai de gând să mă desenezi gol-puşcă?

— Aşa îmi placi.

— Nu voi putea să îl pun în ramă şi să mi-l agăţ pe perete.

— Dar îţi va aminti de noaptea asta. Tu ai insistat că nu vrei să o uiţi vreodată.

— Nu, nu vreau.

— Mai târziu am să te redesenez în aceeaşi poziţie şi pentru mine. Ca să avem amândoi câte un exemplar.

Ideea îl făcu să zâmbească, imaginându-şi-o la Londra, în dormitorul ei elegant, din simandicoasa ei reşedinţă de oraş, cu o ilustraţie nud, reprezentându-l pe el, ascunsă bine într-un loc secret.

Experienţa se dovedi surprinzător de intimă şi, în timp ce creionul ei alerga pe hârtie, el îi studie fiecare mişcare. Nu îi luă decât douăzeci de minute să finalizeze desenul şi, timidă, i-l întinse, sceptică în privinţa talentului ei şi aşteptând neliniştită opinia lui, la fel cum lui îi fusese frică de cum o să îl deseneze.

Ilustraţia era nefiresc de reuşită, se identifica cu el, şi oricine ar fi văzut-o l-ar fi recunoscut în ea. Era musculos, puternic, cu părul ciufulit, cu o urmă de barbă întunecându-i obrajii, însă gura îi era strânsă într-un rânjet arogant şi părea mai înfumurat decât se considera el a fi, mai sigur pe

el şi plin de sine.

Era o imagine tulburătoare ce sugera plăceri carnale şi masculinitate, iar din aerul lui răzbătea o oarecare mulţumire ce nu lăsa loc de îndoială că avusese parte recent de satisfacţie sexuală.

— Al naibii să fiu dacă nu arăt ca un corsar!

— Mai ţii minte cartea erotică din biblioteca tatălui tău? Eşti leit şeicul din ea, înconjurat de haremul său.

— Ai observat, nu-i aşa?

— Da, ticălosule ce eşti! Prima dată când te-ai furişat lângă mine şi mi-am ridicat privirea, am crezut că te-ai materializat din fanteziile mele. M-ai speriat de moarte.

Phillip râse, iar Olivia îi smulse desenul şi, cu o înfloriturăă maiestuoasă, îl semnă în colţ.

— Piratul meu, sultanul meu. Cu dragoste pentru totdeauna, Livvie. Se holbă la ceea ce scrisese, părând să nu înţeleagă cum ţâşniseră acele cuvinte din mâna ei, şi roşi, spunând încet: Eşti singura persoană în afară de tatăl meu care m-a strigat vreodată Livvie.

— Ţi se potriveşte.

Acceptă portretul din mâinile ei şi citi dedicaţia, urmărind-o cu degetul.

— „Cu dragoste pentru totdeauna”, murmură el, savurând sonoritatea acelor cuvinte.

— Cu dragoste pentru totdeauna, îi răspunse ea în şoaptă, jenată şi cu privirea aţintită în saltea.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— O s-o preţuiesc mereu.

O puse pe masă, apoi o trase pe Olivia spre el, lipind-o la piept, cu trunchiul prins între picioarele lui.

Erau atât de multe lucruri pe care tânjea să i le mărturisească acum: cât de mult ţinea la ea, cât de mult se bucura că o cunoscuse şi cât de mult o să-i lipsească după ce pleca. Regretul nedeclarat era atât de strident şi atât de

intens, încât avu impresia că îl sufoca.

Nu se considerase niciodată un laş, dar era, căci nu putea da glas nici uneia dintre emoţiile lui.

La ce l-ar fi ajutat, oricum, să îşi declare sentimentele arzătoare?

Olivia avea de urmat o cale ce nu îl includea şi pe el, iar o mărturisire ar fi făcut despărţirea lor şi mai greu de îndurat. În cursul acestei ultime întâlniri nu voia să fie sentimental. Spera că amândoi îşi vor aminti de noaptea aceea ca de un episod magic, pe care îl furaseră pentru ei înşişi înainte să intervină realitatea.

Aplecându-se în faţă, îi găsi gura şi o sărută tandru, blând, dorindu-şi să îi arate cu trupul ce nu putea exprima în cuvinte.

Plină de entuziasm, ea i se alătură, ca şi cum ar fi avut şi ea nevoie să îi transmită fizic afecţiunea pe care nu îndrăznea să i-o dezvăluie cu voce tare.

Phillip o întinse pe perne şi se urcă peste ea.

— Îmi dai voie să te iubesc din nou?

— Da, te rog.

— Nu te doare prea tare?

— Nu.

Zâmbindu-i, chipul i se lumină de admiraţie şi apreciere.

„Exact aşa o să mi-o amintesc”, îşi spuse el. Atât de frumoasă, atât de proaspătă şi de vie. Unică şi delicată. Aparţinându-i doar lui până în zori.

O sărută din nou şi se lăsară amândoi purtaţi de valurile pasiunii.

Capitolul 16

Margaret era aşezată la masă în camera ei. Portofoliul

cu desenele Oliviei se afla în faţa ei, deşi era închis. Nu avea nevoie să se mai uite odată peste imaginile acelea urâte şi dezgustătoare.

Nu îl putea identifica pe derbedeul care era cu Olivia. La prima vedere i se păruse a fi Edward, dar erau prea multe diferenţe, în special faptul că individul era mult mai tânăr. Era posibil ca ticălosul să fi fost grăjdarul-şef, deşi nu fusese suficient de atentă la servitorul respectiv, pentru a putea fi sigură.

Ce jalnic că Olivia căzuse în braţele unei brute ordinare, că riscase atât de mult pentru cineva care nu era demn de ea. Oare fata îşi pierduse complet minţile?

Penny descoperise secretul ruşinos al Oliviei şi o pârâse, la fel cum îi dezvăluise şi insultătorul amor carnal dintre Winnie şi conte, dar Margaret nu reuşea să deducă de ce ar fi vrut Penny să le provoace atât de multe probleme celor două femei.

Din câte ştia Margaret, Penny nu avusese niciodată ceva de împărţit cu cele două femei. Olivia şi Winnie se străduiau adesea să îi facă pe plac lui Penny, deşi ea, de multe ori, nu merita un asemenea tratament. Erau în permanenţă agreabile şi cordiale, în pofida năzbâtiilor lui Penny, care puteau fi de-a dreptul oribile şi puneau la încercare chiar şi răbdarea unui înger.

Însă Penny fusese lovită de o doză excesivă de răutate, iar Margaret nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce făcuseră de-i stârniseră mânia. Când era vorba despre Penny, nu puteai fi niciodată prea sigur de adevăratele motive care o însufleţeau, deci era posibil ca la mijloc să fi fost orice ofensă minoră.

Avusese o explicaţie imbatabilă pentru faptul că intrase în camera Oliviei şi scotocise printre lucrurile ei, găsind acele desene lascive. La fel de bine justificase şi momentul în care îi văzuse pe Winnie şi Edward împreună. Margaret îi pusese întrebări detaliate despre ambele

incidente, dar răspunsurile lui Penny păruseră prea exacte, ca şi cum le-ar fi repetat înainte, pentru a obţine un efect maxim.

Era evident că Penny voia ca Margaret să se înfurie, să ia măsuri drastice, şi, desigur, ceea ce îi dezvăluise garanta că Penny o să-şi vadă dorinţa îndeplinită. Dar de ce era atât de înverşunată să se răzbune? Margaret îşi petrecuse deja aproape o oră reflectând la această enigmă, când îi trecu prin minte că motivul conta prea puţin.

Cele două trebuiau strunite. Era esenţial ca ele să înţeleagă – într-o manieră care să nu lase loc de îndoială – cât era de disperată Margaret să o vadă pe Olivia căsătorită cu Edward. Nu exista nicio alternativă posibilă, nicio altă opţiune viabilă, şi o să rămână neînduplecată în a-şi atinge ţelul.

Winnie nu putea fi lăsată să mai hoinărească pe moşie, defilând în faţa lui Edward şi distrăgându-i atenţia, ca el să poată evita să ia o decizie în privinţa Oliviei.

În trecut, Winnie avusese o aventură cu un bărbat aristocrat, îl împinsese în ghearele nebuniei şi ale ruinei. Purtarea ei scandaloasă ar fi trebuit să-i servească drept lecţie, dar nu fusese aşa.

Ce spera să obţină culcându-se cu Edward? Câteva flecuşteţe ca recompensă pentru favorurile ei sexuale? Sau poate că era, pur şi simplu, o căţea în călduri care savura experienţa vulgară de a avea un bărbat dând din fund între coapsele ei. Ei bine, oricare ar fi fost motivele ei, legătura trebuia să se sfârşească înainte să se transforme în ceva mai dramatic.

Doamne fereşte ca Edward să aleagă să se căsătorească cu acea stricată scăpată de sub control! În ruptul capului nu ar fi acceptat Margaret să stea deoparte şi să o privească pe Winnie devenind contesa lui Edward. Winnie nu putea fi lăsată să îşi înfigă ghearele în averea lui Edward – avere ce avea să îi revină Oliviei şi, astfel, lui

Margaret.

Winnie era o persoană lipsită de însemnătate, o târfă desfrânată şi imorală care abuza de bunătatea şi de răbdarea lui Margaret de mai bine de zece ani. Margaret nu avea de gând să accepte ca, în final, să fie răsplătită cu trădare.

Se duse la şemineu, ţinând în mână mapa Oliviei. Deşi era toiul verii, îi ceruse cameristei să facă focul, care acum ardea cu o flacără veselă. Trăgându-şi un scaun, aruncă paginile în flăcări. Una câte una, schiţele obscene se transformară în cenuşă. Observă procesul fără urmă de emoţie, folosind din când în când câte un vătrai pentru a scormoni în grămadă, până când orice urmă a purtării diabolice a Oliviei a fost consumată de foc.

Când dispăru şi ultimul fragment, se ridică şi se duse la bagajele ei, aruncând mapa goală în valiză, satisfăcută că orice dovadă a idioţeniei fetei fusese ştearsă.

Din capătul coridorului se auzi zgomot de paşi, iar Margaret îşi dădu seama că Winnie se îndrepta spre ea. După câteva clipe, tânăra se strecură înăuntru, afişând acel zâmbet senin şi insipid pe care Margaret îl dispreţuia. Cu silueta ei voluptoasă şi cu părul bogat, Winnie era atrăgătoare pentru bărbaţi, dar având în vedere conversaţia ce urma să aibă loc, Margaret se simţi revoltată că înfăţişarea lui Winnie îi amintea de puterea ei de seducţie.

— Doreai să vorbeşti cu mine, Margaret?

— Da. Furia lui Margaret era ţinută în frâu cu un fir subţire şi era gata să explodeze. Închide uşa.

Winnie se supuse, apoi veni lângă ea.

— Ce e?

— Ştiu despre tine şi conte, şuieră Margaret. Cum ai putut să îmi faci aşa ceva? Mie? Nouă?

Înainte ca Winnie să apuce să se gândească sau să răspundă, Margaret o plesni peste faţă. Winnie se clătină şi

se prăbuşi în genunchi, deşi Margaret suspectă că i se întâmplase mai degrabă de la şocul de a fi fost lovită decât de la forţa loviturii. Năucită, cu mâna încleştată pe obraz, nu încercă să se ridice.

— Margaret… încetează… scânci ea.

— Târfo! Margaret se aplecă asupra ei şi o plesni din nou, mai tare. După tot ce am făcut pentru tine! Cine te-a ajutat, Winifred? În toţi aceşti ani! Cine?

— Tu, Margaret.

— Exact. Tremura de furie. *Eu* am fost cea care ţi-a ascuns păcatul ca să poţi continua să ieşi în lumea bună. *Eu* am şters urmele ruşinii provocate de ţâncul tău nelegitim. Ai stat la masa mea! Ai dormit în casa mea! Şi aşa mă răsplăteşti?

— Îmi pare rău, murmură Winnie. Atât de rău.

— Cel puţin nu încerci să negi.

— Nu.

Winnie era înnebunită, lacrimile îi şiroiau pe obraji, iar Margaret fu tentată să întrebe *de ce,* de ce fusese dispusă să rişte atât de mult, însă pe Margaret nu o interesau scuzele lui Winnie.

Voia pur şi simplu să pună capăt dezgustătoarei situaţii. Imediat.

— Pleci la Londra azi. M-am ocupat eu.

— Mulţumesc.

— Îmi irosesc banii şi aşa insuficienţi. Ca să te salvez din nou.

— Îmi pare rău, repetă ea.

— Eşti cea mai nerecunoscătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Nu am vrut să se întâmple asta, Margaret. Ţi-o jur. Eu…

— Taci! Margaret era atât de agitată, încât de-abia reuşi să se stăpânească să nu o plesnească şi a treia oară. Până la plecare vei rămâne în camera asta. Nu vei vorbi cu

Edward, nu vei încerca să îl vezi, nici să îi strecori vreun bileţel prin care să îl informezi unde ai plecat. M-ai auzit?

Înfrântă, Winnie îşi coborî privirea în podea.

— Da, te-am auzit.

— În viaţa mea nu am fost mai serioasă, Winifred. Ai făcut atât de mult rău, şi vom avea noroc dacă voi reuşi să repar ce ai stricat tu. Dacă aflu că ai încercat să iei legătura cu el, o să te scot în stradă. Doar cu hainele de pe tine.

— Înţeleg.

— Îţi imaginezi că viaţa ta a fost până acum îngrozitoare, dificilă? Am avut grijă să ai un acoperiş deasupra capului, haine de îmbrăcat şi mâncare de pus în stomac. Imaginează-ţi cum va fi când nu vei mai avea nimic. Schiţă un gest de tăiere cu degetele. Nimic! Asta meriţi.

Porni furtunoasă spre uşă, lăsând-o pe Winnie prăbuşită pe covor.

— Am cerut să ni se pregătească o trăsură şi o să te duc personal până în sat, de unde vei lua poştalionul public azi după-amiază. Dacă ne întâlnim cu oricine, dacă întreabă cineva ceva, vei spune că am ieşit la o plimbare scurtă, să luăm o gură de aer.

— Cum doreşti tu.

— Mă duc să verific pregătirile. Îţi sugerez să profiţi de solitudine ca să reflectezi la ce ai făcut şi cum îţi vei răscumpăra păcatele faţă de mine şi de restul familiei.

— Aşa voi face.

Margaret ieşi ca o vijelie, luând cheia şi încuind-o pe Winnie în cameră, apoi, impunându-şi o aparenţă de calm, coborî.

Nu mai ţinea minte când fusese ultima dată atât de furioasă. Probabil atunci când intrase în grajd şi o descoperise pe Penny cu acel băiat, cu părul despletit şi cu rochia desfăcută.

Neghiobul de băiat descoperise rapid cât era de

periculos să o supere pe Margaret. Mânia ei putea fi formidabilă, dar rareori se afla în situaţii în care să fie nevoită să şi-o descătuşeze, iar când se întâmpla acest lucru, oamenii erau surprinşi de cât de răzbunătoare se dovedea a fi.

Winnie nu o să distrugă această oportunitate, nu o să dărâme ceea ce se străduise Margaret să construiască.

Grajdul contelui era organizat eficient, astfel că lângă uşa laterală aştepta deja o trăsură, gata să fie folosită, iar calul era ţinut răbdător în frâu de un tânăr. Era vehiculul ideal pentru două doamne dornice să savureze o plimbare rapidă.

Margaret urcă să o ia pe Winnie, bonetele şi pelerinele lor, şi coborâră pe o scară din dos, fără a se întâlni cu nimeni. Drumul până în sat se desfăşură în tăcere, apoi Margaret găsi hanul de poştă unde avea să aştepte Winnie. Deşi Winnie avu îndrăzneala să implore câteva monede preţioase pentru a-şi putea plăti o birjă în Londra, Margaret o refuză, fără să-i pese dacă Winnie ajungea sau nu în siguranţă la reşedinţa lor din oraş. Fără a-şi lua măcar la revedere de la ea, îi plăti biletul şi o lăsă pe Winnie de capul ei.

Întregul drum se desfăşurase fără probleme şi fără martori. Dispariţia lui Winnie trecuse neremarcată, nevăzută. După cum plănuise şi Margaret, nu putea nimeni să spună că nu se mai afla pe moşie.

Când Margaret se întoarse la Salisbury, lăsă trăsura la grajduri fără a mai fi nevoită să îşi facă de lucru cu vreunul dintre angajaţi. Neobservată, se strecură în camera ei, se dezbrăcă de hainele de plimbare şi se găti puţin. Apoi coborî să studieze câteva saloane, cântărind potenţialul fiecăruia şi îndreptându-şi atenţia asupra bibliotecii contelui. Îi cunoştea programul, îi urmărise rutina, deci dacă îşi urma rutina zilnică, o să ajungă acolo în următoarea oră, pentru a trece în revistă corespondenţa de

dimineaţă.

Se aşează la masa lui de scris şi folosi instrumentele lui pentru a compune o scrisoare falsă. După ce o finaliză, rămase acolo, întărindu-se sufleteşte pentru discuţia ce avea să urmeze. Viitorul lui Edward Paxton se năpustea asupra lui ca o trăsură scăpată de sub control şi, din păcate pentru el, nu o să poată împiedica împlinirea destinului său necruţător şi inevitabil.

În scurt timp apăru şi contele, iar Margaret se prefăcu profund concentrată şi îngrijorată, cu atenţia îndreptată asupra falsei misive pe care o strângea în mână. Contele intră şi aproape că ajunsese la masa de scris înainte de a o observa.

— Margaret? Nu te-am văzut.

Ea clipi, prefăcându-se dezorientată.

— Edward?

El o studie.

— E ceva în neregulă?

— Oh, răspunse ea, afectând o disperare extremă.

— Ce e?

Margaret îşi fricţionă fruntea, ca şi cum ar fi fost istovită şi confuză.

— Pot să îţi mărturisesc ceva?

— Da.

— Dar nu ar fi ceva care să o afecteze pe Olivia, nu?

— Olivia? O, nu. De ce ai crede aşa ceva?

— Ea e inocentă în povestea asta.

— Fireşte că e.

Reflectând, agitându-se, strânse uşor din buze.

— Sunt la capătul puterilor, murmură ea. Nu mai ştiu la cine să apelez.

— Spune-mi.

Îşi trase un scaun, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi, dornic să asculte.

Margaret îi oferi scrisoarea falsă pe care o concepuse.

— Am primit-o azi-dimineaţă de la Londra şi de atunci sunt copleşită de mâhnire.

Îl privi în timp ce citea minciunile scornite de ea şi se simţi încântată când el făcu ochi mari de oroare la vederea numelui lui Winnie, deşi îşi înăbuşi orice alt semn că ar fi recunoscut-o.

— Winifred, spuse el gânditor, ca şi cum nu ar fi cunoscut-o. Autorul scrisorii se referă la verişoara ta.

— Da. O, e atât de umilitor.

— Te rog să continui.

Margaret oftă.

— Are o problemă îngrozitoare.

— Cu ce anume?

— Cu lipsa ei de moralitate. E atrasă de bărbaţi şi nu se poate abţine. M-am rugat pentru ea şi m-am străduit să o ajut să-şi schimbe comportamentul, dar după acest scandal nu pot decât să concluzionez că îi e imposibil să se schimbe. Mimă un hohot de plâns credibil. O, nu ar fi trebuit să pomenesc asta în faţa ta. Ce-o să crezi acum?

Obrajii lui se coloraseră într-un roşu intens.

— Nu e nicio problemă. Continuă.

— Promite, şi plânge, şi jură că nu o va face din nou. Apoi, când e prinsă, imploră iertare. Acum când am aflat că a stârnit probleme într-o altă familie… că e posibil să fi distrus o altă căsnicie…

Înfiorându-se, lăsă implicaţiile nerostite, ca el să poată presupune tot ce putea fi mai rău.

Contele înghiţi în sec, aproape incapabil să vorbească.

— Obişnuieşte să aibă aventuri clandestine?

— Cu bărbaţi căsătoriţi! Margaret dădu din cap, alimentându-i uluirea, şi, aplecându-se în faţă, îi şopti: Ba chiar, cu mulţi ani în urmă, a adus pe lume un copil nelegitim! Nu-ţi poţi imagina ce măsuri a fost nevoit să ia răposatul meu soţ pentru a înăbuşi un scandal.

— Dumnezeule, murmură contele, vizibil afectat. Cât

de îngrozitor pentru tine!

— Tu ce m-ai sfătui să fac, Edward? Îşi sprijini mâna pe încheietura lui. O s-o trimit la Londra mâine. Nu ar trebui să rămână aici în preajma fetelor – nu acum că a dat în clocot această tulburare recentă.

— Nu, nu. Nu e o companie potrivită pentru ele.

— Dar ce ar trebui să fac cu ea odată ce ne întoarcem acasă? În trecut mi-a fost milă de ea fiindcă sunt singura ei rudă în viaţă – nu are pe nimeni altcineva dar cum pot continua să o primesc în casa mea, lângă fiicele mele? Nu-mi pot asuma riscul ca viciile ei să le contamineze şi pe ele. Mai ales pe Penelope, care e atât de influenţabilă, la vârsta ei.

— Dă-mi voie să reflectez asupra situaţiei, bine? Poate mi-aş putea folosi influenţa pentru a interveni pe lângă tatăl bărbatului. Să păstreze tăcerea.

— Nu aş putea să te deranjez cu aşa ceva. Îşi masă tâmplele. Am o durere de cap absolut oribilă. O să mă ierţi dacă îmi petrec seara în camera mea?

— Chiar te rog.

Luându-şi înapoi scrisoarea, Margaret ieşi cu pas greoi, străduindu-se să pară fragilă şi slăbită în timp ce simţea privirea năucită a contelui urmărind-o.

„Prost ca orice alt bărbat de pe lumea asta!”, bombăni ea pentru sine. Pasiunea îi transforma pe bărbaţi în nişte idioţi împiedicaţi. Cât de uşor se lăsase înşelat! Măcar dacă ar fi reuşit să ducă la îndeplinire la fel de uşor şi restul planului ei!

Se duse în camera Oliviei şi o găsi aşezată cuminte pe marginea saltelei. Când intră Margaret, Olivia o fixă cu o privire atât de directă, încât nu încăpea îndoială că înţelegea de ce venise.

Margaret închise uşa şi se apropie de ea. Olivia se ridică în picioare, pregătită sufleteşte, şi rămaseră faţă în faţă, privindu-se în ochi.

— Am o singură întrebare. Margaret o străpunse cu o privire furioasă, lăsând tăcerea să se prelungească, iar când Olivia începu să se foiască, Margaret rânji batjocoritor. Mai eşti virgină?

— Margaret!

Cu obrajii încinşi de ruşine, îşi coborî privirea, iar Margaret o prinse de ceafă, strângând-o cu forţă şi înfigându-şi unghiile în ea.

— Ai bunul-simţ să mă priveşti.

— Mă doare.

— Nu-mi pasă.

O strânse şi mai tare. Nu se mai întâmplase niciodată să o abuzeze fizic pe Olivia, însă era atât de turbată de furie, încât se simţea capabilă de orice gest, oricât de ticălos, şi avu nevoie de întreaga ei tărie sufletească pentru a se stăpâni să nu o plesnească, aşa cum făcuse cu Winnie.

— Repet. Mai eşti virgină?

— Nu.

Margaret o îmbrânci, iar Olivia se împletici şi se agăţă de stâlpul patului pentru a nu cădea.

— Mă bucur că tatăl tău e mort şi nu e martor la un astfel de moment hidos. Fără a se obosi să-şi ascundă dispreţul şi indignarea, o cântări pe Olivia din priviri. Nu te-am crescut să devii târfă. Asta e adevărata ta natură? Eşti stricată prin temperament? Eşti dispusă să te împerechezi cu orice partener de rând, la fel ca desfrânatul tău frate?

— Îl… îl iubesc, spuse Olivia încet.

— Iubire, ei, na! pufni Margaret. *Iubirea* o să-ţi pună mâncare în stomac? O să-ţi cumpere cărbune pentru la iarnă? Iubirea nu contează câtuşi de puţin.

— E importantă pentru mine! îi aruncă Olivia, încleştându-şi un pumn în dreptul sânului şi înfruntând-o curajoasă.

— Ei bine, pentru mine nu. Tocmai am discutat cu lordul Salisbury. Minciunile i se rostogoleau firesc de pe

limbă, tot mai uşor de rostit. A decis să-ţi ceară mâna.

— Nu!

— Te poţi aştepta la o cerere în căsătorie mâine-dimineaţă. O *vei accepta.*

— Ba nu! Tremura. Nu poţi să mă forţezi.

— O, ba pot.

— Vreau să mă întorc la Londra, protestă ea. Vom începe o nouă căutare. O să mă căsătoresc cu oricine alegi tu. Ţi-o jur! Dar nu cu Edward Paxton. Nu-mi cere asta. Nu pot să fac asta pentru tine.

— Tu ai impresia că potenţialii soţi cresc în copaci? Că pot să scot unul din pălărie – ca un magician la un târg popular?

— Tu eşti atât de vicleană, Margaret, se rugă ea. Poţi găsi pe altcineva.

— Asta-i problema, Olivia. Nu sunt dispusă să cheltuiesc timp sau energie.

— Te rog!

— Nu.

— O să-i refuz cererea în căsătorie. Aşa o să fac! O să ne simţim prost cu toţii. Nu mă pune într-o astfel de situaţie.

Margaret veni şi mai aproape.

— Nu cred că m-ai înţeles, deci dă-mi voie să îţi explic mai clar: înainte de a pleca din Londra m-am ocupat ca Helen să fie internată într-un spital.

Olivia icni.

— Poftim?

— Nu voiam ca personalul să fie împovărat de ea cât timp eram plecate.

— Helen nu e *o povară.*

Margaret îi ignoră comentariul idiot; imbecila era o sursă constantă de cheltuieli.

— E în siguranţă. Deocamdată. Dar dacă îl refuzi pe conte, o s-o mut într-un orfelinat şi nu o să-ţi spun vreodată

unde e. Voi duce secretul cu mine în mormânt.

— Asta e o barbarie!

— Chiar dacă ai reuşi să o găseşti şi să o aduci acasă, Londra e un oraş atât de periculos. Gândeşte-te… o retardată ca ea ar putea să se împiedice pe scări sau să fie călcată în picioare de vreun cal. Reflectă. Cine poate şti ce tragedii ar putea să se abată asupra ei?

— Ai fi în stare… ai fi în stare… să o ucizi?

Margaret o luă peste picior.

— Fata ar fi trebuit abandonată imediat ce i s-au descoperit anomaliile.

— Dar e nepoata noastră!

— A mea nu e. Câtuşi de puţin.

— De ce mi-ai face aşa ceva? Mie sau lui Helen?

— Vreau să văd situaţia noastră financiară rezolvată şi viitorul nostru asigurat. Habar nu ai cât sunt de hotărâtă să îmi duc la îndeplinire acest plan.

— Trebuie să existe şi o altă cale.

— Nu există nicio altă cale. Te vei căsători cu Edward Paxton. Până vinerea viitoare.

— Ba n-o s-o fac, insistă ea din nou, iar răzvrătirea ei începu să o irite pe Margaret.

— Ăsta e cu siguranţă dreptul tău, dar ar fi bine să reflectezi înainte ca decizia ta să devină ireversibilă, căci *eu* vorbesc teribil de serios.

Olivia se lăsă să cadă pe saltea şi îşi înfipse privirea în podea. Margaret aproape că îi putea vedea rotiţele minţii învârtindu-se frenetic în timp ce se lupta cu această nouă realitate.

Mormăi îmbufnată:

— Chiar dacă îmi va cere mâna, cum aş putea să accept? Se va aştepta la o mireasă fecioară.

Margaret rânji în faţa acelei remarci, detectând o cedare.

— Sunt multe metode prin care poţi păcăli un soţ. Nu

vei fi prima mireasă care să se prefacă virgină. Ridică din umeri. Joci puţin teatru, te arăţi speriată, foloseşti un flacon secret de vopsea roşie…

— Faci să pară totul atât de calculat.

— Sunt dispusă să fac orice pentru a vedea încheiată această partidă. Dacă mă subestimezi, o faci pe propria piele.

Olivia o studie cu atenţie.

— M-am întrebat întotdeauna de unde a moştenit Penny atâta răutate. Acum ştiu.

— Da, ştii.

— Eşti prea crudă.

Atitudinea lui Margaret se înăspri.

— Dacă ţi-am rănit sensibilităţile, nu-mi pasă. *Tu* eşti târfa. Nu eu.

— Dar să o pedepseşti pe Helen…

— Termină cu miorlăitul! lătră ea. Refuz să îţi ascult smiorcăielile. Singură ţi-ai aşternut patul. Consecinţele se pregătesc să apară. Cât de oribile sau cât de blânde vor fi, Olivia? Alegerea îţi aparţine.

— Nu ştiu ce să fac.

— Atunci o să te las să reflectezi, dar nu aici.

— Ce vrei să spui?

— N-o să te mai întâlneşti cu amantul tău să îi ceri ajutorul.

— Nici nu intenţionam.

— O poveste convenabilă, dar greu de crezut, o luă ea peste picior. Winnie s-a dus la Londra.

— De ce?

— Asta nu te priveşte.

— Dar nu şi-a luat la revedere.

— Nu a mai apucat. Era disperată să plece şi se tot agita de câteva zile. M-am săturat de cicălelile ei şi am acceptat. Margaret refuză să îi mai divulge alte informaţii pe această temă. Te vei muta în dormitorul ei. Fiindcă e

vizavi de al meu, iar eu dorm iepureşte, nu vei putea să te furişezi afară. În plus, eu am avantajul de a deţine o cheie. Vei fi încuiată. Până la nuntă.

— Nu poţi să mă ţii prizonieră!

Ce copilă era! Era înnebunită să scape de supraveghere. În mod evident, sperase să aibă parte de o ultimă întâlnire secretă, un afectuos rămas-bun de la amantul ei, dar nu putea să-i permită să agraveze şi mai mult situaţia.

— Cum o să mă opreşti? O să fugi la conte şi o să te umileşti mărturisindu-i ce târfă eşti? O să te plângi vreunuia dintre servitori despre nedreptatea la care eşti supusă? Porni spre uşă şi i-o ţinu deschisă. Haide să ne mutăm în camera lui Winnie, bine?

Rămaseră o vreme încremenite amândouă, privindu-se în ochi câteva clipe care părură o eternitate. Olivia cedă, în cele din urmă, furioasă, rebelă, cu gândurile prinse într-un vârtej, încercând să pună la cale cum ar fi putut să fugă. Ce grea de cap era! Nu putea să priceapă realitatea? Soarta îi era pecetluită. Nu putea fugi din calea destinului, oricât ar fi urât ideea de a se căsători cu Edward.

Şi de ce se plângea, oricum? Existau multe alte scenarii mult mai oribile, în care ar fi putut fi împinsă.

Margaret arătă spre hol, iar Olivia o luă înainte, străbătând coridorul ca un condamnat îndreptându-se spre eşafod. Margaret intră după ea în dormitorul lui Winnie.

Olivia aruncă o privire în jurul ei.

— Lucrurile lui Winnie sunt încă aici. Spuneai că a plecat.

— O să-i expediez lucrurile mâine. Cu poştalionul.

Olivia păru pe punctul de a-i pune alte întrebări, de a continua să se certe sau să se roage în favoarea ei, însă Margaret refuză să o mai asculte. Se retrase spre uşă.

— O să trimit să ţi se aducă o tavă cu mâncare la cină. Până atunci îţi sugerez să te instalezi confortabil. De

acum înainte nu vei mai merge nicăieri fără să te însoţesc.

— Margaret, te rog!

Mai făcu o ultimă încercare de a apela la raţiune.

— Poate ar trebui să-ţi petreci timpul liber reflectând la Helen.

Trânti uşa şi învârti cheia în broască.

Preţ de o clipă zăbovi în faţa uşii, gândindu-se la absurditatea întregii situaţii. Cele două femei care de ani buni alcătuiau familia ei îşi pierduseră amândouă minţile deodată.

Nişte stricate amândouă. Nu o surprindea căderea în păcat a lui Winnie. Dar Olivia? Era prea ciudat pentru a fi adevărat.

Ce spirală bizară de evenimente!

Clătinând din cap, coborî să o caute pe Penny, unde o informă în privinţa planului ei. Iniţial, Penny se dovedi rebelă şi nesupusă, însă când Margaret îi explică necesităţile, Penny înţelese că planul lui Margaret era cel mai bun şi admise că ajutorul ei ar fi fost esenţial.

Convinsă că detaliile fuseseră puse în mişcare astfel încât situaţia să se desfăşoare după cum dorea ea, Margaret îi porunci menajerei să pregătească tăvi cu mâncare pentru cină, precum şi să îi prezinte contelui scuze privind absenţa de la cină a femeilor din familia Hopkins. Apoi se duse în camera ei, aşteptând noaptea şi un deznodământ fericit.

Capitolul 17

Edward urcă scările impunătorului conac. Era foarte târziu, toată lumea se culcase deja, iar el se furişă în vârful picioarelor pe coridoarele cufundate în tăcere.

După oribila lui conversaţie cu Margaret, fugise de pe

moşie, deşi nu îşi închipuia că ofensase pe cineva. Margaret însăşi preferase să nu participe la cină sau să socializeze.

Odată dezvăluite astfel de fapte reprobabile, nu ar fi fost în stare să mai stea la masa de seară, făcând conversaţie pe durata unei cine interminabile.

Cum de se lăsase înşelat atât de uşor?

Winnie era o târfă. O femeie uşoară superbă, neruşinată, pofticioasă, care seducea bărbaţii strict pentru plăcerea ei sexuală.

Nu voia să creadă acest lucru – nu putea să-l creadă! —, însă ascultase cu urechile lui ruşinoasele acuzaţii. Ascultase mărturisirea bâlbâită şi jenată a lui Margaret privind dezonoarea lui Winnie, şi totuşi tânjise să nege adevărul cuvintelor lui Margaret, să respingă fiecare vorbă pe care o rostise aceasta, însă povestea nu putea fi decât adevărată. Cine ar fi mărturisit un secret de familie atât de ruşinos, dacă nu ar fi fost adevărat?

Simţindu-se trădat, violat, era mai furios ca niciodată, deşi nu ştia sigur de ce. Dacă Winnie s-ar fi aflat în faţa lui în clipa aceea, probabil ar fi zgâlţâit-o până n-ar mai fi putut.

„Cum îndrăzneşti!” tânjea să strige la ea. Cum îndrăznea să fie desfrânată, promiscuă, oferindu-şi cu atâta lejeritate favorurile?

Se bătu uşor peste buzunarul interior al jachetei, auzind foşnetul scrisorii pe care o îndesase acolo. Îi fusese strecurată pe sub uşă înainte să iasă din casă. Precum un talisman cu puteri magice, îl atrăsese, deşi se chinuise să se opună acelei ispite. O citise şi o recitise până o învăţase pe de rost.

„Dragul meu Edward” stătea scris cu litere îngrijite.

„Ştiu ce ţi-a spus Margaret despre mine. Nu e adevărat. Ţi-o jur! Te rog, dă-mi voie să îţi explic. Nu pot îndura să te ştiu furios. Vino la mine. O să te aştept…”

Nu se semnase cu numele, doar cu iniţiala, W.

Pe toată durata serii fusese chinuit de întrebări. Ce fel de joc făcea? Ce urmărea să obţină?

Spera să îl atragă într-o aventură clandestină? În ce scop? Ce îşi dorea cu adevărat? Bani? Un copil bastard pe care să fie obligat să îl întreţină? Sau era ceva mai simplu, mai elementar? Oare îl dorea doar fizic?

„Te iubeşte; suferă."

Gândul îl bântuia cu forţa unui berbec de asediu, atât de puternic şi de autentic, încât făcea să pulseze în el acea revelaţie.

Se pricepea să judece caracterul oamenilor. Chiar se pricepea! Iar în momentele fericite pe care le petrecuseră împreună, nu o bănuise nicio clipă că ar fi avut motive dubioase. Manifestase o afinitate profundă faţă de el; era convins de acest lucru.

Şi totuşi, văzuse teribilele acuzaţii trimise prin poştă lui Margaret, desluşise condamnarea cuprinsă în misivă. De ce ar fi scornit Margaret o calomnie atât de îngrozitoare?

Ajuns pe palier, ezită, pradă unei dileme agonizante. Într-o direcţie se afla coridorul lung care ducea la apartamentele lui. În cealaltă, aripa elegantă în care dormeau oaspeţii lui. Winnie era atât de aproape, iar el era nerăbdător să alerge la ea, să se năpustească înăuntru, să îi ceară socoteală pentru păcatele ei şi să solicite o explicaţie.

Şovăi, reflectă, şovăi din nou, iar hotărârea lui se cristaliză.

Trebuia să afle adevărul, deci trebuia să o întrebe pe Winnie. Dacă o privea în ochi, dacă vorbea cu ea faţă în faţă, i-ar fi fost imposibil să se eschiveze. Avea un chip atât de expresiv, încât nu i-ar fi putut ascunde adevărul.

Dacă afla că Margaret avusese dreptate, că Winnie era o femeie lipsită de virtute, aşa să fie, dar nu îi putea permite să se întoarcă la Londra fără să fi lămurit mai întâi situaţia. Nevoia lui de confirmare era lipsită de sens şi

imprudentă, însă nu putea să procedeze altfel. O plăcea prea mult şi nu suporta gândul că era posibil să fi fost înşelat.

Păşind tiptil pe hol, se furişă spre camera ei şi spre răspunsurile pe care era hotărât să le obţină. În deplină linişte, deschise uşa şi se strecură înăuntru. Era cald, iar draperiile patului erau strânse cu şnur, dinspre fereastră adiind o briză proaspătă.

Îi desluşi silueta cuibărită în aşternuturi şi simţi un junghi de iritare constatând că nu era trează şi că nu aştepta cu nerăbdare sosirea lui, deşi nu avea de unde să ştie la ce oră îi trimisese bileţelul. Cel mai probabil îl aşteptase câteva ore, apoi renunţase.

Temându-se să nu o sperie, se furişă până lângă patul ei şi se aşeză cu grijă. Ea stătea cu spatele la el, aşa că se aplecă peste ea, aşteptând cu nerăbdare să-i citească surprinderea din priviri când va da cu ochii de el.

— Winnie, murmură el, dar ea dormea atât de adânc, încât nu se clinti. Şopti din nou: Winnie. Eu sunt. Am sosit.

Ea murmură ceva, se întoarse şi clipi de câteva ori înainte să spună:

— Lord Salisbury?

Inima lui încremeni preţ de câteva bătăi. Nu era Winnie!

Cea pe care o privea încruntat era Olivia şi, cu toate că îşi dădea seama că făcuse o greşeală oribilă, încă nu înţelegea enormitatea a ceea ce tocmai se petrecuse. Timp de câteva clipe chinuitoare, prelungi, se holbă la ea, mintea lui refuzând să accepte imensitatea gafei pe care o făcuse.

Aruncă o privire buimacă prin încăperea cufundată în umbre. Intrase în camera greşită? Fusese aruncat în vreo dimensiune grotescă, deformată?

Era imposibil să se fi întâmplat aşa ceva.

— Lady Olivia? întrebă el prosteşte.

— Da. Începea să conştientizeze unde se afla. Ce

este? S-a întâmplat ceva?

Pe neaşteptate, ea se ridică în capul oaselor, iar Edward fiind atât de aproape de ea, distanţa dintre buzele lor era de doar câţiva centimetri. Ochii ei albaştri erau atenţi şi întrebători şi era ciufulită, adorabilă. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte diafană, de vară, cu bretele subţiri. Umerii îi erau goi, părul blond despletit i se revărsa într-un val auriu.

Poziţia era sexy şi provocatoare pentru amândoi. Trunchiurile aproape li se atingeau, aşternuturile îi alunecaseră până la brâu, şi se întinse cu mişcări greoaie să le apuce, ascunzându-şi pieptul.

— Scuză-mă. Eu… eu…

O senzaţie de pericol începu să-i dea târcoale lui Edward, şi dădu să se îndepărteze de pat, însă era prea târziu.

În spatele lui auzi uşa deschizându-se şi ştiu că soarta îi fusese pecetluită. Regulile bunei-cuviinţe i-ar fi impus să sară de pe pat, dar nu prea mai vedea rostul în a nega sau a da înapoi.

Precum cel mai mare neghiob din lume, picase direct în cursă. Oare îi fusese întinsă de Margaret pentru a-l forţa să se căsătorească? Dacă da, era cu mult mai vicleană şi mai intrigantă decât ar fi putut el să ghicească vreodată, şi chiar dacă îl îngreţoşa gândul la ceea ce avea să urmeze, nu putea să nu o felicite.

Dacă într-adevăr îl prinsese în capcană, era o maestră a intrigilor. Dacă nu o făcuse, tot reuşise să dea accidental peste cea mai oportună şi norocoasă concluzie la care ar fi putut visa vreodată orice familie.

Totul era din vina lui Winnie. Ea îl fermecase şi îl cucerise dincolo de orice limite, îl ispitise cum nu o mai făcuse nicio altă femeie. Ca una dintre sirenele de pe vremuri, îl sedusese şi îl distrusese, iar gândul îl făcu să fie inundat de un val de furie la adresa ei, căci îl târâse în acea

catastrofă.

Ar fi vrut să izbucnească violent, să ţipe şi să ocărască nedreptatea pe care urma să o sufere – doar din cauza ei –, însă îşi înăbuşi mânia. Refuza să o lase pe Margaret Hopkins să vadă cât de înşelat se simţea, cât de incapabil era să se salveze de un destin pe care nu îl putea suferi. Rezultatul nu mai avea cum să fie schimbat. Singurul lucru pe care îl mai putea face era să culeagă cioburile şi să încerce să gestioneze dezastrul, astfel încât scandalul iscat să fie cât mai restrâns.

Dar Lady Olivia era inocentă sau complice la întreaga urzeală? Îşi jucase şi ea rolul? Străduindu-se să i se prezinte ca o fecioară siluită? Sau tulburarea ei era reală?

Privind-o pe sub sprâncene, o studie şi, atât cât reuşi să desluşească, nu crezu că ar fi fost vinovată. Părea de-a dreptul înspăimântată şi nu credea că cineva ar fi fost capabil să mimeze o asemenea teamă.

Ea era nevinovată, aproape doar o simplă copilă, şi nu putea lăsa ca reputaţia ei să fie pătată sau mânjită din cauză că el se purtase ca un imbecil. Pentru ceea ce avea să se întâmple în mod inevitabil nu era nimeni vinovat în afară de el.

Margaret intră cu pas relaxat, ţinând în mâini o lumânare aprinsă. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte şi un halat ce flutura, cu părul acoperit de o scufie şi cu picioarele încălţate în papuci moi. În spatele ei apăru Lady Penelope, înveşmântată şi ea tot în haine de noapte.

Edward se crispă. Dacă Margaret ar fi fost singura martoră, poate ar fi găsit o cale de a se salva din acel fiasco, dar cum totul se petrecuse sub privirile surorii mai mici, deznodământul era bătut în cuie.

— Olivia, spuse Margaret, am auzit un zgomot. Am decis să vedem ce e cu tine şi… Se opri, ridicând din sprâncene, uluită. Edward Paxton! Pe legea mea!

— Bună, Margaret, răspunse el resemnat.

— Mamă, interveni Lady Penelope din prag, acela e lordul Salisbury cu Olivia? De ce se află în patul Oliviei? Ea nu e îmbrăcată.

Margaret îşi folosi corpul pentru a bloca uşa, împiedicând-o pe Penelope să intre, iar Penelope se ridică în vârful picioarelor, încercând să privească peste umărul mamei sale.

— Penny, lătră Margaret, du-te în camera mea şi aşteaptă-mă acolo. Vin şi eu în scurt timp.

— Dar ce se petrece? Spune-mi.

— Penny!

Margaret se răsuci pe călcâie şi ieşi pe coridor, împingând-o pe Penny astfel încât să nu o lase să vadă ruşinoasa privelişte.

Urmă o conversaţie lungă şi chinuitoare, presărată din plin cu şuierături şi exclamaţii, iar Penelope se îndepărtă furtunos. Apoi Margaret se întoarse la el şi Olivia.

Edward se ridicase în picioare şi stătea acum lângă ea. Olivia se ascunsese sub pătură, tremurând, dar nu se mişcase.

Furia ofensată a lui Margaret era prea puţin controlată.

— Nu o să te întreb ce cauţi aici.

— Calmează-te, o sfătui Olivia. Nu e ceea ce pare.

— Chiar aşa? o batjocori Margaret. Se *pare* că Edward tocmai şi-a făcut o vizită în pat.

— Sunt convinsă că are o explicaţie perfect valabilă. Olivia îi aruncă o privire, implorându-l să o salveze din acea catastrofă. Nu-i aşa?

Edward nu văzu niciun motiv să se eschiveze şi să înrăutăţească oribilul incident. Ce ar fi putut să spună în apărarea lui? „Am venit să mă culc cu Winnie şi, din greşeală, am dat peste Olivia?”

Era o justificare jalnică, şi refuza să se facă de râs apelând la ea. În plus, nu voia să o implice pe Winnie.

— Nu am nimic de spus.

— Nu, nu, interveni Olivia frenetică, sunt sigură că nu vorbeşti serios.

— Taci, Olivia! se răsti Margaret, concentrându-şi atenţia asupra lui. Edward, nu m-aş fi aşteptat niciodată la un asemenea comportament din partea ta. Sunt şocată!

— Îmi cer scuze.

Margaret se apropie încet, pâlpâitul lumânării accentuând liniile severe ale chipului ei, făcând-o să pară crudă, sumbră şi necruţătoare.

— E ceva ce-ai dori să îi spui Oliviei?

— Cu siguranţă.

Se întoarse spre Olivia, gata să vorbească, când ea îl întrerupse:

— Margaret, te rog. Nu îl forţa să facă asta. Te implor.

— Taci, îi porunci Margaret.

— Margaret! încercă ea din nou.

— Sora ta a fost martoră la acest spectacol, Olivia. Să o lăsăm cu impresia că o astfel de purtare neruşinată e permisă? Margaret îl privi încruntată pe Edward, cu o expresie de mânie făţişă,

— Fără a-i da prin nimic de bănuit că era posibil să îi fi întins o capcană. Hai să trecem odată peste acest episod oribil. Dă-i bătaie!

— Lady Olivia, declară el formal, scuipând cuvintele amare, îmi faci onoarea de a deveni soţia mea?

Olivia îl privi îngrozită, cu ochii scânteindu-i de lacrimi. Între ea şi Margaret se duse o luptă monstruoasă, mută, plină de înţelesuri ascunse, pe care Edward nu ar fi avut cum să le descifreze. Preţ de o clipă nebunească, crezu că o să îl umilească refuzându-i cererea. Stătea cu buzele strânse, răzvrătită şi şovăind să răspundă.

Întâlnirea deveni jenantă, iar Margaret mârâi:

— Olivia! Chiar îţi doreşti să îl refuzi pe lordul Salisbury? În cazul în care ne-am întoarce la Londra fără ca

tu să te căsătoreşti cu el, gândeşte-te care vor fi *consecinţele.*

Margaret o cântări pe Olivia din priviri, între ele având loc o nouă comunicare tacită. Era ca şi cum ar fi făcut conversaţie folosind un cod numai de ele ştiut, pe care el nu putea să îl descifreze. Indiferent care ar fi fost acea interpretare ascunsă, Olivia înţelese implicaţiile la care făcuse aluzie mama ei vitregă.

Era copleşită de îngrijorare şi de panică, iar Edward presupuse că i se adusese aminte de catastrofa financiară ce le păştea şi despre care el nu ar fi trebuit să ştie. Situaţia nu îi permitea să îi refuze cererea în căsătorie.

Coborându-şi privirea spre poala ei, începu să smulgă scamele de pe pătură.

— Ei bine, Olivia? o interpelă Margaret. Care e răspunsul tău?

— Da, Edward. O să mă căsătoresc cu tine.

Margaret lăsă să-i scape un uriaş oftat de satisfacţie.

— Bine, bine. Radioasă, bătu din palme, făcând lumânarea să tremure. Date fiind circumstanţele, sugerez o ceremonie discretă, organizată în grabă, aici la conac. Ce-aţi zice de vinerea asta? Nu aşteptă să afle şi părerea lui. Aparent, nu era necesară. O să trimit anunţurile mâine-dimineaţă. Sunt sigură că poţi cere o dispensă specială.

„Cinci zile”, reflectă el, calculând timpul. Cinci zile în care să înveţe să accepte despăgubirea pe care Margaret avea tot dreptul să o ceară. Cinci zile în care să se convingă că Olivia i-ar fi fost o soţie minunată. Cinci zile în care să se obişnuiască cu ideea că era pe punctul să se angajeze într-o nouă căsnicie lipsită de iubire.

După ce o cunoscuse pe Winnie, aspirase la mult mai mult de atât.

— O să trimit de îndată un curier la arhiepiscop, spuse el. Se poate rezolva până vineri fără nicio problemă.

— Minunat, croncăni Margaret.

Edward se încruntă la Olivia. Era pământie, tremura toată, palidă de spaimă şi de dezgust, ceea ce îl irită profund. Ce naiba voia fata aceea? Venise la Salisbury în căutarea unui soţ, care îi fusese servit pe tavă. Orice altă femeie din Anglia şi-ar fi sacrificat bucuroasă un braţ şi un picior ca să fie în locul ei.

Ce nu era în regulă cu ea? Ar fi trebuit să ţopăie de bucurie, nu să stea prăbuşită grămadă, gata să izbucnească în plâns.

Înăbuşindu-şi enervarea, îşi aminti cât de tânără era şi cât de făţiş năucită fusese de uluitoarea catastrofă în care alunecaseră amândoi din cauza neglijenţei lui. O bătu pe umăr.

— Nu-ţi face griji, Livvie, o consolă el, încercând să fie prietenos şi încurajator, însă când îşi auzi numele de alint, ea se dădu înapoi ca şi cum ar fi lovit-o.

— Să nu-mi spui *niciodată* Livvie, îi aruncă ea, pe un ton mult prea tăios.

— Cum doreşti. Dădu din cap. O să fie bine. Nu te agita.

— N-o să mă agit, bombăni ea.

— Bun, deci, Edward, spuse Margaret, eşti bun să ne scuzi? Cu un aer autoritar îl alungă din cameră, făcându-i semn să iasă.

— Desigur. Vom discuta dimineaţă, să finalizăm planurile.

— De-abia aştept.

Aţintindu-şi privirea asupra Oliviei, o provocă – aproape implorând-o – să ia act de prezenţa lui, însă ea rămase rece, înnebunitor de detaşată, evitând să manifeste cel mai mic semn de politeţe.

Ce anume o supăra? Nu îşi dorise acea partidă? Fusese cumva forţată de Margaret să accepte?

Ei bine, era mult prea târziu pentru a se mai eschiva. Drumul lor fusese stabilit şi nu mai era loc de dat înapoi.

Cu orgoliul rănit, se răsuci pe călcâie şi ieşi, mult mai furios decât ar fi trebuit să fie, trăgând uşa după el şi închizând-o cu un ţăcănit ferm.

De cealaltă parte a coridorului se afla camera lui Margaret, iar în prag stătea Penelope, holbându-se la el. În întuneric, ochii ei păreau să lucească într-o nuanţă ciudată de verde, ca aceia ai unei pisici sălbatice. Părul ei roşcat scânteia şi el, ca şi cum ar fi fost în flăcări.

Rânjea, expunându-şi dinţii albi şi drepţi, dar era un zâmbet bizar, viclean, ca şi cum ar fi obţinut exact ceea ce îşi dorea şi ardea de nerăbdare să îi arate şi lui.

„Ai avut şi tu un rol în şarada asta?”, aproape că tună el la ea. Şi: „Unde naiba e Winnie?”

Era încuiată cu Penelope? Participase şi ea la joc? Sau era prizonieră? Se simţea prea furios ca să îi mai pese.

Penelope continuă să îl privească atât de straniu, încât semăna cu o vrăjitoare, sau poate cu animalul favorit al unei vrăjitoare, iar imaginea îi făcu pielea de găină.

Îndepărtându-şi un fior, îşi continuă drumul fără un cuvânt şi fără a privi înapoi, dar o simţi studiindu-i fiecare pas. Coridorul i se păru un nesfârşit culoar al torturii, iar când reuşi să mărească distanţa dintre ei, Penelope păşi pe hol pentru a-l putea urmări până la capăt.

Dacă ar fi început să hohotească malefic sau să rostească incantaţii, nu ar fi fost surprins, iar când intră în apartamentele lui şi trânti uşa, îl copleşi o uşurare imensă.

Fata aceea îl înspăimânta şi, oricât de bizar ar fi părut, luă cheia şi o răsuci în broască, încuindu-se înăuntru pentru a o ţine şi pe ea afară!

„Logodit… Cât de supărător!” îşi spuse. Urmând să se căsătorească peste cinci zile. Cu o femeie care nici măcar nu îi plăcea în mod deosebit. Simţindu-se ca bolnav, se împletici până la pat şi se întinse. Uitându-se în gol, îşi aţinti privirea asupra unei crăpături din tavan, lăsându-se purtat de noaptea lungă şi grea ce se întindea înaintea lui.

Capitolul 18

Olivia se plimba pe moşie la braţ cu Edward. Atrăgători, îmbrăcaţi elegant, calmi şi siguri pe ei, formau un cuplu frumos. Oamenii se holbau la ei când îi vedeau trecând.

O pălărie de paie cu un bor deosebit de lat îi ascundea faţa, şi era recunoscătoare pentru protecţia pe care i-o oferea. Aproape că nu pusese geană pe geană, şi era ştearsă la faţă şi palidă, extenuată şi chinuită de dureri. Soarele îi bătea în cap, făcându-i ochii să pulseze şi să lăcrimeze, iar genunchii îi tremurau atât de tare, încât abia reuşea să mai facă un pas.

Vestea despre logodna lor se răspândise rapid şi departe – Margaret se ocupase de acest lucru –, astfel că, pe când îndrăznise să coboare la prânz, noul ei statut nu mai era o surpriză pentru nimeni. Destinul îi ieşea rapid în întâmpinare, iar ea era prea paralizată pentru a-i face faţă.

Când nu fusese decât o simplă candidată la statutul de soţie a lui Edward, servitorii fuseseră politicoşi şi îndatoritori, dar acum o priveau cu admiraţie. O studiau atenţi, dornici să îi facă pe plac.

În scurt timp avea să devină contesa lor, şi încercau toţi să îi între în graţii. Oriunde mergea, angajaţii se opreau să o felicite, înclinându-se respectuos şi făcându-i reverenţe, exprimându-şi bucuria stârnită de nunta ce se pregătea. Edward accepta totul relaxat, mulţumind tuturor, cordial şi generos, pentru felicitările lor, însă ea se simţea teribil de jenată.

Avea impresia că era o impostoare, că îşi câştigase distincţia ce urma să îi fie acordată printr-o faptă reprobabilă.

Mintea ei întorcea înnebunită pe toate părţile ceea ce se petrecuse. Cum se făcea că, în doar câteva ore, nu mai era încuiată în camera lui Winnie şi devenise logodnica lui Edward?

Margaret orchestrase întreaga catastrofă – Olivia era sigură de acest lucru –, însă cum reuşise să o facă, şi cu atât de puţin tam-tam, era un mister care o nedumerea pe Olivia.

Cum acţionase Margaret?

Uşa dormitorului fusese încuiată. Ştia acest lucru fiindcă, pe parcursul interminabilei seri, încercase în repetate rânduri clanţa, agăţându-se de speranţa că Margaret o să facă o greşeală, că o să reuşească ea cumva să se strecoare afară.

Îşi dorise cu disperare să trimită o scrisoare către menajera lor din Londra pentru a întreba unde se afla Helen. Margaret jurase că o internase pe Helen într-un spital. Era adevărat? Sau era doar o minciună pe care Margaret o scornise pentru a o forţa pe Olivia să se supună planului ei?

Era Helen în siguranţă acasă? Sau era abandonată în vreun loc mizerabil?

Perspectivele sumbre o chinuiau.

Şi-ar fi dorit să discute cu Phillip, să îi spună despre ameninţările lui Margaret, să îi ceară sfatul şi ajutorul. Într-o situaţie de criză, el era cel la care ar fi apelat în mod firesc. El s-ar fi dus în oraş, dacă l-ar fi rugat ea, ceea ce şi intenţionase să facă, având nevoie de o dovadă privind locul unde se afla Helen, însă ori de câte ori verificase uşa, constatase că era încuiată.

Oboseala o forţase în cele din urmă să se retragă la culcare şi căzuse într-un somn adânc, astfel că atunci când intrase Edward, ea habar nu avusese ce se petrecea. După ce o trezise mai trecuseră câteva secunde până să îşi dea seama că era el.

Cum reuşise Margaret să îl împingă pe Edward în patul ei? Cum făcuse ca acesta să apară tocmai când uşa fusese descuiată?

Întrebările erau ca o aşchie enervantă pe care nu reuşea să şi-o scoată. O înghionteau şi o împungeau fără a-i lăsa o clipă de răgaz. Însă ce importanţă mai avea dacă reuşea să dezlege enigma?

Nu putea schimba nimic din cele petrecute. Nu putea da timpul înapoi pentru a-l împiedica pe Edward să dea buzna peste ea, nici pe Margaret şi pe Penny să îl urmeze înăuntru. Şi nici nu putea schimba deznodământul petrecut conform planurilor lui Margaret. Nu putea decât să meargă înainte, cu greu, sperând că o să supravieţuiască în ziua nunţii – şi noaptea de după! — fără a se face de râs.

„O, Margaret”, scânci în sinea ei, „cum ai putut să îmi faci una ca asta?”

Margaret fusese dintotdeauna o persoană rece şi rezervată, cu un temperament care nu se preta la spontaneitate sau capricii, însă Olivia nu înţelesese niciodată cât de necruţătoare, cât de calculată şi de vicleană era.

Discutaseră aproape obsesiv despre situaţia lor financiară, iar Margaret deplânsese circumstanţele lor grave şi afirmase hotărârea ei fermă de a rezolva problema. Însă nici într-o mie de ani nu şi-ar fi putut imagina Olivia că Margaret ar fi fost dispusă la măsuri atât de radicale pentru a obţine soluţia pe care o dorea.

Olivia se simţea ca o gâscă gătită şi servită la felul principal într-una dintre urzelile lui Margaret. Era amărâtă, furioasă, îndurerată, speriată, dar trebuia să îşi ţină tulburarea bine ascunsă. Din toate punctele de vedere, Edward era o partidă fantastică. Nu avea niciun motiv să fie tristă şi nu putea să îl lase să vadă cât era de nefericită. El fusese întotdeauna blând şi politicos, şi în mod cert nu merita ranchiuna sau dezamăgirea ei.

Ardea de dorinţa de a-l întreba ce căutase în camera ei. Nu avea nici cea mai vagă idee, iar curiozitatea o consuma de vie. Nu venise hotărât să o siluiască, deci ce alt scop l-ar fi putut aduce acolo?

Dacă intenţionase să îi ceară mâna – ceea ce, judecând după atitudinea lui abătută şi superficială, era evident că nu fusese cazul –, ar fi putut să o facă în orice după-amiază când socializaseră. O căutase cumva pe Winnie? Era camera ei. Însă pe Winnie nu o cunoştea decât prea puţin, deci de ce ar fi intrat peste ea?

Îşi aminti că îi şoptise o remarcă, însă fusese cufundată într-un somn atât de adânc, încât nu mai ţinea minte ce anume îi spusese. Îşi amintea că deschisese ochii şi fusese şocată, dar înainte să apuce să desluşească sensul prezenţei lui, Margaret dăduse buzna înăuntru.

Cum putea să îl întrebe pe bărbatul cu care urma să se căsătorească despre motivul care îl făcuse să îi târască pe amândoi în acel bucluc?

Nici el nu era mai fericit decât ea. Reticenţa şi tristeţea lui erau palpabile, însă era prea gentleman pentru a o insulta dându-i de înţeles că nu era tocmai încântat şi se străduia din răsputeri să îşi ascundă sentimentele.

Avea nevoie să îşi deschidă sufletul în faţa cuiva, să îşi descarce conştiinţa şi să dea glas uluirii ei şi senzaţiei de neverosimil. Lumea grăbise brusc pasul şi se învârtea cu o viteză atât de mare, încât evenimentele progresau mai repede decât reuşea ea să le urmărească. În acelaşi timp, se mişca într-o stare ca de vis, având impresia că fiecare gest îi era lent şi greoi. Se simţea atât de derutată şi de copleşită!

Phillip era singura persoană în faţa căreia ar fi putut să îşi reverse ofurile, dar se ruga să nu dea peste el.

Încă din clipa în care Edward ieşise furtunos din camera ei, tot încercase să găsească o metodă prin care să îl contacteze şi să îl avertizeze. Însă Margaret o încuiase

întreaga noapte, iar după ce fusese eliberată dimineaţa, nu mai găsise niciun moment de intimitate. Fusese însoţită în permanenţă fie de Margaret, fie de Edward, deci nu avusese nicio ocazie să se furişeze afară sau să compună în grabă un bileţel.

În cursul ultimei lor întâlniri excepţionale, remarcabile, îi jurase că nu o să se căsătorească vreodată cu tatăl lui. Îi promisese! Însă nici douăzeci şi patru de ore mai târziu se trezise logodită cu Edward.

Oare Phillip fusese anunţat?

Ea şi Edward defilaseră pe moşie, iar Edward o condusese departe de grajduri, ca şi cum şi pe el l-ar fi neliniştit reacţia lui Phillip.

De fiecare dată când trecuseră de un colţ, la fiecare rând de tufişuri pe lângă care se plimbaseră, la fiecare bancă unde se opriseră, îi fusese teamă că o să îl întâlnească pe neaşteptate pe Phillip, că acesta o să îi aştepte, sumbru şi hotărât să lămurească situaţia, însă acesta se dovedise nefiresc de absent.

Era un bărbat orgolios şi temperamental, iar relaţia lui cu Edward nu fusese niciodată stabilă. Odată ce afla despre situaţie, o să fie furios, scandalizat, o să ceară explicaţii şi răspunsuri.

Dacă îi înfrunta, cum ar fi trebuit să se poarte?

Ea nu ar fi trebuit să ştie cine era el, deci nu putea să trădeze prin nimic faptul că îl cunoştea. Însă era foarte probabil să nu mai ajungă niciodată să fie singură cu el, deci nu o să-i poată povesti cum se ajunsese la acea logodnă. Nu avea niciun mijloc de a-l calma sau de a-l face să înţeleagă inevitabilul situaţiei.

Phillip se va simţi rănit. Profund. Nu o va ierta niciodată – nici pe ea, nici pe Edward – pentru ceea ce erau pe punctul de a-i face. Edward nu o să înţeleagă niciodată motivul, însă apropierea ezitantă pe care încercase să o construiască între el şi Phillip o să fie distrusă.

În ceea ce o privea, va regreta până în ultima zi a vieţii ei rolul pe care îl jucase în a-i frânge inima lui Phillip şi a distruge legătura acestuia cu Edward.

Edward o condusese pe terasă. Servitorii pregătiseră o masă romantică pentru ei doi, iar el o însoţi până la masă, unde îi trase scaunul pentru a se aşeza.

Masa avea să fie cel mai dificil moment din câte îndurase până atunci. Înainte de asta nu făcuseră decât să se plimbe, salutând angajaţii, deci interacţiunile lor fuseseră atenuate de prezenţa celorlalţi. Deşi un lacheu stătea pregătit să le servească masa, acesta păstra distanţa, oferindu-le o intimitate pe care ea nu şi-o dorea.

Agitată, îşi făcu de lucru cu tacâmurile, cu şervetul. Lacheul îi turnă un pahar de vin, iar ea îşi încleştă mâna pe cupă, dornică să facă ceva normal, concret.

Edward îi urmă exemplul, sorbind posomorât, lăsându-şi privirea să plutească peste moşie, cufundat în gânduri.

— Cât e de penibil, murmură el.

— Da, replică ea, uşurată că recunoscuse şi el.

— Va deveni mai uşor.

— Fără îndoială, consimţi ea.

— Unde e verişoara ta, domnişoara Stewart? întrebă el în mod bizar. Nu am mai văzut-o de nu ştiu când. Va fi prezentă la nuntă?

— Winnie?

— Da.

— Nu cred. S-a întors la Londra.

Ca împuns cu un băţ ascuţit, Edward se crispă brusc.

— Când?

— Ieri.

— La ce oră?

— Nu ştiu. Devreme.

— A spus şi de ce?

— Eu nu am vorbit cu ea. Margaret s-a ocupat de

detalii. Dar era foarte mâhnită.

— Margaret... hmm...

Olivia îl studie şi îi trecu prin minte că era cazul să îi dezvăluie catastrofa lor financiară, adevărul despre Helen şi multe alte lucruri.

O scânteie de optimism se aprinse în sufletul ei. Poate că, odată ce afla cum îl minţise familia ei, o să anuleze logodna.

La Londra, când o lăsase pe Margaret să o convingă că intriga lor nebunească era o alegere viabilă, planul păruse prudent şi raţional, dar acum fusese redus la o mărturisire ruşinoasă. Inspiră adânc.

— E ceva ce trebuie să-ţi spun.

— Ce anume?

— Sper că nu vei fi furios.

— O să încerc să mă stăpânesc.

Îi aruncă un zâmbet forţat care îi aminti atât de mult de Phillip, încât tresari. Aşa o să se desfăşoare tot restul vieţii ei? O să-şi petreacă absolut fiecare clipă privindu-şi soţul, dar căutând în el asemănări cu cel pe care îl iubea?

— S-ar putea ca situaţia noastră financiară să nu fie exact aşa cum ţi s-a dat de înţeles.

— Sunt la curent cu acest lucru, spuse el, surprinzând-o. Margaret m-a informat în această dimineaţă, dar ştiam despre dificultăţile voastre.

— Dar... cum?

— Avocaţii mei au făcut câteva verificări.

— Ai ştiut de la bun început?

— Da.

Olivia roşi, întrebându-se cum de fusese în stare să se poarte atât de politicos cu ele.

— Îmi cer scuze.

— Se acceptă.

Se simţi lovită de o nevoie ruşinoasă de a-şi justifica duplicitatea.

— Eram disperate.

— Sunt conştient de asta.

— Deci nu contează pentru tine?

— Cum ar putea să conteze? După evenimentele de noaptea trecută, e irelevant.

Resemnată şi mâhnită, Olivia dădu din cap.

— Deşi sunt sigură că nu merit nici urmă de bunăvoinţă din partea ta, vreau să îţi cer o favoare.

— Orice îţi pot oferi, o să-ţi ofer.

De ce trebuia să fie atât de bun cu ea? O făcea să se simtă ruşinată.

— Am o nepoată. Numele ei e Helen. Vreau să vină să locuiască în casa noastră.

— O nepoată? Vestea era o noutate, o bucăţică ascunsă, pe care avocaţii lui nu o scoseseră la iveală. Nu ştiam că fratele tău a avut copii înainte să moară.

— Ea e… ei bine… o…

Termenul „bastardă” era un cuvânt prea necuviincios pentru a-l rosti, şi nici nu putea discuta despre pornirile desfrânate ale fratelui ei, deci se simţi salvată când el se întinse şi o bătu pe mână.

— Înţeleg.

— E uşor bizară.

— În ce sens?

— E foarte tăcută şi nu vorbeşte sau nu se joacă precum alţi copii. Încurajată de propria ei mărturisire, dar nedorind nici ca el să îşi imagineze tot ce putea fi mai rău, se grăbi să adauge: Dar nu-ţi face griji. E foarte drăgălaşă şi o să-mi asum eu răspunderea pentru ea. Nici n-o să simţi că e prin casă.

— Nu mă va deranja să o ştiu aici, Olivia – generozitatea lui o făcu să se simtă şi mai ingrată –, şi va fi plăcut să avem un copil în casă. Mai e ceva?

Cu cât calm primise acea informaţie! Când se pregătiseră pentru vizita lor la Salisbury, Olivia fusese

chinuită de poveştile lui Margaret despre cum o să privească Edward ciudăţeniile lui Helen. Olivia acceptase toate poveştile de groază pe care le scuipase Margaret. De ce?

De ce o lăsase pe Margaret să o domine în asemenea hal? Când devenise atât de nătângă? Atât de neghioabă?

Ţinând cont de tot ce se petrecuse, era înspăimântată de Margaret şi de ce ar fi fost în stare să îi facă lui Helen. După cum o îngrijora şi Penny, şi răul pe care ar fi putut să îl facă aceasta căsniciei Oliviei. Edward era dispus să îi îndeplinească dorinţele, astfel că nu o să rateze ocazia de a se descotorosi de cele două femei.

— Mi-aş dori ca Margaret şi Penny să nu locuiască sub acelaşi acoperiş cu noi.

— În această privinţă suntem complet de acord.

Chicoti, însă fără umor, nutrind şi el aceeaşi aversiune faţă de cele două. Se întreba şi el dacă nu cumva fuseseră complice în acel plan, la fel cum se întreba şi ea.

— Întreţinerea lor separată va fi o cheltuială suplimentară.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Dar trebuie să îţi cer să o ajuţi şi pe Winnie. Vreau să o scap de mama mea vitregă. Ar putea rămâne şi ea la Salisbury?

Edward o studie, părând să aibă pe limbă o remarcă vitală şi urgentă, însă după ce o studie îndelung, alese să nu i-o dezvăluie.

— Nu, dar voi avea grijă de ea.

— Mulţumesc.

Ce altceva şi-ar mai fi putut dori? Familia ei era în siguranţă, catastrofa ei financiară fusese rezolvată şi era pe punctul de a realiza o partidă avantajoasă. Edward se dovedea înţelegător şi altruist, chiar dacă nu avea niciun motiv. Şi totuşi, era atât de nefericită!

Cum putea fi atât de nerecunoscătoare? Atât de

nemulţumită? În ce nemernică prost crescută se transformase?

Jenată, deconcertată, veni rândul ei să îşi lase privirea să rătăcească asupra curţii, iar ceea ce văzu o înspăimântă.

Phillip venea furtunos către ei, traversând pajiştea cu paşi lungi, deşi şchiopăta, şi îşi imagina că rana căpătată în război îl chinuia din nou. Judecând după atitudinea lui, nu încăpea îndoială care era destinaţia lui.

Arăta aprig, impunător, hotărât şi atât de chipeş. Îmbrăcat superb, purta o jachetă albastră cambrată pe talie şi o cămaşă de un alb imaculat, pantaloni cafenii, cizme de călărie negre şi lucioase ce îi veneau până sub genunchi. În acea ţinută elegantă, cu atitudinea lui nobilă şi dispoziţia arogantă, ofereau o privelişte remarcabilă.

Edward îl văzu apropiindu-se, însă în acel moment nu prea aveau ce să mai facă niciunul dintre ei. Phillip aproape ajunsese la ei.

Olivia îşi simţi pulsul bubuindu-i în piept atât de asurzitor, încât îi răsuna în urechi.

Ce intenţiona să facă? O să îi spună lui Edward despre aventura lor? Avea de gând să îşi declare sentimentele? Ce ar fi spus Edward? Cum ar fi reacţionat?

Moartă de spaimă, începu să tremure de frică.

Cu graţia fină a unui leopard, Phillip urcă treptele terasei, venind cu paşi ţanţoşi spre ei.

Edward se ridică, tulburat, neliniştit şi la fel de îngrijorat ca ea în privinţa scopului lui Phillip. În ziua aceea, ziua logodnei lor, pur şi simplu nu putea să i-l prezinte pe Phillip.

Vai, câte minciuni! Câte complicaţii!

Olivia ar fi vrut să sară în picioare şi să strige în gura mare că îi ştia numele, că ştia totul despre el. Tânjea să îl revendice ca prieten, să îşi afirme asocierea cu el de dinainte de acel moment, însă era o laşă nenorocită. Deşi el însemna totul pentru ea, rămase aşezată pe scaun, ca o

bucată de lut fără viaţă, prefăcându-se că nu-l recunoştea.

— Phillip, cât mă bucur să te văd, începu Edward.

— Edward.

Privirea îi era rece, furia, doar cu greu controlată.

— Mă bucur că ai trecut pe aici. Aveam de gând să vin să te anunţ personal – o minciună sfruntată, Olivia era sigură de acest lucru! — că mi-am anunţat logodna azi-dimineaţă.

— Am auzit.

— Da… ei bine… Edward îşi drese vocea. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Lady Olivia Hopkins, care în curând va deveni contesa de Salisbury.

Edward îi întinse mâna, dorindu-şi să o sprijine când se ridica, iar ea se încruntă, ştiind că Phillip le analiza fiecare gest în detaliu. Însă nu îl putea jigni pe Edward refuzând să-i ia mâna.

Timpul se opri brusc şi toţi trei încremeniră.

Olivia şi-ar fi dorit să moară! Să se caşte pământul sub picioarele ei şi să o înghită. Să se evapore instantaneu.

„Fă-o!” ţipă o voce din adâncul ei şi, afişând un zâmbet neînsufleţit, îi întinse mâna. Imediat ce se ridică, Edward îi oferi braţul, aşa cum făcuse şi când se plimbaseră prin grădină, pentru a da de înţeles că erau iubiţi.

Phillip rânji, iar Olivia îşi dori să se poată smulge de acolo, să îl poată împinge pe Edward deoparte sau să se dea în spate pentru a crea spaţiu între ei, însă nu făcu nimic. Nu spuse nimic.

Spre ruşinea ei eternă, îl privi cu indiferenţă, ca şi cum ar fi fost complet străini.

— Olivia, el e Phillip, ăăă… ăăă…

Edward nu putu să încheie propoziţia, iar Oliviei aproape că îi dădură lacrimile de frustrare. Era cea mai urâtă şi mai dureroasă experienţă din viaţa ei.

Phillip nu îl ajută nici el, stând ca un prinţ sfidător, provocându-şi tatăl să recunoască.

— Ce anume sunt?

— Ăăă… ăăă… grăjdarul meu şef, spuse Edward, alegând să fie laş, la fel cum făcuse şi ea, iar Olivia se crispă în faţa acelei renegări fără vlagă.

Oh, cât de tare îl răniseră! Rezultatul se arătă de îndată, căci Phillip păru să se dezumfle, ca şi cum repudierea lui Edward îl străpunsese, provocându-i o gaură în miezul fiinţei, prin care întreaga lui vigoare se scurgea din el. Obrajii i-au fost inundaţi de un roşu aprins, ochii îi deveniră scânteietori, împăienjeniţi cu lacrimi de furie sau de dezamăgire.

— Nu mai sunt, declară el.

— Poftim? îl întrebă Edward, confuz, în timp ce Olivia înţelese cât rău făcuseră.

— Nu mai sunt grăjdarul tău şef.

— Bineînţeles că da. Vei fi întotdeauna.

— Nu. Îmi dau demisia. Din buzunarul interior al jachetei scoase o scrisoare de demisie şi i-o întinse lui Edward. Va intra în vigoare imediat.

Edward îşi aruncă privirea peste ea, apoi o rupse în bucăţi, lăsând fragmentele să cadă pe jos.

— Ei bine, nu o accept.

— Nu-mi pasă.

Se răsuci pe călcâie, gata să plece furtunos, dar Edward îl atinse pe braţ, iar contactul îl făcu să se oprească. Îi aruncă o privire furioasă peste umăr.

— Doar nu pleci…?

— Imediat.

— Aşa brusc? S-a întâmplat ceva care să te supere?

— Nimic important nu s-a *întâmplat* vreodată aici, spuse el pe un ton caustic, rănind-o adânc pe Olivia.

— E ceva ce aş putea face eu?

— Nu.

Nereuşind să îl facă pe Phillip să se răzgândească, Edward încercă să îl preseze, făcând apel la poziţia lui. Îi

declară autoritar:

— Nu poţi să pleci. Nu o să-ţi permit.

— Nu poţi să mă împiedici.

Lipsa de respect a lui Phillip îl făcu pe Edward să se bâlbâie:

— Dar… dar credeam că eşti fericit aici.

— Aici? întrebă Phillip pe un ton caustic, iar atenţia lui se mută asupra ei, permiţându-i să îi perceapă cu adevărat furia şi sentimentul de trădare, înainte de a-şi întoarce din nou privirea la Edward. *Aici* nu există nimic care să conteze câtuşi de puţin pentru mine.

Edward fu năucit, nedumerit.

— Nu te înţeleg.

— Nu m-ai înţeles niciodată.

Erau atâtea curente învolburate ce se ascundeau în discuţia lor, încât Olivia nu mai putea îndura atâta tulburare. Observase conversaţia lor în calitate de complice mut şi incapabil de ceva, iar acum îi împiedica pe cei doi bărbaţi să-şi pună lucrurile la punct, prin simpla ei prezenţă. Aveau nevoie de intimitate pentru o despărţire finală, care nu se putea realiza pe deplin în faţa ei.

— Edward, interveni ea, poate ar trebui să merg înăuntru ca să te poţi gândi mai bine la toate astea.

— Nu te obosi, milady, o dojeni Phillip, înainte ca Edward să apuce să răspundă. Eu şi domnul conte nu avem nimic de discutat. Nu am avut niciodată.

Spunând acestea, se îndepărtă, coborând treptele şi traversând cu paşi mari curtea. Olivia şi Edward îl priviră, cufundaţi în propria lor nefericire, însă incapabili să reacţioneze. Cu stomacul întors pe dos şi cu inima strânsă de durere, Oliviei i se făcu rău.

„Du-te după el!” îi strigă conştiinţa, însă ea, asemenea unei statui de marmură, rămase nemişcată, agăţată de braţul lui Edward. Pe măsură ce Phillip se îndepărta tot mai mult, devenea din ce în ce mai mic, până

nu mai rămase din el decât o pată de culoare, singurul obiect pe care îl mai putea desluşi.

Acesta o să fie sfârşitul pentru ei? După bucuria pe care o trăiseră împreună, erau aceste comentarii meschine şi pline de ură ultimele cuvinte pe care aveau să şi le mai adreseze vreodată? Nu o să îl mai vadă niciodată?

Nu îşi putea închipui că ar fi fost posibil aşa ceva. Undeva într-un viitor îndepărtat încercă să şi-l imagineze iertându-i îndurător păcatele, întorcându-se pe moşie, mai în vârstă, mai înţelept, eventual căsătorit, cu o familie a lui.

Viziunea era atât de chinuitoare, încât îşi spuse că era posibil să leşine. Cum scaunul se afla în spatele ei, se lăsă uşor jos, având nevoie să îşi sprijine greutatea pe pernă pentru a putea să-şi ascundă tulburarea faţă de logodnicul ei.

Dar în momentul acela şi el era atât de consternat, încât aproape nu observă în ce hal ajunsese ea. Rămase cu privirea aţintită asupra pajiştii, unde Phillip dispăruse în grajduri.

— Vrei, te rog, să mă scuzi? îi ceru.

— Desigur.

— Cred că ar trebui, probabil… ar trebui…

Porni după Phillip bombănind ceva, însă Olivia nu reuşi să îi descifreze cuvintele. Se îndreptă spre uşa grajdului, iar când se apropie, Phillip ieşi călare pe un murg superb, cu o geantă prinsă în spatele şeii.

Chiar pleca! Deşi îl auzise spunând că avea să o facă şi era martoră la fiecare scenă ce se desfăşura în faţa ochilor ei, nu îi venea să creadă ce vedea.

Edward îl strigă – pronunţă „Phillip” foarte tăios iar acesta smuci frâiele. Edward se apropie de cal şi îşi puse o mână alinătoare pe gamba lui Phillip, deşi gestul lui nu avu niciun efect. Urmă o ceartă aprinsă, în care Edward arătă spre numeroasele padocuri, întrebându-l pe Phillip cum îşi putea abandona caii ce îi erau atât de dragi. Phillip ridică

din umeri şi păru să menţioneze ceva despre Londra, dar putea fi orice alt cuvânt. Era pur şi simplu atât de disperată să afle unde o să meargă, pentru a putea să şi-l imagineze undeva departe, dar în siguranţă.

Deja şi-l închipuia în oraş. Unde o să locuiască? Ce o să facă pentru a-şi câştiga existenţa?

O izbi o fantezie ridicolă în care, într-o bună zi, ar fi dat peste el în Londra, în timp ce rătăcea pe Bond Street, la un colţ de stradă, şi… acolo l-ar fi văzut pe el, zâmbind, vesel, gata să o ierte după scurgerea atâtor ani.

Aveau să povestească şi să rememoreze vremurile bune. Doi prieteni regăsiţi.

Conversaţia dintre tată şi fiu se încheie şi, deşi era evident că Edward încă mai încerca să-l convingă pe Phillip să rămână, acesta din urmă clătină din cap şi porni la trap, îndepărtându-se pe aleea mărginită de copaci, pe care ieşiseră de atâtea ori să călărească împreună.

Umbrele îl înghiţiră cu totul şi, în scurt timp, parcă nici n-ar fi fost acolo vreodată.

„Îmi pare rău”, jeli ea, „atât de rău”.

Edward aşteptă până dispăru cu totul, apoi o luă înapoi spre terasă. Olivia se foi în scaun, simţind nevoia să fugă undeva ca să îşi vină în fire, dar când dădu să se ridice, Margaret îşi trase scaunul de lângă ea şi se aşeză.

— Ala era grăjdarul-şef? întrebă ea nepăsătoare. Penny mi-a spus că l-a văzut agăţându-şi bocceluţa pe cal. Se zvoneşte că a renunţat la slujba de aici.

După cumplita întâlnire pe care tocmai o îndurase Olivia, acea aluzie vicleană se dovedi a fi prea mult.

— Nu mă simt bine. Cred că mi-ar prinde bine un pui de somn. Vrei te rog să îi transmiţi contelui scuzele mele?

— Nu fi caraghioasă, Olivia. Margaret o prinse de încheietură. Pentru cineva din afară, gestul ar fi părut inocent, dar Margaret o strângea cu atâta forţă, încât Olivia trebui să se abţină să nu se zvârcolească. Avem de

planificat o nuntă şi nu ne-a rămas prea mult timp la dispoziţie.

— Nu am chef în momentul ăsta.

— Prostii. Orice femeie are *chef* să îşi planifice nunta. Când Edward se apropie de masă, o forţă pe Olivia să se aşeze. Şi uite-l şi pe Edward. Va trebui să-i cerem părerea.

— Bună, Margaret, spuse Edward, zâmbindu-i, deşi cu o oarecare răceală.

— Cel care tocmai a plecat era grăjdarul tău şef?

— Da.

— A plecat de tot, mă gândesc. Jur, clasele de jos au atât de puţină loialitate. Făcu un gest de nepăsare. Ah, păcat pentru tine! Angajaţii competenţi sunt *atât* de greu de găsit. Cum Edward nu spuse nimic, Margaret adăugă: Eu şi Olivia tocmai discutam despre nuntă.

— Ce drăguţ, murmură el.

— Dă-mi voie să îţi spun ce am rezolvat până acum.

Olivia se prefăcu a asculta, iar litania lui Margaret îi inundă urechile, făcându-i-le să ţiuie de la tonul ei fals agreabil.

Se lăsase sedusă şi împinsă în pragul nebuniei şi a distrugerii în urma unei combinaţii între lăcomia lui Margaret şi propria ei prostie. Din cauza idioţeniei ei, distrusese mai multe vieţi. A ei. A lui Phillip. A lui Edward. Cel mai probabil făcuse şi alte rele – despre care nu ştia încă. Nu intenţionase să producă vreun dezastru, deci cum era posibil să fi provocat atâta rău, afectând atâtea persoane?

Istovită, închise ochii, în timp ce Margaret continuă să sporovăiască, atât de calmă şi de imperturbabilă, încât Olivia abia se putu abţine să nu ţipe.

Era prinsă în capcană şi nu avea cum să scape.

Capitolul 19

Jane stătea perfect dreaptă, ţeapănă şi încremenită ca un soldat. Helen se afla lângă ea, cu mâna ei mică strânsă în mâna mult mai mare a lui Jane.

De câteva zile anticipase acel moment al judecăţii. Domnul Sawyer nu o pârâse imediat şi nu îşi putea da seama de ce. În fiecare dimineaţă se trezise aşteptând să fie chemată în biroul doamnei Graves. Fiecare oră se scursese cu o lentoare agonizantă, fiecare pas ce se apropia îi făcuse pulsul să bubuie, fiind convinsă că aducea mesajul prin care i se poruncea să se prezinte la parter.

Acum că acea judecată venise, era aproape dezamăgitoare. Temerile şi spaima ei se transformaseră într-o furtună de agitaţie şi îngrijorare care o lăsase uluitor de detaşată. Nimic din ce ar fi putut face doamna Graves, nicio pedeapsă pe care ar fi putut să i-o dicteze nu ar fi avut un efect prea mare.

Nu îşi regreta acţiunile şi nu simţea nimic în privinţa posibilei sentinţe. Era amorţită, deşi atenţia îi era distrasă de prezenţa lui Helen în încăpere.

Oare Helen o să sufere aceeaşi soartă ca ea? Cum putuse să atragă un asemenea blestem şi pe capul copilei?

— Jane, sunt foarte surprinsă de tine. Doamna Graves aruncă un dosar pe birou, iar acesta plesni pe blatul de lemn. De la oricare dintre ceilalţi orfani m-aş fi aşteptat la o astfel de năzbâtie. Dar din partea ta!

Plescăi din limbă, scoţând un sunet iritant.

— Eşti la noi de atâta vreme şi ai avut un istoric atât de bun.

Jane ştiu că acela era momentul în care ar fi trebuit să îşi ceară iertare şi să cerşească îndurare, dar mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decât să o facă.

Domnul Sawyer se lăfăia într-un scaun în colţ, balansându-l astfel încât stătea doar pe picioarele din

spate. Din gură îi atârna un pai de iarbă, pe care îl molfăia în timp ce studia în tăcere scena.

— Cât despre *ea* – doamna Graves arătă spre Helen – cum o cheamă?

Îşi căută prin documente, încercând să ghicească dacă o trecuse cu numele de *Martha* sau *Mary,* însă Jane nu îi dădu niciun indiciu, refuzând, furioasă, să vorbească.

— Da, Martha, continuă doamna Graves. Având în vedere cât e de nebună, aveam rezerve dacă să o primesc, dar acum că am aflat că poate deveni violentă… Vai, vai! Plescăi din nou. Şi e atât de mititică!

Jane se posomori. Helen nu făcuse nimic în timpul altercaţiei, în afară de a fugi.

— *Cum* anume a fost violentă? vru ea să ştie.

— Nu te preface nevinovată, Jane. Nu te prinde. Arătă spre domnul Sawyer. Ştii cât de rău l-a muşcat. Ei, domnul Sawyer a trebuit să fie cusut.

Jane îi aruncă o privire porcului ticălos şi văzu că trei dintre degete îi erau legate într-un bandaj. Materialul era murdar şi colorat în maroniu de la sângele uscat care trecuse prin el. Rana părea reală, dar nu îi fusese provocată de Helen.

— Cât de convenabil, rânji ea batjocoritor, iar domnul Sawyer îşi îndreptă scaunul şi-l lăsă să coboare pe toate cele patru picioare, ca şi cum ar fi fost gata să se arunce asupra ei.

— Jane! lătră doamna Graves. Încetează cu atitudinea asta ţâfnoasă!

Refuzând să se lase intimidată, Jane susţinu privirea furioasă a femeii. Doamna Graves nu era obişnuită cu o asemenea insolenţă, în special din partea unui orfan atât de cuminte şi de îndatoritor cum fusese Jane întotdeauna, şi se foi jenată.

— Având în vedere trecutul tău exemplar în materie de disciplină, o să-ţi fac favoarea de a-ţi permite să te

aperi. Ce ai de spus în apărarea ta?

Bănuitoare, Jane o studie. Orice explicaţie ar fi fost inutilă. Consecinţele ar fi fost aceleaşi, indiferent de ce ar fi făcut sau ar fi spus. Însă Sawyer era un bărbat atât de rău.

— Aduce fete aici în birou. Cuvintele îi ieşiră pe gură înainte ca doamna Graves să apuce să le împiedice. Seara. Le pipăie pe sub haine. Pe cele foarte mici, care nu i se pot opune.

— Chiar aşa, Jane! pufni doamna Graves.

— E adevărat, declară ea. Nu-mi pasă ce minciuni v-a spus. Iar *Martha* nu l-a muşcat niciodată. El o ţinea în poală şi o...

— Încetează! o repezi doamna Graves. Scuzele tale nu fac decât să înrăutăţească lucrurile. O fixă cu privirea pe Jane, apoi oftă. Nu îmi dai de ales. Va trebui să fii dată afară. Şi Martha la fel. E mult prea nebună pentru a se afla în compania altor copii.

Lui Jane i se puse un nod în gât.

— Cum doriţi.

Doamna Graves dădu din cap.

— Du-te sus şi strânge-ţi lucrurile. Nu e nevoie să treci pe aici pentru a-ţi lua adio, dar te va aştepta domnul Sawyer, ca să se asigure că nu ai luat nimic din ce nu îţi aparţine.

Cu acel rămas-bun indiferent, doamna Graves se cufundă în hârtiile ei, ignorând-o.

Jane îşi simţi pulsul oprindu-se. Deşi fusese conştientă că acea răscruce era tot mai aproape – devenind o certitudine, odată ce împlinea treisprezece ani nu crezuse că o să ajungă vreodată acolo. Era o diferenţă uriaşă între ceea ce speculase şi realitate, şi dată fiind recenta ei apatie, crezuse că trecuse peste teamă, dar se părea că nu.

Primise permisiunea de a se retrage, dar nu îşi putea forţa picioarele să se mişte. Orfelinatul era singura casă pe care o avusese vreodată, iar doamna Graves, singurul adult

cu care fusese în termeni agreabili ani la rândul. Îi venea să plângă.

Orfelinatul era ultima ei legătură cu părinţii, veriga finală cu trecutul ei. Dacă veneau să o caute după ce ea deja plecase? O să îşi mai amintească cineva că fusese acolo? Cum o vor găsi?

Şi cum rămânea cu Helen şi cu familia ei bogată? Ei unde erau? Dacă se răzgândeau şi o voiau înapoi?

Jane îşi aminti hainele elegante în care fusese îmbrăcată Helen când o aduseseră acolo. Era ruda cuiva. A unei persoane bogate şi importante. Nu era doar o zdrenţuroasă de aruncat în stradă.

Pedeapsa lor era prea crudă pentru a putea fi îndurată. I-ar fi fost oricum destul de greu să îşi câştige existenţa doar pentru ea, dar acum că i se aruncase în cârcă şi povara de a avea grijă de Helen, obstacolul i se părea prea mare pentru a trece peste el.

Era viaţa corectă vreodată? Avea să se facă dreptate cândva? Ce făcuse ca să merite o asemenea soartă? Fusese cuminte, supusă, bună, şi unde ajunsese, în cele din urmă?

Tânjea să îngenuncheze în faţa doamnei Graves, să o îmbrăţişeze şi să îi implore iertarea, să plângă şi să îi spună cât era de înspăimântată, să ceară puţină compasiune, puţină înţelegere.

Doamna Graves îşi ridică privirea. Ochii îi erau reci, nepăsători.

— Mai e ceva?

— Nu, murmură Jane.

— Şterge-o, atunci. Şi drum bun.

— Haide, Helen.

Jane strânse mâna lui Helen şi o conduse afară pe hol.

În spatele ei uşa se închise, iar de dincolo de ea răsună hohotul răutăcios şi victorios al domnului Sawyer.

*

Olivia coborî scările maiestuoase, îndreptându-se spre salonul de primire a oaspeţilor şi spre sala de mese de dincolo de acesta. Conform instrucţiunilor lui Margaret, nu era singură. Cu câteva trepte în faţa ei defila mândră şi Penny.

Tensiunea dintre ele era atât de intensă, încât Olivia avea impresia că se sufoca. Fusese năpădită de o antipatie şi de o mânie pe care nu le mai cunoscuse până atunci. Era gata să o strângă de gât pe scorpia vicleană, să o trântească efectiv pe podea şi să o bată până o învineţea.

Deşi Penny era plină de răutate şi rânjete şirete, nu discutaseră despre ceea ce se întâmplase, nici despre rolul pe care îl jucase Penny în prăbuşirea Oliviei. Margaret acţionase ca un tampon între ele, astfel că Olivia nu avusese ocazia de a-şi spune părerea, dar era nerăbdătoare să se dezlănţuie.

Dacă i s-ar fi oferit cea mai mică oportunitate, Penny s-ar fi ales cu o mustrare usturătoare pe care nu ar mai fi uitat-o vreodată.

Cina avea să fie dificilă. Înconjurată de Margaret şi Penny, de domnul Blaine şi de ceilalţi vecini ai lui Edward, o să fie nevoită să zâmbească şi să flecărească, să se prefacă încântată de nunta ce se apropia. În tot acest timp o să clocotească pe dinăuntru ca un cazan de animozitate şi angoasă.

Nu-şi putea şterge din minte imaginea cu Phillip plecând călare, cu bocceluţa prinsă la şa. Cearta pe care o avusese cu Edward îi răsuna în urechi, făcând-o să îşi dorească să-şi apese mâinile peste ele pentru a înăbuşi sunetul.

Cum fusese capabilă să îl trădeze? O va ierta vreodată? Se va ierta ea însăşi vreodată?

Încerca să fie pragmatică, să accepte zdrobitorul deznodământ al purtării ei nesocotite cu o atitudine stoică.

O să obţină toate avantajele pe care sperase să le câştige printr-o căsătorie cu Edward. Timpul o să vindece răul pe care i-l făcuse lui Phillip. Vor merge toţi mai departe.

Faptul că îl pierduse pe Phillip o rănea ca vârful unei lame ascuţite, însă afecţiunea ei faţă de el o să pălească. În lunile şi anii ce vor urma, o să îşi amintească din ce în ce mai puţin de aventura lor, până când, cel mai probabil, o să i se pară că nu îl cunoscuse deloc.

În cele din urmă, totul va rămâne doar o amintire plăcută şi îndepărtată.

De-ar reuşi să treacă peste restul săptămânii! De-ar reuşi să îndure ceremonia de nuntă şi toate nimicurile de după! Era puternică şi o să îşi urmeze scopul până la capăt! Indiferent cât de rău se simţea, era convinsă că nu murise nimeni de la prea multă mâhnire.

— Încă trei zile, murmură ea.

În scurt timp, totul o să se sfârşească, atmosfera în casă o să se liniştească, iar ea va avea destule ocazii să reflecteze şi să îşi regrete deciziile.

Deocamdată trebuia să facă mecanic ceea ce avea de făcut, trebuia să zâmbească, şi să dea din cap, şi să pară veselă.

Penny ajunsese în foaier şi, oprindu-se, îşi ridică privirea.

— Ce-ai spus, Olivia?

— Nimic.

Olivia refuza să poarte o conversaţie, căci îi era teamă că orice discuţie ar fi dus, inevitabil, la un schimb de replici violente.

— Ai spus *ceva,* o provocă Penny. Doar nu îţi regreţi căsătoria. Ce ar crede contele dacă ar afla că asta simţi?

Olivia coborî restul scărilor şi ajunse faţă în faţă cu Penny.

Cântărind-o din priviri, Olivia încercă să ghicească ce se petrecea în mintea ei vicleană. Încerca să obţină o

reacţie? Sau era hotărâtă să îi creeze probleme cu Edward? Când era vorba despre Penny, motivele erau întotdeauna atât de greu de ghicit, deşi erau invariabil suspecte.

Fără a intenţiona să o facă, spuse pe negândite:

— Eşti fericită?

— Ce vrei să spui? întrebă Penny.

— Erai hotărâtă să mă vezi căsătorită cu Edward, dar de ce e atât de vital pentru tine?

— Nu poţi ghici?

— Nu.

Penny chicoti plină de ură.

— Am auzit că grăjdarul-şef a plecat de pe moşie.

— Da.

— Păcat, replică Penny.

Olivia se abţinu cu greu să nu o plesnească. Inspiră adânc, îşi ţinu aerul în piept, apoi răsuflă, sperând ca mânia să se evapore.

— Acum că ai orchestrat căsătoria mea… Se prefăcu prea puţin interesată, refuzând să îi ofere lui Penny vreo satisfacţie. Eşti mulţumită de ceea ce ai produs?

— Foarte.

— Poate ar trebui să-ţi răspund cu aceeaşi monedă spunându-i lui Margaret despre tine şi domnul Blaine.

— Fă-o. Te provoc. Arătă din cap spre scări, de unde avea să le urmeze în scurt timp şi Margaret. Să vedem pe cine va crede, pe tine sau pe mine.

Olivia se arătă la fel de nonşalantă.

— Eşti pornită să te distrugi singură, deşi nu pot să înţeleg de ce. Dacă eşti prinsă, vei sfârşi prin a te căsători cu el. Eşti conştientă de asta, nu?

— Poate, sau poate nu, replică ea.

Olivia îi oferi un zâmbet radios.

— Nu îmi pot imagina nimic mai grandios decât nunta ta cu domnul Blaine.

Penny deveni brusc bănuitoare.

— Ce sugerezi?

— Tu şi domnul Blaine aţi fost făcuţi unul pentru celălalt. O să stau în primul rând la biserică.

— Eşti geloasă.

— Fără îndoială, spuse Olivia veselă.

— Cel puţin domnul Blaine e încă aici, remarcă Penny pe un ton caustic. *Şi* el e bine-venit la masa contelui. Unde e scumpul tău grăjdar-şef, ei?

„Unde, chiar aşa?” se întrebă Olivia. Era o întrebare ce avea să o bântuie pentru totdeauna.

— Grăbeşte-te, Olivia, o luă Penny peste picior, te aşteaptă logodnicul.

Traversă zglobie holul bogat decorat şi intră în salon. Olivia o privi mergând, cu fundul legănându-i-se şi cu cârlionţii dintr-o parte şi din cealaltă a cocului ei tresărind la fiecare pas.

Ce o să se aleagă de Penny? Ce o să se aleagă de ei toţi?

Încet, cu mâhnire, porni după ea, întărindu-se sufleteşte pentru a da ochii cu stolul de vizitatori cordiali şi exuberanţi care veniseră la Salisbury pentru a sărbători logodna lor. În clipa în care intra în salon o să fie nevoită să zâmbească, afişând aerul de încântare ferventă pe care ar fi trebuit să îl aibă orice femeie recent logodită.

Pe neaşteptate, cineva o prinse din spate. O mână se închise peste gura ei şi se văzu târâtă într-una dintre camerele neocupate aflate de-a lungul coridorului. Uşa se închise, iar ea se răsuci pe călcâie, înspăimântată de cine ar fi putut sta în faţa ei.

— Phillip! şopti ea, cu inima tresărindu-i de bucurie şi toate emoţiile ei urlând de disperare.

— Şşşt…

O trase către o fereastră deschisă, pe care o folosise pentru a intra în casă.

— Ce faci?

— Nu puteam să te las aici. O prinse de umeri, înfigându-şi degetele în carnea moale a spatelui ei. Am mers pe drumul spre Londra toată după-amiaza, dar apoi m-am întors. Nu puteam să te abandonez.

„O, Doamne! O, Doamne!”

Mintea ei se învârtea înnebunită. Era din ce în ce mai panicată. Încă o mai dorea? După tot ceea ce făcuse? Aruncă o privire spre uşă. Dar dacă erau descoperiţi? Ce calamitate ar fi urmat?

Se întâmplaseră prea multe! Nu putea cuprinde cu mintea tot ce se petrecea! Pulsul îi bătea atât de nebuneşte, încât o durea pieptul de tensiune şi nu putea articula niciun cuvânt pentru a descâlci miile de sentimente ce o străbăteau concomitent.

— O să vorbesc cu Edward, spuse Phillip, şi o să-l informez că ne iubim. Că vrem să ne căsătorim. Că nu te poate avea, fiindcă eşti a mea.

— Ai face asta pentru mine?

— Da.

Olivia îşi imagină teribila scenă. O să se rostească condamnări aspre, acuzaţii de trădare şi înşelăciune. Toate adevărate. Toate bine fondate.

După cearta dintre Edward şi Phillip stârnită de plecarea acestuia, nu îşi putea imagina cum ar fi putut relaţia lor să supravieţuiască unui nou conflict. Deşi sperase, naivă şi optimistă, că, în viitor, cei doi bărbaţi o să se împace, acest lucru nu s-ar mai fi întâmplat niciodată dacă adevăratul motiv al altercaţiei lor ar fi ieşit la iveală. În cazul în care Edward ar fi aflat cât de duplicitari fuseseră ea şi Phillip, ar fi fost imposibil de calmat furia justificată pe care i-ar fi stârnit-o.

Era capabilă să provoace un asemenea scandal?

„Nu!”

Răspunsul asurzitor reverberă în toată fiinţa ei şi îi veni să tune şi să fulgere, să geamă şi să plângă în faţa

opţiunilor nedrepte care i se ofereau. Se purtase atât de impulsiv, se lăsase copleşită de ardoare şi de pasiune şi, cu un abandon nesăbuit, ajunsese în pragul unei catastrofe. Imprudenţa ei provocase stricăciuni în toate direcţiile.

Oare ramificaţiile egoismului ei nu o să înceteze niciodată?

— Nu putem să-i mărturisim asta, Phillip. Ar fi devastat. Nu te-ar ierta niciodată.

— Nu-mi pasă.

— Ba îţi pasă.

Phillip îşi muşcă buza, reflectând la afirmaţia ei şi acceptând-o. Apoi îi prinse ambele mâini, strângând-o cu forţă, dându-i impresia că el era ancora ei, care o fixa de pământ.

— Atunci, vino cu mine! În clipa asta, îi declară el. Vom fugi să ne căsătorim în Scoţia. Calul meu e în spatele grajdurilor. Vom lua încă unul pentru tine. Vom întoarce, pur şi simplu, spatele întregii situaţii. Porni către fereastră, trăgând-o după el. Hai să o facem! Vom trimite un bileţel mai târziu, explicând unde ne-am dus şi de ce.

Fereastra se căsca asemenea unei găuri gigantice în univers, gata să o târască spre necunoscut. Era o laşă fără seamă. Nu îşi putea mişca picioarele înainte, nu putea trece prin fereastră.

Ar fi putut să fugă doar cu hainele de pe ea? Era nebun? Era ea nebună?

Phillip nu avea niciun loc de muncă, niciun venit, nicio casă la care să se poată întoarce, după o vizită scurtă în nord. Deşi Edward era un bărbat milos, avea şi el limitele lui. Nu o să le permită niciodată să se mai întoarcă pe moşie, după ce îl umiliseră.

Deci ce ar fi făcut? Unde s-ar fi dus? Cum şi-ar fi câştigat existenta? Cum rămânea cu Winnie? Şi cu Helen?

Înţelegea la ce măsuri extreme era în stare să recurgă Margaret pentru a-şi vedea îndeplinite cu succes urzelile şi

o înspăimânta soarta lui Helen. Dacă ea fugea în lume cu Phillip, ce i-ar fi făcut Margaret lui Helen drept răzbunare?

Edward se oferise să aibă grijă de oamenii pe care Olivia îi iubea, singurii din întreaga lume de care era legată. Îndrăznea să îi lase în voia sorţii? Putea să îi abandoneze în ghearele intrigilor şi urzelilor lui Margaret?

Fără îndoială, răzbunarea lui Margaret ar fi fost imediată şi oribilă. Nu i-ar fi iertat niciodată Oliviei faptul că îi sabotase planul, dar Olivia ar fi fost în siguranţă în Scoţia, în vreme ce Winnie şi Helen s-ar fi aflat la Londra, fără nicio protecţie şi victime sigure ale represaliilor lui Margaret.

Mintea îi era ameţită de incertitudine. Tânjea să fugă cu Phillip, să îi dea voie să o salveze din încurcătură, însă lăcomia ei provocase deja suficient de multe rele însemnate.

Oare nimic nu putea pune capăt purtării ei arogante? Cât de mult era dispusă să sacrifice, mai exact, pentru a satisface dorinţele inimii ei? Era capabilă să renunţe la Helen şi la Winnie? Cum ar fi putut să îşi atragă duşmănia lui Edward, când el se purtase dintotdeauna atât de frumos cu ea?

— Nu pot decide cum e mai bine, Phillip, scânci ea. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu şi am atâtea să îţi spun. Ceea ce îmi ceri e atât de dificil.

— Nu e *dificil,* susţinu el. E uşor şi va funcţiona. Te iubesc şi mă iubeşti, şi asta e tot ce contează. Restul se va rezolva de la sine.

Era atât de încrezător, atât de energic, în timp ce ea murea pe dinăuntru, copleşită de alegeri pentru care nu se simţea pregătită.

El se opri din marşul lor constant către fereastră, îşi schimbă poziţia şi o studie.

— Doar dacă nu cumva m-am înşelat, spuse el. Posibil ca această iubire să fie oarecum neîmpărtăşită?

— Şi eu te iubesc, îi declară ea. Te iubesc, dar…

Urmă o pauză de rău augur.

— Dar ce?

— Totul e atât de brusc, de neaşteptat. Sunt atâţia oameni care se bazează pe mine. Trebuie să reflectez la ceea ce îmi sugerezi. Complet pierdută, îi întinse mâinile, cu palmele în sus, implorând înţelegere. Îmi impui să iau într-o clipă decizii care îmi vor transforma întreaga viaţă, dar indiferent ce voi face, alegerile mele vor afecta mult mai multe persoane, nu doar pe mine. Helen a fost…

— Nu-mi pasă naibii nici cât negrul sub unghie de Helen sau de oricine altcineva, pretinse el, întrerupând-o. Doar de tine şi de mine.

Auziră amândoi paşi pe coridor şi încremeniră. Cineva bătu scurt în uşă.

— Olivia, eşti acolo? o strigă Margaret.

Smuci şi răsuci clanţa, dar din fericire, o altă persoană de pe coridor îi distrase atenţia. Ezitând, se opri să discute, oferindu-le alte câteva secunde preţioase.

Agitaţia Oliviei creştea fulgerător, scăpându-i de sub control. Nu apucase să îl informeze despre ameninţările lui Margaret la adresa lui Helen, iar el nu-i înţelegea neliniştea. Era furios, crezând-o superficială şi nestatornică. După atâtea tulburări repetate, nervii ei erau ca o rană vie, toate rezervele de forţă îi erau epuizate, iar spiritul zdrobit. Efectiv nu mai putea îndura o nouă năpastă.

— Acum ori niciodată, Livvie, murmură el, ducând presiunea pe culmi insuportabile. Ce zici?

Îi întinse mâna, implorând-o să i-o ia. Rămase în aer, în spaţiul dintre ei, ca un colac de salvare, un răgaz, o izbăvire.

„Ia-o!” ţipă partea mai curajoasă din ea. „Prinde-o bine! Nu-i da drumul!”

însă era paralizată, incapabilă să răspundă sau să reacţioneze.

— Nu-mi face asta. Te rog, o imploră el. Nu te căsători

cu tatăl meu. Nu-mi frânge inima.

— Olivia, o strigă Margaret din nou.

Olivia îşi plimbă înnebunită privirea dintr-o parte într-alta, între uşă şi locul unde stătea Phillip cu un aer rugător.

Avea nevoie de mai mult timp! Mai mult spaţiu! Mai multe opţiuni!

Dar deşi nu spuse nimic, Phillip o auzi cu o claritate năucitoare:

— Aşa să fie, îi aruncă el furios. Sper că vei fi foarte *fericită.*

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi pe fereastră. Cât ai clipi, dispăruse.

În sinea ei, Olivia ţipă, şi îi strigă numele, şi şi-l imagină auzindu-i strigătul, întinzând mâinile după ea, zâmbind, bucuros de îndrăzneala ei. Se văzu curajoasă şi încrezătoare, traversând în fugă curtea alături de el. Râzând, beată de bucurie, îl simţi ajutând-o să urce în şa, simţi vântul în părul ei în timp ce goneau prin întuneric.

— Aici erai, se răsti Margaret din spatele ei, iritată că fusese nevoită să o caute. Ţi-au sosit oaspeţii, iar contele te aşteaptă să îi ţii companie.

Olivia închise ochii, interiorizând fantezia, acea viziune fericită a ceea ce ar fi putut să fie. Apoi se înfioră, luptându-se cu o disperare ce o ucidea.

Aproape împietrită, se întoarse şi o urmă pe Margaret pe hol.

Capitolul 20

Phillip se plimba agale pe străzile din Londra, blestemând în barbă la fiecare pas. Detesta mulţimile, şi gălăgia, şi mirosurile, însă acesta era locul unde o să îşi găsească o oportunitate de angajare.

Nu era sigur ce fel de post îşi dorea. Desigur, nu s-ar fi putut apropia niciodată de prestigiul de a administra grajdurile lui Edward, dar era convins că o să găsească ceva acceptabil.

Având de partea lui un istoric de serviciu militar valoros şi experienţă de muncă în slujba unui lord respectat, o să dea, fără îndoială, de cineva dispus să îl angajeze. Însă indiferent de post, se ruga să fie ceva în afara oraşului. Dacă sfârşea prin a fi nevoit să muncească în mijlocul oraşului, nu o să reziste prea mult înainte să fie scos din minţi de aglomeraţia metropolei.

Prima lui oprire fusese la o discuţie cu vechiul lui comandant, Stephen Chamberlin, al cărui tată era contele de Bristol, însă aflase cu dezamăgire că Chamberlin era încă în convalescenţă pe moşia familiei. Spania fusese o debandadă oribilă şi sângeroasă, iar bătălia îi lăsase pe mulţi dintre colegii lui schilodiţi şi desfiguraţi, cei mai ghinionişti dintre ei rămânând în urmă, îngropaţi pe pământ străin, fără nimic care să le marcheze mormântul. Cel puţin, Stephen era viu şi avea şansa de a se reface.

Ei bine, mai erau şi alţii prin preajmă; era convins de acest lucru. Regimentul lui fusese plin de mezini ai aristocraţiei. Cei care fuseseră suficient de norocoşi să se întoarcă acasă aveau venituri şi cai, şi Phillip intenţiona să facă apel la prietenia fiecăruia dintre ei.

Imposibil să nu găsească pe cineva căruia să-i prindă bine talentele şi ajutorul lui.

Din fericire, avea suficienţi bani cât să îi ajungă pe perioada căutărilor. Edward îi plătise un salariu decent, iar câtă vreme locuise la Salisbury, nu fusese nevoit să cheltuiască nimic. Banii îi permiteau să îşi închirieze o cameră şi să reflecteze liniştit la situaţia lui, fără a fi presat de timp.

În cel mai rău caz, putea oricând să îşi strângă lucrurile şi să meargă la casa din Bath a surorii lui, Anne.

Oricât ar fi bombănit, aceasta l-ar fi primit cu braţele deschise.

Anne administra un sanatoriu şi o staţiune de băi pentru femei, iar Phillip rânji, încercând să se imagineze cărând apă minerală şi umplând căzile pentru clientele bogate şi obeze care îi frecventau afacerea, însă imaginea refuză să se formeze.

Un grup de băieţi alergă spre el, şi îşi strânse jacheta la piept, având grijă ca degetele lor abile să nu îi poată şterpeli din fugă portofelul.

Cât ura să vadă atât de mulţi copii ai străzii! Deşi fusese crescut doar de mamă, fără niciun ajutor din partea lui Edward, avuseseră un acoperiş deasupra capului şi mâncare în stomac.

Cine îi aducea pe lume pe acei ştrengari? Cine îi abandona, lăsându-i să rătăcească precum animalele sălbatice?

Ajuns în colţul străzii, se opri, încercând să aleagă direcţia, când văzu o fată apropiindu-se şi întinzându-i o portocală.

— Doriţi una, domnule?

Cu tenul alb şi părul roşcat, fusese probabil frumoasă cândva, dar acum era slabă ca o scândură, părând pe jumătate lihnită de foame şi atât de murdară, încât îi era scârbă să pună mâna pe fruct. Lângă ea se afla o fetiţă foarte micuţă, tăcută şi detaşată. Cu părul blond aproape alb şi cu cei mai mari ochi albaştri din lume, arăta ca o păpuşică şi îi făcu inima să se înmoaie.

Cine ar fi putut abandona o fetiţă atât de drăgălaşă?

— E bolnavă? o întrebă el pe fata mai mare, arătând spre cealaltă.

— Nu. Nu îi place să vorbească. Îi oferi din nou fructul. Era veştejit şi imposibil de mâncat. Portocala, domnule?

Chiar în clipa aceea, fetiţa mai mică ridică ochii spre el, privirea ei străpungându-l atât de adânc, încât o simţi

iscodindu-l şi împungându-l pe dinăuntru. Senzaţia era sinistră şi se înfioră, nedorindu-şi decât să se îndepărteze. Cele două îl făceau să se simtă teribil de inconfortabil.

— Păstrează-ţi portocala, îi spuse el celei mai mari dintre fete, iar entuziasmul ei păli. Vinde-o altcuiva.

Copleşit de vinovăţie, îi strecură în mână câteva bancnote de o liră. Era o avere pentru cineva atât de necăjit ca ea, iar dacă vreuna dintre celelalte haimanale ale străzii observau că îi dăduse banii, ar fi jefuit-o.

Fata căscă gura la bani.

— E prea mult.

Suflet cinstit, îi întinse teancul de bancnote, încercând să refuze darul.

El îi închise degetele în jurul banilor, ascunzându-i de trecători.

— Am mulţi alţii, pretinse el. Îmi face plăcere să ofer din ei.

Ea îl studie.

— Mulţumesc.

— Ascunde-i şi păzeşte-i cu grijă.

— Aşa voi face.

Phillip dădu să plece, când fata cea mută îl fixă din nou cu privirea. Ochii ei pătrunzători îl tulburaseră şi se simţi nefiresc de afectat de situaţia lor mizerabilă. Se trezi reflectând la nepoata Oliviei, care era şi ea mută, dar locuia în siguranţă în maiestuoasa casă din oraş a familiei Hopkins, în Mayfair.

Chiar şi cu beneficiile oferite de rangul ei nobil, pe Helen o aştept un viitor dificil. Cum ar fi fost să aibă şi mai puţin, să nu fie capabilă să vorbească, dar fiind în acelaşi timp o hoinară lovită de sărăcie?

Profunzimea acelor gânduri negre scoase în evidenţă faptul că ultima lui ceartă cu Olivia îl făcuse excesiv de emotiv.

Nu ar fi trebuit să se întoarcă niciodată după ea!

Din clipa în care aflase despre logodna ei cu Edward, se simţise furios şi rănit, iar impulsul lui iniţial fusese să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Temperamentul lui aprig reprezentase dintotdeauna trăsătura lui cea mai greu de stăpânit, băgându-l cu regularitate în bucluc. Şi de data aceasta îi permisese să îi călăuzească acţiunile şi sfârşise singur şi chinuit.

După oribila scenă cu tatăl lui, urmată de kilometrii pe care îi străbătuse călare prin liniştea peisajului rural, se calmase şi începuse să reflecteze raţional la ceea ce se petrecuse.

Cu o convingere de neînduplecat, concluzionase că în conac se petrecuse vreo calamitate teribilă, că Olivia fusese târâtă în acea logodnă împotriva voinţei sale. La ultima lor întâlnire secretă, ea îi jurase că nu o să se căsătorească vreodată cu Edward, iar el o crezuse.

Doar o catastrofă ar fi putut să o forţeze să îşi calce cuvântul.

Se întorsese la Salisbury pregătit să o salveze, descoperind în schimb că nu se afla în nicio încurcătură. Că nu avea nevoie să fie salvată. Că era mulţumită de mersul lucrurilor şi pregătită să facă pasul căsătoriei.

Când şi-i imagina pe amândoi – tatăl lui şi iubita lui – plimbându-se la braţ pe moşie şi acceptând felicitările servitorilor, scrâşnea din dinţi. Când şi-i imagina povestind şi savurând o masă romantică pe terasă, tânjea să spargă ceva.

Deşi şi-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel, capitularea calmă a Oliviei nu fusese mimată, iar realitatea nu se făcuse cu adevărat simţită decât după ce se umilise implorând-o să fugă cu el.

Nu-şi dădea seama ce îl mâhnea mai mult: faptul că ea îl refuzase sau că se făcuse de râs în asemenea hal? De fiecare dată când rememora idioata lui declaraţie de devotament veşnic, obrajii i se aprindeau de ruşine.

Ce fusese în capul lui? Era evident că ea nu îl iubea! În ciuda declaraţiilor ei călduţe.

Cum de se convinsese singur că Olivia ar fi fost în stare să nutrească vreo afecţiune pentru un bastard de rând? Singura explicaţie pe care o putea găsi era că sentimentele lui faţă de ea erau autentice şi reale, intense şi de neclintit, ceea ce îl făcuse să ignore orbeşte realitatea diferenţelor dintre ei.

Ea era fiică de conte, născută şi educată în sânul înaltei aristocraţii, iar aventura ei cu el nu fusese decât un flirt trecător. Deşi îi fusese uşor să mimeze afecţiunea cât timp fuseseră împreună, într-un moment de ananghie, se îndreptase către cei de seama ei.

Oftă. Nici nu ar fi trebuit să se aştepte la altceva, dar dorinţa fizică îl orbise.

În faţa lui observă faimoasa sală de pariuri a fraţilor Stevens, pe care o căutase. În trecut se amuzase acolo, făcându-şi de cap înainte de a se îmbarca spre nebunia din Portugalia şi Spania. Clubul era popular în rândurile aristocraţilor şi spera că, înăuntru, o să dea peste unii dintre vechii lui amici, veniţi să bea şi să facă pariuri.

Intră în foaierul somptuos exact în momentul în care o altă persoană voia să iasă, însă fusese atât de fixat asupra destinaţiei lui, încât nu o observase şi se ciocniră. Ridicându-şi privirea, fu surprins să constate că dăduse peste o femeie.

Cum aceasta purta o pălărie şi un voal ce îi acoperea faţa, se părea că nu era dornică să fie recunoscută.

— Mă scuzaţi, spuse ea, dându-se la o parte pentru a-i permite să treacă, apoi icni. Phillip Paxton? Tu eşti?

— Da. Mijindu-şi ochii, se strădui să privească prin ţesătura voalului. Winnie Stewart? Credeam că eşti încă la ţară.

Un zâmbet sumbru apăru pentru o clipă pe buzele ei.

— M-am întors puţin mai devreme.

Phillip îşi aminti acea după-amiază ciudată când el şi Edward se aflaseră în grădină şi se întâlniseră cu ea. Winnie şi Edward se purtaseră atât de jenaţi, trădând clar existenţa unei relaţii despre care ceilalţi nu ştiau.

Oare Edward o alungase? Sau fugise ea când aflase că urma să facă nuntă cu Olivia?

Se simţea oarecum apropiat de acea femeie pe care Edward nu o dorise. Cunoscuse şi el, o viaţă întreagă, nestatornicia lui Edward în privinţa oamenilor pe care îi considera sau nu demni de compania lui şi nu tolerase niciodată cu prea multă graţie respingerile lui oportuniste.

Fără îndoială, fusese îngrozitor pentru ea să descopere fluctuaţiile afecţiunii lui Edward şi îşi dorea – în orice fel, oricât de mărunt – să îi mai uşureze din suferinţă.

— Ai plecat din cauza nunţii? sugeră el.

— A nunţii?

Înspăimântată, îşi încleştă un pumn pe piept, ca şi cum ar fi durut-o inima.

— Nu ştiai?

— Nu. Începuse să tremure. Margaret spunea că îi va cere mâna Oliviei, dar nu am crezut-o nicio clipă.

— Anunţul a fost făcut luni.

— În ziua de după plecarea mea, murmură ea. Când va avea loc ceremonia?

— Vineri.

— Mâine…

Auzind acea veste, păru să rămână brusc fără aer, iar Phillip, temându-se că ar fi putut să se prăbuşească, o prinse de cot, sprijinind-o. Un lacheu atent aştepta în apropiere şi veni lângă ea.

— Doamnei i s-a făcut rău, îi spuse Phillip bărbatului. Putem să ne retragem într-o încăpere privată până îşi revine?

— Da.

Servitorul îi conduse într-un salon învecinat, iar în

timp ce Phillip o duse lângă o canapea şi o ajută să se aşeze, lacheul îi turnă un pahar de brandy, i-l întinse lui Phillip, apoi se strecură afară, închizând uşa în urma lui.

Phillip îşi trase un scaun şi îi oferi paharul. Winnie se holbă la el, apoi îşi ridică voalul de la pălărie, luă paharul şi îl goli dintr-o singură înghiţitură prelungă. Cantitatea mare de alcool îşi făcu imediat efectul. Se opri din tremurat şi puse paharul deoparte.

— L-ai iubit, sugeră Phillip.

— Dacă l-am iubit sau nu contează prea puţin acum, nu-i aşa?

— Presupun că da.

O roşeaţă atrăgătoare îi coloră obrajii, iar Phillip îşi dădu seama cât de frumoasă era, cât de înţeleaptă şi de matură. Şi-ar fi dorit ca Edward să nu fi fost atât de snob, să fi avut bunul-simţ de a se fi căsătorit cu ea, în loc de Olivia. Ar fi fost o parteneră admirabilă pentru el.

— Ţi-ar fi mai uşor de îndurat lovitura, propuse el, dacă ţi-aş mărturisi că şi eu sunt îndrăgostit nebuneşte de Olivia?

— Serios?

Chicoti, dar fără umor.

— Da. Şi chiar am încercat să o conving să renunţe, să fugă în lume cu mine.

— Nu ar fi făcut-o niciodată, Phillip, spuse ea cu blândeţe. Nu şi-ar fi abandonat responsabilităţile faţă de familie.

— Înţeleg asta. Rânji. Dacă te consolează cu ceva, m-am tot întrebat dacă Edward intenţiona să îi ceară mâna. Având în vedere cât de repede a fost stabilită data nunţii, poate că a fost forţat să o facă în urma vreunui eveniment nefericit.

— Ah… reflectă ea. Probabil Margaret a pus la cale vreo intrigă pentru a-l prinde în ghearele ei.

— Se prea poate.

— Era teribil de hotărâtă să îi vadă căsătoriţi. Cu orice preţ.

Evaluarea ei era corectă, deşi nu îl făcea pe Phillip să se simtă mai bine.

Se cufundară amândoi într-o tăcere gânditoare, pe care domnişoara Stewart o întrerupse, remarcând melancolic:

— Suntem doi oameni demni de toată mila, nu-i aşa?

— Da, eu cu siguranţă îmi ling rănile.

— Se vor vindeca, îi spuse ea, după cum am învăţat din experienţele mele anterioare. Lăsă să-i scape un oftat greu. Nu mai aveam nevoie şi de asta, peste toate celelalte. Nu pot face faţă unui nou dezastru.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic cu care să trebuiască să-ţi baţi tu capul.

— Spune-mi, domnişoară Stewart.

— Winnie, te rog, îl îndemnă ea.

— Poate aş reuşi să te ajut, Winnie.

Studie decorul elegant, dar era un club pentru bărbaţi, în care femeilor nu le era permis accesul, şi din motive întemeiate. Pe peretele din spatele ei era atârnată o pictură cu un nud. Ce ar fi putut să o determine să intre într-un loc atât de puţin onorabil?

— Îmi dai voie să te întreb ce cauţi aici? A fost un adevărat şoc să dau peste tine.

— Da, bănuiesc că a fost. Îl studie, ca şi când ar fi vrut să-şi dea seama dacă putea avea încredere în el, iar în cele din urmă decise că da. Am venit să caut un prieten în legătură cu o problemă care a apărut cât timp mă aflam la Salisbury.

— Dar nu l-ai găsit aici?

— Nu.

— Despre ce e vorba?

— Olivia are o nepoată, începu ea.

— Helen, da. Olivia mi-a povestit despre ea.

Winnie ridică o sprânceană, ca şi cum faptul că deţinea acea informaţie îl făcea să crească în ochii ei. Dacă Olivia îi mărturisise adevărul despre Helen, fuseseră cu adevărat apropiaţi.

— A dispărut cât timp eram plecate. Am încercat să obţin o poveste clară de la servitori, dar aceştia au versiuni diferite despre când şi cum a dispărut.

Helen dispăruse? Nu putea pricepe aşa ceva. Astfel de evenimente oribile nu se abăteau niciodată asupra copiilor din familiile bogate. Era genul de încurcătură care apărea în vieţile săracilor.

— Ai anunţat-o pe Olivia?

— Nu am avut un sfanţ, deci nu i-am putut trimite o scrisoare, dar menajera noastră pretinde că Margaret a fost informată şi că a angajat un gentleman – scotoci prin mapa ei şi găsi o bucată de hârtie cu un nume scrijelit pe ea –, un oarecare domn Lassiter, care a încercat să o găsească.

— Ai discutat cu el?

— A refuzat să mă primească, aşa că speram să îl conving pe amicul meu să meargă să vorbească în locul meu. Presupun că un *bărbat* ar avea mai mult succes.

— Ştii unde se află biroul lui?

— Da.

Phillip se ridică şi îi întinse mâna.

— Să mergem.

— O să mă ajuţi?

Winnie îl privi cu gura căscată, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce îi propusese, iar Phillip se posomori. Ce era cu femeile din familia aceea? De ce presupuneau automat că era un papă-lapte?

„Greu de înţeles femeile astea”, îşi spuse el, amuzat şi enervat, în acelaşi timp, de reticenţa ei.

— Bineînţeles că da. Acum să mergem. Timpul trece.

În câteva minute înaintau pe stradă într-o birjă închiriată, oprindu-se apoi la o clădire de cărămidă în care

se afla şi biroul domnului Lassiter. Era o construcţie prosperă, localizată în apropierea tribunalelor şi colcăind de avocaţi, contabili şi alţi oameni de afaceri.

O lăsă pe Winnie să aştepte în trăsură, cu instrucţiuni stricte să nu plece nicăieri, apoi intră, examină lista de nume şi urcă furtunos la etaj. Când dădu buzna în biroul lui Lassiter, secretarul acestuia sări în picioare.

— Doresc să discut cu domnul Lassiter.

Angajatul scund şi subţire se încruntă la el, privindu-l peste rama ochelarilor.

— Şi cine sunteţi dumneavoastră, mă rog?

— Viconte de Salisbury, minţi Phillip. Şi de ce nu? Era îmbrăcat la patru ace, umblând ţanţoş prin clădire ca şi cum nenorocita de construcţie i-ar fi aparţinut în întregime. Pentru şi mai multă greutate, adăugă: Fiul şi moştenitorul lui Edward Paxton, conte de Salisbury.

Înşiruirea de titluri atrase imediat atenţia individului. Urmau să câştige bani!

— Mă duc să văd dacă e disponibil.

— Aşa să faci. Şi mişcă-te repede.

Secretarul se strecură într-un birou interior şi, după o discuţie îndelungată purtată în şoaptă, scoase capul pe uşă.

— Domnul Lassiter *este* disponibil.

Phillip trecu pe lângă secretar fără a-i mai arunca vreo privire. Lassiter stătea în picioare în spatele biroului, un personaj gras, cu faţă de nevăstuică, cu un început de chelie pe ţeastă, cu burta rotundă şi o dispoziţie posacă. Era genul de om care te-ar fi înşelat şi furat pe faţă, fără să clipească, zâmbindu-ţi, ca să nu observi că te înjunghia pe la spate.

Phillip îl detestă de cum îl văzu.

— Lord Salisbury, îl întâmpină acesta linguşitor. Ce onoare! Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

— Unde se află Helen Hopkins?

Lassiter avu un moment de ezitare, dar îşi reveni

rapid.

— Helen Hopkins, reflectă el, bătându-se cu un deget peste buză. Helen Hopkins... hmm... nu am auzit niciodată de ea.

— Dă-mi voie să-ţi împrospătez memoria. Phillip ocoli masa de birou. Era mult mai înalt decât Lassiter, deci se aplecă ameninţător asupra bărbatului mai scund, reuşind fără efort să îl înspăimânte de moarte. A dispărut fără urmă în timp ce contesa şi Lady Olivia se aflau la ţară. Unde e?

— Habar nu am...

Phillip îl înşfăcă de reverele jachetei şi îl smuci de la podea, făcându-i cusăturile din dreptul umerilor să plesnească.

— Unde e?

— Nu ştiu... e... mă...

Înecându-se, bâlbâindu-se, era speriat de Phillip şi de ce ar fi putut acesta să îi facă, iar Lassiter avea dreptate să se teamă. După umilinţele pe care le îndurase recent, Phillip se simţea capabil de orice faptă, oricât de ticăloasă. Ar fi fost încântat să îşi descarce o parte din frustrare asupra unui mişel mizerabil care, în mod clar, o merita.

Cu Lassiter suspendat deasupra podelei, cu vârfurile picioarelor atârnându-i, Phillip îl prinse de gât, strângându-l şi lăsându-l fără aer, în timp ce acesta încerca să descleşteze degetele lui Phillip.

— Nu eşti prea săritor, domnule Lassiter.

Lassiter arătă spre un fişet, iar Phillip îl aruncă deoparte ca pe o păpuşă de cârpă. Cu un bubuit puternic, acesta zbură şi se izbi de perete, apoi alunecă la podea. Gemând, se făcu ghem.

Secretarul apăru în grabă.

— Ce naiba...?

— Taci şi ieşi.

Phillip îi aruncă subalternului o privire atât de violentă, încât acesta ieşi în grabă, luând-o la fugă spre

scări şi ţipând după ajutor, deşi Phillip nu îşi putea imagina cine i-ar fi sărit în ajutor. Un cârd de conţopişti?

Smuci un sertar al fişetului, încântat să constate că Lassiter era foarte ordonat în afacerile lui, dosarele lui fiind atent catalogate şi aranjate. Identifică dosarul Hopkins fără nicio dificultate, îl deschise şi îşi trecu rapid privirea peste conţinut.

— Un orfelinat? murmură el, băgând dosarul în jachetă. Ce dracu'?

Pornind furtunos către celălalt capăt al încăperii, unde văzu că Lassiter încă zăcea grămadă.

— Nu o să-ţi ascult scuzele privind implicarea ta într-o astfel de nedreptate, mai ales pentru bani, dar ar fi bine să te rogi să fie teafără şi nevătămată când o găsesc.

Îl izbi pe Lassiter în coaste, nimerindu-l excelent cu vârful bocancului, apoi traversă în grabă holul şi coborî scările. Mai mulţi contabili şi conţopişti înspăimântaţi scoaseră capul pe uşă, dornici să deducă ce provocase acea agitaţie. Când Phillip trecu în goană pe lângă ei, îşi închiseră toţi uşile, iar el ştiu că probabil arăta ca un nebun.

Vizitiul trăsurii cunoştea orfelinatul, iar Phillip află că era situat într-un cartier mizerabil. Urcă în trăsură, neştiind cum să-i dea vestea lui Winnie.

— Ai avut probleme? îl întrebă Winnie când urcă în trăsură.

— Câtuşi de puţin, minţi el.

Trăsura porni greoaie în timp ce Phillip se aşeză pe bancheta din faţa ei. Nu exista nicio cale mai simplă de a o anunţa.

— Contesa l-a pus pe Lassiter să o răpească pe Helen şi să o ducă la un orfelinat.

Winnie icni.

— Poftim? Asta e o nebunie.

— Nici eu nu înţeleg.

— L-a *plătit* să facă asta?

— Da. Şi să păstreze tăcerea, în caz că agită cineva apele.

Îi dădu dosarul, lăsând-o să citească detaliile. Lassiter se exprimase amănunţit, probabil pentru a-şi salva fundul mişel în cazul în care planul nu ieşea bine, şi descrisese cu meticulozitate numeroasele lui afaceri cu Margaret Hopkins. Winnie răsfoi hârtiile mai încet decât el, studiind cu atenţie detalii despre care el preferase să nu afle.

Brusc, încremeni, devenind palidă ca o stafie, cu faţa golită de orice urmă de culoare. Dosarul îi alunecă din poală.

— Ce e? o întrebă Phillip, alarmat de paloarea ei.

— O, Dumnezeule mare... Ca şi cum ar fi fost pe punctul de a vomita, îşi apăsă degetele pe gură. O, Dumnezeule mare...

Se sprijini de pernele banchetei, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

— Winnie! Ce e?

— Lassiter a mai făcut o afacere cu ea, mai demult, reuşi ea să spună.

— O alta? Luând pagina care căzuse din mâinile lui Winnie, aruncă un ochi peste informaţiile pe care le notase Lassiter. Când s-a întâmplat asta? Acum doisprezece ani?

— Aproape treisprezece.

Era atât de zdruncinată, încât detesta să o iscodească.

— O cunoşteai pe fata asta?

— O, Dumnezeule mare! se mulţumi ea să repete.

— Spune-mi!

În cele din urmă, ea zise:

— Când eram mai tânără am făcut ceva îngrozitor.

Phillip nu şi-o putea imagina făcând ceva mai rău decât să folosească furculiţa nepotrivită la o cină simandicoasă.

— Ce anume?

— M-am îndrăgostit şi am avut un copil.

„Ah!” Pricepu, în sfârşit.

— Fără a fi căsătorită?

Winnie dădu din cap, cu faţa inundată de lacrimi.

— Nu aveam la cine să apelez, aşa că am venit la Londra. La Margaret. Ea n-a vrut să audă de noi, dar soţul ei – un bărbat foarte bun la suflet, tatăl Oliviei – a insistat să mă găzduiască. Aşa că a fost nevoită să o facă, deşi detesta ideea.

— Cealaltă fată din dosar… e fiica ta?

— Nu poate fi decât ea. Datele se potrivesc perfect. Dădu la o parte draperia şi îşi aţinti privirea pe geam. Margaret mi-a spus că aranjase o adopţie, dând-o unui cuplu singur de la o fermă din regiunea rurală a comitatului Yorkshire. În tot acest timp mi-am imaginat-o acolo, dar ea, în schimb, a trăit în acea instituţie. O, nu vreau decât să mor.

Phillip nu îi mai puse alte întrebări. Aflase suficient, iar furia lui dăduse în clocot.

Din clipa în care Olivia se logodise cu tatăl lui, îşi tot dorise să facă pe cineva să plătească, iar Margaret Hopkins părea o alegere excelentă. Nimic nu i-ar fi oferit mai multă satisfacţie decât să se răzbune puţin pe urâcioasa baborniţă. Ar fi putut să-i servească un şir de represalii binemeritate şi i-ar fi făcut plăcere să i le îndese în clonţ una câte una.

Trăsura se opri cu un huruit, iar Phillip aruncă o privire afară, studiind impunătorul edificiu care domina întreaga stradă. De afară nu arată prea rău, dar în interior probabil că altfel stăteau lucrurile.

— Am ajuns, Winnie, o avertiză el. Te simţi în stare să intri cu mine? Sau ai prefera să aştepţi?

— Trebuie să te însoţesc.

— Atunci aranjează-te puţin.

— Arăt dezastruos?

— Da.

Replica lui îi stârni un zâmbet şters, iar Phillip îşi scoase o batistă din buzunarul jachetei şi i-o oferi, pentru a putea să-şi tamponeze ochii, deşi nu o ajută prea mult.

— Nu mai există speranţă pentru mine. Nu mai pot fi reparată.

— Nu contează. E singura noastră vizită aici, deci ce contează? Zâmbi şi el şi îi întinse mâna. Hai să facem asta odată.

Coborâră din trăsură şi ajunseră în scurt timp într-un foaier posomorât, dar curat, de unde o servitoare îi conduse în biroul matroanei. O oarecare doamnă Graves se prezentă ca fiind administratoarea instituţiei.

Femeia nu era proastă şi le studie hainele şi purtarea, cântărindu-le situaţia financiară. Phillip o catalogă ca fiind vicleană şi pragmatică, impresionată de bogăţie, supusă în faţa autorităţii, cel mai probabil coruptă şi posibil tentată de o eventuală mită.

— Sunt vicontele de Salisbury, minţi el din nou, iar doamna Graves se îndreptă în scaun. Iar aceasta este verişoara mea, Lady Winifred Stewart.

Poruncitoare şi arogantă, Winnie îşi jucă rolul, strecurându-şi braţul pe sub al lui şi afişând amândoi un aer de intimitate, dar şi de afront.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră, Lord Salisbury?

— Am venit să luăm două rude de-ale noastre care au fost aduse aici din greşeală.

— Nu avem astfel de copii de viţă nobilă. Suntem foarte atenţi pe cine primim.

— Sunt sigur că da. Sarcasmul picura din fiecare cuvânt al lui, făcând-o să se foiască jenată. Helen Hopkins, în vârstă de trei ani, şi…

Îi aruncă o privire lui Winnie.

— Rebecca Stewart, de doisprezece ani, spuse ea.

— Nu avem astfel de fete aici, pretinse doamna Graves.

— Ce-ar fi să îţi verifici dosarele? o îndemnă Phillip. Să fiţi sigură.

— Nu e cazul. Cunosc personal toţi copiii aflaţi în grija mea.

Phillip o studie pe matroană, încercând să decidă ce ar fi înspăimântat-o cel mai tare. Ar fi fost suficient să apeleze la diverse ameninţări.

— Poate ar trebui să îi chemăm jos pe toţi orfanii – ezită, lăsând-o să anticipeze tot ce putea fi mai rău –, ca să putem vorbi cu ei şi să ne convingem singuri.

— Helen Hopkins, spuse ea brusc, şi Rebecca Stewart. Am avut două fete cu aceste nume. Dar au fost externate.

— Ce vrei să spui?

— A existat o problemă de disciplină şi s-a stabilit că reprezentau un pericol pentru angajaţi, deci…

— Biata copilă era mută şi dementă!

— Şi avea trei ani! interveni Winnie. Ce-ar fi putut să facă?

— Probleme au fost cu cea mai mare, declară doamna Graves. S-a certat violent cu unul dintre îngrijitori.

— Sunt convins că aşa a fost, clocoti Phillip. Deci le-ai aruncat pur şi simplu în stradă? Să se descurce singure?

— Ei bine…

Phillip era atât de mânios, încât ar fi vrut să o strângă de gât.

— Când au fost date afară?

— Acum patru sau cinci zile.

Patru zile? Ajunseseră cu *patru* zile întârziere? Ce nedreptate mai era şi asta?

— Adună pe toată lumea jos, îi porunci el, şi pune-i să se alinieze. Vreau să discut cu ei.

Doamna Graves pufni.

— Au plecat deja!

— Iartă-mă, doamnă, dar nu te cred. Doamna Graves şovăi, gândindu-se să îl refuze, dar Phillip îi aruncă cea mai arogantă şi mai posomorâtă expresie a lui. Atitudinea lui imperturbabilă îi asigurase succesul în armată, unde fusese capabil să reziste mai mult decât oricare subordonat. Ai cinci minute la dispoziţie, doamnă Graves, să îi strângi pe toţi, altfel vei descoperi rapid câtă putere are familia mea în Anglia. Se aplecă mai aproape. Ai fost vreodată în Australia?

Departe de a fi o neghioabă, doamna Graves pricepu aluzia lui la coloniile penale şi, ridicându-se greoaie, îl ocoli. Din hol izbucni o zarvă mare şi zgomot de agitaţie.

În scurt timp constatară că ceea ce pretinsese doamna Graves era adevărat: cele două se certaseră cu paznicul de noapte şi fuseseră date afară din această cauză.

Întrebându-se ce ar fi putut presupune acea aşa-zisă *ceartă,* Phillip se înfioră. După spusele tuturor, Rebecca trăise în pace la orfelinat toată viaţa ei, când, dintr-odată, purtarea ei devenise violentă. Nu era nevoie de un geniu să ghicească subînţelesurile. Rebecca o protejase pe Helen, iar Phillip o iubi pentru acest lucru, apreciindu-i curajul, stilul şi îndrăzneala.

Descurajaţi, părăsiră orfelinatul, însă nu înainte de a primi din partea doamnei Graves asigurarea că paznicul care avusese de-a face cu Rebecca o să fie concediat – promisiune asupra căreia Phillip avea să vegheze, pentru a verifica dacă măsura era dusă la îndeplinire. Avu grijă totodată să îi arunce doamnei Graves mai multe avertizări sumbre privind siguranţa postului pe care îl ocupa.

„N-are decât să se perpelească!” îşi spuse Phillip, oprindu-se în prag, cu Winnie agăţată de braţul lui, sumbră şi neînfricată. Şi dacă nu s-ar fi ales nimic altceva din acea experienţă nenorocită, o să-i ceară tatălui său să solicite examinarea legalităţii orfelinatului, pentru a se putea

formula acuzaţii împotriva administratorilor.

— Ce ne facem acum? îl întrebă Winnie.

— O să le găsim.

— Cum?

— Habar nu am, spuse el. Dar o să le găsim.

Mai zăbovi puţin, privind posomorât trăsura şi vizitiul care îi aştepta să ia o decizie.

Erau atât de mulţi copii abandonaţi sau pierduţi în oraş. Ar fi putut să se afle oriunde – dacă mai erau în viaţă. Cum ar fi putut să le identifice într-o asemenea mulţime de oameni? De unde naiba să înceapă?

— Cum arată fetele?

Era distras, disperat să pună la cale un plan.

— Nu sunt sigură în privinţa Rebeccăi. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că seamănă cu mine, cu părul roşcat sau castaniu şi cu ochi căprui.

— Şi Helen?

— Ea e atât de frumoasă. Ca o păpuşă de porţelan. Cu părul foarte alb – atât de alb, încât străluceşte ca o aureolă – şi cu ochi albaştri mari, hipnotizanţi, care par să te iscodească până în adâncul sufletului, când te priveşte.

Phillip se opri brusc, cu inima tresărindu-i sălbatic. Era imposibil. Pur şi simplu era imposibil. Care ar fi fost şansele?

Uluit, ridică privirea spre cer.

Cât de ciudată putea fi lumea! Cât de bizare şi nevăzute căile sorţii! Să fi fost oare intervenţia divinităţii? Le era scris să se reîntâlnească? Aşa le fusese sortit?

— Ştiu unde sunt, îi spuse lui Winnie. Haide. Să mergem să le aducem acasă.

Winnie era înnebunită de furie, de hotărâre şi de speranţă.

Crezuse că nimic nu putea fi mai crunt decât plecarea ei atât de grăbită de la Salisbury.

Cu viaţa din nou făcută ţăndări, se întorsese la

Londra, doar pentru a descoperi casa întoarsă cu fundul în sus şi servitorii certându-se în privinţa lui Helen. Le era teamă că o să fie învinovăţiţi sau acuzaţi de dispariţia ei, în timp ce menajera rămăsese suspect de calmă. Ea pretinsese că Margaret fusese informată şi că iniţiase o investigaţie prin intermediul domnului Lassiter, dar Winnie ghicise că evazivul domn Lassiter nu îşi făcea treaba prea temeinic sau prea cu sârg.

Încercarea de a o găsi pe Helen îi dăduse un obiectiv asupra căruia să se concentreze, ceva care să îi abată gândurile de la Edward.

Fusese chinuită. O să-i simtă lipsa? O să fie furios aflând că plecase pe furiş de la moşie, fără a-şi lua adio? Sau, mai probabil, o să răsufle uşurat la dispariţia ei?

Întrebările o bântuiseră, intensificându-i suferinţa, însă odată cu vestea ruşinoasă pe care o scosese la iveală Phillip, agonia şi durerea ei se transformaseră într-un torent de furie fierbinte şi violentă.

Cum îndrăznise Margaret aşa ceva! Cum îndrăznise să o abandoneze pe Rebecca într-un orfelinat? Cum îndrăznise să o mintă pe Winnie în privinţa a ceea ce făcuse? În toţi aceşti ani!

Winnie visase în permanenţă la fiica ei, la existenţa ei liniştită într-o zonă rurală. Cum putuse fi atât de încrezătoare? Atât de proastă? De ce nu ceruse dovezi privind situaţia Rebeccăi, prin scrisori sau rapoarte?

Winnie ştia cât de brutală şi necruţătoare putea fi Margaret, însă decisese să nu se informeze. Realitatea concretă ar fi fost prea dureroasă, mult mai rea decât fanteziile călduţe şi sentimentale în care se scăldase, deci poate că nu îşi dorise să ştie cu adevărat care era soarta fiicei sale. Poate că îşi dorise să pretindă că totul avusese un final fericit.

Margaret o să plătească pentru ceea ce făcuse!

În clipa aceea, Winnie îşi jură să se răzbune, să o facă

pe Margaret să îşi regrete pentru tot restul vieţii fapta mişelească. Chiar de-ar fi fost să îşi consume până la ultima picătură forţa şi energia, chiar dacă o să dureze până ajungea pe patul de moarte, acea trădare o să fie răzbunată.

Trăsura îi lăsă la un colţ aglomerat de stradă, iar Phillip o ajută să coboare.

— Aici le-am văzut, cu nici trei ore în urmă, îi explică el. Vindeau portocale.

Oamenii forfoteau peste tot, intrând în magazine, urcând şi coborând din trăsuri. Se plimbară prin mulţime, analizând, explorând, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi, în susul şi în josul cvartalelor şi aleilor din vecinătate.

Winnie se răsuci pe călcâie şi, ca prin minune, mulţimea se dădu la o parte şi le văzu. Stăteau una lângă alta şi se ţineau de mână, aşteptând să treacă o căruţă de marfă, ca să traverseze. Erau murdare şi zdrenţăroase, cu şorţuleţele rupte şi mânjite de noroi, cu feţele nespălate. Buclele ca de fildeş ale lui Helen fuseseră ciopârţite, iar pe genunchi avea o julitură oribilă, care nu fusese îngrijită.

— Phillip, uite!

Ca şi cum le-ar fi simţit prezenţa, Rebecca aruncă o privire înspre ei, iar Winnie avu impresia că cineva o izbise în stomac.

Avea în faţa ochilor o replică fidelă a fetei care fusese ea la aceeaşi vârstă. Rebecca era înaltă, subţire, cu păr castaniu scurt şi ochi verzi şi blânzi. Şi era frumoasă. Atât de frumoasă.

Furia ei faţă de Margaret se retrezi la viaţă. Cum fusese în stare verişoara ei să comită o asemenea ticăloşie împotriva acelui înger superb?

— Helen, strigă ea, dar, după cum se aşteptase, Helen nu păru să reacţioneze.

Rebecca se crispă însă şi îşi încleştă mai tare mâna pe cea a lui Helen. Îl recunoscu pe Phillip de la întâlnirea de

mai devreme şi păşi în faţa lui Helen, protejând-o cu trupul ei.

Phillip preluă iniţiativa, iar Winnie se bucură. Emoţiile ei erau atât de furtunoase, încât nu putea vorbi, abia dacă se putea mişca.

— Îţi mai aminteşti de mine? o întrebă Phillip pe Rebecca.

— Da, domnule.

— Am căutat-o pe Helen. Când ne-am întâlnit mai devreme, nu ştiam că e ea.

Rebecca se arătă extrem de bănuitoare.

— Aţi *căutat-o* pe Helen? De ce?

— A fost trimisă la orfelinat fără ştirea noastră. De-abia acum am aflat unde e şi am venit după ea.

— Eu şi Helen nu putem fi despărţite, susţinu Rebecca. Nu puteţi să o luaţi.

Cât era de curajoasă! De protectoare! De loială!

— Suntem verii ei, minţi Phillip, hotărând în mod evident să evite temporar o explicaţie mai complexă.

— Deci *acum* o vreţi?

La gândul că era posibil ca cei doi să fugă cu Helen, Rebecca păru înfrântă şi deznădăjduită. Era evident că se aştepta să fie lăsată singură, nemaiavând-o nici măcar pe Helen să-i ţină companie.

Winnie nu mai putu îndura şi o anunţă:

— Nu *doar* pe Helen am căutat-o. Şi pe tine încercam să te găsim.

— Pe mine?

— Cum te cheamă, scumpo? întrebă Phillip.

— Jane.

— Ba nu. Nu acesta e, o corectă Winnie. Numele tău e Rebecca. Rebecca Stewart.

— Rebecca… murmură fiica ei, părând să guste numele. De ce spui asta?

Winnie nu mai putu rezista. Se întinse să o atingă pe

Rebecca pe umăr, disperată să se convingă că era reală, şi nu o iluzie, dar Rebecca se dădu înapoi, refuzând să accepte contactul.

— Fiindcă sunt mama ta, spuse Winnie, înăbuşindu-şi durerea. Şi am venit să te iau acasă.

Nevenindu-i să creadă, Rebecca o privi cu gura căscată, inspectând fiecare detaliu din hainele scumpe ale lui Winnie, şalul şi pantofii eleganţi.

— *Tu* eşti mama mea?

— Da, eu sunt. Când te-ai născut am crezut că ai fost adoptată de altcineva. Nu am ştiut că ai fost dusă la un orfelinat. Până azi.

Rebecca se încruntă spre Phillip, implorându-l din priviri.

— E adevărat?

— Da, fetiţo, confirmă el. Până la ultimul cuvinţel. Ţi-o jur.

Rebecca îşi dădu ochii peste cap şi leşină.

Capitolul 21

Olivia stătea în faţa oglinzii, lăsând o servitoare să îi facă ultimele retuşuri la păr.

— Sunteţi foarte frumoasă, milady, murmură camerista în timp ce termină.

Chiar era?

Olivia se studie, încercând să îşi evalueze obiectiv frumuseţea.

Având atât de puţin timp la dispoziţie, nu apucase să îşi facă o rochie pentru nuntă, deci fusese nevoită să îmbrace una dintre hainele din cufărul ei de călătorie. Pentru această ocazie selectase o rochie de vară de un albastru-deschis. Avea un decolteu adânc şi mâneci

bufante, talia înaltă şi o fustă fluidă. Părul îi era împletit şi încolăcit pe cap, încercuit de o cunună de flori ca o aureolă. Culorile ar fi trebuit să îi accentueze albastrul din ochi, nuanţa de crem a tenului ei, dar nu era aşa. Era teribil de palidă.

„O regină de gheaţă”, reflectă ea mohorâtă, calmă, distantă şi stăpână pe sine, cu o privire îngheţată şi un chip iernatic.

Îi era frig, atât de frig, încât îşi simţea măruntaiele îngheţate. Mâinile îi tremurau şi nu reuşea să îşi flexeze degetele înţepenite. Tânjea să se încălzească, să se înfăşoare într-un şal de lână şi să se cuibărească în faţa unui foc vesel, cu o ceaşcă de ciocolată caldă în mână.

— Mi-ar prinde bine puţin roz în obraji.

— Desigur, consimţi camerista.

Scotoci printr-o cutiuţă cu de toate şi, din câteva mişcări abile, îi adăugă o nuanţă de roşeaţă, făcând-o pe Olivia să pară mai puţin năucită, mai puţin palidă.

— E mai bine? vru să ştie femeia.

— Da, mulţumesc.

Deşi detesta ideea de a rămâne singură, nu îi venea în minte nicio altă sarcină pentru care ar fi avut nevoie de ajutorul servitoarei, prin urmare Olivia îi permise să se retragă. Când aceasta ieşi în vârful picioarelor, Olivia aruncă o privire la ceas.

— Zece şi cincizeci şi trei, observă ea.

Mai erau şapte minute până la ceremonie. Ducându-se la fereastră, se uită în jos spre grădină, întrebându-se unde era Phillip, unde era Winnie.

Nu se simţise nicicând mai izolată.

În adolescenţă nu visase prea mult la ziua nunţii ei, însă dacă ar fi făcut-o, ar fi fost diferită de acea situaţie încurcată.

Şi-ar fi imaginat uriaşa catedrală din oraş, cu muzica răsunând din orgă, cu tatăl ei conducând-o mândru la altar

şi cu fratele ei zâmbindu-i din primul rând. Înconjurată de prieteni şi de rude, ar fi fost extaziată şi copleşită de bucurie.

În schimb, se căsătorea cu un bărbat pe care nu îl cunoştea aproape deloc, care nu era cu nimic mai entuziasmat de acel mariaj decât ea, iar singurii ei companioni la ceremonie aveau să fie Penny şi Margaret. Cele două îi treziseră o asemenea animozitate şi atâtea resentimente, încât Olivia şi-ar fi dorit să aibă tăria de a le interzice să fie de faţă.

Pentru a rezista pe parcursul următoarelor câteva ore, trebuia să se detaşeze mental, să rămână rece şi indiferentă faţă de ceea ce se petrecea în jurul ei.

Trebuia să persevereze, să fie cordială şi sociabilă, ca toţi ceilalţi să se lase convinşi că era o mireasă fericită. Dar, mai ales, trebuia să se pregătească sufleteşte pentru noaptea nunţii, când Edward avea să vină în patul ei.

Simplul gând de a împărţi patul cu el, de a participa la actele fizice pe care i le arătase Phillip îi făcea stomacul să i se strângă de greaţă.

Cum ar fi putut să ducă până la capăt acea nuntă? Cum ar fi putut să nu o facă?

Se auzi o bătaie în uşă, iar din prag apăru capul lui Margaret.

— Ai văzut-o pe Penny? întrebă ea. Nu o găsesc nicăieri.

— Poate ar trebui să-l întrebi pe domnul Blaine.

— Freddy Blaine? Ce Dumnezeu ar putea să ştie *el* despre Penny?

— Habar nu am, răspunse Olivia, prefăcându-se ignorantă.

— Contele e jos. Margaret schimbă subiectul, mulţumindu-se să ignore aluzia făţişă a Oliviei. Eşti gata?

Olivia o privi furioasă, având pe vârful limbii atâtea replici usturătoare, încât nu îndrăzni să scoată niciun

cuvânt, ca nu cumva să dezlănţuie un torent de invective care i-ar fi făcut pe ceilalţi să dea năvală pentru a determina cauza.

Cum era pe punctul de a coborî maiestuos să îşi întâmpine mirele, nu îndrăznea să înceapă o ceartă care ar fi lăsat-o furioasă şi agitată. La ce ar fi ajutat-o?

Margaret o împinsese de la spate până când Olivia nu mai avusese încotro. În acel moment atât de avansat, cum ar fi putut să mai dea înapoi? Servitoarele erau aliniate pe scări, pregătite să arunce petale de trandafiri pe măsură ce cobora. Oaspeţii erau aşezaţi în salon. Dacă refuza să meargă mai departe, ar fi aruncat cu noroi în memoria tatălui ei, s-ar fi făcut de ruşine şi l-ar fi umilit pe Edward.

Edward, mai ales, nu merita să sufere dezonoarea şi scandalul doar fiindcă ea fusese atât de proastă.

Singura ei opţiune era să meargă mai departe, pas cu pas, până ajungea la destinaţie. Nu era prima femeie din istorie care va fi nefericită în ziua nunţii ei şi nu avea să fie nici ultima. Era capabilă să treacă prin acel moment!

Avea forţa necesară pentru a supravieţui. Nu era decât o zi, o singură zi, dintre toate celelalte zile îndelungate din viaţa ei.

Cum Olivia nu răspunse la întrebarea lui Margaret, aceasta intră în cameră şi porni furtunoasă spre ea.

Femeia mai în vârstă îi manipulase pe toţi. Avea să obţină exact ceea ce îşi dorise. Cât de trist era că, odată evenimentele încheiate, Margaret o să fie singura persoană cu adevărat fericită.

— Ei bine? o repezi Margaret.

— Da, sunt gata.

Olivia se ridică, dreaptă şi semeaţă, întâlnind privirea calculată a lui Margaret, şi fu încântată când o văzu pe aceasta pălind şi dându-se la o parte.

Peste o oră Olivia o să fie şi ea contesă, şi trebuia să îşi amintească acest lucru. Chiar dacă Margaret era mai

matură şi avea mai multă experienţă, Olivia o să fie egala ei, şi nu o să mai facă niciodată greşeala de a-şi subestima mama vitregă.

— Mă bucur că eşti rezonabilă, îi reproşă Margaret. N-ar fi frumos să te dai în stambă în mod imprudent.

— Taci, Margaret. Sunt atât de sătulă de tine.

Cu umerii drepţi, o ocoli pe mama ei vitregă, sperând din tot sufletul că o să fie ultima dată când erau obligate să interacţioneze. Edward îi jurase că Margaret şi Penny o să locuiască altundeva, iar Olivia hotărâse că nu le va invita niciodată să o viziteze.

Înalta societate n-avea decât să chicotească şi să clevetească, vorbind de o ruptură între ele, dar ei nu-i păsa.

Când Olivia trecu pe lângă ea, Margaret îşi încleştă mâna pe încheietura ei, iar Olivia o ameninţă:

— Să nu-ţi închipui că ai dreptul să mă atingi.

Încruntându-se spre punctul de contact, îi aruncă o privire atât de plină de ură, încât Margaret îi eliberă mâna.

— Ţi-am adus asta. Margaret îi arătă un flacon în care se afla un lichid roşu închis. Pentru la noapte.

Olivia se întrebă dacă era vin sau sângele vreunui biet animal, însă nu voia să ştie şi nu îl acceptă.

— Nu poţi să-l laşi să descopere că nu mai eşti virgină, insistă Margaret.

— Altfel ce? Va denunţa public căsătoria? Mă va alunga? Va cere o anulare?

Margaret fu înspăimântată, crezând că era posibil ca Olivia să se abată de la înţelegerea lor, iar Olivia chicoti în sinea ei. I se părea amuzant să o sperie.

— Ai impresia că e doar un joc? îi aruncă Margaret. Că poţi să îi mărturiseşti adevărul şi să fii iertată? Îţi imaginezi că el ţi-ar *înţelege* promiscuitatea sexuală? Dă-i bătaie. Încearcă. Arătă spre uşă. Du-te jos şi spune-i. Du-te jos şi spune-le tuturor.

Fiindcă Edward fusese bun cu ea şi fiindcă era tatăl lui

Phillip, Olivia nu ar fi putut dovedi niciodată o asemenea cruzime faţă de el. Ea şi Phillip făcuseră destule, şi nu ar fi vrut să înrăutăţească situaţia.

Smulgând flaconul din mâinile lui Margaret, îl băgă în sertarul măsuţei de toaletă de lângă pat.

— Înţeleaptă alegere, o dojeni Margaret.

— Pleacă!

— Vom coborî împreună. După ce te-am păzit cu atâta vigilenţă, n-o să te las să fugi în clipa în care rămâi singură.

— Nu o să-ţi permit să mă însoţeşti. Pornind vioaie către scaunul de la fereastră, se aşeză pe perna acestuia. Nici într-o mie de ani.

Se ţintuiră reciproc cu privirea, într-o luptă mută, şi se scurse un minut, apoi încă unul şi încă unul. În scurt timp se făcu unsprezece şi zece. Contele, vicarul Summers şi oaspeţii o aşteptau. Probabil se uitau la ceas pentru a vedea cât întârzia.

Răutatea şi frustrarea lui Margaret erau vizibile, iar aceasta tânjea să o prindă pe Olivia de braţ şi să o târască în hol ca pe un copil recalcitrant, dar Olivia refuză să se mişte. În cele din urmă, Margaret cedă, îngrijorată de eventualele zvonuri, în cazul în care ar mai fi zăbovit.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi furioasă din încăpere.

— Ar fi bine să vii imediat în urma mea, şuieră ea. Nu uita, sunt singura care ştie unde se află Helen.

Olivia mai aşteptă puţin, doar cât să o enerveze pe Margaret, apoi îşi întipări pe chip un zâmbet senin şi ieşi pe coridor.

Când ajunse pe palier, cineva făcu un semn şi două viori începură să cânte, muzica lor liniştitoare urcând până la ea.

Inspiră adânc şi coborî, prelungind momentul o veşnicie. Paşii ei măsuraţi păreau a fi un marş nupţial, însă, în realitate, nu suporta gândul de a ajunge în foaier.

Servitoarele, multe dintre ele vărsând lacrimi de

bucurie, presărară petale, şoptindu-i felicitări când trecea pe lângă ele. Pe treapta cea mai de jos, lacheii aşteptau în poziţie de drepţi, formând un rând dublu ce ducea spre salon. Şi aceştia rânjiră spre ea şi îi adresară felicitări.

Incapabilă să mai amâne, porni spre salon, unde se opri în prag, studiind mulţimea.

Circa două duzini de oameni veniseră la ceremonia ei de nuntă, în cea mai mare parte vecini de-ai lui Edward – din fericire, nu şi domnul Blaine –, precum şi membrii mai de seamă ai personalului.

Edward aştepta lângă şemineu, care era umplut până la refuz cu buchete de flori şi plante în ghivece. Lângă el se afla vicarul Summers, ţinând pregătită cartea de rugăciuni.

Simţindu-i neliniştea, Edward îi întinse mâna, ceea ce îi dădu curaj să continue. Plutind către el, se concentră doar asupra mâinii lui, iar când ajunse lângă el, i-o luă, capitulând şi pecetluindu-şi soarta.

El îi prinse braţul sub a lui şi îşi împleti degetele cu ale ei. Cele două viori amuţiră. Vicarul îşi deschise cartea şi începu să vorbească.

— Dragii mei, intonă el, ne-am adunat aici în faţa lui Dumnezeu pentru a uni acest bărbat şi această femeie prin sfânta taină a căsătoriei…

Restul se pierdu într-o ceaţă nedesluşită, un zumzăit în urechile ei, şi, mai târziu în viaţă, nu avea să-şi mai amintească nimic din acel eveniment.

*

Penny se zbătea în frânghiile pe care Freddy le folosise pentru a o lega de stâlpii patului.

Când acceptase acea ispravă, el îi promisese că nu o să o lege prea strâns, dar, ca de obicei, o minţise, ceea ce însemna că – din nou – mersese mult mai departe decât intenţionase.

Nu era sigură cum ajunsese să fie goală şi întinsă pe pat, cu frânghiile tăindu-i în carne, dar el avea un talent deosebit în a o convinge să se dedea la fapte deşucheate, şi nu îi putea rezista. O cunoştinţă îi făcuse rost de o pipă cu opiu din India, iar el o lăsase să testeze acea substanţă. Lui Penny îi plăcea letargia pe care o inducea, îi plăceau mirosul şi fumul, nota de secret şi de interzis.

Deşi detesta să recunoască o asemenea slăbiciune personală, descoperise că Freddy o putea împinge la multe acte pe care, în mod normal, ar fi refuzat să le facă, dacă o ispitea cu promisiunea puternicului drog.

Era un elixir care o fascina, care o seducea, făcând-o să-şi dorească din ce în ce mai mult. El îi permitea să guste puţin, dar după câteva minute se simţea în flăcări, tânjind să consume din nou.

Se simţea confuză, ameţită, dezorientată, dar, deşi lenevea confortabil, înţelegea că trebuia să plece.

Ceasul se afla în celălalt capăt al încăperii, pe poliţa căminului, dar Freddy trăsese draperiile, astfel că îi era dificil să distingă ce oră indicau limbile. Păreau să arate unsprezece treizeci, ceea ce nu era posibil, fiindcă dacă ar fi fost corect, ar fi însemnat că nunta aproape se încheiase.

După câte rele făcuse pentru a se asigura că Olivia sfârşea prin a se căsători cu Edward, nu avea de gând să rateze ilustrul eveniment. Intenţiona să îşi facă apariţia pe rândul din faţă, zâmbindu-i radios Oliviei. Apoi o să-şi petreacă restul zilei stând tot în preajma Oliviei, jucând rolul surorii mai mici, încântate şi extaziate.

O să facă paradă de succesul ei într-o manieră cât mai enervantă – până apărea ceva mai amuzant.

Pentru a o scoate din sărite pe Margaret, se furişase de sub supravegherea ei cu mult înainte de ceremonie. Margaret probabil o căutase peste tot şi fusese incredibil de iritată văzând că nu putea să dea nicăieri de ea. Se întâlnise cu Freddy în pădure, pe o cărare pustie care ducea

de la proprietatea lui, la moşia

Salisbury. Acesta o îmbătase cu brandy şi opiu şi, până să se dezmeticească, uitase cu totul unde ar fi trebuit să ajungă şi când.

Fără cea mai mică împotrivire, el o convinsese să se întoarcă la conac şi urcaseră pe scările din dos până în camera ei, iar ea tot nu se putea dumiri cum de reuşise acest lucru.

— Cât e ceasul? îl întrebă.

El se întinse lângă ea, la fel de gol, cu mădularul transformat într-o macaroană pleoştită, satisfăcută.

— Da’ cui naibii îi pasă?

— Nu pot să ratez nunta.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să eşuezi în a obţine şi pentru mine o invitaţie.

Fusese teribil de ofensat, încasând o lovitură în orgoliul lui excesiv, atunci când contele îl ignorase, iar ea îi jurase că o să îndrepte lucrurile, însă nu o făcuse.

Deşi nu avea să-i spună niciodată acest lucru, nu intervenise nicio clipă în favoarea lui, căci orice apel ar fi dat de bănuit şi ar fi atras mai multă atenţie decât era ea dispusă să îndure.

Freddy încă nu-i ceruse mâna şi, până nu o făcea, Penny nu putea s-o lase pe Margaret să bănuiască ceva în legătură cu escapadele ei, fiindcă Margaret ar fi stricat totul.

Penny nu avea de gând să se întoarcă la Londra, la scorţoasa lor reşedinţă din oraş, plină cu insipidele reguli şi standarde ale lui Margaret, la petrecerile înzorzonate şi seratele sufocante organizate de mama ei, la băieţii anosti, plini de coşuri, pe care mama ei insista să i-i prezinte ca potenţiali soţi. Simpla idee de a se lega cu lanţuri de vreunul dintre acei idioţi stângaci îi făcea pielea de găină.

Penny avea visuri măreţe, iar acestea nu coincideau cu cele ale lui Margaret.

— Adu-mi pipa, îi porunci ea lui Freddy, însă el chicoti şi nu se supuse.

— Ştii că trebuie să obţii permisiunea mea pentru a o folosi.

— Ticălosule!

După ce se căsătorea cu el şi se muta în casa lui, o să îi găsească ascunzătorile şi o să savureze blestematul elixir ori de câte ori voia ea. Freddy nu avea să i-l mai poată oferi în porţii mici, chinuind-o şi tachinând-o cu vraja captivantă a drogului.

O să-i arate ea cine era şefa!

Ba poate chiar o să-şi cumpere propria ei pipă! O să afle cine îl aproviziona cu acea substanţă ilicită şi o să şi-o cumpere singură! Odată ce devenea soţia lui, va avea bani de buzunar din belşug, cu care va face orice va dori, iar el va afla în scurt timp că nu putea să îi poruncească sau să îi controleze obiceiurile.

— Dă-mi drumul, îi porunci ea, zbătându-se să scape de legături.

— Nu.

— Trebuie să cobor!

— Îmi pare rău, dar nu o să mai ajungi.

— Pungaşule, bestie, brută, bădăranule…

Nu mai găsea suficiente insulte pe care să i le arunce.

— Vai, vai, rânji el, ce limbaj spurcat!

— Îţi arăt eu ţie limbaj spurcat, porcule!

Încercă să ridice picioarele, să îl izbească în boaşe, dar gleznele îi erau imobilizate la fel de ferm ca încheieturile. O durea să stea astfel legată, dar o şi încânta şi nu înţelegea de ce îi permitea astfel de libertăţi.

Singura explicaţie care i se părea logică era că îi plăcea atât de mult desfrânarea, încât nu voia să înceteze. Purtarea ei, atunci când era cu el, era contrară tuturor lucrurilor pe care le învăţase vreodată, tuturor lucrurilor de bun-simţ sau de bună-cuviinţă. Era cea mai oribilă,

dezonorantă şi mişelească purtare pe care şi-o putea imagina, saltul maxim pe care îl putea face de la rolul ei de fiică pudică şi cuminte, aşa cum o îndemna mama ei să fie.

Freddy se rostogoli peste ea, iar bărbăţia lui se retrezi la viaţă. Acolo jos, o penetră cu degetele, jucându-se cu părţile ei intime dezgolite. Pentru a-i face pe plac, Penny îşi îndepărtase părul cu lama, însă el nu dăduse nici cel mai mic semn că ar fi observat acest lucru, iar ea era furioasă că făcuse un asemenea efort fără a fi răsplătită măcar cu un compliment.

Freddy îşi împinse mădularul în ea. Din fericire, după indiscreţiile lor din dimineaţa aceea, alunecă uşor înăuntru.

— Te detest, spuse ea.

— Crede-mă, draga mea, sentimentul e reciproc.

Începu să o penetreze cât de viguros putea.

Încă de la bun început, Penny îşi dăduse seama că putea fi deosebit de rănit de insultele la adresa dimensiunilor şi abilităţilor lui masculine şi adora să îl tachineze.

— Te crezi aşa un bărbat viril, şi, când colo, ai mădularul atât de mic, încât aproape nu-l simt.

— Dacă nu taci, se răsti el, ţi-l bag în gură, ca să nu fiu nevoit să te ascult.

Apăsându-şi palma peste buzele ei, îi înăbuşi alte comentarii, lăsând-o în acelaşi timp fără aer. Penny se calmă imediat. Nu îi plăcea când nu putea respira. Doar aşa reuşea Freddy să o sperie.

Se înfipse în ea din nou şi din nou, dar, aşa cum se întâmpla adesea, erecţia lui începu să pălească. Penny nu era sigură de ce se întâmpla acest lucru şi se întreba dacă era normal, însă făcuse o dată, în trecut, greşeala de a comenta, iar el o biciuise cu o curea, prin urmare, acum tăcu.

— Deja m-am plictisit de tine. Gemând dezgustat, se smulse din ea şi se trânti pe spate. Nici nu mi-a luat mult.

Declaraţia lui o înspăimântă. Nu-l putea lăsa să se răzgândească sau să înceapă să aibă îndoieli. El avea veniturile necesare pentru a o salva din situaţia ei actuală şi nu putea să se descotorosească de ea. Nu avea să tolereze să fie respinsă.

— Nu poţi fi *plictisit,* spuse ea. Am făcut tot ce mi-ai cerut. De fiecare dată!

— Cu prea multe comentarii, pentru gustul meu.

— Ei bine, dacă nu ai fi aşa un ţopârlan, nu aş fi nevoită să-ţi tot amintesc.

— Ce scorpie mică, arogantă şi răsfăţată eşti! Se ridică într-un cot şi o studie, apoi oftă. Ei bine, pot să tolerez o grămadă de lucruri ca să obţin ceea ce vreau.

— Şi ce anume *vrei?*

El nu îi răspunse, ci se dădu jos din pat şi traversă încăperea.

— Ce faci?

— Descui uşa.

— De ce?

— A sosit momentul să fim *descoperiţi.*

Pulsul ei începu să bubuie de emoţie.

— Apoi va trebui să ne căsătorim.

— Da.

— Nu vom avea de ales.

— Nu, şi ne-am culcat împreună suficient ca eu să pot insista că eşti gravidă.

Coborând privirea spre abdomenul ei plat, Penny şi-l imaginã umflat şi rotunjit. Nu se gândise niciodată că ar fi putut concepe un copil împreună, nu înţelesese că era o posibilitate.

— Aş putea avea un copil?

Freddy o ignoră.

— Dacă rămâi grea, baborniţa nu o să ne poată refuza căsătoria. Pun pariu că putem rezolva trebuşoara în următoarele două sau trei zile.

Îşi frecă palmele nerăbdător.

Brusc îngrijorată, Penny îi aruncă tăios:

— Aş putea avea un… un… copil?

— Bineînţeles. Asta era şi planul. Penny păru atât de uluită, încât Freddy adăugă: Doar nu credeai că ne-am tăvălit împreună fiindcă *ţin* la tine.

— Dar nu pot să am un copil! Eu urăsc copiii!

— Atunci o să angajăm câteva doici. Nu e ca şi cum nu ni le-am putea permite.

Ridică din umeri şi urcă în pat pentru a se întinde lângă ea, complet gol şi aşteptând nerăbdător să intre cineva peste ei pe neaşteptate. Îi dezlegă picioarele, apoi se chinui cu legăturile de la încheieturile mâinilor.

— Câte rente viagere ai? o întrebă el. Care sunt condiţiile? Ai fost informată ce sume îţi vor fi alocate imediat după nuntă?

— Rentele mele viagere?

— Ai şi proprietăţi incluse în moştenirile tale? Sper că există şi o casă acceptabilă în Londra, ca să nu mă obosesc să îmi caut eu una.

— O casă? În Londra?

Parcă era o imbecilă, tot repetându-i întrebările, însă în mintea ei ţipa într-una cuvântul „copil” şi nu se putea concentra asupra nici unui alt subiect.

— Ah, Londra, reflectă el. Cât sunt de nerăbdător să merg acolo!

— Dar eu nu vreau să locuiesc la Londra, protestă ea. În Londra e mama mea. Eu vreau să rămân aici, în Salisbury.

— De parcă aş rămâne în locul ăsta mizerabil. Mai ales după ce averea ta va ajunge în mâinile mele. Vesel, se întinse pe spate şi îşi împreună degetele la ceafă, aţintindu-şi privirea în tavan. Exilul meu e pe cale să se sfârşească! O, cât o să-mi placă să-i scot ochii fratelui meu cu asta!

— Cu ce anume să-i scoţi *ochii?* Ce tot aiureşti acolo?

— Deci cât de mult îţi închipui că ne va fi dat imediat, ca o primă tranşă? Cum sunt împărţite plăţile? Lunar? Trimestrial? Anual?

— Ce plăţi?

— Rentele tale! Rentele tale! Bunurile din zestrea ta! Cât vei primi?

— Eu nu am zestre.

— Ba ai. Taică-tu a fost un nenorocit de conte.

— Tatăl meu a fost sărac lipit pământului. Nu avea nimic.

Şocat, Freddy încremeni.

— Ce-ai spus?

— A murit ruinat.

— Pretinzi că nu ţi-a lăsat niciun sfanţ?

— Da.

— Dar tatăl lui Lady Olivia? Tatăl tău vitreg? El trebuie să-ţi fi lăsat *ceva.*

— Şi el ajunsese la sapă de lemn. De asta ne aflăm aici. Mama mea se roagă ca lordul Salisbury să ne salveze din ghearele ruinei.

Cu o expresie înnebunită, se chinui să se ridice de lângă ea. Avea un aer bizar, ce o făcu pe Penny să se foiască neliniştită.

— Spune-mi că glumeşti. Te rog!

— De parcă aş glumi în privinţa situaţiei mele financiare. Mă bucur atât de mult că ne vom căsători, că voi putea să fiu cu tine şi să fac tot ce vreau.

Oripilat, holbându-se la ea năucit, se încruntă, apoi sări în picioare.

— O, Iisuse! scânci el. O, bunule Dumnezeu din ceruri! Unde dracu’ îmi sunt hainele?

Începu să se agite, împiedicându-se şi bombănind înjurături, încheietura lui Penelope era încă legată de pat şi se ridică cu greu în genunchi, străduindu-se să-şi desfacă nodul. În cele din urmă se eliberă, dar cum era beată, se

ghemui înapoi pe saltea, în loc să se ridice.

— Taci odată! mârâi ea, în timp ce el îşi recupera pantalonii. Nu-ţi suport văicărelile.

— La naiba… la naiba… pe toţi dracii…

Nu era atent la pipă, astfel că Penny o luă şi mai fură puţină plăcere, cât timp el era distras.

— De ce eşti atât de supărat? Totul o să se termine cu bine.

— Prea puţin probabil.

— Ce vrei să spui?

— Vreau *să spun* că nu am nicio ceapă degerată în posesia mea. Credeam că ai *tu* bani.

— Nu. Chicotind, căzu pe spate. Sunt complet lefteră.

— Doamne! Sunt un neghiob! Trebuie s-o şterg de-aici! Dacă sunt prins cu tine? Ah!

Penny încercă să desluşească semnificaţia spaimei lui, însă era derutată, beată şi, astfel, mintea îi era înceţoşată. Dacă el era lefter, şi ea era la fel, cum ar fi putut să se căsătorească? Nu putea fi un sărăntoc!

Era un mic nobil care avea pământ, o locuinţă elegantă, o trăsură fercheşă şi o garderobă la modă. De fiecare dată când se întâlneau, o îndopa cu brandy, opiu şi alte comori delicioase. Avea grămezi întregi de bani, era convinsă de acest lucru, şi totuşi se plângea. Cine era el să bombăne?

Ea era cea care fusese compromisă, şi era pregătită pentru ce avea să urmeze, gata să devină soţia lui, pentru a scăpa de viaţa ei plictisitoare de la oraş.

Îşi dorea să fie independentă şi să se înfrupte din desfrânarea şi viciile cu care o ispitise el, şi nu avea de gând să îi permită să dea înapoi, nu acum când situaţia era ca aranjată, când se lăsase să ajungă într-o situaţie din care nu mai era cale de întoarcere, un punct în care Margaret o să fie nevoită să accepte orice revendicări i-ar fi impus Penny.

— Ia ascultă!

Se ridică în capul oaselor şi împinse păturile la o parte, stând cu sânii dezgoliţi în camera răcoroasă. Freddy era lângă pat, gol, în afară de un picior băgat în cracul unui pantalon, cu cămaşa strânsă între picioare şi ascunzându-şi părţile intime.

Ha! De parcă nu i le mai văzuse până atunci! De parcă ar fi putut ascunde de ochii ei acel vierme sfrijit!

Holul răsună de paşi agitaţi, care se îndreptau spre ei. Pregătindu-se sufleteşte, încremeniră amândoi. O să se oprească persoana respectivă sau o să treacă mai departe?

Indiferent cine s-ar fi aflat acolo, zăbovi, apoi roti clanţa. Uşa începu să se deschidă. Larg. Tot mai larg.

Freddy era împietrit de teamă şi de panică, în timp ce ea chicoti şi se întinse, aranjându-şi trupul astfel încât să se lăfăie decadent în faţa jalnicului nătâng care era pe punctul de a intra.

Penny zâmbi viclean. Destinul ei sosise. Exact la ţanc.

Capitolul 22

Precum un condamnat pe eşafod, Edward stătea în faţa vicarului. Nu ascultase cuvintele ce se revărsau monoton din gura preotului, dar, fără îndoială, ritualul se apropia de sfârşit.

Câte alte feluri mai existau în care un bărbat ar fi putut spune „Da”?

De dragul Oliviei, se străduia să pară bucuros. Era ziua nunţii ei, ea era foarte tânără şi îşi dorea să fie ceva special pentru ea. Deşi ar fi preferat să fie legat în lanţuri şi torturat într-un castel medieval, în loc să se afle acolo unde era în acel moment, hotărâse să nu îi arate cât de mult îl îngrozea întregul calvar.

Nu era atât de ticălos încât să îi strice acea zi. În pofida a cât de mult detesta capcana matrimonială în care căzuse, nu o să-şi trădeze nemulţumirea.

Era înconjurat de circa două duzini de oaspeţi şi le simţea privirile curioase aţintite în ceafă. După festivităţi, mulţi dintre ei urmau să fugă la Londra pentru a putea comenta în tihnă evenimentul.

— El îşi dorea ca singura poveste care va ajunge pe buzele celor din oraş să fie aceea că Olivia fusese o mireasă superbă, având alături un soţ afectuos, şi că nunta fusese extrem de reuşită.

Pe toată durata ceremoniei, ea stătuse încleştată de braţul lui, iar el continuase să o ţină de mână. Pielea Oliviei era rece ca gheaţa şi tremura. Arăta fragilă, delicată, ca şi cum cel mai mic sunet sau mişcare ar fi putut să o facă să se spargă în mii de bucăţi, iar el avu impresia reală că dacă i-ar fi dat drumul, era posibil ca ea să se prăbuşească la podea.

Strânsoarea lui fermă era singurul lucru care o ţinea în picioare.

Nu era nici ea cu nimic mai încântată decât el în privinţa acelei nunţi, ascunzându-şi orice eventuală reacţie negativă, ceea ce îl făcu să o aprecieze. Îl îngrozeau scandalul şi bârfele, şi ar fi detestat ca uniunea lor să înceapă prin a fi mânjită cu aşa ceva. Vor întâmpina şi aşa suficiente dificultăţi, fără a mai fi nevoiţi să îndure şi aluziile răutăcioase şi clevetirile înaltei societăţi.

Sperând să o încurajeze, o strânse de mână.

Vor supravieţui acelei zile oribile. La fel cum vor supravieţui şi săptămânilor şi lunilor următoare, reflectă el şi oftă. Ce mizerie să gândească astfel despre restul vieţii lui! Căsnicia lui se căsca precum o temniţă neagră şi blestemată, gata să îl târască într-un abis de plictis şi disperare.

Din hol izbucni zarvă mare. Paşi vioi se îndreptau în

grabă spre salonul bogat decorat, în care se aflau. Coridorul era ticsit de angajaţi, iar când paşii ajunseră la ei, se declanşă un zumzet aprig.

Edward nu îşi putea imagina cine ar fi putut întrerupe evenimentul şi rămase concentrat asupra vicarului.

— Tată, opreşte-te! îl rugă un bărbat din fundul încăperii. Trebuie să vorbim, înainte să mergi mai departe.

Încruntându-se, încremeni, fâstâcit de acea întrerupere. Oare îşi imagina întreaga scenă? Oare întregul şir de catastrofe îl făcuse să se smintească? Atât de tare se dezechilibrase, încât nu mai putea distinge realitatea de vise?

Vocea aceea nu putea fi decât a lui Phillip. Nu ar fi avut cum să-i aparţină altcuiva. Phillip i se adresase cu apelativul „tată”, în gura mare. În faţa celor adunaţi acolo. Însă Phillip era în capitală, căutându-şi de lucru, şi îl abandonase pe Edward în ghearele sorţii lui singuratice.

Vocea răsună din nou:

— Tată!

Olivia împietri. Vicarul Summers se întrerupse din sporovăit.

Şi ceilalţi auziseră agitaţia. Cineva – Phillip? — se afla în spatele lui şi îl striga. Nu avea halucinaţii, iar acum că fusese revendicat public de fiul lui, fu năpădit de un val extraordinar de euforie.

Edward şi Olivia se răsuciră pe călcâie mişcându-se simultan, continuând să se ţină de mână. Ea păli, devenind atât de albă, încât se sperie că o să leşine şi îi strânse mâna lui Edward cu şi mai multă fermitate.

— Phillip? Deşi îşi vedea limpede fiul, nu putea înţelege ce îi arătau propriii ochi. Ce cauţi aici? Credeam că eşti în Londra.

Phillip se apropie, defilând ţanţoş printre scaunele care fuseseră aranjate de Margaret. Nimănui nu îi scăpase faptul că folosise apelativul de „tată”, iar oaspeţii se

aplecau şi se întindeau să surprindă fiecare aspect al teribilei întâlniri.

Aici se sfârşeau speranţele lui de a înăbuşi eventualele bârfe!

Edward îşi simţi inima crescând în el. Phillip arăta răpitor, atât de chipeş. Calm şi încrezător, era îmbrăcat în haine de călătorie, cu pantaloni cafenii şi o jachetă maro, şi odată ce ajunseră faţă în faţă, nu mai rămase loc de îndoială în privinţa relaţiei dintre ei.

În rândurile înaltei aristocraţii circulaseră numeroase zvonuri cum că ar fi adus pe lume unul sau doi copii nelegitimi, însă el nici nu recunoscuse, nici nu negase vreodată acea bârfă.

Ei bine, speculaţiile se încheiaseră, cu siguranţă!

— Îmi cer cu umilinţă iertare, Lady Olivia, spuse Phillip. Îmi pare rău de deranj.

Olivia îşi aţinti privirea în podea.

— Nu e nicio problemă, murmură ea. Sunt sigură că ai un motiv foarte temeinic.

— Tată, repetă el, putem discuta între patru ochi?

Vicarul îşi drese vocea.

— Lord Salisbury… ăăă… să continui?

— Pune jos cartea, îi porunci Edward. Deocamdată.

Porunca lui stârni în public o frenezie de şoapte care se intensificară atunci când intră Winnie, având câte un copil de o parte şi de cealaltă a ei. Erau două fete, ambele murdare, neîngrijite şi purtând haine care n-ar fi meritat nici calificativul de zdrenţe.

— Helen! şopti Olivia. Ce Dumnezeu…

Îl fixă cu o privire neliniştită şi febrilă pe Phillip, purtând o conversaţie mută pe care Edward nu o înţelese, apoi, şocându-i pe toţi, fugi din faţa altarului improvizat şi alergă la nepoata ei. Îngenunchind, o îmbrăţişă, jeli după părul ciopârţit al lui Helen şi îi masă braţele şi picioarele, ca şi cum ar fi căutat eventuale răni.

Cufundat într-un soi de reverie, Edward urmări înduioşătoarea scenă, întrebându-se ce se petrecea. Evenimentele păreau să se desfăşoare cu încetinitorul, ca şi cum ar fi înotat prin apă. O studie pe Winnie, care părea hotărâtă şi furioasă, iar ea îl cântări din priviri, la rândul ei.

— Winnie… nu se putu el abţine să nu murmure, iar dorul îi răsună jalnic de limpede din voce.

Îşi spusese că dacă avea să o mai vadă vreodată, o să fie prea furios pentru a se purta civilizat cu ea, însă nu făcuse decât să se amăgească singur. Ştiind-o în siguranţă şi în casa lui, unde considera că era locul ei, simţi un val de bucurie străbătându-l din cap până în picioare.

— Edward, îl întâmpină ea, implorându-l, ascultă ce are Phillip de spus.

— Ce e cu această atrocitate? Margaret sări în picioare şi îi făcu semn majordomului, care stătea sprijinit de peretele din spate şi căsca gura la fel ca restul mulţimii. Suntem în mijlocul unei nunţi. Fă-ţi datoria! Alungă musafirii nepoftiţi!

Majordomul se îndreptă de spate şi îşi aranjă jacheta, nereuşind să decidă ce ar fi trebuit să facă, însă Edward îl opri cu un gest scurt din cap. Îşi trecu rapid privirea peste mulţimea de oameni, care acum includea şi un cârd de servitori curioşi, care trăgeau cu ochiul de pe hol.

— Aţi putea să ne scuzaţi cu toţii?

Menajera avea experienţă în gestionarea oricărei situaţii şi trecu imediat la treabă, îndreptându-se către o uşă care dădea spre terasă. În aşteptarea încheierii ceremoniei, acolo se pregătiseră mai multe mese cu mâncare.

Femeia ghicise ceea ce era evident – că nu o să mai existe nicio *încheiere* – şi că ar fi fost mai bine ca oaspeţii să se înfrupte de pe acum din bunătăţi. Începu să conducă oamenii afară.

Majordomul deschise uşa opusă, ce ducea către un alt

salon, iar Edward îi împinse pe membrii familiei înspre acea încăpere. Winnie le lăsă pe cele două fete în grija unei servitoare, cu instrucţiuni să le dea de mâncare, cât timp adulţii se consultau.

În scurt timp, Edward se trezi închis cu Margaret, Phillip, Olivia şi Winnie, iar în clipa în care rămaseră singuri, Margaret se năpusti asupra lui Winnie, intrând în ofensivă.

— Cum îndrăzneşti să vii aici! mârâi Margaret. Cum îndrăzneşti să te bagi, după tot ce-am făcut pentru tine!

Winnie fusese cuprinsă de un calm periculos.

— Cum îndrăznesc? Făcu un pas spre Margaret, apoi încă unul. Cum îndrăznesc?

Uluindu-l pe Edward până în străfundurile fiinţei lui, Winnie se aruncă asupra lui Margaret, ca şi cum ar fi intenţionat să o atace fizic.

Edward sări între ele şi o prinse pe Winnie, încolăcindu-şi braţele în jurul ei pentru a o împiedica să lovească.

— Winnie! Dumnezeule mare!

Se chinui să o imobilizeze.

— Dă-mi drumul, Edward, îl imploră ea. Lasă-mă să ajung la ea.

Îi era greu să o ţină în frâu, în starea de frenezie extremă în care se găsea, încercând să o atace şi să o înghiontească pe Margaret. Dacă şi-ar fi slăbit strânsoarea chiar şi o clipă, Winnie i-ar fi administrat lui Margaret o bătaie soră cu moartea.

Ce interesantă se dovedise a fi, până la urmă, ziua nunţii lui!

Îi aruncă o privire lui Phillip, care urmărea întreaga scenă, fără a fi câtuşi de puţin deranjat de turbarea lui Winnie. Dacă decizia i-ar fi aparţinut lui Phillip, el s-ar fi dat la o parte, pentru ca Winnie să îşi poată ataca verişoara.

— Ce se petrece aici? îşi întrebă el fiul.

— Secretul îi aparţine lui Winnie, ea trebuie să îl

divulge, susţinu Phillip.

— Târfă, clocoti Margaret.

— Încetează, Margaret! o mustră Edward. Nu o să tolerez o astfel de vulgaritate. Ai auzit?

— Da, am auzit, bombăni şi se încruntă spre Winnie cu atâta răutate, încât Edward fu năucit de violenţa urii ei.

— Winnie? O zgâlţâi. Spune-mi.

Winnie nu spuse nimic. Se încruntă la Margaret cu la fel de mult venin, iar Olivia interveni în blocajul ce ameninţa să se prelungească, punându-şi o mână încurajatoare pe umărul lui Winnie.

— Ce este, Winnie? Poţi să ai încredere în noi.

Atitudinea liniştitoare a Oliviei avu un efect benefic. Ochii lui Winnie se umplură de lacrimi şi, trăgând aer în piept, povesti:

— Acum mulţi ani, am adus pe lume un copil.

„Deci… povestea pe care mi-a istorisit-o Margaret e adevărată.”

Edward tresări în faţa acelei veşti şi îşi regretă imediat reacţia. Winnie îi simţi dezgustul şi se desprinse din braţele lui.

— Nu o să-mi cer iertare pentru asta. Nu o s-o mai fac niciodată, declară ea aprins, iar Edward se arătă extrem de deconcertat.

Era oare atât de scorţos, atât de snob şi de arogant încât să o condamne pentru aceeaşi greşeală pe care o făcuse şi el? Nu era oare capabil de sentimente mai nobile? De mai multă înţelegere?

Winnie i se adresă Oliviei:

— Tatăl tău a forţat-o pe Margaret să mă ajute, deşi ea nu voia. A minţit şi a pretins că o dăduse pe Rebecca spre adopţie. Unei familii din Yorkshire.

După o pauză grea, Olivia întrebă:

— Dar nu a fost aşa?

— Margaret a abandonat-o într-un orfelinat, ca şi cum

ar fi fost un gunoi care putea fi aruncat. Acolo a trăit, aşteptându-mă. În tot acest timp.

— Margaret! o mustră Olivia. Ruşine să îţi fie!

Margaret nu se plecă în faţa mustrărilor.

— De parcă vreun cuplu respectabil ar fi fost dispus să-ţi adăpostească bastardul! Am făcut ce era mai bine. Pentru tine şi pentru ea.

— Cum ai aflat despre asta? o întrebă Olivia pe Winnie.

— Când am ajuns acasă, Helen dispăruse. Margaret a pus să fie răpită şi dusă la acelaşi orfelinat.

Olivia icni şi se încruntă spre Margaret cu o expresie de condamnare făţişă.

— Mi-ai spus că e într-un spital.

— Când eu şi Phillip le-am găsit pe fete, continuă Winnie, la orfelinat avusese loc un incident. Unul dintre îngrijitori încercase să o rănească pe Helen, iar Rebecca îi sărise în ajutor, ceea ce era împotriva regulilor. Fuseseră date afară de matroană şi trăiau pe străzi.

— Pe străzi? repetă Olivia, nevenindu-i să creadă.

Ambele femei se întoarseră spre Margaret cu o privire acuzatoare, iar ea se ridică semeaţă în faţa lor.

— Ar fi trebuit să le lăsaţi acolo, să se descurce singure. Uite cât rău au făcut deja.

— Cum ai putut? Olivia era oripilată şi năucită. Helen e o copilă! Un copilaş mic şi fără apărare!

— E nebună! insistă Margaret. E dusă cu pluta, e…

— Ajunge! tună Phillip la Margaret. Dispari de aici, cotoroanţă, înainte să te rup în bucăţi!

— Ai grijă cum vorbeşti! replică Margaret autoritară. Refuz să primesc ordine de la un servitor.

— Margaret, interveni Edward, Phillip e fiul meu. Era iritat de aroganţa ei, năucit de duplicitatea şi de mişelia ei. Îţi cer să îi acorzi respectul cuvenit.

— Fiul tău, desigur! Ca şi când ar fi alungat un miros

neplăcut, îşi flutură braţul prin aer. Dată fiind obârşia lui ilicită, cine ştie de pe unde a mai apărut şi el? În plus, singura dovadă că e al tău e cuvântul mamei lui, care a fost o femeie de rând. Insulta a fost rostită cu atâta răceală şi aruncată cu atâta ticăloşie, încât Edward nu se simţi în stare să articuleze un răspuns, iar ea continuă înainte ca el să apuce să-şi revină. Am zăbovit prea mult, şi riscăm să stârnim un scandal. Trebuie să ne întoarcem în salon să încheiem schimbul de jurăminte.

Porni spre uşă, dar nu o urmă nimeni.

Edward îşi aţinti privirea asupra ei, dar Margaret avea un caracter dur şi nu putea fi intimidată.

Ea chiar credea că ar fi putut să continue ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Îşi imagina că urmau să intre relaxaţi în salonul principal, să invite oaspeţii să se reaşeze şi să termine ceea ce începuseră?

Era uluitoare. Obraznică. Tiranică. Grosolană. Repezită. Şi avea mai mult tupeu decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Nu mai rămânea nici urmă de îndoială că ea îl atrăsese în cursă în camera Oliviei, pentru a orchestra acea farsă.

— Nu terminăm ceremonia, spuse el. Cel puţin nu acum.

— Ba fireşte că o vom face, declară ea. Nu o vei dezonora pe Olivia în faţa întregii lumi. Familia noastră va ajunge de râsul lumii, iar eu nu o să tolerez aşa ceva.

Edward îi aruncă o privire Oliviei. Obrajii ei se coloraseră într-un trandafiriu intens, încinşi de furie.

— Tu ce-ai dori să facem mai departe, Olivia?

— Nu pot continua acum. S-au întâmplat prea multe.

— Exact la fel consider şi eu, consimţi el.

— Nu fi idioată! îşi certă Margaret fiica vitregă. Eşti dispusă să renunţi la oportunitatea asta? Gândeşte-te! Când se va afla despre acest fiasco, vei pierde orice şansă de a te mai căsători vreodată. N-ar exista bărbat în tot

regatul care să te vrea. Ce se va întâmpla cu scumpa ta Helen atunci?

— De fapt, îi întrerupse Phillip tirada, există *un* bărbat care ar lua-o de soţie. Îi aruncă o privire Oliviei. Dacă ar accepta şi ea.

„Olivia şi Phillip?”

Edward îi studie pe cei doi şi îşi dădu seama că afecţiunea dintre ei era evidentă. Şi explica atât de multe. Izbucnirile de mânie ale lui Phillip, plecarea lui de pe moşie, interesul vag şi tot mai stins al Oliviei faţă de căsătorie, deşi venise la Salisbury anume cu scopul de a pune mâna pe un soţ.

Se cunoscuseră. Cum? Fără ca el să bănuiască acest lucru, se îndrăgostiseră. De ce nu venise niciunul din ei să îi mărturisească acest lucru? De ce lăsaseră acea farsă să avanseze? Îl considerau atât de căpcăun, încât să nu-i poată spune adevărul?

Erau perfecţi unul pentru celălalt, iar Edward se simţi inundat de un uriaş val de uşurare. Nu îşi dorise niciodată să fie cu Olivia, iar această informaţie îi asigura pretextul ideal pentru a renunţa la nuntă, fără a o jigni pe Olivia.

Phillip putea să o ia de soţie – cu binecuvântarea lui Edward –, iar Edward o să scape din cursa căsătoriei.

Senzaţia de libertate care îl năpădi era atât de înviorătoare, încât îl îmbătă de fericire şi fu nevoit să îşi înăbuşe un chicot de bucurie. Fusese eliberat, despovărat şi tânjea să strige acea veste în gura mare, însă nu o putea face pe Olivia să se simtă prost manifestându-şi astfel bucuria.

Întrebă:

— Phillip, ai ceva să-mi spui?

Înainte ca Phillip să apuce să răspundă, Olivia îl imploră:

— Te rog, Phillip. Nu e momentul potrivit.

— Aşa zic şi eu! pufni Margaret. Şi nu va fi niciodată

momentul potrivit, aşa că te sfătuiesc să reflectezi la rangul şi poziţia ta modeste înainte de a spune ceva deplasat, umilindu-te atât pe tine, cât şi pe conte.

Fascinant! Margaret ştia despre aventura lor. El era singura persoană care nu bănuise nimic?

— Olivia are douăzeci şi trei de ani, contesă, remarcă Phillip. Nu ai nicio autoritate asupra ei.

— Va *face* ceea ce îi cer eu.

— Ba nu. Olivia îi ţinu piept. Am jucat întotdeauna cum mi-ai cântat tu, dar după aceste... aceste... afronturi faţă de Helen şi Winnie, părerile tale nu mai valorează nimic pentru mine. Îl privi, zâmbindu-i uşor tremurător. Îmi pare rău, Edward, dar nu pot să mă căsătoresc cu tine. Nu ar fi trebuit să accept niciodată cererea ta în căsătorie. Margaret a reuşit cumva să ne prindă în cursă, iar în timpul scenei care s-a petrecut în camera mea nu am avut curajul de a te refuza. Aşa că o fac acum. Sunt sigură că ne scutim amândoi de zeci de ani de mâhnire.

— Nu poţi face asta, Olivia! ţipă Margaret. În niciun caz!

— Nu tu decizi, spuse Olivia.

Purta verigheta de aur pe care Edward i-o pusese pe deget în timpul ceremoniei întrerupte, şi, scoţând-o, i-o întinse.

Când văzu ceea ce făcuse, Margaret scânci.

— Mă spăl pe mâini de tine! Pur şi simplu, mă spăl pe mâini de tine!

Ieşi furtunos, iar ceilalţi o priviră plecând, cufundaţi într-o tăcere năucită.

Edward băgă inelul în buzunarul vestei, întrebându-se în acelaşi timp dacă se opriseră la timp. Erau deja căsătoriţi? Cât de mult ar fi trebuit să avanseze schimbul de jurăminte pentru a se institui căsătoria?

Anticipa că îl aşteptau câteva luni, poate chiar câţiva ani, în care o să se lupte cu biserica şi cu legea pentru a

lămuri situaţia, dar acest lucru nu îl îngrijora.

Era liber! Liber să facă orice dorea. Liber să se căsătorească sau nu. Liber să îşi aleagă o altă soţie. Liber să... să... o aleagă pe Winnie, pe care ar fi trebuit să o ceară de la bun început, dând naibii titlul, şi nobleţea, şi pretenţiile aristocratice!

Studiind-o, îşi aminti cât de indignată fusese din cauza sorţii Rebeccăi, cum se zbătuse să ajungă la Margaret, cum fusese nevoit să o imobilizeze. Era o felină sălbatică, o tigroaică, o amazoană, şi ar fi putut fi a lui dacă era suficient de curajos să o ceară.

Ca femeie de rând, era opusul a tot ceea ce crezuse el că îşi dorea. Şi făcuse o greşeală de neconceput; adusese pe lume un copil fără a fi căsătorită. Mai conta ceva din toate astea?

Întrebarea ţâşni fierbinte în el, iar răspunsul asurzitor fu atât de limpede, încât se simţi mâhnit că fusese nevoit să mai reflecteze. Făcuseră amândoi greşeli, păcătuiseră amândoi şi se abătuseră de la calea cea dreaptă, şi, luând-o de soţie, ar fi putut îndrepta atâtea rele.

Putea să o iubească şi să o preţuiască, putea să asigure un cămin stabil pentru fiica ei chinuită, putea să îi ofere mulţi alţi copii, care să se bucure de avantajele averii sale şi ale rangului său înalt.

Ce viaţă fericită îi aştepta!

— Haideţi să bem toţi nişte brandy, sugeră el. Cred că ne-ar prinde bine câte un pahar fiecăruia dintre noi şi sunt câteva lucruri pe care aş vrea să mi le iau de pe suflet. Îl fixă cu privirea pe Phillip. Şi ai şi tu câteva lucruri de dezvăluit, cred.

Posomorâţi, ceilalţi membri ai grupului îi aşteptaseră în tot acest timp, plimbându-se de colo-colo, aşa încât îi luă câteva minute până îl găsi pe majordom, cerându-i să toarne şi să servească băuturile. Însă când să ducă paharul la gură, de undeva de la etajele superioare răsună un ţipăt

sinistru, pătrunzător.

Ascultând, apoi întunecându-se la faţă, Olivia spuse:

— Pare să fi fost Margaret.

Exasperat, Phillip adăugă:

— Ar fi bine să merg să verific.

O luă la fugă, urmat îndeaproape de Olivia şi de Winnie.

*

Margaret se furişă pe scara din dos. Din fericire, servitorii îi conduseseră pe toţi oaspeţii afară, deci nu dădu absolut peste nimeni care să o facă să intre în pământ de ruşine întrebând-o ce se discuta în spatele uşilor închise sau când avea să fie reluată ceremonia.

De-ar fi îndrăznit cineva să o ia la întrebări, ar fi fost prea furioasă pentru a răspunde.

Winnie! Stricata! Ce tupeu pe ea să vină la Salisbury cu haimanaua ei mizerabilă! Ce era în capul ei? Nu mai avea deloc mândrie? Nici ruşine?

Cel mai probabil îşi închipuia că Edward urma să o întreţină şi pe ea şi pe copilul ei de pripas.

Margaret pufni dispreţuitoare. Ştia în ce fel ar fi *întreţinut-o* un bărbat ca Edward Paxton pe Winnie. O să fie nevoită să îşi câştige existenţa stând întinsă pe spate şi cu picioarele crăcănate.

Aceasta era viaţa pe care şi-o imaginase? Să nu fie nimic mai mult decât amanta lui Edward până se sătura de ea? Şi ce s-ar fi ales de ea apoi? Unde s-ar fi dus? Ce ar fi făcut?

În cele din urmă, contele avea să o alunge. Va rămâne singură şi săracă, iar Margaret n-ar mai fi acceptat în ruptul capului să o ajute din nou pe acea jalnică trădătoare.

Era grozav că se descotorosise de ea! Nu trebuia să mai mimeze o prietenie. Winnie o să fie nevoită să se

maturizeze şi să îşi urmeze calea fără ajutorul lui Margaret.

La fel şi Olivia.

— Ce fată proastă, proastă! bombăni ea, ajungând la palier şi pornind hotărâtă către dormitoare.

Olivia era pe punctul de a învăţa o lecţie crudă. Femeia nu avea altă putere şi altă protecţie decât cea pe care reuşea să şi-o obţină singură. Deşi părinţii îşi minţeau fetele şi le spuneau că o căsnicie şi găsirea unui soţ o să le asigure viitorul, realitatea era că o femeie nu putea să se bazeze pe noroc, pe soartă sau pe un soţ. Nimeni nu era dispus să te cocoloşească. Trebuia să te descurci pe cont propriu.

Învăţase acest lucru de la cei doi soţi ai ei, neputincioşi şi ajunşi la sapă de lemn.

Viaţa încă nu avusese ocazia de a-i da Oliviei o palmă, însă Olivia era tânără, o visătoare care credea că totul o să se rezolve cum nu se putea mai bine.

Ei bine, o să descopere ce ispravă făcuse alegând să fie de partea unui bastard sărăntoc, nevoit să muncească. Iar acesta avusese îndrăzneala de a pretinde că era fiul contelui! Cât tupeu!

Olivia n-avea decât să rămână cu derbedeul ei vulgar. N-avea decât să îi nască un cârd de copii urlători şi să trăiască amândoi într-o mizerie cumplită, neavând niciodată suficienţi bani cât să aibă ce pune pe masă.

Odată ce îşi lua porţia de sărăcie şi greutăţi, o să se târască la Londra, cerându-i ajutorul lui Margaret, dar atunci o să descopere cât de imprudentă fusese.

Olivia n-avea decât să cerşească la colţul străzii, n-avea decât să moară de foame, să devină o haimana. Lui Margaret nu îi păsa.

Era timpul să se concentreze asupra lui Penelope.

Slavă Domnului, avea o fiică ce înţelegea importanţa banilor şi a siguranţei. Chiar dacă Penny protesta şi se înfuria, moştenise viclenia lui Margaret şi purtarea ei

îndrăzneaţă.

Cu puţină presiune, o să ajungă să accepte punctul de vedere al lui Margaret.

Înainte, o considerase pe Penny prea imatură şi prea încăpăţânată pentru a fi soţia cuiva, dar nu avea încotro. Olivia le trădase, deci erau nevoite să îşi schimbe planul.

Se vor întoarce de îndată la Londra, pentru a putea începe vânătoarea după un potenţial soţ. Imposibil să nu se găsească vreun gentleman bogat şi liber care să fie dispus să le întreţină, iar Margaret avea de gând să îl găsească. Foarte, foarte repede.

Unde era Penelope? Ce-o fi făcând?

În timpul pregătirilor de nuntă din dimineaţa aceea, Margaret fusese prinsă cu altele, deci nu îşi bătuse capul cu Penelope. Ocupată, pe de-o parte, să îi certe pe servitorii neîndemânatici şi, pe de alta, să se lupte cu Olivia pentru a se asigura că se prezenta la ceremonie, Margaret ajunsese şi ea în salonul matrimonial cu o întârziere de aproape cincisprezece minute. Penny nu fusese prezentă, iar în acel moment, Margaret nu ar mai fi avut cum să meargă să o caute.

Aruncă o privire în camera ei, sperând să o vadă pe Penny, însă aceasta nu era acolo, iar Margaret luă foc. În maximum o oră voia să fie plecată de pe moşie şi nu avea de gând să irosească nicio clipă încercând să dea de urma recalcitrantei şi nesupusei ei fiice.

Văzând o cameristă, Margaret îi porunci să le facă bagajele, apoi porni cu paşi mari spre camera lui Penny. Exact când ajunse la ea, o altă uşă de pe coridor se deschise. Spre consternarea ei, Margaret îl văzu pe vicarul Summers şi soţia lui ieşind dintr-un dormitor şi cu greu îşi stăpâni un geamăt de dezgust. Erau ultimii oameni pe care ar fi vrut Margaret să îi întâlnească.

Doamna Summers era suferindă, iar menajera le găsise o cameră în care să se poată odihni dacă o copleşea

oboseala. Margaret se arătă iritată că Edward permisese o asemenea fraternizare.

Încotro se îndrepta lumea dacă se ajunsese ca astfel de oameni de rând să împartă casa cu cei de rang mult mai înalt?

— Contesă! o strigă vicarul, făcându-i semn cu mâna. Contesă!

Margaret şi-ar fi dorit să se prefacă a nu-l fi văzut, însă îi era imposibil.

— Da, vicare Summers, ce e?

— Aţi vorbit cu lordul Salisbury? Ce e de făcut?

— Habar nu am. Va trebui să îl întrebi pe el.

Cei doi se apropiară până ajunseră lângă ea.

— Cam bizară ceremonia asta, nu?

Vicarul era dornic să zăbovească şi să bârfească, dar Margaret mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decât să scoată vreun cuvânt.

— Da, aşa e, spuse ea pe un ton de gheaţă. Mă grăbesc. Vă rog să mă scuzaţi?

— Desigur, contesă. Iertaţi-ne.

Dorindu-şi cu disperare puţină intimitate, Margaret răsuci clanţa uşii şi, cu mai multă forţă decât ar fi fost nevoie, o împinse, dând-o de perete.

Margaret clipi şi clipi. Deşi nimic nu o împiedica să vadă, nu reuşea să priceapă spectacolul din faţa ochilor ei.

Penny şi domnul Blaine? Goi? Împreună? Înainte de orele prânzului?

— Iisuse Hristoase! exclamă vicarul. Dă-te la o parte, doamnă Summers! Acoperă-ţi ochii!

Îşi împinse soţia din prag, împiedicând-o să vadă revoltătoarea privelişte.

Camera era ticsită cu sticle de băutură goale, iar în aer plutea un miros înţepător care crea o ceaţă subţire, dând un aspect de iluzie întregii scene. Penny se afla pe pat, cu păturile încâlcite în jurul picioarelor ei, în timp ce

domnul Blaine îşi ţinea cămaşa mototolită, astfel încât să îşi ascundă părţile intime.

Nu încăpea nici urmă de îndoială în privinţa a ceea ce făcuseră. Şi, judecând după privirile lor vinovate, nici nu era prima lor astfel de întâlnire.

În capul lui Margaret începu să răsune un dangăt teribil. Vederea îi fu tulburată de o bizară ceaţă roşiatică.

Aici fusese Penny în tot acest timp? Acesta era bărbatul pe care îl alesese?

Sfâşiată de o nebunie periculoasă, imediată, nu mai era sigură de reacţia pe care urma să o aibă.

— Domnule Blaine! lătră vicarul. Ce-ai făcut?

— Pot să explic, spuse nefericitul neghiob gol.

— Nu consider că e necesară vreo *explicaţie,* replică vicarul. Situaţia e cât se poate de grăitoare.

— Mamă, interveni Penny, ridicându-se în capul oaselor şi dându-şi părul peste umăr, expunându-şi sânii şi sfârcurile. Ştii ce? Eu şi Blaine urmează să ne căsătorim.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, consimţi vicarul.

— Nu, nu chiar aşa, încercă Blaine să intervină, fără căsătorie. Nu ne gândisem la o căsă…

— Domnule Blaine! îl certă vicarul. Nu înrăutăţi situaţia.

Tumultul din capul lui Margaret deveni asurzitor, atât de chinuitor, încât avu impresia că stătea să îi crape capul în două. Începu să ţipe, şi ţipă, şi ţipă, un urlet violent şi pătrunzător care îi făcu pe cei prezenţi să-şi astupe urechile, iar pe servitori şi pe oaspeţi să dea năvală pentru a descoperi cauza.

Turbată, în delir, Margaret se năpusti spre şemineu, luă un vătrai de fier şi alergă spre Freddy Blaine. Se dezlănţui asupra lui, atacându-l cu toată forţa pe care i-o dădea furia, lovindu-l peste faţă şi peste părţile intime, până se prăvăli la podea într-o grămadă diformă şi

însângerată.

A fost nevoie de intervenţia grăjdarului-şef şi a altor trei lachei zdraveni pentru a o smulge de pe el şi a o ţintui la podea.

*

Rebecca se cuibări în patul care îi fusese pus la dispoziţie. Salteaua era groasă şi pufoasă, şi se cufundă în ea, lăsându-se învăluită în moliciunea ei. Aşternuturile erau curate şi fine şi aveau un miros atât de proaspăt, încât nu se mai sătura să le adulmece.

Cineva îi găsise o cămaşă de noapte. Îi era puţin mare, dar materialul era alb şi foarte mătăsos, cu flori roz brodate la gât şi pe manşete, şi asortată cu o panglică roz în faţă, legată într-o fundă elegantă. Nu ţinea minte să mai fi atins vreodată o haină atât de scumpă şi fusese surprinsă că i se dăduse voie să o poarte.

Făcuse o baie! Într-o cadă, cu apă caldă şi săpun cu parfum de trandafiri! Winnie o ajutase, ba îi spălase chiar şi părul, apoi se relaxaseră lângă foc, iar Winnie îi periase şuviţele încâlcite şi îi vorbise pe tonul acela bun şi blând al ei.

Rebecca încă nu îşi făcuse curajul de a o numi pe Winnie „mamă”. Ideea o intimida prea tare, simboliza ceea ce îndrăgea ea cel mai mult şi se temea să nu-i fie răpit apoi. Nu putea accepta gândul de a avea un părinte, căci nu putea îndura posibilitatea de a-şi pierde cumva mama.

I se oferise prea mult şi i se promisese prea mult într-o perioadă restrânsă de timp. Nu îndrăznea să aibă încredere, îi era frică să spere. Winnie era splendidă, calmă şi rafinată, exact aşa cum şi-o imaginase Rebecca pe mama ei. Deci o să fie prudentă, curajoasă, dar pregătită pentru orice eventualitate.

Cu ochii inundaţi de lacrimi, se întinse, ridicându-şi

privirea spre baldachinul străjuit la colţuri de patru stâlpi. Era genul de pat rezervat, poate, unei prinţese, iar Rebecca se ciupi sub pătură, acceptând bucuroasă durerea, simţind nevoia să îşi confirme că nu visa. Îi era teamă că, din clipă în clipă, o să se trezească şi o să descopere că nimic din toate acestea nu era adevărat.

Lângă ea stătea Helen, tăcută şi nemişcată ca întotdeauna, deşi Rebecca simţea torentul furtunos de gânduri ce se revărsa prin mintea ei. Multe imagini şi idei trecură fulgerător pe sub ochii ei, însă erau atât de haotice şi de repezi, încât Rebecca nu reuşi să le descifreze.

Helen era derutată, la fel de îngrozită de aventurile lor precum fusese şi Rebecca, dar acum că se reîntâlnise cu Olivia, începea să se calmeze şi să se simtă în siguranţă.

Rebecca nu ştia dacă şi ea se simţea *în siguranţă.* Nu încă. O să aibă nevoie de confirmări constante, dar îşi dorea cu ardoare să creadă.

Winnie şi Olivia le puseseră la culcare, povestiseră cu ele despre planurile care trebuiau făcute. Cele două femei nu le dăduseră prea multe detalii, dar le promiseseră – în repetate rânduri – că totul o să fie bine în final.

Rebecca nu înţelegea ce se întâmplase, deşi apariţia ei neaşteptată tulburase vieţile multor oameni. Nunta Oliviei cu lordul Salisbury fusese amânată. Verişoara lui Winnie, Margaret, îşi pierduse minţile, cufundându-se într-o nebunie care stârnise o mare agitaţie pentru toată lumea.

Era înconjurată de atâtea secrete, încât nu reuşea să ţină pasul cu ele. Servitorii plescăiau din limbă şi repetau poveşti uluitoare, diverşii oaspeţi îşi făceau bagajele şi părăseau conacul cu o grabă nefirească.

Renunţase să mai încerce să se dumirească. Nu voia decât să se lase liniştea, pentru ca adulţii să poată trece peste evenimentele acelei zile bizare şi să cunoască şi ei pacea. Apoi, poate că aveau să aibă şi ei ocazia să decidă dacă se bucurau de sosirea ei.

Stomacul îi era plin, iar trupul, relaxat, şi pentru prima dată după foarte mult timp, nu îi era teamă de nimic. Închise ochii şi înălţă o rugăciune, implorând ca lordul Salisbury să le permită să rămână pe moşie. Să li se dea voie să rămână acolo pentru totdeauna.

Se întoarse pe o parte, iar Helen făcu la fel, astfel că ajunseră faţă în faţă. Îşi strânseră mâinile pe sub plapumă.

— Îmi place aici, spuse Rebecca, însă Helen nu îi răspunse. Se mulţumi să o fixeze cu privirea, sorbind fiecare cuvinţel al ei. Toată lumea e foarte bună cu noi. Mama mea e frumoasă şi drăguţă, şi pare să mă vrea. Asta e un loc bun pentru noi. Sunt sigură.

Lacrimile care ameninţaseră să se reverse o potopiră acum şi, când le văzu, Helen se încruntă, neînţelegând ce transmiteau.

— Mi-a fost atât de teamă, îi mărturisi Rebecca. Când a trebuit să plecăm de la orfelinat, nu ştiam ce se va alege de noi sau cum voi avea grijă de tine.

Chinurile prin care trecuseră recent o copleşiră şi izbucni în plâns, văzându-se nevoită să folosească cearşaful pentru a-şi şterge lacrimile.

Îşi amintea acel colţ de stradă aglomerat şi momentul în care mulţimea se dăduse la o parte, iar ea se întorsese şi îi văzuse pe mama ei şi pe Phillip venind spre ele.

Uneori se mai întâmplau şi miracole. Se mai împlineau şi visuri.

Strângându-i degetele lui Helen, îşi înghiţi nodul de emoţii care îi stătea în gât, împiedicând-o să vorbească sau să respire. Avea acum şansa să fie o fată normală, care putea să devină o tânără domnişoară rafinată, cu o familie iubitoare ce o va preţui şi va avea grijă de ea.

După aşa ceva tânjise dintotdeauna, ba chiar era mai mult decât sperase vreodată, şi în faţa ochilor i se aşternea un viitor minunat, care îi stârnea fiori. Era hotărâtă să păşească pe acel drum, agăţându-se de el şi

transformându-l în drumul ei.

— Mama mea a dat comandă să mi se facă rochii noi, şopti ea. Mâine va veni croitoreasa să mă măsoare. Pot să-mi aleg orice culori vreau. Ideea era atât de palpitantă, iar ei îi era atât de teamă că nu o să se transforme vreodată în realitate, încât rosti cu glas tare dorinţa, sperând că, astfel, o putea forţa să se îndeplinească. Domnul Phillip spune că intenţionează să îmi cumpere un cal şi să mă înveţe să călăresc. Zâmbi. Şi... ţie o să-ţi ia un ponei! Helen zâmbi şi ea.

Capitolul 23

Winnie stătea lângă fereastră, cu privirea aţintită asupra pajiştii cufundate în întuneric. Briza răcoroasă a serii făcea să foşnească draperiile, iar ea savură atingerea acelei adieri pe pielea ei înfierbântată.

Fusese chinuită de febră încă din clipa aceea, la Londra, când Phillip îi dăduse dosarul în care stătea scris ce se alesese de Rebecca. Nimic nu îi putuse calma bătăile furtunoase ale inimii, nici învolburarea frenetică a gândurilor. Incidentele acelei teribile zile de la Salisbury cu siguranţă nu stinseseră focul ce ardea în ea. Era obosită, înnebunită şi încă furioasă.

Când îşi amintea mişelia de care fusese în stare Margaret şi copilăria pierdută a Rebeccăi, i se făcea greaţă.

Se crezuse dintotdeauna o persoană inteligentă, deci cum putuse să fie atât de proastă? De ce se pripise să creadă în poveştile lui Margaret despre Rebecca?

Îşi dorise să ştie adevărul? Sau fusese o laşă? De frică şi de ruşine o abandonase pe Rebecca în ghearele unui destin nemilos?

Întrebările o măcinau profund.

Auzi un zgomot din camera alăturată. Uşa dintre camere era deschisă, iar Helen şi Rebecca stăteau îmbrăţişate în patul cel mare. Se duse să le vadă, aşa cum făcuse neîncetat de când le pusese la culcare.

Erau cuibărite în aşternuturi, arătând ca doi îngeraşi, şi deşi nu le lipsea nimic, Winnie îşi făcu de lucru cu păturile, aranjându-le şi întinzându-le, pentru a avea un pretext să mai zăbovească.

Deloc surprinzător, Rebecca era trează şi urmărea fiecare gest al lui Winnie.

— Nu reuşeşti să adormi, draga mea? o întrebă Winnie.

— Nu.

— Nici eu. Winnie ocoli patul şi se aşeză uşor pe saltea. S-au întâmplat prea multe lucruri emoţionante. Nu reuşesc să mă relaxez.

— E foarte frumos aici. Aproape ca într-o poveste.

Winnie zâmbi. Cu câteva săptămâni în urmă, când sosise pentru prima dată, aceeaşi impresie o avusese şi ea.

— Da, aşa e.

— Crezi că lordul Salisbury o să ne lase să rămânem?

— Nu ştiu, Rebecca, dar nu-ţi face griji pentru asta. Mângâind-o pe păr şi dându-i-l la o parte de pe frunte, savură plăcerea de a putea face un gest atât de simplu, de matern. Dacă nu vom rămâne aici, vom găsi un alt loc la fel de minunat. Îţi promit.

Habar nu avea cum ar fi putut să se ţină de cuvânt, dar era hotărâtă să o facă. Începând cu acel moment, Rebecca o să fie protejată, o să se bucure de un acoperiş deasupra capului şi de mâncare în stomac.

— Nu va trebui să locuim cu verişoara ta, Margaret, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Winnie.

În această privinţă nu avea nici urmă de îndoială. Indiferent unde ar fi ajuns în cele din urmă, nu o să se mai

afle prin preajma lui Margaret şi a lui Penelope.

— Mă bucur, spuse Rebecca. Lui Helen îi e teamă de ea.

— Chiar aşa? Winnie îi aruncă o privire lui Helen, fascinată din nou de abilitatea celor două de a comunica între ele. Creierul lui Helen era un mister, iar Winnie nu reuşea să priceapă cum funcţiona. Dacă fata ar fi putut vorbi, cine ştie ce poveşti le-ar fi împărtăşit! Ţi-a spus şi de ce?

— Când erau singure, contesa îi tot şoptea lucruri oribile, despre cât de rea era Helen, despre cum putea s-o facă să dispară. Iar Penelope obişnuia să o ciupească şi să o lovească foarte tare. Odată a împins-o pe Helen pe scări.

— Ţi-a spus ea toate astea?

— Da, răspunse Rebecca, ca şi cum conversaţiile ei cu fata cea mută ar fi fost perfect normale.

Winnie luă foc de furie. Câte abuzuri suferise Helen, fără ca ea şi Olivia să ştie despre ele? La ce chinuri secrete o supuseseră Margaret şi Penelope pe Helen, fără să ştie ceilalţi despre torturile lor?

Într-un fel, Winnie era încântată de cum ieşiseră lucrurile. Dacă Margaret nu ar fi iniţiat tertipurile care duseseră la prăbuşirea ei, poate că nu ar fi descoperit niciodată de câtă josnicie era în stare aceasta. Helen ar fi îndurat o viaţă întreagă angoase şi nefericiri despre care nu ar fi fost în stare să vorbească.

Oh, cât de tare tânjea Winnie să îşi încleşteze degetele în jurul jalnicului gât al lui Margaret! Ce bine ar fi fost dacă Edward nu ar fi intervenit, împiedicând-o să îşi descarce fizic mânia!

Ea şi Margaret aveau acelaşi sânge care le curgea prin vene, şi şi-ar fi dorit să-şi poată tăia o arteră, pentru a lăsa să curgă în pământ cantitatea pe care o aveau în comun.

Oftând, reflectă furioasă şi uluită la schimbările care

se produseseră în vieţile lor.

Casa o să găzduiască, până la urmă, o nuntă, chiar a doua zi, de fapt, însă nu între Edward şi Olivia. Penelope se căsătorea cu Freddy Blaine. Winnie nu cunoscuse vreodată un individ mai dezgustător şi mai lipsit de onoare, însă Penny era încântată. Penny încă nu înţelesese ce gravă eroare de judecată făcuse, deşi o să afle în scurt timp.

Avându-l pe domnul Blaine drept soţ, Winnie nu îşi putea imagina ce o să se aleagă de Penelope. Toată lumea spunea că domnul Blaine trăia la mila fratelui său mai mare şi nu avea niciun venit. Nu era proprietarul casei unde locuia, nu îşi plătea nici servitorii, nici facturile. Se zvonea că familia lui îl izgonise din Londra din cauza unui scandal odios. În plus, nu era prea entuziasmat de ideea de a se căsători cu Penny şi tot încerca să insiste că se făcuse o greşeală îngrozitoare, deşi nu îl asculta nimeni.

Orice căsnicie putea fi dificilă, dar cu un mire care se opunea cu atâta înverşunare nunţii, avea să fie îngrozitoare.

De ce alesese Penny o cale atât de nesocotită? Fusese din cauza imaturităţii ei? A nesăbuinţei ei tipice? Sau era din cauza încăpăţânării ei înnăscute? Fusese hotărâtă să facă doar ceea ce voia şi nu se lăsase abătută de la rele.

Ei bine, acum plătea preţul acelei încăpăţânări, iar în lunile şi anii următori o să înveţe câteva lecţii dure. Indiferent ce i se întâmpla, îşi va merita cu prisosinţă soarta, iar Winnie refuză să îşi mai bată capul cu acest subiect.

Nu, Winnie o să fie ocupată încercând să decidă ce să facă în privinţa lui Margaret. Momentul în care femeia mai în vârstă descoperise năzdrăvăniile lui Penny fusese prea mult pentru ea. Mintea îi cedase, făcând-o să îl atace pe domnul Blaine, dar după ce izbucnirea iniţială fusese stăvilită şi Phillip o imobilizase, devenise evident că se

produsese o schimbare importantă în funcţionarea minţii ei.

Se afla într-o cameră aproape de capătul coridorului, sedată consistent cu laudanum şi legată de un pat, ca nu cumva să iasă şi să mai atace pe cineva.

În afară de imatura Penny, Winnie era singura rudă în viaţă a lui Margaret şi, astfel, îi revenea responsabilitatea de a veghea asupra tratamentului şi însănătoşirii ei. Spera că Margaret o să îşi revină în fire, dar dacă nu se întâmpla acest lucru? Ce ar fi trebuit făcut cu ea?

Situaţia se inversase rapid şi, de data aceasta, Margaret o să fie nevoită să se bazeze pe Winnie. Deşi era un gând diabolic, îşi dorea ca Margaret să aibă episoade ocazionale de luciditate, doar cât să-şi dea seama că îi era îndatorată lui Winnie pentru tot. Era o răzbunare meschină, dar satisfăcătoare, chiar şi aşa.

În dispoziţia ei din acel moment, Winnie ar fi fost încântată să îşi interneze verişoara într-un azil de nebuni, pentru ca Margaret să poată cunoaşte personal ruşinea şi oroarea. Însă Winnie nu ar fi făcut-o niciodată. Chiar dacă era rudă cu Margaret, nu avea nimic din maliţiozitatea sau răutatea acesteia.

— Nu-ţi face griji în privinţa lui Margaret sau Penelope, o linişti ea pe Rebecca. Şi neapărat să-i spui lui Helen că nici ea nu are motive de îngrijorare în ceea ce le priveşte.

— Aşa voi face.

— Nu va trebui să le mai vadă vreodată.

— Va fi uşurată.

— Acum, e foarte târziu. Încearcă să închizi ochii.

— Nu cred că o să pot adormi. S-au întâmplat prea multe.

— Ai dreptate în privinţa asta.

Rebecca o fixă îndelung cu privirea, ca şi cum i-ar fi trecut în revistă trăsăturile.

— Vei fi aici şi mâine-dimineaţă?

— Bineînţeles că da. Nu mai plec niciodată. Winnie luă mâna Rebeccăi şi o strânse. O să treacă probabil o veşnicie până când Rebecca va învăţa să aibă încredere în ea. Te-ai simţi mai bine dacă aş sta cu tine?

— Ai vrea?

— Întoarce-te pe burtă.

Rebecca ezită, apoi făcu ce îi ceruse Winnie, iar aceasta o mângâie pe spate ca şi cum ar fi fost un bebeluş. În câteva minute, Rebecca se cufundă într-un somn adânc, respirând lent şi uniform. Winnie mai zăbovi, întipărindu-şi fiecare aspect al preţiosului contact fizic în colecţia tot mai mare de amintiri.

Ridicându-se de pe pat, îşi trase un scaun, observând şi reflectând la tot ceea ce pierduse. Cât timp o să-i ia să se revanşeze faţă de biata fată? Câte gesturi de pocăinţă o să fie nevoită să facă înainte ca Rebecca să o poată ierta? Oare îi vor ajunge anii, ca să îşi răscumpere păcatele?

Simţi prezenţa lui Edward înainte de a-l vedea sau auzi. Se afla în pragul uşii care făcea legătura între cele două dormitoare. Tăcut, răbdător, o privea, aşteptând ca ea să îl observe, îl aşteptase ore la rând, deşi era nehotărâtă în privinţa întâlnirii cu el.

După ce Winnie întrerupsese providenţial nunta, avuseseră o scurtă conversaţie. Edward fusese binevoitor, întrebând-o despre aventurile ei cu Phillip la Londra, şi se oferise să o găzduiască la Salisbury până îşi rezolva treburile. Ea îi mulţumise, apoi se înconjurase de copii, pentru a nu mai avea o altă oportunitate de a discuta. El fusese ocupat, prins cu dezastrele lăsate în urmă de ceremonia eşuată, de isteriile lui Margaret şi de depravarea domnului Blaine, deci reuşise să evite o confruntare, şi şi-ar fi dorit să o poată amâna la nesfârşit.

Nu ştia sigur ce voia să îi spună. În mintea ei clocoteau multe comentarii furioase care nu ar fi trebuit rostite cu voce tare. Când îi declarase că adusese pe lume

un copil fără a fi căsătorită,

Edward fusese şocat. Îi păsa prea puţin dacă reacţia lui fusese provocată de dezgust faţă de imoralitatea ei sau de trecutul ei promiscuu. Nu avea de gând să îşi ceară scuze pentru că o născuse pe Rebecca.

Având în vedere trecutul lui, cine era el să îşi permită să o privească acuzator? Cel puţin ea o iubise pe Rebecca, îi dusese dorul, în timp ce el dăduse dovadă de prea puţin interes faţă de cei doi copii ai lui, singurii pe care era posibil să îi aibă vreodată. Cine era el să arunce cu pietre?

Se întoarse spre el fără să se ridice de pe scaun şi se studiară reciproc, separaţi de un spaţiu imposibil de traversat. Edward era îmbrăcat în pantaloni, cu picioarele goale. Trunchiul îi era acoperit de un halat, însă acesta era deschis în faţă, dezvăluindu-i pieptul frumos şi umerii laţi.

Erau genul de umeri pe care o femeie ar fi putut să se sprijine când poverile îi deveneau prea grele, când se simţea singură şi speriată, neştiind ce să facă mai departe, însă refuză să se lase afectată de vederea lor.

Fiindcă îi fusese teamă de dezonoare, renunţase la cel mai important lucru din viaţa ei. Se bazase pe alţii, rugându-se să o salveze din situaţiile neplăcute pe care şi le crease cu mâna ei, însă nu avea de gând să mai procedeze astfel. O să se descurce singură. Indiferent pe ce cale alegea soarta să o împingă, o să persevereze, sperând că totul va fi bine.

După o pauză interminabilă, el îi întinse mâna, implorând-o să recupereze spaţiul dintre ei şi să i-o ia. Winnie îl privi cu gura căscată, dar nu se mişcă.

Edward murmură ceva, dornic să o încurajeze şi să o convingă să vină la el. Îngrijorată să nu le trezească pe fete, Winnie îi făcu semn să păstreze liniştea, apoi se ridică şi trecu pe lângă el, intrând în camera ei. Edward închise uşa.

Privirea lui o căută pe a ei, dar umbrele îl împiedicară

să desluşească ce stătea scris în ea. Întinzând mâna, o mângâie pe obraz, apoi se aplecă, încercând să o sărute pe gură, însă ea se întoarse, iar buzele lui îi dezmierdară părul.

Distanţându-se, Winnie se duse la fereastră, fugind de el.

Edward îi înceţoşa gândurile, făcând-o să reflecteze posomorâtă şi mânioasă la ceea ce îşi dorea şi la cum ar fi trebuit să procedeze. Când o atingea, devenea confuză, nu mai putea fi puternică, nu mai putea cântări corect evenimentele, nici să respecte principiile pe care le recunoştea ca fiind sănătoase pentru ea.

— Nu ar fi trebuit să vii, spuse ea, deşi nu se îndoise nicio clipă că el va veni.

Nu se obosise să îşi zăvorască uşa, căci o încuietoare nu ar fi fost suficientă să îl descurajeze.

— Ştiai că o voi face.

— Da, aşa că te rog să spui ce-ai de spus. Descarcă-ţi povara de pe suflet şi pleacă. Nu mai pot îndura alte tulburări emoţionale.

Era morocănoasă, mult prea departe de limitele politeţii sau ale bunului-simţ, dar nu se putea abţine. Voia să se năpustească asupra oricui şi a oricărui lucru şi nu reuşea să găsească în ea îndurarea sau compasiunea pe care o nutrea, de obicei, faţă de semenii ei.

Cel mai probabil suferea şi el; în fond, avusese câteva zile rele. Însă ea nu mai era capabilă de empatie, nu mai putea agoniza la nesfârşit gândindu-se la nevoile lui sau la felul în care îl putea alina.

El o privi atât de pătrunzător, încât se întrebă dacă o să rostească vreun cuvânt. Sau poate nu era în stare să îşi articuleze gândurile. Arăta chinuit, ca şi cum cuvintele i-ar fi rămas înţepenite în gât.

În cele din urmă, îi spuse:

— Îmi pare rău.

Lui îi părea rău? Ce făcuse în afară de a fi el însuşi?

Fusese atras de ea şi dăduse curs acelei atracţii. Din singurătate şi nefericire, ea cedase în faţa avansurilor lui.

— Îţi *pare rău?* Pentru *ce* oare?

— Pentru că te-am judecat. Pentru că am crezut că nu eşti suficient de bună pentru mine.

Nimic nu putea fi mai brutal decât un strop de candoare, decât să ţi se aducă la cunoştinţă – în faţă! — motivele exacte pentru care ai fost considerat nepotrivit pentru cineva.

— Îţi accept scuzele. Te iert. Am terminat. Poţi să pleci.

Aţintindu-şi privirea asupra ei, îşi lăsă ochii să îi alunece pe silueta ei voluptoasă, ascunsă doar de diafana cămaşă de noapte pentru vară.

— Nu s-a *terminat!*

— Ba da.

Edward făcu un pas spre ea, apoi încă unul. Treptat, se apropie, iar mintea ei fu cuprinsă de panică. Ce intenţiona? Doar nu îşi imagina că era dispusă să reia aventura cu el!

Avea prea multe poveri noi şi nu putea complica situaţia cu un nou flirt. Dorinţa ei fizică dispăruse şi nu îşi putea imagina cum ar mai fi putut renaşte. Instinctele ei primitive îi provocaseră probleme enorme, şi nu avea de gând să mai urmeze vreodată astfel de impulsuri. În ciuda a cât de mult preţuia compania lui Edward, era o femeie în toată firea, care putea şi trebuia să se controleze.

De acum înainte intenţiona să se poarte precum o sfântă.

Edward continuă să se apropie.

— Nu ţi-am spus niciodată cât de mult însemni pentru mine. Mai făcu un pas. Apoi încă unul. Sau câtă bucurie mi-ai oferit.

Mărturisirea lui o surprinse.

— Ei bine, nu e nevoie să îmi faci aceste declaraţii

târzii.

— Ba da. E absolută nevoie.

Se apropie până ajunseră faţă în faţă şi, spre uluirea ei, căzu în genunchi şi îi prinse mâna.

— Winifred Stewart, te iubesc. Vrei să fii soţia mea?

O *iubea?* Voia să… să… să se *căsătorească* cu ea? Era imposibil! Dintre toate scenariile pe care şi le imaginase, o cerere în căsătorie nu se numărase nici măcar printre cele mai ridicole posibilităţi fanteziste. Fără îndoială, auzul îi juca feste.

Începu să tremure, abia reuşind să se ţină pe picioare.

— Nu fi absurd. Nu, nu vreau să fiu soţia ta. Smucindu-l de încheietură, încercă să îl facă să se ridice, dar el rămase neclintit. Ridică-te. Mă faci să mă ruşinez.

— Sunt încă departe de a te face să te *ruşinezi.*

Îşi încolăci braţele în jurul taliei ei, cu degetele pe fesele ei şi nasul îngropat între picioarele ei.

Trupul ei reacţionă, sânii umflându-i-se, sfârcurile începând să-i pulseze, şi tânji să înăbuşe răspunsul, dar să rămână indiferentă i-ar fi fost imposibil. Edward o tulbura aşa cum nu o făcuse niciun alt bărbat; o desfăta, o excita şi o încânta, iar ea nu putea mima indiferenţa, deşi nu era cazul nici să se facă de râs.

Poate că atracţia pe care o simţea încă faţă de el era intensă, dar nu trebuia să cedeze în faţa ei.

— Tot ce îţi cer, spuse ea, cât mai calmă posibil, e să ne laşi să rămânem până vom hotărî ce facem în viitor. Ai acceptat deja, deci nu mai avem ce altceva să discutăm.

— O, ar mai fi câteva lucruri de stabilit, în afară de asta.

— Nu-mi vine în minte absolut nimic.

— Poţi să rămâi la Salisbury, însă doar în condiţiile stabilite de mine.

Ea se crispă.

— Care anume?

— Prin căsătorie. Cu mine. De îndată ce putem pune la cale detaliile.

Mâinile lui se desprinseră de pe fundul ei şi alunecară în jos, strecurându-se sub cămaşa ei de noapte, apoi urcând lent pe dosul coapselor ei.

— Eşti nebun.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Chicotind, îi găsi din nou fesele, însă de data aceasta fără bariera ţesăturii. O mângâie în cercuri seducătoare, iar ea îşi încordă muşchii picioarelor, forţându-se să se stăpânească.

— Sunt complet nepotrivită pentru tine, se simţi ea obligată să sublinieze. Am un trecut ruşinos.

— Da, aşa e.

— Sunt o femeie de rând şi săracă.

— Da, eşti.

— Nu am nicio picătură din preţiosul sânge albastru pe care eşti atât de hotărât să îl amesteci cu al meu.

— Nu, nu ai.

— Nebunia e o trăsătură de familie, menţionă ea, făcând referire la căderea nervoasă a lui Margaret.

— Şi încă într-o formă urâtă.

— Doamne, încetează să mai fi atât de neserios!

Îl îmbrânci şi se îndepărtă furioasă, dar el se ridică şi veni în spatele ei.

— Lasă-mă să am grijă de tine, Winnie. Pentru tot restul zilelor tale. O strânse în braţe, lipind-o cu spatele de pieptul lui, şi adăugă pe un ton grav şi seducător: Lasă-mă să fiu tată pentru Rebecca şi soţ pentru tine. Lasă-mă să îţi ofer şi alţi copii, o casă întreagă, pe care îi vom iubi şi îi vom creşte împreună.

Părea atât de sincer! De ce i-ar fi oferit atât de mult – ei, care nu merita absolut nimic?

— Nu vorbeşti serios.

— Ba da! O muşcă mărunt de ceafă, provocându-i fiori

pe şira spinării. Vreau să fiu fericit, Winnie. E tot ce mi-am dorit vreodată. *Tu* mă faci fericit.

Winnie îşi simţi pulsul gonind. Edward era nerăbdător să o răsfeţe cu tot ceea ce îşi dorise cu ardoare, cu tot ceea ce visase vreodată. Atunci de ce îi era atât de greu să îi dea un răspuns afirmativ?

Nu îşi dădea seama cât de mult s-ar fi înjosit? Ceilalţi nobili nu l-ar fi iertat niciodată, iar ea era disperată să îl salveze de el însuşi.

— Nu ai mai putea să te arăţi în Londra.

— O, sărmanul de mine! spuse râzând.

— Nu ai putea să socializezi sau să îţi vizitezi cluburile.

— Orice om care m-ar dispreţui pentru că m-am căsătorit cu tine nu e un prieten adevărat, deci opinia lui nu ar conta.

— Spui asta acum…

— La fel o să spun şi mâine, şi poimâine, şi răspoimâine.

— Azi-dimineaţă erai hotărât să te căsătoreşti cu Olivia.

— O greşeală de proporţii, recunosc.

— Nu se poate să fi trecut de la o femeie la alta cât ai clipi.

— Ba se poate. Sunt conte. Pot să fac orice doresc. Fără niciun efort, o întoarse spre el şi o zgâlţâi uşor. Căsătoreşte-te cu mine. Spune „da”.

Era atât de insistent, plin de pasiune şi de convingere, încât în adâncul sufletului ei se aprinse o scânteie minusculă. Cum ar fi fost să accepte? Nu avea nimic de pierdut, dar totul de câştigat.

El ar fi suferit în urma unei căsătorii cu ea, dar dacă pe el nu îl îngrijora izolarea sau excluderea, de ce ar fi trebuit să o îngrijoreze pe ea?

Ar fi putut oare relaţia lor să funcţioneze?

Îşi aminti acea noapte furtunoasă când alergase înăuntru, udă leoarcă, iar el o aşteptase. Se simţise ca şi cum şi-ar fi întâlnit destinul, ca şi cum el ar fi fost singurul bărbat pe care bunul Dumnezeu îl crease doar pentru ea. Spiritul ei se înălţase în văzduh, sufletul ei cunoscuse uşurarea.

Cu siguranţă, acea legătură dintre ei avea un scop. Judecând la scara întregului univers, nu ar fi fost greşit să ocolească o asemenea afinitate?

Îl privi. Afirmase că îşi dorea să fie fericit, că ea reprezenta tot ce îşi dorise vreodată. Fericire era ceea ce îşi dorea şi ea, şi nu exista un dar mai minunat pe care să îl poată oferi – lui sau ei însăşi.

Edward o să îi asigure un cămin al ei, o familie, copilaşi pe care să îi îndrăgească, un soţ pe care să îl adore. Era cu mult mai mult decât crezuse că o să găsească vreodată, mai mult decât ar fi putut ghici vreodată că avea să obţină. O binecuvântare. Un noroc neaşteptat. O binefacere mai presus de orice îşi imaginase.

— Jură-mi că îmi ceri asta din tot sufletul. Şi că nu o să regreţi niciodată.

— Oh, Winnie! De parcă aş putea vreodată să *regret* că te iubesc.

Winnie îşi desfăcu larg braţele, iar Edward se lăsă cuprins de ele, îmbrăţişând-o cu toată forţa de care era capabil.

— Da… da… da… murmură ea, iar el o potopi cu săruturi.

Capitolul 24

Phillip se opri la uşa căsuţei în care se simţise acasă timp de atâţia ani. Edward îi ceruse din nou să se mute la conac şi poate că aşa va face, odată ce se linişteau apele. Deocamdată, femeile din familia Hopkins nu îşi rezolvaseră încă problemele, deci nu putea accepta invitaţia lui Edward.

După ce se confruntase cu atâtea situaţii dramatice, avea nevoie de solitudine şi de intimitate, iar mica lui casă din spatele grajdurilor părea cel mai bun loc în care să le găsească. Deşi era trecut de miezul nopţii, conacul vibra de agitaţie, ultimii dintre oaspeţi fiind încă treji şi discutând, servitorii alergând să îşi termine treburile.

Edward nu reuşise să gestioneze consecinţele imediate ale nunţii eşuate. Fusese la fel de copleşit de evenimente ca toţi ceilalţi, astfel că Phillip se ocupase de servitori, răspunsese la întrebări şi dăduse ordine.

Phillip îl liniştise pe vicarul Summers, aranjase căsătoria imediată între domnul Blaine şi Lady Penelope, care urma să aibă loc de îndată ce puteau trimite un mesager călare la Londra, care să aducă dispensa specială. Pe tânăra ruşinată şi compromisă o încuiase în camera ei, ca să nu mai poată face alte rele, iar pe Freddy Blaine, bătut şi învineţit, îl escortase de pe moşie. Ba chiar intervenise în cazul cotoroanţei de Margaret Hopkins, supraveghease imobilizarea ei şi simţise incredibil de multă plăcere văzând-o ajunsă în asemenea hal.

După nefericirea pe care o cauzase atâtor oameni, simţise o încântare să fie martor la prăbuşirea ei.

Singura persoană peste care nu dăduse toată ziua era Olivia, deşi nu ştia de ce se aşteptase să o vadă. În mintea lui, presupusese în mod iraţional că, întorcându-se în fugă la moşie cu Winnie şi cu cele două fete, nu făcuse decât să vină să o salveze. Aducând-o pe Helen înapoi în siguranţă, îi arătase Oliviei cât de mult o iubea, cât de mult putea avea încredere în el.

Se aşteptase ca faptele lui să provoace un miracol, să scoată în evidenţă un alt aspect al caracterului lui. Crezuse că ea o să îl vadă într-o nouă lumină, ca pe un luptător, un cavaler, un aliat la care putea apela oricând, şi că purtarea lui o să îi asigure acel impuls de care avea nevoie pentru a trece cu vederea diferenţele lor de rang.

Din păcate, comportamentul lui nu avusese niciun efect şi trebuia să accepte faptul că nu putea face nimic pentru a-i schimba părerea. Standardele şi principiile îi fuseseră inoculate de mică – de către Margaret şi alţii ca ea –, şi considera că oamenii cu genealogii diferite nu puteau fi împreună.

Nici nu mai ţinea minte de câte ori îl refuzase? De patru ori? De cinci ori? O implorase să se căsătorească, să fugă, să îl prefere pe el în locul celuilalt, dar toate în van. De câte ori avea nevoie să o audă spunând „nu”?

Era un bărbat vanitos şi nu intenţiona să mai îndure o altă respingere. Olivia era genul care ar fi acceptat o scurtă aventură, dar nu ar fi mers mai departe de atât. Oricât de fervent şi-ar fi dorit el ca lucrurile să stea altfel sau câte eforturi ar fi făcut pentru a obţine un alt deznodământ, nu le era scris să fie împreună.

Oftând, îşi lăsă privirea să alunece peste pajiştea îngrijită a moşiei, studiind ferestrele conacului. Unele dintre ele erau iluminate de lumânări.

Multe nopţi palpitante o aşteptase exact în acel loc, privind-o în timp ce se furişa prin iarbă, şi se trezi întrebându-se unde era, ce făcea, în ce cameră stătea.

Dezamăgit, se răsuci pe călcâie. Nu o să se înveţe niciodată minte?

Trebuia să înceteze să se mai gândească la ea!

Dacă mai avea îndoieli că aventura lor amoroasă se încheiase, era suficient să rememoreze cumplita scenă de familie când Margaret îi aruncase atâtea insulte.

În faţa tatălui lui şi a celorlalte persoane, el încercase

să îşi declare sentimentele faţă de ea, însă Olivia îi tăiase avântul, pretinzând că nu era momentul potrivit. Ceea ce era adevărat.

Cu Edward şi Olivia în veşminte de nuntă şi cu oaspeţii socializând pe terasă, nu fusese cel mai bun moment pentru a-şi proclama devotamentul veşnic. Dar nu avusese ocazia să revină cu acea declaraţie nici mai târziu.

După ce Margaret se smintise de tot, fusese prins ore întregi cu diverse activităţi. Pe măsură ce îşi îndeplinise fiecare sarcină, aruncase mereu câte o privire peste umăr, aşteptându-se să o vadă acolo, dar ea fusese înnebunitor de absentă.

Fusese prea ocupată chiar şi să-i arunce un „mulţumesc” pentru că o salvase pe Helen.

„Nerecunoscătoarea!”

Ignorându-l, se închisese la etaj cu Helen, în apartamentul ei privat, refuzând să se arate oricui în afară de servitorii de cel mai înalt rang. Nu putea nicidecum să o condamne că o îngrijora starea lui Helen, nici că îşi dorea să fie cu ea, însă era iritat că o alesese pe Helen în defavoarea lui.

Ce jalnic! Era gelos pe un copil de trei ani!

Concluzia inevitabilă părea să fie aşadar că, în ciuda afirmaţiilor ei, îl iubea pe Edward, sau cel puţin îl plăcea şi îl respecta, dorindu-şi-l cu adevărat de soţ. Era posibil ca nunta lor să se reia, iar Phillip trebuia să accepte realitatea, dacă voia să îşi continue relaţia cu Edward.

Pe tot parcursul zilei, în timp ce treceau de la un dezastru la altul, el şi Edward apucaseră să poarte câteva discuţii răzleţe despre viitor. Dorinţa sinceră a lui Edward era să îi vadă pe Freddy şi Penelope mutaţi cât mai departe posibil de Salisbury. După plecarea lor, intenţiona să cumpere proprietatea lui Freddy de la fratele acestuia.

Cu poienile sale bogate şi cu pâraiele vesele, Edward considera că acel teren ar fi fost excelent pentru o fermă de

cai, o decizie pe care Phillip i-o încurajă entuziast. Edward îl întrebase pe Phillip dacă ar fi fost interesat să se ocupe de o astfel de afacere şi îi sugerase că ar fi putut deveni un dar de nuntă, în cazul în care Phillip ar fi decis vreodată să îşi întemeieze o familie.

Phillip nu era sigur ce anume sugera vicleanul dulău, dar nu avea de gând să renunţe la visul de a deţine aşa ceva.

Naiba s-o ia de mândrie! Unele oferte erau prea bune pentru a fi refuzate.

O să îşi investească energia neobosită în acea idee şi strădanie, iar dacă, între timp, Olivia se căsătorea cu Edward, o să strângă din dinţi şi o să fie un vecin cordial. Oricât de greu i-ar fi fost să mimeze indiferenţa, era capabil să o facă. Pentru tatăl lui. Pentru Olivia. Şi pentru el însuşi.

Ce inimă neghioabă şi rebelă avea! Nu îşi dăduse seama că avea o asemenea înclinaţie spre ardoare şi romantism, că era atât de disperat după afecţiune. Simţindu-se respins de Olivia, era atât de deznădăjduit, încât trăia cu impresia că ar fi putut să cedeze nervos şi să plângă ca un copilaş.

Răsucind clanţa, intră. Nu lipsise atât de mult timp încât Edward să apuce să îi strângă lucrurile personale sau să ofere casa altcuiva, aşa că locul rămăsese neschimbat. Familiaritatea aceea îi oferi o consolare care, având în vedere haosul şi tumultul lui emoţional, îi făcu foarte bine.

Se aşteptase ca aerul să fie închis, ca atmosfera pustie din încăperi să îl apese, dar cineva intrase şi făcuse curăţenie. Ferestrele erau deschise şi prin ele pătrundea o briză răcoroasă, făcând draperiile să foşnească. În semn de bun venit acasă, cineva aprinsese un felinar, iar într-o vază se aflau flori proaspete.

Punându-şi geanta pe masă, îşi scoase jacheta şi îşi lărgi lavaliera, desfăcându-şi nasturii de la cămaşă şi suflecându-şi manşetele. Deschise capacul genţii de

călătorie şi, spre marea lui mâhnire, primul lucru peste care dădu a fost desenul pe care i-l făcuse Olivia la ultima lor întâlnire secretă. Nu era sigur de ce îl păstrase sau de ce îl luase cu el la Londra, când ar fi trebuit să îl arunce în foc.

Era jenant să îl mai privească acum, să se vadă gol şi vulnerabil. Dorinţa lui de a fi cu ea era reflectată cât se poate de clar în expresia şi postura lui.

În colţ, văzu unde îşi semnase ea numele şi dedicaţia pe care i-o scrisese.

— „Cu dragoste pentru totdeauna”, citi el cu voce tare şi clătină din cap. Ei bine, asta a durat vreo cincisprezece minute.

Aruncând schiţa deoparte, îşi promise să se descotorosească de ea a doua zi dimineaţa, deşi de ce nu o rupsese în bucăţi chiar în clipa aceea era un mister la care refuza să reflecteze.

Auzi un zgomot în spatele lui şi încremeni, ascultând. Se uită în jurul lui. Uşa de la dormitorul lui era întredeschisă şi văzu dincolo de ea un felinar aprins. Era cineva înăuntru. Cine?

Singura persoană la care se putea gândi era camerista care făcuse curăţenie înainte de sosirea lui, însă ea probabil că venise cu mult mai devreme.

Se duse la uşă şi o împinse. Aceasta se deschise larg şi…

În faţa ochilor îi apăru Olivia, întinsă pe patul lui. Îmbrăcată sumar, arăta ca o cadână dintr-un harem. Cum părul ei blond era despletit, buclele lungi şi cârlionţate zăceau întinse peste pernele lui. De la jumătate în sus era goală, cu sânii expuşi, cu sfârcurile tari, ascuţite şi seducătoare, şi părea să şi le fi înroşit cu un fard pentru a le accentua forma şi mărimea.

Jumătatea de jos a feţei îi era ascunsă de o eşarfă roz diafană, lăsând să i se vadă pe dedesubt buzele de un roşu-aprins, iar voalul îi scotea în evidenţă magnificii ochi

albaştri. Erau mari şi rotunzi, privindu-l cu o forţă năucitoare.

Avea picioarele îmbrăcate într-o pereche de pantaloni ciudaţi, făcuţi din acelaşi material precum eşarfa de pe faţa ei. Pantalonii îi coborau până la genunchi şi îi subliniau conturul fundului, rotunjimea coapselor.

Mădularul i se umflă şi se împinse în partea din faţă a pantalonilor, iar el, oripilat de propria reacţie, încercă frenetic să şi-o ascundă.

Ce încerca Olivia să realizeze? Ce plănuia să facă?

Doar nu îşi imagina că o să se culce împreună. Putea fi chiar atât de naivă? De insensibilă?

Cum îndrăznea să îl viziteze? Cum îndrăznea să presupună că ar fi vrut să se tăvălească din nou cu ea?

După cele mai recente încercări şi năpaste prin care trecuse, nu mai putea îndura încă o scenă urâtă. Îl ucidea să o vadă făcând astfel paradă de trupul ei, tachinându-l cu ceea ce îşi dorea, dar nu o va mai putea poseda vreodată.

Renunţase la ea, îşi luase adio, o lăsase să îl umilească în repetate rânduri, îi permisese să îl înjunghie şi să răsucească cuţitul în rană. Nu mai putea suporta alte chinuri!

„Ai milă de mine!” şi-ar fi dorit să scâncească. „Te rog! Ai milă!”

Era furios. Pe ea. Pe tot ce era şi ce reprezenta ea. Fusese gata să renunţe la ea, să nege că se abandonaseră unul în braţele celuilalt, însă ea îşi făcuse apariţia oricum, ispitindu-l şi torturându-l.

— Ce cauţi aici? o repezi el.

— Te aşteptam.

Precum o felină leneşă, îşi arcui spatele, împingându-şi sânii în faţă şi ridicându-i, în caz că Phillip nu îi observase. De parcă nu i-ar fi văzut! Vulpoaica!

Lângă ea zăcea blestemata carte de ilustraţii erotice, *Un deliciu pentru simţuri,* care îi adusese pentru prima dată

împreună, în mod evident, Olivia o luase din bibliotecă şi o cărase până la căsuţă, deşi nu reuşea să înţeleagă de ce ar fi făcut-o.

Întorcându-se pe o parte, Olivia îşi sprijini mâna pe o pagină, trecându-şi seducător degetele peste o imagine cu femei pe jumătate goale, care erau îmbrăcate într-o manieră foarte asemănătoare cu ţinuta ei, cu piepturile dezgolite şi cu fundurile acoperite sumar. Era ilustraţia arabă, având-l în mijloc pe şeicul care semăna cu el.

Phillip o privi posomorât, reflectând la caracterul ei. Deşi o crezuse o persoană profund morală şi integră, aparent ştia prea puţine despre ea.

Aproape fără a se gândi deloc, îi oferise virginitatea ei, apoi îi întorsese spatele şi se logodise cu tatăl lui. Cel mai probabil încă era logodită cu el. Nu auzise nici măcar o dată pe cineva să menţioneze că nunta ar fi fost anulată definitiv.

Deci ce venise să facă? Era aici pentru a-l mânji şi mai mult pe Edward cu perfidia ei? Ei bine, el nu avea de gând să-i facă jocul.

Olivia făcuse o alegere, iar acea alegere era tatăl lui. Nu îi plăcea acest lucru, şi ce dacă? Era hotărât să treacă peste acea experienţă, să tolereze căsătoria lui Edward cu Olivia. Dacă tot trebuia să sufere atâta, nu avea de gând să se ascundă după degete sau să se amăgească singur, permiţându-şi să creadă că exista o afinitate între ei. Nu exista, iar Olivia ar fi trebuit să se afle în casa cea mare, în propriul ei pat, nu într-al lui.

— Ador imaginea asta, susţinu ea. E foarte obraznică. Mă face să-mi doresc să fac tot felul de lucruri interzise. Îşi umezi buzele. De ce crezi că se întâmplă asta?

— Nu am nici cea mai vagă idee, minţi el. Asemănările erau gândite să seducă şi să provoace; acesta era motivul pentru care fuseseră create. Olivia ştia acest lucru la fel de bine ca el, dar el nu avea de gând să-i

satisfacă acel capriciu. Poate că unei târfe i-ar plăcea, spuse el cu vulgaritate, dorindu-şi să o rănească, să o determine să plece, dar habar nu am de ce te-ar afecta pe tine.

— Da, ai dreptate. O femeie de moravuri uşoare ar fi stimulată. Deci ce spune asta despre mine? Îi zâmbi, un zâmbet secret, ispititor, care îl făcu pe Phillip să se gândească la lucruri pe care nu ar fi trebuit să le contemple. Dispoziţia mea e mult mai desfrânată decât mi-am imaginat vreodată. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Absolut, consimţi el. Ai sufletul nepotolit al unei curve.

Ticăloasa râdea! Un hohot seducător, ce îi gâdilă simţurile.

— Înainte nu am fost niciodată aşa. Te consider singurul vinovat.

— *Pe mine?*

— Da. Eram o fată cuminte şi incoruptibilă înainte de a te cunoaşte. Începând de la umăr, îşi lăsă degetele să îi alunece mângâietor pe trup, coborând peste sânul ei, peste abdomen, peste şold şi coapsă. Şi acum, uită-te la mine.

Ochii lui nu se putură abţine să nu urmărească traseul obraznic ai mâinii ei şi se simţi ca un animal în călduri, pregătit pentru împerechere.

În ciuda minciunilor ei şi a lipsei ei de loialitate, era gata şi dornic de împreunare. Era atât de slab! Atât de lipsit de principii şi de onoare!

— Pleacă, Olivia.

— Nu. Am chef de hârjoană. Hai să ne prefacem că sunt o amantă din desenul acesta – şi că tu eşti şeicul meu. Ridică jucăuşă din sprâncene. N-ar fi amuzant?

— Nu mă pot gândi la nimic mai neplăcut.

— Chiar aşa? Corpul tău nu pare să sugereze asta.

Atenţia ei toridă alunecă în jos, coborând şerpuit pe pieptul lui, pe abdomenul lui, pe şliţul lui. Îi analiză erecţia

şi, sub privirea ei făţişă, mădularul i se umflă şi mai mult.

Se chinui să îşi înăbuşe nevoia bizară de a-şi încrucişa braţele între picioare, însă a încerca să-şi ascundă excitaţia era inutil. Olivia îl stârnea dincolo de orice limite şi nu se schimbase nimic în privinţa atracţiei lor fizice. Nimic nu avea să se schimbe vreodată. Oribilul adevăr era că, după toată suferinţa pe care i-o provocase, încă o mai dorea.

— Nu sunt imun la provocări, îi spuse el. Orice purtare obscenă mă stârneşte. Chiar şi a ta.

— E dureroasă erecţia ta? îl întrebă ea. Vrei să mă ocup eu de ea?

— Nu.

— O să te simţi mai bine. Ce-ar fi s-o fac?

Ridicându-se, se furişă din pat, apropiindu-se de el, clătinându-şi şoldurile atrăgătoare la fiecare pas, apoi îngenunche. Phillip rămase împietrit ca o statuie de marmură, privind-o, întrebându-se cât de departe o să meargă, cât de dispusă era să se înjosească.

Olivia îi scoase din pantaloni poalele cămăşii şi le dădu la o parte, urcând cu palmele pe pieptul lui. Îşi scoase eşarfa de pe faţă şi o trecu uşor peste burta lui, făcându-i muşchii abdominali să se contracte, iar boaşele să i se zbată de poftă, apoi o aruncă deoparte, iar aceasta căzu diafană pe covor.

Se opri la şliţul lui, desfăcându-i nasturii, iar el nu făcu nimic pentru a o opri, ascunzându-şi emoţiile.

Olivia îi lărgi pantalonii, iar când băgă mâna înăuntru, mânia lui tot mai aprigă duse o luptă fierbinte cu dorinţa din ce în ce mai intensă. Era tare, pulsând dureros, iar trupul cerşea după satisfacţie, astfel că, în clipa în care ea îi linse capătul uşor umed şi începu să-l sugă, nu reuşi să-şi înăbuşe un şuierat.

În afară de acea scăpare minoră, reuşi să blocheze orice altă reacţie, căci nu avea de gând să o lase să vadă cât de tulburat era.

Gura ei era fierbinte, alunecoasă şi, în câteva secunde, ajunse în pragul orgasmului. I-ar fi fost învăţătură de minte dacă îşi dădea drumul, dacă se revărsa în gâtul ei. Dacă tot era hotărâtă să se poarte ca o femeie uşoară, de ce să nu o trateze corespunzător?

Se împinse în gura ei. Apoi se împinse din nou, dar era prea aproape de punctul culminant şi o prinse de gât, împingând-o violent într-o parte. Cu o uşoară exclamaţie de spaimă, Olivia se răsturnă pe spate.

Îndepărtându-se furios, cu spatele la ea, Phillip îşi îndreptă hainele şi îşi veni în fire. Preţ de un minut chinuitor, rămase cu privirea aţintită pe perete, calmându-şi pasiunea şi mânia, apoi se răsuci pe călcâie.

— Ce vrei de la mine?

Olivia era în genunchi şi îşi masa o încheietură care se lovise de podea când o îmbrâncise el, însă Phillip refuză să simtă vreo urmă de compasiune. Având în vedere prin ce îl făcuse să treacă, merita ce i se întâmpla.

Olivia se ridică în picioare.

— Nu poţi să ghiceşti?

— Nu. N-am naibii nici cea mai vagă idee.

— Te vreau *pe tine.*

— O, încetează, pufni el. Te umileşti singură.

— Dar chiar te vreau, protestă ea, părând rănită şi confuză. Imploratoare, îi întinse mâna, făcu un pas spre el, apoi încă unul. Eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

— Ai o modalitate foarte interesantă de a o arăta. Cu degete tremurătoare, îşi încheie la loc cămaşa, chinuindu-se cu nasturii. Ce intenţionezi? O tăvăleală de dragul vremurilor de altădată? O altă încercare jalnică de a-i pune coarne tatălui meu? Ei bine, îmi pare rău, dar nu-ţi pot face pe plac.

— De ce anume nu? Nu poate nimeni să ne spună ce avem sau nu avem voie să facem.

Oare intenţionat îl chinuia? Făcea pe naiva? Din ce

motiv? Nu pricepea că simpla ei prezenţă era tortură pură?

— N-ar trebui să fii la conac, făcându-ţi somnul de frumuseţe, ca să fii pregătită pentru reluarea ceremoniei de nuntă?

— O, dar nu ţi-a zis nimeni?

— Ce anume să-mi zică?

Sfioasă, se întoarse în patul lui şi dădu să urce înapoi pe saltea.

Văzând-o ce intenţiona să facă, mânia lui Phillip se aprinse din nou, şi, năpustindu-se spre ea, o smuci de acolo. Nu voia să o mai ştie vreodată pe patul lui!

— Ce anume să-mi zică? ţipă el, ţinând-o strâns de umeri şi întorcând-o cu faţa la el.

— Nu mă căsătoresc cu Edward.

Nu voia să o întrebe de ce; nu voia să *afle* motivul. Nu îi păsa de ea. Însă înainte să apuce să se stăpânească, întrebarea îi zbură de pe buze:

— De ce nu?

— Fiindcă am decis să mă căsătoresc cu altcineva.

Dezgustat, rănit din nou, Phillip îi aruncă o privire caustică.

— Da’ ştii că eşti uluitoare? Îngreţoşat, se îndepărtă încet de ea, întrebându-se cum de putuse să creadă că o cunoştea sau că o înţelegea. Ce fel de persoană eşti? Mă foloseşti ca amant, apoi accepţi să te căsătoreşti cu Edward – după ce mi-ai jurat că nu o vei face.

Resemnată, Olivia oftă.

— Ei bine, se pare că nu mă pot căsători cu Edward.

— Ţi-a întors spatele?

— De fapt, da. M-a informat că e îndrăgostit de altcineva.

— De cine?

De parcă nu ar fi ştiut! În cele două zile stresante pe care le petrecuse cu Winnie, căutându-le pe cele două fete şi aducându-le pe toate trei la Salisbury, învăţase să o

preţuiască. Cât de norocos era tatăl lui!

— Winnie, îi confirmă ea. Presupun că îi cere mâna chiar în acest moment.

— Deci ai dat fuga aici să te tăvăleşti cu mine din clipa în care te-a respins?

— Da. Şi nu mă dumiresc de ce refuzi să participi. Îi studie îndrăzneaţă bărbăţia. Nu e ca şi cum nu m-ai *vrea.*

— Nu poţi să pricepi de ce te-aş refuza? Ce zici de faptul că, în doar câteva săptămâni, ai trecut cu tăvălugul şi peste mine, şi peste tatăl meu, iar acum te duci la altcineva. Ce e în neregulă cu tine? Ai atâţia bărbaţi care îţi cad la picioare, încât nu-ţi poţi alege un favorit? Sau eşti, pur şi simplu, mai nestatornică decât mi-aş fi putut imagina vreodată?

— E vorba despre un gentleman foarte reuşit. Se plimba ţanţoşă prin încăpere, deloc deranjată de goliciunea ei, de întreaga situaţie. Chipeş, inteligent, milos, energic, curajos, loial şi sincer. Are toate trăsăturile pe care o femeie şi le doreşte de la un bărbat *şi* e pe punctul de a fi înzestrat cu o proprietate care îi va asigura un venit excelent. Nu puteam rata ocazia.

Ce lipitoare lacomă! Stupefiat şi îngrozit, nu îşi dăduse seama că Olivia manifesta astfel de tendinţe necruţătoare!

În glumă, îi replică:

— Nu, cu siguranţă nu ar trebui să ratezi un individ atât de remarcabil! Felicitări, Lady O, pentru manevrele tale viclene. Sper că bărbatul bogat pe care ai pus mâna îţi va oferi toată fericirea pe care o meriţi.

Ea râse din nou! Nu avea nici urmă de ruşine? De respect faţă de sentimentele lui? Ar fi făcut orice pentru ea, i-ar fi dat lumea întreagă, ar fi sacrificat orice, ar fi depăşit orice obstacol, ar fi îndurat oricâte greutăţi, şi iată cum îl răsplătea ea!

— Te rog să pleci, o imploră el. Dar ea nu se clinti,

prin urmare mârâi: De îndată!

— O, neghiob mic ce eşti, îl dojeni ea blând, te tachinez.

— Cu ce?

— Tu eşti acela, prostuţule! Cu *tine* o să mă căsătoresc!

— Ei bine, asta e grozav, Lady Olivia, dar eu nu ţi-am cerut să te căsătoreşti cu mine.

Nu azi, oricum. Îi propusese acest lucru în trecut, dar nu mai era interesat. Nu putea îndura furtuna de emoţii pe care i-o stârnea.

Era nerăbdător să se întoarcă la viaţa lui liniştită – cea pe care o savurase înainte să dea ea buzna peste el, o viaţă în care fusese înconjurat de căsuţa lui, de caii lui şi de ceilalţi grăjdari. O dusese bine pe vremea când se bazase pe rutină şi pe tabieturi, pe relaţia spasmodică dintre el şi tatăl lui.

Tânjea după pace şi linişte. Fără certuri. Fără tulburări. Fără mâhniri sau supărări. Voia să fie lăsat în pace.

— Fă-o, atunci, îl înţepă ea. O să accept.

Flutura din gene, convinsă că el o să cedeze, că o să profite din nou de şansa de a se umili. Nu avea de gând să o facă! Nu putea să o facă! Nu putea să îşi asume riscul.

Olivia zâmbea, aşteptând, dar el nu spuse nimic, iar zâmbetul ei începu să pălească, apoi se stinse cu totul. Era ca şi cum felinarul ar fi fost stins sau soarele ar fi dispărut în spatele unui nor întunecat.

Rămânând ferm, Phillip refuză să se lase înduioşat sau să bage de seamă cum îi zdrobise încântarea.

— Doar dacă nu cumva într-adevăr nu mă vrei, murmură ea, într-o reproducere grotescă a serii în care el o implorase să fugă cu el, dar cu rolurile inversate. Doar dacă nu cumva nu ai vorbit niciodată serios.

— O, am vorbit serios, chiar foarte. Absolut de fiecare

dată. Doar că m-am săturat să tot fiu refuzat.

— Nu o să te refuz.

— Ce convenabil! Am cunoscut multe femei din înalta societate, dar cred sincer că tu eşti cea mai lipsită de consecvenţă dintre toate. Arătă spre camera lui mică şi fără pretenţii. Asta sunt eu şi asta e ceea ce am. Tatăl meu mă ispiteşte cu o propunere – care s-ar putea sau nu să se transforme în realitate – şi, brusc, arzi de nerăbdare să te căsătoreşti cu mine. Dar dacă nu se îndeplineşte niciodată? Dacă nu se mai ţine de cuvânt şi tu rămâi cu atât, cu această casă minusculă? Aplecându-se mai aproape, rânji batjocoritor. Dacă mâine cunoşti pe cineva care ţi-ar putea oferi mai mult?

— Despre asta crezi tu că e vorba în toată povestea? Că s-ar putea să moşteneşti un petic de pământ la care eu să tânjesc?

— Sunt convins că despre asta e vorba. Arătă spre uşă, dorindu-şi să pună capăt disputei odioase dintre ei. Pleacă!

Olivia îl studie, iar Phillip citi iritarea crescând în ea. Obrajii îi erau inundaţi de culoare, iar pulsul începu să-i bubuie.

— Ai cumva habar cum au fost pentru mine ultimele câteva zile? Porni hotărâtă spre el – cu sânii goi – şi îl împunse în piept cu un deget, furioasă. Ai habar?

— Ei bine… Eu… eu…

Concluzionând că era încântată că pusese mâna pe contele dorit, Phillip nu se mai gândise prin ce trecuse ea. Nu îi trecuse prin minte că poate fusese nefericită, că poate cunoscuse şi ea un stres extrem.

Hotărârea lui începu să se topească. Îşi ridicase un zid în jurul inimii şi, deşi se străduia să îl menţină, acesta începu să se prăbuşească, cărămidă cu cărămidă.

— Penny m-a pârât lui Margaret în privinţa aventurii noastre. Mai ţii minte? Te-am informat că o va face.

— Da, ţin minte.

— Margaret m-a luat la întrebări, iar eu am insistat că nu mă pot căsători cu Edward, că te iubesc pe tine. Aşa că m-a ameninţat. Mi-a spus că a internat-o pe Helen într-un spital. Dacă nu mergeam mai departe cu nunta, nu avea să o mai aducă niciodată acasă, nici să ne spună unde se afla.

— N-am ştiut asta, mormăi Phillip.

— Nu, nu ai ştiut. Continuă să îl împungă cu degetul, subliniind fiecare cuvânt important. Apoi, cumva, a reuşit să-l atragă pe Edward în camera mea în toiul nopţii. În mod convenabil, Margaret a intrat peste noi, având-o pe Penny drept martoră, aşa că Edward a fost nevoit să îmi ceară mâna pentru a evita un scandal.

Deci aşa se desfăşuraseră lucrurile. Fusese curios.

— Ţi-a fost greu, probabil.

— Greu! Era rândul ei să ţipe acum. Dă-mi voie să-ţi explic ce înseamnă *greu!* A doua zi dimineaţă, când am coborât împleticindu-mă, servitorii făceau pregătirile de nuntă. Invitaţiile fuseseră scrise şi trimise vecinilor. Eu mă simţeam ca şi cum aş fi fost călcată în picioare de un armăsar sălbatic şi nu puteam face nimic. Îl îmbrânci şi se îndepărtă furioasă. Nu sta acolo cu privirea tristă, mustrându-mă, şi ocărându-mă, şi plângându-te cât ai fost de abuzat. Căci îţi declar că orice umilinţă ai fi suferit, nu are cum să se compare vreodată cu chinurile prin care am trecut eu, şi mi-am luat cu vârf şi îndesat porţia de prostii şi drame!

Phillip chicoti, enervând-o şi mai tare.

— Ţi-ai luat-o, nu-i aşa?

— Da, şi am ajuns la capătul puterilor. Aşa că cere-mă odată! Şi fă-o repede, înainte să îmi ies din fire!

Priveliştea pe care i-o oferea era remarcabilă, cu părul ei ca de aur revărsându-i-se pe corp, cu ochii albaştri scânteindu-i de mânie. Înveşmântată doar în acei pantalonaşi diafani, tremura de furie, cu bărbia scoasă

sfidător în afară, şi arăta ca o zeiţă de demult, o amazoană. Dacă ar fi fost lovit din senin de un fulger în clipa aceea, nu ar fi fost surprins.

— Ei bine? întrebă ea.

Pierzându-şi răbdarea, începu să bată din picior şi îşi încrucişă braţele la piept, tachinându-l cu sfârcurile ce abia i se întrezăreau. Pe jumătate îmbrăcată şi luându-l la rost, îl făcu să se fâstâcească.

Nu voia să fie furios. Nu voia să se certe. Suferinţa Oliviei îl tulburase. Fusese neliniştită, fusese înspăimântată şi chinuită, dar nu apelase la el.

Oare crezuse că nu ar fi ajutat-o?

— De ce nu mi-ai zis? o întrebă.

— Fiindcă Margaret m-a ameninţat că o va ucide pe Helen. Şi nu puteam să o las. Helen e tot ce mi-a mai rămas de la părinţii şi fratele meu.

Nu avea nicio îndoială că Margaret îi forţase mâna sau că ar fi fost dispusă să comită o crimă dacă cineva i-ar fi stat în cale. Margaret era nebună, capabilă de orice act ticălos, iar dacă ar fi fost după el, ar fi îmbarcat-o deja într-o trăsură şi ar fi fost în drum spre azilul de nebuni. Din fericire pentru ea, alegerea îi aparţinea lui Winnie, nu lui.

Olivia începu să plângă.

— Nu-mi pasă dacă locuim într-o cocioabă. Nu-mi pasă dacă ne îmbrăcăm în zdrenţe. Nu-mi pasă dacă mâncăm doar resturi, ca să supravieţuim. Vreau doar să fiu cu tine.

— O, Livvie.

— Lumea mea a fost complet dată peste cap. Am pierdut aproape tot ce conta pentru mine. Nu mă obliga să merg singură mai departe. Nu pot.

Nu putea rămâne detaşat, nu o putea judeca sau condamna, nu o putea mustra pentru că se purtase aşa cum ştiuse ea mai bine. Animozitatea lui dispăru ca frunzele spulberate de vânt.

— De parcă aş putea sta departe.

El îşi desfăcu larg braţele, iar ea se lăsă cuprinsă în strânsoarea lor. O sărută pe păr, pe obraji.

— Ştiu ce îţi trebuie, spuse ea.

— Ce anume?

— Îţi trebuie un cămin al tău. O familie. Copii pe care să îi iubeşti. Se desprinse din îmbrăţişare şi îl privi. Lasă-mă să ţi le ofer. Lasă-mă să te fac fericit.

Coborându-şi privirea spre ea, îi mângâie pielea caldă, îi inspiră parfumul drag. Se simţea întreg, complet. Pentru prima dată. Toate visurile pe care le avusese vreodată păreau gata să se îndeplinească.

Mintea i-a fost invadată de viziuni cu o fermă de cai renumită, reunind unele dintre cele mai frumoase animale din Anglia. Cu o casă confortabilă, plină de copii gălăgioşi şi voioşi. Edward şi Winnie urmau să fie doi bunici afectuoşi, având la rândul lor propria familie. Helen şi Rebecca o să fie două verişoare vioaie şi vesele pentru cârdurile lor tot mai mari de copii.

Şi Livvie. Pentru totdeauna Livvie, întâmpinându-l acasă după o zi lungă şi grea. Ce altceva şi-ar mai fi putut dori un bărbat? Ce altceva i-ar mai fi trebuit unui bărbat?

Zâmbind, simţi că era gata să explodeze de bucurie.

— Da, te rog, îi răspunse el. Căsătoreşte-te cu mine. Fă-mă fericit.

Sfârşit